

2008. OKTÓBER 21., KEDD

ELNÖKÖL: DIANA WALLIS

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

4. A Parlament állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

5. Viták az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése): lásd a jegyzőkönyvet

6. A kollektív megállapodásokkal szembeni kihívások az EU-ban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Jan Andersson által a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében készített, „A kollektív megállapodásokkal szembeni kihívások az EU-ban” című jelentés (2008/2085(INI)) (A6-0370/2008).

Jan Andersson, előadó. – (SV) Elnök asszony, remélem, hogy a Bizottság hamarosan jönni fog. Még nem érkeztek meg.

Először általánosságban szeretnék beszélni a jelentésről. Az Európai Parlamentben számtalanszor megvitattuk, hogy milyen politikát kell folytatni egy globalizált társadalomban. Nem versenyezhetünk rosszul fizetett munkahelyekért, jó munkakörülményeket kell biztosítanunk, a humán tőkére, az emberekre és a beruházásokra, valamint egyéb dolgokra kell helyezni a hangsúlyt a siker érdekében. A nyitott határok és az erősen szociális EU közötti egyensúly kérdését is sokszor megvitattuk, és arra a következtetésre jutottunk, hogy fontos ennek az egyensúlynak a megteremtése.

Ezenkívül gyakran tárgyaltunk arról a kérdésről és annak fontosságáról, hogy az emberekkel kapcsolatban nemüktől, etnikai származásuktól, illetve állampolgárságuktól függetlenül egyenlő bánásmódot kell alkalmazni, és megállapítottuk, hogy az egyenlő bánásmódnak és a megkülönböztetésmentességnek kell érvényesülnie.

A jelentés azt a kérdést tárgyalja, hogy szükségünk van a nyitott határokra. A bizottság a nyitott határok korlátozások, illetve átmeneti időszakok nélkül történő létrehozását támogatja, ugyanakkor ki kell alakítanunk egy olyan szociális Európai Uniót, ahol nem alacsonyabb bérek, rosszabb munkakörülmények stb. kikényszerítésével versengünk egymással.

A jelentés az egyenlő bánásmód elvével, azaz azzal is foglalkozik, hogy a munkavállalókkal kapcsolatban állampolgárságuktól függetlenül egyenlő bánásmódot és megkülönböztetésmentességet kell alkalmazni. Nem fordulhat elő, hogy ugyanazon munkaerőpiacon a Lettországból, Lengyelországból, Németországból, Svédországból vagy Dániából származó munkavállalók eltérő bánásmódban részesüljenek. Ez képezi a jelentésben szereplő javaslatok alapját is. A legfontosabb javaslatok a kiküldetési irányelvekre vonatkoznak, mivel az ítéletek közül három a kiküldött munkavállalókat érinti. Rendkívül lényeges, hogy a kiküldetési irányelvet ne változtassuk át minimumirányelvvé.

Való igaz, hogy az irányelv tartalmaz tíz minimumfeltételt, amelyeket teljesíteni kell. Ezeket számításba is kell venni, de az egyenlő bánásmódot kell alapelvnek tekinteni. Tehát világosan kell fogalmaznunk. Az állampolgárságtól függetlenül egyenlő bánásmódot kell alkalmazni. Bármely munkaerőpiacon, például a német Alsó-Szászország tartomány munkaerőpiacán az érvényesek feltételeknek származástól függetlenül

minden munkavállalóra ki kell terjedniük. Ez egy fontos alapelv, amelynek az ítéletek meghozatalát követően még egyértelműbbé kell válnia.

A következő fontos dolog, hogy eltérő munkaerő-piaci modellek léteznek. Ha a végrehajtásról van, szó az összes modellnek egyenértékűnek kell lennie. Az irányelvben még egyéb dolgokat is módosítani kell. Ezen túlmenően teljesen egyértelművé kell tennünk, hogy a sztrájkhoz való jog alapvető alkotmányos jog, amely nem rendelhető alá a szabad mozgásnak. Ez az új szerződés vonatkozásában érvényes, de más módon az elsődleges joggal kapcsolatban is.

Harmadszor, az EK-jog nem állhat ellentétben a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet egyezményével. A Rüffert-ügy az ILO közbeszerzéssel foglalkozó egyezményével kapcsolatos. Ebben az esetben a munkavégzés helyén elvárható munkakörülmények érvényesek. Ezért került sor a javaslatok előterjesztésére. Követni fogom a vitát, ugyanakkor szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak minden érintettnek, például az árnyékelőadónak a konstruktív együttműködésért.

(Taps)

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, először is hadd kérjek elnézést a kis késésért. Sajnos, nem tudtam előre felmérni, milyen nagy lesz forgalom.

Hölgyeim és uraim, a Bíróság által nemrégiben a Viking-, Laval- és Rüffert-ügyben hozott ítéletek széles körű vitát váltottak ki európai uniós szinten a munkavállalók jogainak az egyre fokozódó globalizációval és a munkaerő mobilitásával összefüggésben történő védelmével kapcsolatban. Ahhoz, hogy az európai munkaerőpiac jól működjön, megfelelő szabályokat kell létrehozunk. A kiküldetési irányelv alapvető eszköz e cél eléréséhez. Emlékeztetném Önöket arra, hogy az irányelv célja, hogy egyensúlyt teremtsen egyrészt az ideiglenesen egy másik tagállamba kiküldött munkavállalók megfelelő szintű védelme, másrészt a szolgáltatásoknak a belső piacon belüli szabad mozgása között.

A Bizottságnak eltökélt szándéka annak biztosítása, hogy a Szerződés szerinti alapvető szabadságok ne álljanak ellentétben az alapvető jogok védelmével. A Bizottság kifejezte azon óhaját, hogy nyílt vitát kezdjen az összes érintett féllel, hogy együtt elemezhesük a Bíróság ítéleteinek következményeit. Rendkívül fontos, hogy sor kerüljön egy ilyen vitára, mivel ez tisztázná a jogi helyzetet, és végre lehetővé tenné a tagállamok számára, hogy megfelelő jogi szabályozást vezessenek be. A Bizottság a témával kapcsolatban 2008. október 9-re fórumot szervezett, amelyen az összes érintett fél részt vett. E fórumnak az olyannyira szükséges vita kezdőpontjává kell válnia.

A Bizottság egyetért azzal, hogy Európán belül a munkavállalók fokozott mobilitása új kihívásokat idézett elő, mivel az kiterjed a munkaerőpiacok működésére és a foglalkoztatási feltételek szabályozására. A Bizottság úgy véli, hogy a szociális partnerek vannak a legjobb helyzetben ahhoz, hogy a szembenézzenek a kihívásokkal és adott esetben hasznos javításokat javasoljanak. Ezért a Bizottság felkérte az európai szociális partnereket arra, hogy vizsgálják meg az Európán belüli fokozott mobilitás és az Európai Bíróság ítéleteinek következményeit. Örömmre szolgál, hogy az európai szociális partnerek vállalták a kihívást. A Bizottság az elvárásnak megfelelően támogatni fogja munkájukat.

A Bizottság szeretne beszámolni arról, hogy a Bíróság ítélete által leginkább érintett tagállamok jelen pillanatban is olyan jogi szabályozás kialakításán dolgoznak, amely biztosítani fogja a Bíróság igazságszolgáltatásával való összhangot. A Bizottság nem járulhat hozzá, hogy a kiküldetési irányelvre irányuló javaslat szabad mozgásra való hivatkozást is tartalmazzon. Egy ilyen kiterjesztés elkerülhetetlenül félreértésekhez vezetne az irányelv alkalmazhatósága tekintetében, mivel elmosná a különbséget a munkavállalók két különböző csoportja, azaz a kiküldött munkavállalók és a migráns munkavállalók között. Szeretném kihangsúlyozni, hogy nyilvánvalóan van különbség a kiküldött munkavállalók és a migráns munkavállalók között.

A Bizottság egyetért a Parlamenttel abban, hogy javítani kell a kiküldetési irányelvben foglaltak érvényesülését és végrehajtását. Ezzel összefüggésben hadd emlékeztessem Önöket arra, hogy 2008 áprilisában a jelenlegi hiányosságok pótlása érdekében a Bizottság elfogadta a tagállamok által igényelt fokozottabb igazgatási együttműködésre vonatkozó ajánlást. A Bizottság a fokozottabb együttműködést azáltal is támogatja, hogy a jövőben egy, a tagállamok szakértőiből álló bizottság létrehozását tervezi. A Bizottság úgy gondolja, hogy a tervezett Lisszaboni Szerződés keretében lényegesen megerősödnek a szociális jogok olyan változások révén, mint például az új szociális záradékok, amelyeknek köszönhetően az Európai Unió minden más szakpolitikájában figyelembe kell venni a szociális kérdéseket, valamint tekintettel arra, hogy jogilag kötelező erejű hivatkozást kell tenni az Alapjogi Chartára.

Małgorzata Handzlik, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének előadója. – (PL) Elnök asszony, a mai vitánk tárgyát képező jelentés a jelenlegi kiküldetési irányelvet a kollektív megállapodások szempontjából kihívássá változtatta. Tisztában vagyok azzal, hogy egyes tagállamok nem feltétlenül fogadták örömmel az Európai Bíróság döntéseit. Mindazonáltal a döntések egyensúlyt biztosítanak az irányelv összes célkitűzése, azaz a szolgáltatásnyújtás, a munkavállalói jogok, valamint a tisztességes verseny elveinek betartása között. Szeretném kiemelni, hogy számunkra elengedhetetlen ennek az egyensúlynak a fenntartása.

Az irányelv helyes végrehajtásával kapcsolatban az a fő probléma, hogy a tagállamok helytelenül értelmezik az irányelvet. Következésképpen az értelmezésre kell hangsúlyt helyeznünk, nem pedig magának az irányelvnek a rendelkezéseire. Ezért mindenekelőtt tagállami szinten kell alapos vizsgálatot folytatni. Ez lehetővé fogja tenni a döntésekből származó nehézségek és az előttünk álló lehetséges kihívások megállapítását. Ennélfogva úgy vélem, hogy ebben a szakaszban tartózkodnunk kell attól, hogy az irányelv tekintetében módosításokat kérjünk. Fontos szem előtt tartani, hogy a munkavállalók kiküldetése elválaszthatatlan a szolgáltatásnyújtás szabadságától. Ez utóbbi a közös európai piac alapvető elvei közé tartozik. Semmiképpen nem tekinthető a kollektív megállapodásokra vonatkozó korlátozásnak.

Tadeusz Zwiefka, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (PL) A szóban forgó ítéletek ellenére elfogadhatatlannak tartom az Európai Bíróság döntéseinek bírálatát. A Bíróság független és pártatlan, az Európai Unió működése szempontjából létfontosságú intézmény. Előfordulhat, hogy nem értünk egyet a joggal, és természetesen meg tudjuk változtatni, azt azonban nehezen tudom elfogadni, hogy bírálatot gyakoroljunk a Bíróság felett. Ez utóbbi mindig a hatályos jogszabályok alapján hozza meg az ítéleteit.

Két lényeges dolgot szeretnék kiemelni a mai vitánk tárgyát képező kérdésekkel kapcsolatban. Először is a Bíróság döntéseinek nincs semmilyen hatása a kollektív megállapodások megkötésére vonatkozó szabadságra. Másodszor a Bíróság magyarázatai alapján a tagállamok nem vezethetnek be minimumszabályokat a munkavállalók kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelvben említettektől eltérő ügyekben. A Bíróság egyértelműen alapvető jogként ismeri el a kollektív fellépéshez való jogot, amely a közösségi jogszabályok általános elveinek részét képezi. Ugyanakkor – a belső piac egyéb szabadságaival együtt – a szolgáltatások szabad mozgása az európai integráció ugyanolyan fontos alapját alkotja.

Ami a jelentés következtetéseit illeti, az előadó a kiküldetési irányelv felülvizsgálatára szólít fel, azt állítván, hogy a Bíróság értelmezése ellentétben áll a jogalkotó céljaival. Egyáltalán nem értek egyet ezzel a nézettel.

Jacek Protasiewicz, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, az Európai Unió területén évente körülbelül egymillióan dolgoznak kiküldetésben más országban, mint ahol az őket alkalmazó vállalkozás központi irodája található.

Az utóbbi években csak néhányszor volt probléma az irányelv és a témával kapcsolatos európai uniós jogszabályok rendelkezéseinek értelmezésével. Az Európai Bíróság megvizsgálta ezt a néhány ügyet. Nagyjából azt állapította meg, hogy a probléma nem az irányelv tartalmából fakad, hanem inkább abból, hogy az egyes tagállamok nem hajtják végre helyesen az irányelvet. Ez arra utal, hogy a munkavállalók kiküldetésének szabályozása céljával létrehozott európai uniós jogszabály alapos és jól megfogalmazott. Az egyetlen lehetséges probléma az egyes tagállamokban történő végrehajtáshoz kapcsolódik.

Ez nyilvánvalóan nem jelenti azt, hogy a jogszabály ennél már nem is lehetne jobb. Meg kell jegyezni azonban, hogy a jelenlegi irányelv először is védi a munkavállalók alapvető jogait azáltal, hogy minimumgaranciákat biztosít a javadalmazással, valamint a munkahelyi egészségvédelemmel és biztonsággal kapcsolatban. Másodszor az irányelv nem tiltja, hogy kollektív megállapodások révén a minimálisnál kedvezőbb munkafeltételeket vezessenek be. Ezt szeretném kiemelni. Ugyanakkor az irányelv tökéletes egyensúlyt biztosít a szolgáltatásnyújtás szabadsága és egy másik országba szolgáltatásnyújtás céljából kiküldött munkavállalók jogainak védelme között. Ez az oka annak, hogy az Andersson úr által készített jelentésben megállapodtunk abban, hogy felkérjük a Bizottságot, hogy vizsgálja meg még egyszer az irányelvet. Egyáltalán nem értünk egyet továbbra sem azzal a véleménnyel, hogy ez az irányelv nem megfelelő, valamint hogy sürgősen gyökeres változtatásokat kell végrehajtani az e területtel kapcsolatos európai jogszabályokat illetően.

Stephen Hughes, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, gratulálok Andersson úrnak a kiváló jelentéshez. Azzal szeretném kezdeni, hogy egy részletet idézek a jelentés 12. bekezdéséből. Az idézet a következő „úgy véli, hogy a kiküldetési irányelvben és a szolgáltatási irányelvben rejlő jogalkotói szándék nincs összhangban az értelmezésekkel”. Egyetértek ezzel. Mindkét irányelv esetében jogalkotó voltam, és – a Szerződés egészét tekintve – soha nem számítottam arra, hogy a két irányelv nyomán a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a gazdasági szabadságok elsőbbséget élveznek a munkavállalók alapvető jogaival szemben.

Ha ilyen eset fordul elő, a jogalkotónak a jogbiztonság helyreállítása érdekében kell intézkednie. Társjogalkotók vagyunk, és ez az állásfoglalás egyértelműen rámutat, hogy szerintünk mi a teendő. Biztos úr, mi azonban csak akkor tudjuk végrehajtani jogalkotói feladatunkat, ha Önök gyakorolják kezdeményezési jogukat. E helyen társelnöke és társszervezője vagyok a Szakszervezeti Frakcióközi Csoportnak. Ez magában foglalja az összes fontos képviselőcsoportot, és általa kapcsolatba kerülök sok szakszervezeti taggal – nem csupán Brüsszelben és Strasbourghban, hanem a környező térségekben is –, és elmondhatom Önöknek, hogy általános és egyre nagyobb aggodalom tapasztalható az említett ítéletek által kiváltott kiegyensúlyozatlanság miatt. Biztos úr, ez nagyon komoly dolog a jövő évi európai parlamenti választások felé közeledve. Ha a Parlamenten kívül a szakszervezeti tagok arra jutnak, hogy Európa inkább a probléma, nem pedig a megoldás részét képezi, az nagyon káros lehet a Ház valamennyi szekciójára és magára a demokratikus folyamatra.

Örömmel hallok, hogy az a véleménye, hogy a kiküldetési irányelv változtatásra szorul, mert az irányelv felülvizsgálata azon dolgok közé tartozik, amelyeket szeretnénk elvégezni legalább annak egyértelművé tétele érdekében, hogy a kollektív megállapodások hogyan használhatók fel a minimumfeltételek bevezetésére, valamint hogy elmondjuk, hogy a kollektív fellépés hogyan használható fel az említett jogok védelmére.

Ezért kérem biztos úr, hogy figyeljen oda erre a közvetlenül választott intézményre. Mi figyelünk. Alkalmazza kezdeményezési jogát és bizonyítsa be, hogy látja, hogy cselekvésre van szükség.

Luigi Cocilovo, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én is szeretnék köszönetet mondani Andersson úrnak ezért a kezdeményezésért, valamint az összes képviselőcsoportnak és előadónak a bizottság által elfogadott végleges szöveghez való hozzájárulásért. Úgy vélem, hogy az Európai Parlament álláspontja valóban fontos. Hadd fogalmazzak érthetően: a Parlament nem vonja kétségbe és nem bírálja a Bíróság ítéleteit; ezek az ítéletek mindig törvényesek. A Parlament csupán a kiküldetési irányelv értelmezésével kapcsolatban részben az említett ítéletek által felvetett kérdésekre szeretne válaszolni.

Hibás az a feltételezés, miszerint ez a reakció elfedi az aggályokat bizonyos alapvető szabadságok, például a határokon átnyúló szolgáltatásnyújtás szabadsága tekintetében; teljes mértékben szeretnénk biztosítani ezt a szabadságot csak úgy, mint az egészséges és átlátható verseny elvét. Elfogadhatatlan viszont az olyan verseny, amely a „dömping” révén szerzett előnyön alapul, az olyan verseny, amelyet az az illúzió táplál, hogy elfogadható bizonyos alapelvek, például a vállalkozások szabad mozgása és a megkülönböztetésmentesség elvének megsértése. Akárhogy is csúdjuk-csavarjuk ezt az értelmezést, ez az elv egyetlen igazságon alapul: a szolgáltatásnyújtás helye szerinti ország tekintetében nem lehet eltérő bánásmódot alkalmazni a munkavállalók között, akár kiküldött, akár mobilis munkavállalókról, illetve bármilyen állampolgárról legyen szó. Ugyanazon szabályok – többek között a sztrájkhoz való jog – alkalmazandók a vállalkozások vonatkozásában a működés helye szerinti országban és azon vállalkozásokra is, amelyek kiküldetési megállapodásokat alkalmaznak.

Meggyőződésünk, hogy bármilyen más Európa-modell elutasítást váltana ki és gyanút keltene. A szabad mozgás az alapelvekre is vonatkozik, és az ezen elképzeléstől való bármilyen eltérés – egy konkrét irányelv értelmezésétől függetlenül – mindenekelőtt Európának ártana.

Elisabeth Schroedter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, az egyenlő bánásmód az Európai Unió egyik alapvető elve. A tagállamoknak képesnek kell lenniük annak garantálására, hogy az egyenlő bánásmód elve a gyakorlatban ténylegesen érvényre jusson. Ezzel kapcsolatban az Európai Bíróság (EB) nagyon nehéz helyzetbe hozott bennünket. Nem hallgathatom el – ami bizonyára közsímet –, hogy a Bizottság legalább egy esetben segítséget nyújtott. A sztrájkhoz való jog és a kollektív megállapodások megkötéséhez való jog egyszerűen nem vonható kétségbe. Erre reagálnunk kell. A Bíróság határozata következtében egy olyan negatív kép alakult ki Európáról, hogy sokan most elfordulnak Európától: nem állodhatunk tétlenül és nem hagyhatjuk, hogy ez megtörténjen.

Mindenkinek, aki azt szeretné elősegíteni, hogy Európában nagyobb mobilitás jöjjön létre, biztosítania kell az egyenlő bánásmód elvének gyakorlati alkalmazását. Az EB egyáltalán nem tett jó szolgálatot nekünk e téren, és az eljárás során kárt okozott a szociális Európának.

Nekünk, jogalkotóknak fel kell lépünk ezzel a zavaros helyzettel szemben, mivel az EB a kiküldetési irányelvvel kapcsolatban is gyengeséget árult el: bebizonyosodott, hogy problémák merülnek fel, ha a munkavállaló szolgáltató. A munkavállalókat ismét munkavállalóként kell kezelni, ezért kell felülvizsgálnunk az irányelvet.

Garantálni kell „az azonos munkahelyen végzett egyenlő munkáért járó egyenlő bérezés” elvének érvényesülését. Az EB értelmezése szerint nyilvánvalóvá vált, hogy a kiküldetési irányelv már nem biztosítja

ezt. Azért van szükség az irányelv felülvizsgálatára, hogy helyreállítsuk Európa hitelességét, mivel e feladat nélkül nem vihetünk végig egy választási kampányt. Különbözik a problémával fogunk szembesülni, hogy a belső piac által biztosított szabadság és az egyenlő bánásmód elvének gyakorlati alkalmazása nehézségekbe fog ütközni.

Ahogy Cocilovo úr is elmondta, elfogadhatatlan, hogy a verseny ne a minőségen, hanem a szociális dömpingen alapuljon. Cselekednünk kell. Ismételtén azzal a kéréssel fordulnék a tisztelt Házhoz, hogy a jelenlegi formájában fogadja el az Andersson-jelentést. Ez rendkívül fontos, mivel a jelentés nagyon konkrét cselekvési stratégiát kínál a kiküldetési irányelv felülvizsgálatával kapcsolatban is. Az egyenlő bánásmód elve a szociális Európa elve. A szociális Európa helyreállítása az, amiért bevásárlottak bennünket ebbe a Parlamentbe, és ezért kell elfogadnunk a jelentést.

Ewa Tomaszewska, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, sajnálattal vettem tudomásul, hogy az alapvető jogokkal és szabadságokkal szemben túlzottan gyakran a gazdasági jogok részesülnek előnyben. Ez különösen igaz az Európai Bíróság által a Laval-, a Viking- és más ügyekben hozott ítéletekre.

Fontos, hogy megfelelő fontossági sorrendet állítsunk fel e jogok tekintetében, és hogy tekintetbe vegyük, hogy az emberek fontosabbak, mint a pénz. A gazdasági szabadságokkal kapcsolatos jogok nem akadályozhatják az egyének egyesülési jogát és jogaik kollektív védelmét. A munkavállalóknak jogukban áll, hogy tömörüléseket hozzanak létre és kollektív tárgyalásokat folytassanak a munkakörülményekről. A kollektív tárgyalási rendszerek és a tárgyalások nyomán létrejövő, munkakörülményekről szóló kollektív megállapodások elismerést és támogatást érdemelnek. Végül is a felelős szociális partnerek megegyezése szociális harmóniát biztosít, lehetővé teszi, hogy a megkötött megállapodások sikeresek lehessenek. Jól példázák ezt a megközelítést az ILO-egyezmények.

Napjainkban a kollektív megállapodások terén a legnagyobb kihívás magában foglalja annak figyelembevételét, hogy a migráns, a kiküldött és a saját hazájukban alkalmazott munkavállalóknak is ugyanazon jogokat kell biztosítani. Köszönet illeti az előadót.

Mary Lou McDonald, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (GA) Elnök asszony, a munkavállalók és a szakszervezetek az évek során az Európai Unióba vetették bizalmukat a munkakörülmények javítása és védelme terén.

a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – A munkavállalóknak egész Európában joguk van a tisztességes munkához, az egyenlő bánásmódhoz. Joguk van ahhoz, hogy munkakörülményeik javítása érdekében szervezkedjenek, tárgyalásokat és kampányt folytassanak. Jogos elvárás a részükről, hogy a jog elismerje és érvényesítse ezeket a jogokat.

Az Európai Bíróság számos döntése, amelyekkel az Andersson-jelentés szándékozik foglalkozni, arcátlan támadást jelent az említett alapvető jogok ellen. Ezek a bírósági határozatok szabad utat biztosítottak a munkavállalók tömeges kizsákmányolása számára. A bírósági határozatok a jogi status quót tükrözik, azt, hogy ha a munkavállalói jogok ütköznek a versenyszabályokkal, az utóbbiak vannak előnyben. A bírósági határozatok törvényi alapot biztosítottak az úgynevezett jóléti költségcsökkentési verseny számára.

Nagy csalódást okozott ez a jelentés. Szándékosan kikerüli, hogy felszólítson az EU-Szerződés módosítására, pedig mindannyian tudjuk, hogy a munkavállalók védelme érdekében szükség van erre. A Szerződés módosítására vonatkozó felhívást szándékosan és cinikusan törölték a jelentés első tervezetéből annak ellenére, hogy az európai szakszervezeti mozgalom részéről rengeteg kérés érkezett arra vonatkozóan, hogy a Szerződésekbe kerüljön be egy záradék a társadalmi fejlődésről.

Annak, hogy az írek leszavazták a Lisszaboni Szerződést, az volt az egyik oka, hogy a munkavállalói jogok gyenge alapokon állnak, bár az EU vezetői szívesen figyelmen kívül hagyják ezt a kellemetlen tényt. Ha azt akarjuk, hogy egy új szerződés elfogadható legyen minden európai számára, annak a munkavállalók megfelelő védelmét kell biztosítania.

Nekünk, parlamenti képviselőknek most lehetőségünk nyílik ragaszkodni ahhoz, hogy a Szerződések tartalmazzanak egy kötelező erejű záradékot vagy jegyzőkönyvet a társadalmi fejlődésről. Amennyiben az erre irányuló módosításokat a mai napon nem szavazzák meg, az Európai Parlament még egy újabb lépéssel eltávolodik azoktól, akiket képviselni szándékozunk, és ez esetben nincs kétségem afelől, hogy az ír munkavállalók velem együtt csalódtak lesznek majd, hogy az Európai Parlament cserbenhagyta őket.

Hanne Dahl, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök asszony, a Ruffert-, Laval- és Waxholm-ügyben hozott, rendkívül nagy horderejű ítéletek következtében a munkaerőpiacon tapasztalt

fejlemények teljesen ellentétben állnak azzal a szándékkal, hogy a rugalmas biztonság modelljét európai gazdasági modellként vezessük be, mivel úgy tűnik, teljesen feledésbe merül, hogy a rugalmas biztonság modellje éppen a munkaerőpiac azon évszázados hagyományán alapul, hogy biztosított az erőteljes és önálló megállapodások megkötéséhez való jog. Nem lehet a rugalmas biztonság modelljét bevezetni az európai munkaerőpiacra, és ezzel egy időben olyan jogszabályokat végrehajtani vagy ítéleteket elfogadni, amelyek megnehezítik, hogy a szakszervezetek kollektív megállapodásokon alapuló rendszert hozzanak létre és tartsanak fenn. Amennyiben a rugalmas biztonság modelljét bevezetjük, ugyanakkor elfogadjuk, hogy az EU belső piaci szabályai előnyben részesülnek a bértárgyalással és a munkakörnyezet biztonságával szemben, a végeredmény az lesz, hogy a munkásmozgalom által egy egész évszázad alatt elért eredmények semmisülnek meg. Az Andersson-jelentés csupán egy kötés az Európai Bíróság által a munkásmozgalom során egy egész évszázad alatt elért eredményeken ejtett seben, és ez korántsem elegendő.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ez a jelentés nyilvánvalóan jó irányba halad abban a tekintetben, hogy a munkaerőt helyezi előtérbe a gazdasággal szemben, a szociális jogokat pedig a vállalkozás szabadságával. A jelentés lényegében az európai hagyomány részét képező szociális alapelvekkel kapcsolatos általános elképzelést védi.

Meg kell állapítanunk azonban, hogy ez a jelentés nem érint egy alapvető, aktuális pontot, azaz azt, hogy rendkívül sok kiküldött vagy külföldi munkavállaló árasztja el a nemzeti munkaerőpiacokat. Ezért figyelmet kell fordítanunk a „dömpingre”, amely valóban előfordul többek között Olaszországban, ahol rengetegen, például román állampolgárok árasztják el a munkaerőpiacot. Ez természetesen „dömpingnek” minősül, és kedvez a nagy vállalkozásoknak, viszont kedvezőtlen a helyi munkavállalók szempontjából.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (SV) Elnök asszony, szeretnék rámutatni arra, hogy a jelentés mit tartalmaz és mit nem. Szeretnék köszönetet mondani az előadónak. Az előadó megértő volt a bizottságon belüli különböző nézetek iránt, és ez azt jelenti, Špidla úr, hogy a jelentés nem tartalmaz követelményt arra vonatkozóan, hogy darabokra szedjük vagy újrafogalmazzuk a kiküldetési irányelvet. Először is a jelentés sok rosszallást és kritikát tartalmaz a Bírósággal kapcsolatban, de ezek már nem szerepelnek a szövegben. Most éppen ezekről beszélünk.

E részlet hangsúlyozása érdekében az angol nyelvű szövegből szeretnék idézni:

A 27. pont angol nyelvű szövegét idézem: „Welcomes the Commission’s indication that it is now ready to re-examine the impact of the internal market on labour rights and collective bargaining” („üdvözli a Bizottság azon jelzését, hogy készen áll a belső piac munkajogra és kollektív tárgyalásra gyakorolt hatásának ismételt megvizsgálására”); valamint: „Suggests that this re-examination should not exclude a partial review of the PWD” („javasolja, hogy ez az ismételt vizsgálat ne zárja ki a kiküldetési irányelv részleges felülvizsgálatát”) – a lényeg a „ne zárja ki” („not exclude”) kifejezésen van.

(SV) Elnök asszony, ez azt jelenti, hogy nincs szükség módosításra. Ugyanakkor örömdetesnek tartjuk a Bizottság arra irányuló felülvizsgálatát, hogyan is működik ez a gyakorlatban a különböző tagállamokban. Amennyiben a felülvizsgálat indokolja a módosításokat, azokat nem lehet elvetni.

Azért szerettem volna ezt elmondani, mert a kiküldetési irányelvnek nagyon fontos szerepe van. Egymillió embernek van lehetősége arra, hogy különböző országokban dolgozzon. Ez az egyenlő bánásmódról is szól, arról, hogy mindenkinek ugyanolyan joga van ahhoz, hogy az Európai Unió területén bárhol munkát vállaljon még akkor is, ha saját országából származó kollektív megállapodással rendelkezik. Pontosán ez a lényege az egésznek. Amíg az emberek betartják a kiküldetési irányelv szabályait, joguk van ahhoz, hogy az EU-ban bárhol munkát vállaljanak. A Bíróság például a Laval-ügyben szintén ezt a következtetést vont le.

Biztos úr, elnök asszony, a Bírósággal szembeni kritika már nem szerepel a bizottság javaslatában, ahogy a kiküldetési irányelv szétszedésére vonatkozó követelmény sem. Fontos emlékeztetni erre a vita folytatása előtt.

Magda Kósáné Kovács (PSE). – (HU) Köszönöm, Elnök Asszony! A mai vita problémája az, amiről a latin mondás szól: „Semmilyen szél sem kedvező annak, aki nem tudja, melyik kikötőbe tart.” Sajnos a mai vitában sem látszik az a kikötő, ahol mindenki szívesen horgonyt vetne. A kiküldetésben dolgozó munkavállalók szabad mozgásának szabályozása kikerült a 2006-os kompromisszumos szolgáltatási direktívából, a probléma viszont, ahogy a Bíróság ítéleteinek fogadtatása mutatta, megmaradt és a fejünkre hullik. Mint ahogy a Maastrichti Szerződés, az Alkotmányos Szerződéstervezte és a Lisszaboni Szerződés megbotlása sem választható el a szolgáltatások szabad áramlásának kérdéskörétől, illetve attól az újra és újra kinyíló vitától,

hogy vajon a négy szabadságjog vagy a szociális jogok érdemelnek erősebb védelmet akár egymás rovására is.

Igaz, hogy az Unió szabályai az új tagországok szolgáltatóinak átmeneti versenyelőnyt jelentenek. Az áruk és a tőke szabad áramlása viszont kedvezőbb piaci feltételeket adott a fejlettebb tagországok számára. Állítom, hogy ezek a különbségek átmenetiek, hiszen szükséges, hogy az áru- és pénzpiac, a munkaerő és szolgáltatási piac minősége és feltételei közeledjenek egymáshoz. Ezért első feladatunk nem a jogszabályok átírása és a bírósági ítéletek opponálása, hanem a következetes és tényleges alkalmazása a meglévő szabályoknak. Ma a háborúkat nem elsősorban fegyverekkel vívják, de a maihoz hasonló pénzügyi válságok háborús méretű károkat okozhatnak. Azt remélem, hogy a Parlamentben és az Unió más döntéshozó fórumain emlékezve a második világháború utáni tartós béke és együttműködés szándékára, mindannyian kiegyensúlyozott megoldásra törekszünk, hogy egy hosszú távon létező és prosperáló, összetartó és szolidáris közösségnek lehessünk a tagjai. A bezárkózó protekcionizmust pedig hagyjuk, hogy átlépje az idő! Köszönöm, Elnök Asszony!

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Elnök asszony, köszönetet szeretnék mondani Andersson úrnak ezért a fontos jelentésért. Sok minden összpontosul a Laval-ügyben hozott ítélet körül, ahol a svéd szakszervezet túl messzire ment. A jelentés sok olyan dolgot tartalmaz, ami nem tetszik nekem. Az Európai Bíróság ítéleteinek értelmezése során a jelentés sajátos hangot üt meg, és több helyen utal Andersson úr eredeti szándékára, azaz a kiküldetési irányelv szétszedésére. Ez azonban – ahogy arra Hökmark úr helyesen rámutatott – nem szerepel a felülvizsgált jelentésben. Most az a vita tárgya, hogy ne zárjuk ki az irányelv részleges felülvizsgálatát, ami inkább megfelel a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének, amelynek én voltam a felelőse.

A szavazás remélhetőleg azt is megerősíti, hogy a kiküldetési irányelvet nem kell teljesen szétszedni. Kérem, fontolják meg a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport 14. és 15. javaslatát.

Andersson úr, helytelen az az elképzelés, hogy a svéd modell Brüsszel segítségével őrizhető meg legjobban. Éppen ellenkezőleg. Brüsszel bevonásával veszélyeztethetjük a felelős érintett feleken alapuló svéd modellt, és majd Svédországban hozunk jogszabályokat és minimálbért kapunk. Ha ésszerűen gondolkodunk, ez nem lehet a svéd szakszervezetek érdeke.

Roberts Zile (UEN). - (LV) Köszönöm, elnök asszony, és Špidla úr. Gyakran előfordul, hogy látszólag a munkaügyi normák védelmére és az egyenlő munkakörülmények biztosítására irányuló törekvések mögött valójában protekcionizmus, valamint a szabad és tisztességes kereskedelem egyértelmű korlátozása áll. Az egyének javadalmazását az illető munkahelyi eredményeitől és termelékenységétől kellene függővé tenni, nem pedig a szociális partnerek közötti megállapodástól. Ennek következtében jelenleg az Európai Unió belső piacának valamennyi szereplőjét veszteség éri, mivel csökken az EU világszintű versenyképessége. Nem kell csak azért módosításokat végrehajtanunk a kiküldetési irányelvvel kapcsolatban, hogy azt néhány tagállam szociális jóléti rendszerére alkalmazzuk. Az Európai Unió alapvető feladata annak biztosítása, hogy a régi és új tagállamok vállalkozásai a működés tekintetében egyenlő jogokkal rendelkezzenek a szolgáltatások belső piacán. Ha nem tetszenek az Európai Bíróság határozatai, megváltoztatjuk a jogszabályt. Nem vagyok biztos abban, hogy az ilyen fajta gondolkodás közelebb viszi az Európai Uniót a polgáraihoz.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). – (DE) Elnök asszony, először is szeretnék tiltakozni a néhány perccel korábban elhangzottakban kifejtett elgondolás ellen, azaz az ellen, hogy munkaerőpiacunkat külföldi munkavállalók árasztják el.

Másodszor, örültem volna, ha a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság egy világosabb, határozottabb jelentést állít össze. Az Európai Unió társadalmi kohéziója iránt csak akkor alakulhat ki bizalom, ha az alapvető szociális jogokat elsődleges európai jogként határozzuk meg. Határozottabb jelzést kell küldenünk a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamoknak és az Európai Bíróságnak, és nem szabad megelégednünk csupán azzal, hogy felszólítunk az alapvető jogok és a belső piacon biztosított szabad mozgások közötti egyensúly kialakítására. Ez nem idéz elő változást. A szabadságjogokhoz hasonlóan az alapvető szociális jogok is az emberi jogok közé tartoznak, és nem nyirbálhatók meg a belső piacon biztosított szabad mozgások következtében.

A lényeges kérdések közé tartozik az, hogy meg kell védenünk és fejlesztenünk kell az európai szociális modellt, valamint hogy legfőbb ideje, hogy a meglévő Szerződésekbe kötelező erejű jegyzőkönyv formájában beépítsünk egy záradékot a társadalmi fejlődésről. Ideje, hogy módosítsuk a kiküldetési irányelvet, hogy a bérekre és a minimum-előírásokra vonatkozó követelmények ne csupán a minimumkövetelményekre korlátozódjanak.

Hélène Goudin (IND/DEM). - (SV) Elnök asszony, Andersson úr egyik legfőbb következtetése, hogy a munkaerőpiacot a kiküldetési irányelv módosításával kell megvédeni. Ami Svédországot illeti, inkább az lenne a legjobb megoldás, ha az EU-Szerződés egyértelműen megállapítaná, hogy a munkaerőpiacra kapcsolatos kérdésekről nemzeti szinten kell döntést hozni. Ha valami tanulságot levonhattunk a Laval-ügyben hozott ítéletről, az az, hogy munkaerőpiacunkat nem irányíthatja holmi fontoskodó uniós jogszabály.

A „Junilistan” azt javasolja, hogy Svédország mentesüljön az uniós munkajog hatálya alól. Érdekes lenni megtudni, mit gondol Andersson úr erről a javaslatról. Minden esetben az uniós jogszabály jelenti az előrehaladást? A Laval-ügyben hozott ítélet annak a következménye, hogy az Európai Unió szociáldemokrata és jobbközép politikusai „igen”-t mondtak az EU-Szerződés módosításaira, ezáltal biztosították, hogy az Európai Bíróság még nagyobb hatáskörrel rendelkezzen a munkaerő-piaci politika felett. Természetesen az Andersson úr által a Lisszaboni Szerződés irányában tanúsított hódolat ellen fogunk szavazni.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - Elnök asszony, a PPE-DE képviselőcsoport nem támogatta Jan Andersson jelentésének eredeti szövegváltozatát. Az árnyékelőadónk által más árnyékelőadókkal együtt a jelentés elég lényeges átírása érdekében végzett kitűnő munka eredményeképpen azonban már készek vagyunk támogatni azt a bizottságban. Sőt, most képviselőcsoportunk a jelentés jelenlegi formájának támogatását is indítványozza. Miután ezt közöltük, vannak bizonyos módosítások, amelyek esetében nagyon szeretnénk, ha támogatást kapnának. Remélhetőleg Andersson úr a maga részéről figyelembe fogja ezt venni.

Csak egyetlen nagyon lényeges pontot emelek ki. Stephen Hughes említette – és biztos vagyok benne, hogy igaza is van –, hogy a szakszervezetek körében általános az aggodalom a sztrájkjog lehetséges korlátozásaival kapcsolatban. Nem vitatkoznék ezzel, de remélem, hogy ő sem vitatkozna azon állítással, miszerint a munkavállalók körében ezzel szemben általános aggodalom tapasztalható a munkához való jog esetleges korlátozásai miatt. Sem a vita során, sem a bizottságban nem hallottam eleget erről a fontos jogról. Természetesen a sztrájkjog az alapvető jogok közé tartozik: ez vitathatatlan. Ugyanakkor a munkához való jog – a munkavállalás szabadsága – szintén nagyon fontos jog, olyan, amelynek a kihangsúlyozását szívesen vennék a Tisztelt Ház ezen oldalán.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök asszony, a belső piac nem öncélú. Eszközül szolgál arra, hogy mindenkinek javuljanak az élet- és munkakörülményei, ezért a kiküldetési irányelv gyenge pontjait – amelyek lehetővé teszik a jóléti költségsökkentési versenyt – sürgősen meg kell szüntetni.

A Szocialista Képviselőcsoportnak sikerült elérnie, hogy a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság tagjainak elsőprő többsége támogassa az ilyen reformokat. Csak a szélsőjobb- és a szélsőbaloldal tartotta magát távol ettől a konszenzustól, és inkább pártpolitikát folytat, ahelyett hogy politikai megoldást keresne a problémákra.

Nekünk itt a Parlamentben világos követelést kell megfogalmaznunk a Bizottság és a tagállamok kormányai felé arra vonatkozóan, hogy a tisztességes javadalmazás és munkakörülmények nem áldozhatók fel az egységes piac oltárán. Európa csak a minőségi szolgáltatásokra és árukra alapozva lehet sikeres a versenyképesség terén, nem pedig az életszínvonal csökkentése révén.

Örömdetesnek tartom, hogy ma a Bizottság jelezte, hogy most már hajlandó felülvizsgálni a kiküldetési irányelvet, amely átalakításra szorul, de az a kérdés, biztos úr, hogy mikor? Mikor fognak egy olyan kezdeményezést a Tisztelt Ház elé terjeszteni, amely világosan ismerteti, milyen módosításokat javasolnak Önök a kiküldetési irányelvvel kapcsolatban?

Egyértelmű, hogy biztosítani és erősíteni kell az egyenlő bánásmód és az azonos munkahelyen végzett egyenlő munkáért járó egyenlő bérezés elvének érvényesülését, ahogy azt az Európai Közösséget létrehozó szerződés 39. cikkének (12) bekezdése már megállapította. A szolgáltatásnyújtás szabadsága vagy a szabad letelepedés, a munkáltató, a munkavállalók, illetve a kiküldött munkavállalók állampolgársága nem indokolhatja az egyenlőtlenségeket a munkakörülmények, a javadalmazás vagy az alapvető jogok – például a munkavállalók kollektív fellépéshez való joga – tekintetében.

Anne E. Jensen (ALDE). - (DA) Elnök asszony, azt szeretném kihangsúlyozni, hogy hagyjuk abba az Európai Bíróság és a kiküldetési irányelv elleni támadásokat. A tagállamoknak kell több erőfeszítést tenniük. A Laval-ügyben hozott ítélet nyomán Dániában épp most hajtjuk végre a törvénymódosítást, amelyet a munkáltatói és a munkavállalói oldal is elfogadott. A jogalkotási szöveg kilenc sora biztosítani tudja, hogy a szakszervezetek kollektív fellépést alkalmazhatnak olyan munkakörülmények biztosítása érdekében, amelyek az érintett ágazatban normának tekinthetők. A svédek láthatóan szintén azt vizsgálják, hogyan hajtják végre a gyakorlatban a kiküldetési irányelvet. Nem szabad megváltoztatnunk az irányelvet. Megfelelőbb

tájékoztatásra van szükség, hogy a munkavállalók tisztában legyenek a jogaikkal, a munkáltatók pedig a kötelezettségeikkel. Az irányelv hatékonyabb gyakorlati végrehajtására van szükség.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Elnök asszony, néhány hónap múlva ismét az uniós polgárokhoz fordulunk, és arra kérjük őket, hogy válasszák meg európai parlamenti képviselőiket. A polgárok most sem fogják tudni, hogy miért is kérjük őket arra, hogy szavazzanak, illetve hogy milyen célt is szolgál a Parlament. Ezért a választásokon való részvétel megint alacsony lesz.

A kiküldetési irányelvvel és az Európai Bíróság döntéseivel kapcsolatos mai vita bizonyítja, hogy az Európai Parlament egyik célja az, hogy megvédje a polgárokat a saját kormányaik által támogatott bizonyos politikákkal szemben. Előfordulhat, hogy ezek a politikák nem elég átgondoltak és részrehajlóak. Ebben az esetben túlságosan liberálisak is. Jelenleg az Európai Parlament és az Európai Bíróság a munkajogok védelmét előnyben részesíti a vállalkozási szabadság védelmével szemben. Lehetetlen, hogy szembehelyezkedjünk az összes munkavállaló számára Uniószerző biztosítandó egyenlő bánásmód elvével. Az üzletekben mindenkinek ugyanolyan árakat kell fizetnie, és arra szólítunk fel, hogy egyenlő munkáért járó egyenlő bérezés járjon az Unió egész területén.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, az Európai Parlament egyik legnagyobb figyelmet kiváltó eredménye a „Bolkestein irányelv” módosítása a származási ország elvének a szolgáltatásnyújtás szabadsága elvével történő helyettesítése révén. A munkavállalóknak tisztességes munkakörülményekre, a vállalkozásoknak – különösen a kkv-knek – pedig a létüket fenyegető árcsökkenési versennyel szembeni védelemre van szükségük. Figyeljünk oda, hogy az eredmény hosszú távon biztosított legyen!

Ahogy az a mai vitában is kiderült, a Viking-, a Laval- és a Rüffert-ügyben nemrégiben hozott bírósági határozatok kétségessé teszik ezt. Igaz az, hogy az Európai Bíróság fontosabbnak tekinti a szolgáltatásnyújtás szabadságát, mint a munkavállalók védelmét? Kisebb értékűnek tartja a Bíróság a sztrájkjogot, mint a mozgás szabadságát? Míg elfogadható, hogy egyes ítéleteket megkérdőjelezzünk, ugyanakkor elfogadhatatlan, hogy kétségbe vonjuk az intézmény függetlenségét és legitimitását.

Az egyértelműséghez nem a kiküldetési irányelv módosítása szükséges, hanem inkább a tagállamokban való következetes végrehajtása. Ez jelenti a szükséges egyensúlyt a szabad mozgás biztosítása és a munkavállalók védelme között. „Az azonos munkahelyen végzett egyenlő munkáért járó egyenlő bérezés elve” nem sérülhet.

A minimumkövetelményeket meghaladó munkakörülmények nem akadályozzák a versenyt, és a kollektív tárgyalást semmiképpen sem szabad korlátozni. Egyértelműen nemet kell mondanunk mindenféle szociális dömpingre, valamint a javadalmazásra és a munkakörülményekre vonatkozó minimumszabályok érvénytelenítésére szolgáló „postafiók-társaságok” létrehozására irányuló törekvésekre. A szociális alapelvek nem rendelkeznek alá a gazdasági szabadságoknak.

Csak akkor érhetjük el, hogy a vállalkozások és a kkv-k jóváhagyják a szociális piacgazdaság koncepcióját – amire olyan égetően szükség van –, ha tisztességes verseny alakul ki az Európai Unióban.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, hölgyeim és uraim, e Parlament egyik becses tulajdonsága, hogy sikeresen következetes álláspontokat ér el. Nem érték egyet a kiküldetési irányelv hatásának csökkentésével. Épp ellenkezőleg, arra van szükség, hogy teljes mértékben betartsuk a rendelkezéseit. A Bizottság által hozott ítéletek megadják az egyértelmű irányt. A kollektív megállapodásokról szóló jelentés üstét mér ezen ítéletekre, valamint a szolgáltatásokról szóló irányelvvel kapcsolatban az Európai Parlamentben folytatott vita során elért kompromisszumra. Ezt én nem tudom támogatni. A dömping az illegális foglalkoztatási gyakorlatok és az irányelv kijátszása révén működik. Ezért arra szeretném kérni Önöket, hölgyeim és uraim, hogy támogassák módosításra irányuló javaslatainkat, amelyek a jelenlegi jogszabályra vonatkoznak. A vállalkozóknak joguk van ahhoz, hogy a jelenlegi irányelv feltételei szerint határokon átnyúló szolgáltatásokat nyújtsanak, és én egyetértek azzal, hogy biztosítani kell, hogy az emberek, más szóval a munkavállalók, általánosságban tisztában legyenek ezzel.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) A lengyel vízvezeték-szerelő mumusát most a lett építőmunkás fenyegető árnya váltotta föl. Az egész Uniónak már rengeteg kárt okozott és okoz az a méltatlan vita, amely újra feléledt. Némelyek az új tagállamok munkavállalóinak korlátlan beáramlásával, szociális dömpinggel riogatnak, ez tényyszerűen nem igaz. Legyünk realisták! Ne fenyegezzük ezzel a választókat! Alig van a tizenkét új tagállamnak komparatív előnye. Egyik ilyen előnye, hogy viszonylag olcsóbb a munkaerő, de ez csak néhány évig fog tartani. Szerencsére a bérek minálunk is fölmennek. Nagyon kérem, hogy amikor önök egyenlő bánásmódról beszélnek – ennek van egy ilyen aspektusa is –, legyen egyenlő bánásmód régiek és újak között, de az egész Uniónak kárt okoz, ha mi a belső piaci versenyben lévő lehetőségeket, a vállalkozás

szabadságát korlátozzuk – bár a szociális szempontot természetesen én is rendkívül fontosnak tartom. Köszönöm.

Marian Harkin (ALDE). - Elnök asszony, a Lisszaboni Szerződésről nemrégiben Írorszában folytatott eszmecsere során a Laval- és a Viking-ügy által felvetett kérdések több vitában központi jelentőségűek voltak, és valóban bizonytalanságot és aggodalmat váltottak ki. Ma reggel több kollégámtól ugyanezt a véleményt hallottam, és ma délelőtt ezért vagyok elégedett a Parlament erőfeszítéseivel.

A biztos úr szavai is megnyugtattak, amikor kijelentette, hogy a Bizottság egyetért a Parlamenttel abban, hogy a kiküldetési irányelvet tovább kell fejleszteni és megfelelően át kell ültetni a nemzetközi jogba.

A Parlament álláspontja elég egyértelmű. A 33. pontban megerősíti, hogy az alapvető szociális jogok nem alacsonyabb rendűek a gazdasági jogokhoz képest az alapvető szabadságok hierarchiájában, majd a későbbiekben hangsúlyozza, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága nem magasabb rendű a sztrájkhoz fűződő és a szakszervezethez való csatlakozás alapvető jogánál, és azzal nem áll ellentétben. E kijelentések teljesen egyértelműek és kifejezik a Parlament álláspontját, és most már a Bizottságon a sor, hogy átvegye a stafétát.

Mondanivalómat a Lisszaboni Szerződéssel kezdtem és azzal is fejezem be: az Alapjogi Charta megerősítése és a szociális záradéknak a Lisszaboni Szerződésbe történő beépítése EU-szerte javította volna a munkavállalók helyzetét.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). - (GA) Elnök asszony, a szakszervezetek fokozatosan veszítenek azon jogaikból, hogy tagjaik számára tárgyalás útján magasabb béreket és jobb feltételeket érjenek el. A kormányokat gátolják abban, hogy jogszabályokat alkossanak a munkavállalók életkörülményeinek javítása céljából.

Ma egyetértek kollégáimmal abban, hogy annak biztosításához, hogy ez ne történjen meg, annak a minimumkövetelménynek kell teljesülnie, hogy az EU-Szerződésekbe bekerüljön egy kötelező erejű záradék a társadalmi fejlődésről.

Andersson úr jelentése azonban nem hatol le a dolgok legmélyéig, ám néhány módosítással meg lehetne erősíteni. Az Európai Bíróság a Szerződésekkel összhangban ítélkezik. Amíg a Szerződések lehetővé teszik a munkavállalói jogok korlátozását, valamint a bérek és a feltételek színvonalának csökkentését, a Bíróság sem határozhat másképp.

Luca Romagnoli (NI). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, örülök az Andersson-jelentésnek, mert olyan alapelvekre helyezi a hangsúlyt, amelyeknek szabályozniuk kell a belső piacot a szolgáltatások szabad mozgása és a munkavállalók elidegeníthetetlen jogai közötti egyensúly tekintetében.

Még ha a fontos kérdések megoldására a gyakorlatban nemzeti szinten kerül is majd sor, itt közbe kell lépniünk a munkavállalók szabad mozgásának kedvezőtlen társadalmi és politikai hatásai elleni küzdelem érdekében. Ezért felül kell vizsgálnunk a kiküldetési irányelvet, össze kell foglalnunk a Monti- és a szolgáltatásokról szóló irányelv szociális záradékait, valamint jóvá kell hagynunk a kirendelt munkavállalókról szóló irányelvet, amely munkavállalókra ugyanazon szabályokat kell alkalmazni, mint az állandó munkavállalókra.

Végezetül támogatom azt, hogy sürgősen megfelelő intézkedéseket kell tennünk a „postafiók-társaságok”-kal szemben, amelyeket a létesítésük helye szerinti államon kívüli szolgáltatásnyújtás céljából hoznak létre a működésük helye szerinti államban alkalmazandó, fizetési és munkafeltételekre vonatkozó szabályok megkerülésével. Végeredményben – néhány kivételtől eltekintve – támogatom a jelentést.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök asszony, ahogy azt mások is elmondták, a Laval-ügyben hozott ítélet és más ítéletek vitákat váltottak ki a Lisszaboni Szerződésről Írorszában folytatott eszmecsere során, továbbá ezen ítéleteket felhasználták és visszaéltek azokkal ebben a tekintetben.

Ez a jelentés elsősorban a belső piac alapelveivel foglalkozik, de egyenlő bánásmódot, valamint egyenlő munkáért egyenlő bért követel, és ma ezt kell vezérelnünk tekintenünk. A szociális dömping rendkívül nagy aggodalomra ad okot, azonban sugalmazhatom-e azt, hogy Európában különös és egyedülálló helyzet fog kialakulni, ahol az Írországhoz hasonló országokban – amelyekre munkaerő-beáramlás volt jellemző – mégis változhat ez a helyzet? Mindannyiunk érdeke, hogy a munkavállalók az Európai Unió területén mindenhol megfelelő és egyenlő jogokkal rendelkezzenek.

Hadd emlékeztessenek arra is, hogy Európa sokkal nagyobb, elkerülhetetlen problémával néz szembe: azzal, hogy egész vállalkozások és társaságok az Európai Unión kívülre települnek, aminek során nyilvánvalóan

határainkon kívülre viszik vállalkozásuk tevékenységét és gazdasági ügyeit, miközben mi csupán importáljuk az eredményeket. Ez egy olyan kérdés, amellyel foglalkoznunk kell.

Costas Botopoulos (PSE). - (EL) Elnök asszony, úgy gondolom, hogy az Andersson-jelentés bátor lépés az Európai Parlament részéről, mert a jogi alapelvek és a politikai felfogások közötti egyensúly a tét, ami nemcsak a munkavállalókra, hanem minden polgárra közvetlenül kihat.

Nem véletlen, hogy azon ügyek, amelyekről most vitatkozunk, mindegyik jogi kör – higgyék el nekem, ügyvéd vagyok, tudom –, valamint az Európai Unió minden olyan polgárának ellenvetéseit megvilágították, akik úgy érzik, az Európai Unió nem érti meg őket. Ahogy az már elhangzott, ezek képezték a legfontosabb okok egyikét, amely miatt az írek „nem”-mel szavaztak a Lisszaboni Szerződésre.

Bármennyire furcsa is, de nagy valószínűséggel éppen a Lisszaboni Szerződés lenne a megoldás ebben az esetben, mert a megfelelő rendelkezéseket más megvilágításba helyezné. A szociális záradék és az Alapjogi Charta különleges záradékai valószínűleg eltérő vélemény kialakítására kényszerítenék a Bíróságot.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). - (DA) Elnök asszony, dán képviselőtársam a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportból azt mondta korábban, hogy a Waxholm-ügyben hozott ítéletet követően kialakult probléma megoldódott Dániában. El kell mondanom, hogy ez nem igaz. Az emberek azt gondolhatják, hogy ők oldották meg a problémát, de valójában bármilyen megoldás az Európai Bíróság határozatának köszönhető. Természetesen pont ez a probléma: most az Európai Bíróság határoz arról, hogy különböző tagállamokban az embereknek joguk van-e sztrájkolni. Ezért kell újraterveznünk a Szerződést: kifejezetten le kell szögeznünk, hogy ez a helyzet nem lehet elfogadható. Sajnos Andersson úr jelentése nem köti ezt ki. A jelentés tartalmaz bizonyos konstruktív részleteket, de ezzel a konkrét kérdéssel nem foglalkozik. Az az egyértelmű követelmény szintén hiányzik a jelentésből, hogy a kiküldetési irányelvet módosítani kell, és ezért arra ösztönözném Önöket, hogy szavazzák meg azon módosításokat, amelyek pontosítják a kérdéseket, hogy világos álláspontot kaphassunk az Európai Parlamenttől.

Elmar Brok (PPE-DE). - (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy néhány megjegyzést fűzzek a témához.

A mozgás szabadsága az Európai Unió egyik legnagyobb eredménye. Azt is egyértelművé kell tennünk azonban – és ezt egyes, kevésbé szigorú normákat alkalmazó országok is hamarosan megértik, amikor szigorúbb normák lépnek náluk érvénybe –, hogy a mozgás szabadsága nem vezethet egy olyan általánossá váló versenyhelyezethez, amely mellőzi a kialakult szociális normákat. Európa nem támogathatja a szociális és munkavállalói jogok megszüntetését, amelyek eléréseért hosszú ideig küzdöttünk. Ezért egyértelművé kell tennünk, hogy ez soha nem volt a célunk, és erre soha nem kerülhet sor.

Ha egy adott országban elvégeznek valamilyen munkát, ugyanazon munkáért ugyanolyan fizetés járjon. Nem alakulhat ki osztálytársadalom, ahol a külföldi munkavállalók kevesebb bérért dolgoznak. Ez mindkét fél szempontjából méltánytalan, és ezért ezt egyértelművé kell tennünk.

Yannick Vaugrenard (PSE). - (FR) Elnök asszony, hadd kezdjem azzal, hogy kollégáink, Andersson úr munkája dicséretet érdemel. Mégis mit is akar pontosan az Európai Unió? Egy olyan, szabad verseny által uralt egységes piacot, ahol megsemmisül a kollektív jogok összessége, vagy egy olyan szabályozott egységes piacot, amely lehetővé teszi a polgárok számára, hogy Európa-szerte tisztességes munkát végezzenek?

Az Európai Bíróság, gyakran a Bizottság és időnként a Tanács által közvetített üzenetek nem is világosak, és nem is mindig következetesek. Egy adott társadalom csak annyit ér, amilyen szerződést biztosít a maga számára, és csak azáltal marad fenn. A liberalizáció, a „ki-ki gondoskodik magáról” megközelítés, még további liberalizációhoz és végül a rendszer szétrobbanásához vezet.

Mi nem ezt akarjuk. Igen, valóban szeretnénk egy belső piacot, de olyat, amely embertársaink élet- és munkakörülményeinek javítására szolgál. A Lisszaboni Szerződés számos alapelvet meghatároz, többek között megállapítja a kollektív megállapodások megkötéséhez való jogot. Biztosítsuk tehát, hogy az Európai Unió és valamennyi tagállam tiszteletben tartsa ezt az alapelvet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Elnök asszony, nem elég bírálni az Európai Községek Bíróságának döntéseiben követett elfogadhatatlan álláspontokat, amelyek komoly támadást jelentenek a munkavállalók legalapvetőbb jogai ellen. Sokkal tovább kell lépünk és átfogóan módosítanunk kell az európai szerződéseket annak megakadályozása érdekében, hogy ilyen helyzetek ismételt előforduljanak.

A népszavazások során az úgynevezett európai alkotmány és a Lisszaboni Szerződés tervezetének elutasítása egyértelműen bizonyítja az általános elégedetlenséget az Európai Unióval, amely alábecsüli a munkavállalókat és nem tartja tiszteletben méltóságukat. Sajnálatosnak tartom, hogy ez a jelentés nem vonja le ugyanezen következtetéseket, bár a munkavállalói jogok védelmében bírálja a Bíróság ítéleteiben elfoglalt álláspontot. Ez azonban nem elég.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani az előadónak és Önöknek a már el is kezdett vitáért, mivel ez a vita egy rendkívül kényes és komoly témáról szól. Úgy gondolom, hogy a vita egy egész sor, élénk eszmecsere kiváltó véleményyt, valamint számos ellentétes nézetet hozott felszínre. Alapjában véve ez kiemeli a vita jelentőségét és erőpróbát jelentő jellegét. Az alapvető elképzelések közül szeretnék kihangsúlyozni néhányat. Először is a luxembourgi bíróság döntései nem gyengítették az alapvető jogokat, illetve nem jelentettek támadást azok ellen. Ez egyszerűen nem igaz. Azt is szeretném elmondani, hogy mindentől függetlenül a luxembourgi bíróság joggyakorlata során elsőként jelentette ki, hogy a sztrájkjog az alapvető jogok közé tartozik. Ennek megfogalmazására korábban még nem került sor a joggyakorlatban vagy jogrendszerünkben.

A vita során gyakran hangoztatott elképzelésre is szeretnék reagálni, miszerint a kiküldött munkavállalókkal kapcsolatos kérdés különválasztja a régi és az új tagállamokat. Elmondhatom, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság küldi ki a legtöbb munkavállalót. Ebben a rangsorban második Lengyelország, harmadik Belgium, a negyedik pedig Portugália. Szintén helytelen az az elgondolás, hogy a kiküldetés keletről nyugat felé, az új tagállamokból a régiókba irányuló mozgást jelent. Az is téves, hogy a munkavállalók kiküldésének velejárója a szociális dömping. Szeretném kijelenteni, hogy a Bizottság egyik alapvető célja, hogy a dömping minden formáját – többek között a szociális dömpinget – elutasítsa és küzdjön ellene. Az is a Bizottság céljai közé tartozik, hogy védelmezze az elért szociális normákat, és azok semmiképpen, semmilyen körülmények között ne gyengüljenek.

Azt is szeretném közölni, hogy a munkaértekezleten megkezdett vita során azon tagállamok többsége, amelyekre a Laval- és a Ruffert-ügyben hozott ítéletek vonatkoznak, nem gondolta úgy, hogy módosítani kell az irányelvet. Abszolút többségük úgy vélte, hogy a megoldást az alkalmazandó nemzeti jog keretén belül kell megtalálni, és többen már jól haladnak előre e téren. Szeretném megemlíteni Dániát és Luxemburgot, továbbá szeretném azt is elmondani, hogy a Svédországból származó információk szerint körülbelül tizenöt napon belül egy nagyon fontos határozatot hoznak meg, egy olyan határozatot, amelyről a szociális partnerek és a kormány rendkívül alapos és részletes vitát folytattak.

Azt is szeretném közölni, jóllehet ez csak egy részlet, hogy az úgynevezett „postafiók-társaságok” nem a munkavállalók kiküldetéséről, illetve a mozgás szabadságáról tanúskodnak. Erre több száz példa akad az önálló államok belső piacán, és véleményem szerint ez egy nyitott kérdés. Egy másik igen lényeges dolgot szeretnék kiemelni, mégpedig azt, hogy a luxembourgi bíróság által eddig hozott döntések egy korábbi kérdésre adnak választ. A nemzeti bíróságok feladata, hogy végleges döntést hozzanak, mivel ez az ő hatáskörükbe tartozik.

Hölgyeim és uraim, feltétlenül szükségesnek tartom kihangsúlyozni, hogy ez egy rendkívül sarkalatos kérdés. A Bizottság a megvitatott szempontokból kiindulva követi a témát, és kész arra, hogy a helyzet rendezése érdekében tegye a szükséges intézkedéseket és megtalálja a megfelelő konszenzust, mert – még egyszer megismétlem – még e vita során sem volt világos, hol van a választóvonal. Még mindig sok tennivalónk van, de szeretném kijelenteni és hangsúlyozni, hogy a szociális partnerek szerepe igen lényeges e téren.

Jan Andersson, előadó. – (SV) Elnök asszony, néhány rövid észrevételt szeretnék tenni:

Különbség van a Bíróság feladatai és köztünk, jogalkotók között. A Bíróságnak döntési joga van. Nekünk, jogalkotóknak az adott helyzetben akkor kell fellépniük, ha úgy találjuk, hogy a Bíróság nem úgy értelmezte a jogszabályokat, ahogy mi szeretnénk. A jelentésben kijelentjük, hogy nekünk és a Bizottságnak cselekedniük kell. Nem zárhatjuk ki a kiküldetési irányelv módosításait, amire szintén rámutatunk. Nincs ellentmondás a mozgás szabadsága és a megfelelő szociális feltételek között. Éppen ellenkezőleg.

Hadd szóljak néhány szót az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja által előterjesztett módosításokról. Sajnálatos módon számos ellentmondást tartalmaznak, amikor kompromisszumokra törekszenek. Egyrészt bírálják a Tanács egyoldalú véleményeit, másrészt üdvözik a véleményeket. Sok az ellentmondás a módosításaikban. „Nem”-et mondok az egyes országokra vonatkozó felmentésekre, mert ezek európai szintű problémák, amelyeket együtt kell megoldanunk. Különböző munkaerőpiacoknak egymás mellett kell működniük.

„Igen”-t mondunk az új Szerződésre, mivel az ítéletekkel a régi Szerződés alapján fordultak elő problémák. Nem utasítom el a nemzeti szintű intézkedéseket. Svédországban és Németországban például szükség van ilyen intézkedésekre, de európai szintűekre is szükségünk van.

Végül szeretném elmondani, hogy most a Bizottságon van a sor, hogy cselekedjen. Ha a Bizottság nem figyel oda a Parlamentre, és különösen arra, hogy mit mondanak az emberek Írországból, Németországból, Svédországból és más tagállamokból, az európai projekt súlyos kárt szenved. Az európai polgárok számára ez az egyik legfontosabb kérdés. A mozgás szabadsága – igen, de ugyanakkor legyenek meg a megfelelő szociális feltételek, és ne legyen szociális dömping. Ennek elérésén kell munkálkodnunk, tehát oda kell figyelni a Parlamentre.

(Taps)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. október 21-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Ole Christensen (PSE), írásban. – (DA) Az európai munkaerőpiacon fokozni kell a mobilitást. Ezért nagyobb hangsúlyt kell helyezni az egyenlő bánásmódra és a megkülönböztetésmentességre.

Nagyon is jogos, hogy azok, akik munkavállalás céljából az egyik országból egy másikba utaznak, az utóbbiban érvényes feltételek mellett dolgozzanak.

Az egyes országoknak meg kell vizsgálniuk a kiküldetési irányelv végrehajtásának módját, hogy tisztább helyzet alakuljon ki.

Ugyanakkor európai szintű megoldásokra is szükség van.

- A sztrájkhoz való jog nem rendelhető alá a belső piacot irányító szabályoknak.

- A kiküldetési irányelvet az eredeti szándékoknak megfelelően ki kell igazítani. Lehetővé kell tenni az országok számára, hogy a minimumkövetelményeknél jobb feltételeket teremtsenek a kiküldött munkavállalók számára. Így módon növelni fogjuk a munkavállalók mobilitását és a velük való egyenlő bánásmódot, valamint a kollektív megállapodásokat, beleértve a kollektív fellépéshez való jogot is.

Richard Corbett (PSE), írásban. – Az Andersson-jelentés hasznos hozzájárulásnak tekinthető ehhez a vitatott és jogi szempontból rendkívül összetett eszmecseréhez. Különösen örömdetes azon ajánlása, miszerint az uniós országoknak pontosan végre kell hajtaniuk a kiküldetési irányelvet, valamint azon követelése, hogy a Bizottság jogalkotási javaslatvezetési az ítéletek által előidézett jogi kibúvókkal foglalkozzanak és akadályozzák meg a joggal kapcsolatban egymásnak ellentmondó értelmezések kialakulását. Biztosítanunk kell, hogy a kiküldetési irányelv ne tegye lehetővé a szociális dömpinget, valamint azt, hogy a kollektív megállapodásokat a más uniós országokból érkező, a fogadó országban a bérek leszorítását és a munkakörülmények romlását előidéző munkavállalók veszélyeztessék.

Nem hibáztathatjuk a Bíróságot, amely csupán tisztázza a jogban foglaltakat – végül is a Bíróság szociális szempontból számos kedvező ítéletet is hozott –, sőt inkább az alapul szolgáló jogi helyzet helyrehozására kell fordítanunk a figyelmünket. Maga a Bizottság idén áprilisban kimondta, hogy a sztrájkhoz és a szakszervezeti tagsághoz való alapvető jog nem fontosabb a szolgáltatásnyújtáshoz való jognál.

Lényeges, hogy ez a jelentés nem a vita végét jelenti. Ha szükséges, alkalmaznunk kell jogkörünket, hogy megvédtőzzük az új Bizottságot, amennyiben első munkaprogramjukba nem foglalják bele a szükséges jogalkotási javaslatokat.

Gabriela Crețu (PSE), írásban. – (RO) Szeretnék tisztázni valamit. Az Európai Unió keleti részéről származó munkavállalók nem vesznek részt szociális dömpingben és nem akarnak szociális dömpinget. Ők nem azok közé tartoznak, akik olcsón akarják adni munkaerejüket. Sajnos a munkaerő átalakításának költségei keleten és nyugaton is hasonlóak. Bizonyos költségek Romániában még magasabbak, mint más területeken, de a számlát itt is fizetnünk kell.

Nem a munkavállalók felelősek a munkaerőpiacon kialakult bizonytalan helyzetért és az Európai Unión belül a munkakörülmények romlásáért, hanem azok, akik a lehető legnagyobb nyomást gyakorolják a munkajog alapján meglévő garanciák megszüntetése céljából, egyetlen célkitűzést tartva szem előtt: azt, hogy a lehető legnagyobb profitot ériék el bármilyen eszközzel, többek között feláldozva mindazon értékeket és elveket, amelyeket az európai társadalmak által megszerzett közös előnyöknek tekintünk.

Ebben az esetben kötelességünk védelmet biztosítani a kelet-európai munkavállalók számára, hogy élhessenek egyik alapvető jogukkal: hogy egyenlő munkáért egyenlő bér járjon. A szocialistáknak és a szakszervezeteknek elsősorban azt kell elkerülniük, hogy hamis, mesterséges megosztás jöjjön létre azon emberek csoportján belül, akik csak akkor tudják elérni ezeket a jogokat, ha szolidaritást tanúsítanak. A szolidaritáson kívül nincs más eszközük.

Marianne Mikko (PSE), írásban. – (ET) A munkavállalók mozgásának szabadsága a belső piacon érvényes négy szabadság egyike. Ha azt akarjuk, hogy Európa integrációja gyorsabban valósuljon meg, elengedhetetlen, hogy eloszlassuk a nyugat-európai munkavállalók kelet-európaiaktól való félelmét a munkaerőpiacok lezárása nélkül. Sajnálatos módon számos nyugat-európai szakszervezet arra irányuló szándéka, hogy az új tagállamok előtt maradjanak zárva a munkaerőpiacok, szintén nem fogja elősegíteni az egységes Európa létrejöttét. Ez gazdasági szempontból járhatatlan út, félrevezeti a munkavállalókat, bizalmatlanságot teremt és nem a nemzetközi szolidaritás szellemét tükrözi.

A munkaerő mozgása azon lehetőségek közé tartozik, amelynek segítségével bizonyos ágazatokban megoldható a munkaerőhiány problémája. Vannak olyan területek, ahol kevés az autóbuszvezető, és vannak olyanok, ahol nincs elegendő szakképzett orvos. Az ilyen mozgás nem állítható meg.

Mivel az egyenlő bánásmód az Európai Unió alapelvei közé tartozik, a munkavállalók szabad mozgásának is egyenlő feltételek mellett kell megvalósulnia. Az az általánosan elterjedt elv, hogy a külföldi munkavállalóknak kevesebbet fizetnek, mint a fogadó ország polgárainak, nem áll összhangban ezzel az alapelvvel. Egyetértek a jelentésben kiemelt alapelvvel – egyenlő bánásmód és egyenlő munkáért egyenlő bér.

A munkavállalóknak az Európai Unión belüli kiküldése során elengedhetetlen, hogy legalább a minimálbér biztosított legyen.

A történelem során a munkavállalók védelmére eltérő mechanizmusok alakultak ki Európai különböző részein. Ideje azonban, hogy e téren is megváltoztassuk a szokásokat. Ha a munkavállalók most csak nemzeti sajátosságokat védik, önként megadják magukat. Rendkívül nehéz megmagyarázni az új tagállamok polgárainak a változtatás lehetetlenségét, tekintettel arra, hogy például Észtországnak hat év sem kellett ahhoz, hogy be tudja fejezni a közösségi vívmányok végrehajtását. A munkavállalók védelme eléggé nemes célkitűzés, és törekednünk kell arra, hogy konszenzusra jussunk.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) A vita tárgyát képező spontán jelentés kiegyensúlyozatlan és protekcionista beállítottságú. Senki nem kérdőjelezi meg a sztrájkhoz való jogot, de nem engedhetjük, hogy veszélyeztesse a szolgáltatók versenyképességét.

Ma az Európai Bíróság konkrét döntéseit, különösen a Laval-, a Rüffert- és a Viking Line ügyben hozott ítéleteket vitattuk meg. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a fent említett ítéletek közül egyik sem érinti a tagállamokban aláírható kollektív megállapodások tartalmát, illetve az ilyen megállapodások megkötéséhez való jogot. A kollektív intézkedések meghozatalához való jog az Európai Közösséget létrehozó szerződés szabályozási körébe tartozik, ezért azt jelentős közérdekekkel kell indokolni és arányosnak kell lennie.

7. Az Európai Tanács ülése (2008. október 15-16.) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Európai Tanács jelentése és a Bizottság nyilatkozata az Európai Tanács üléséről (2008. október 15–16.).

A Tanács tisztelt soros elnöke, Sarkozy úr és az Európai Bizottság tisztelt elnöke, Barroso úr! Az elmúlt pár hétben jó néhány különösen nehéz percet éltünk át, amelynek során az Európai Unió az elnökség vezetése mellett bebizonyította, hogy képes cselekedni. Ha az európai országok nem találtak volna közös megoldást, ha nem született volna megállapodás az európai partnerek között, és ha nem lett volna az euro, nagy a valószínűsége annak, hogy mostanra vészes helyzetbe kerültünk volna.

Az eurocsoport tíz nappal ezelőtti javaslatai, az Európai Tanács múlt szerdai határozatai, valamint a hétvégi Camp David-i csúcstalálkozón vállalt kötelezettségek mind egy sor olyan sikernek tekinthetők, amelyek a világgazdasági problémák hatékony kezeléséhez szükséges reformok végrehajtására irányuló intézkedések és törekvések tényleges összehangolását tükrözik. Nem csupán a kormányok reagáltak azonban a válságra. Az Önök vezetésével az Európai Tanács az Európai Bizottsággal és az Európai Parlamenttel az oldalán biztosította, hogy az Európai Unió rendkívül fontos szerepet játszott az összes uniós polgár – akiknek mindannyian felelősséggel tartozunk – jólétének garantálása tekintetében.

A válság idején többször előfordult, hogy az Európai Unió – hála Önnek, Sarkozy úr és a Bizottság elnökének, Barroso úrnak – bebizonyította valódi erejét. Az európai intézkedés együttes fellépés volt. Ezért a ma délelőtti vita megnyitása előtt szeretnék gratulálni a Tanács soros elnökének és a Bizottság elnökének.

Nicolas Sarkozy, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, megtiszteltetés számomra, hogy Európa szempontjából ilyen fontos időszakban ismét beszámolhatok itt, az Európai Parlament előtt a Tanács elnökségének munkájáról. Ha megengedik, megpróbálok teljesen őszintén beszélni, ami az egyedül helyes és megfelelő mód a Tisztelt Házban, amely az általunk elérni kívánt demokratikus Európa központja.

Minek az elérésére törekedtünk? Először is az volt az elnökség szándéka, hogy az európai intézmények egységesek legyenek mindazon válságokkal szemben, amelyeket kezelniünk kellett. Azt kértem, hogy az Európai Parlament mindig vegyen részt az általunk átélt jelentős eseményekben, és szeretnék köszönetet mondani az összes képviselőcsoport, minden politikai pártállású csoport elnökének, akik részt vettek ebben a párbeszédben és együttműködtek a Tanács elnökségével.

Az is a kéréseim közé tartozott, hogy szorosan együttműködjünk a Bizottsággal és különösen annak elnökével, mert – a Tisztelt Ház képviselőinek eltérő nézetei, illetve véleményei ellenére – mindenki teljesen tisztában van azzal, hogy az európai intézmények közötti véleménymegoszlás gyengíti Európát, valamint hogy mindazoknak, akik felelősséget vállalnak, az a kötelességük, hogy együttműködjenek. Európa akkor tud előrehaladni, ha az Európai Parlament, a Bizottság és a Tanács a legfontosabb kérdésekkel kapcsolatban megtalálja a konszenzushoz vezető utat annak biztosítása érdekében, hogy Európa hallathassa a hangját.

(Taps)

Mindenekelőtt azt akartuk, hogy Európa egységes legyen – ezt nem volt könnyű elérni. Azt akartuk, hogy Európának legyen saját véleménye, mert a világnak szüksége van az európai gondolkodásra, valamint arra, hogy Európa kezdeményező szerepet vállaljon. Azt szeretnénk, hogy ha Európának van mondanivalója, ne csak beszéljen, hanem cselekedjen is.

Először is ott volt a háború, valamint a grúz konfliktus során az oroszok teljesen aránytalan reakciója. A szavaknak jelentősége van. Azért használom az „aránytalan” kifejezést, mert aránytalan volt az, ahogy az oroszok beavatkoztak Grúziában.

(Taps)

Ugyanakkor a „reakció” kifejezést használom, mert ez a reakció azért volt aránytalan, mert előzőleg teljesen helytelen intézkedésre került sor. Európának tárgyilagosnak kell lennie, és a béke üzenetének közvetítéséhez habozás nélkül ki kell lépnie az ideológiai keretek közül.

Augusztus 8-án tört ki a válság. Augusztus 12-én Bernard Kouchner úrral Moszkvában voltunk a tűzszünet elérése érdekében. Nem azt mondom, hogy ez ideális volt; egyszerűen csak azt mondom, hogy négy napon belül Európának sikerült tűzszünetet elérnie. Szeptember elején Európa ígéretet kapott arra vonatkozóan, hogy visszavonulnak az augusztus 8-i válság kezdete előtti vonalak mögé. Két hónapon belül Európa elérte, hogy befejeződjön a háború, és hogy a megszálló erők kivonuljanak.

A kérdéssel kapcsolatban sokféle vélemény alakult ki. Egyesek azt mondták – és megvolt az okuk erre –, hogy a párbeszéd eredménytelen volt, és hogy a katonai agresszióra katonai agresszióval kell válaszolni. Micsoda örültség! Európa átélte a berlini fal leomlását és a hidegháború végét, Európa nem lehet részese egy új hidegháborúnak, amelyet pusztán a megbékélés hiánya miatt kell elszenvedni.

(Taps)

Ez egy olyan probléma volt, amelyet sikeresen megoldottunk amerikai szövetségeseink ellenére, akik úgy gondolták, hogy a moszkvai látogatás nem időszerű. Mindezek ellenére szorosan együttműködtünk amerikai szövetségeseinkkel. Álláspontjuk eltért a miénktől. Arra törekedtünk, hogy inkább együttműködjünk velük, ne pedig ellenük dolgozzunk, és őszintén szólva – tekintettel a világ jelenlegi állására – határozottan úgy

gondolom, hogy ehhez nincs szükség egy Európa és Oroszország közötti válságra. Ez felelőtlenység lenne. Ezért meg kell védenünk a szuverenitást, Grúzia területi integritásának, az emberi jogok, valamint a közöttünk és Oroszország vezetői között meglévő véleménykülönbségek tiszteletben tartásával kapcsolatos saját elképzeléseinket, de felelőtlenység lett volna megteremteni egy olyan konfliktus feltételeit, amelyre semmi esetre sincs szükségünk.

Genfben tárgyalások kezdődtek az oszétiai és abháziai grúz területek jövőbeni jogállásáról. Úgy értesültem, hogy a tárgyalások nehéz körülmények között kezdődtek meg, de ki is gondolhatta azt, hogy ez másképp lesz? Az a fontos, hogy egyáltalán elkezdődtek. Azt is el kell mondanom, hogy Medvegyev elnök betartotta a szeptember eleji moszkvai utazásunkkor a Bizottság elnöksége és a Tanács elnöksége előtt tett ígéreteit.

Európa előmozdította a béke megteremtését. Európa biztosította egy megszálló hadsereg kivonulását, és Európa nemzetközi tárgyalásokra törekedett. Úgy gondolom, sok idő telt el azóta, hogy egy ilyen konfliktusban Európa ilyen jelentős szerepet játszott.

Természetesen tisztában vagyok az összes ellentmondással, az összes hiányossággal, kompromisszummal, de ha a szívemre teszem a kezem, úgy gondolom, hogy minden lehetségest elértünk, és mindenekelőtt azt, elnök úr, hogy ha Európa nem biztosította volna, hogy a párbeszéd és az értelem hangja érvényesüljön, senki más nem tette volna meg. Továbbá amikor augusztus 12-én Moszkvába és Tbiliszibe utaztunk Bernard Kouchner úrral, az egész nemzetközi média értesült arról, hogy az oroszok 40 kilométerre voltak Tbiliszitől, és az volt a céljuk, hogy megdöntsék Saakashvili rezsimjét. Ez volt a helyzet. Nagyon közel voltunk egy katasztrófa kialakulásához, de Európának köszönhetően – amely határozott volt – nem következett be a katasztrófa, bár, Pöttering úr, természetesen még mindig sokat kell tennünk ahhoz, hogy a világ említett részén enyhüljenek a feszültségek.

Másodszor a válsággal szeretnék foglalkozni, a szisztematikus, alig hihető, valószínűtlen pénzügyi válsággal, amely – hadd ismertessük a valós helyzetet – nem 2007. augusztus 7-én, hanem szeptember 15-én kezdődött. 2007. augusztus 7-én egy súlyos és aggasztó, de merem állítani szokásos válság vette kezdetét. 2008. augusztus 15-én egy újabb válságot éltünk át, mert mi is történt 2008. augusztus 15-én? A Lehman Brothers csődbe ment – és a világ kábultan ismerte fel 2008. augusztus 15-én, hogy egy bank csődbe juthat.

Nem nekünk és nem nekem kell megítélni, hogy az amerikai kormányzat mit tett meg vagy mit nem. Mindössze azt mondom, és ezt fenntartom, hogy 2008. szeptember 15-én a súlyos válság mindenre kiterjedő általános válsággá vált az amerikai pénzügyi rendszer összeomlása miatt, amelyet az európai pénzügyi rendszer bedőlése követett, majd aztán fokozatosan más tőzsdék és pénzügyi rendszerek omlottak össze.

Milyen erőfeszítésekre került sor ekkor? Elfogadták az első Paulson-tervet, amely nem működött. Amikor ezt mondom, nem kritizálok; a valós helyzetet ismertetem. Akkor a Bizottság elnökével együtt arra törekedtünk, hogy közös európai választ állítsunk össze, először az euroövezeten belül. Elnök úr, Ön beszélt erről; az emberek akár támogatják, akár ellenzik ezt, az euroövezeten belül továbbra is azonos a bank- és pénzügyrendszer, tehát ugyanaz a feladatunk, az egységesítés.

Nem volt egyszerű közös álláspontra jutni. Első lépésként azt javasoltuk, hogy találkozzon az a négy európai ország, amely a G8-ak tagja. Senkire nézve sem sértő, ha kimondjuk, hogy például az Egyesült Királyság nagyobb befolyást gyakorol a globális pénzügyi rendszerre, mint a 27 közül bármelyik más tagállam. Azt mondtam, hogy amennyiben egy kis kreativitással megállapodást tudunk elérni az Egyesült Királyság, Németország, Olaszország és Franciaország között, az nem hátrányos a többi európai országra nézve, hanem előnyükre szolgál.

Természetesen a vélemények eltérőek voltak, de ki tehet szemrehányást ezért? A válság első néhány napjában eleinte nem tudtuk, mi a legjobb válaszlépés a válságra, amelyhez hasonló korábban nem fordult elő a gazdaságtörténetben vagy legalábbis a 20. században. Tehát azt mondtam magamban: amint sor kerül az említett négy ország találkozására, az eurocsoport országait és még Szlovákiát is – amelynek ideje, hogy csatlakozzon hozzánk – össze kell hoznunk. Ez a plusz egy hét lehetőséget nyújtott számunkra ahhoz, hogy együtt találjunk megoldást, ami lehetővé teszi a bankok számára, hogy folytassák a munkájukat: a hitelnyújtást. Olyan helyzetben találtuk azonban magunkat, amikor a bankok már nem nyújtottak hitelt egymásnak, mivel már nem rendelkeztek a hitelezéshez szükséges pénzügyi eszközökkel, és az egész rendszer bedőlt. Az Egyesült Királyságban bankokat államosítottak, Belgiumban bankok mentek csődbe, az Európán kívüli, de Európához olyan közeli izlandi rendszer összeomlott, Svájcban is nagyon rossz hírek érkeztek, és apránként terjedt az egész tovább: Németországot és Franciaországot is elsodorta. Nekünk az eurocsoporton belül sikerült megállapodnunk egy nagyarányú tervről –1 800 milliárd euróról –, hogy a pénzügyi intézményeink folytathassák a munkát, valamint hogy megnyugtassuk az európai betéteseket és vállalkozókat.

A következő lépésben az Európai Tanácshoz fordultunk, amely ugyanazt a stratégiát alkalmazta, és ettől kezdve meg tudtuk nyugtatni az európai piacokat. Kellemes meglepetés ért bennünket: elfogadták a II. Paulson-tervet, és mindenki észrevehette, hogy jórészt az európai terv nyomán készült. Ez semmiféle dicsőséget nem jelent; csupán arról van szó, hogy ez is azt tükrözi, hogy a válság globális jellegű, és így a válaszlépés is csak globális lehet. Az Egyesült Államoknak és Európának összehangoltan kell fellépnie.

Elnök úr, mindez azonban csak a válságkezelésről szól, se többről, se kevesebbről. Mi történhetett volna, ha ezt nem tettük volna meg?

Továbbra is meg kell tennünk a megfelelő válaszlépéseket. Hogyan volt mindez lehetséges? Hogyan akadályozhatjuk meg, hogy mindez újra megismétlődjön? Ezenkívül vannak-e Európának támogatandó elképzelései vagy javasolandó stratégiája? Ezzel összefüggésben az Egyesült Nemzetek Közgyűlésén Európa nevében szeptember elején indítványoztam, hogy rendezzünk egy nemzetközi csúcstalálkozót, hogy – a II. világháború után történetekhez hasonlóan – egy új globális pénzügyi rendszer létrehozása érdekében lerakjuk egy új Bretton Woods alapjait. Ennek az elképzelésnek a megvalósítása szépen halad előre. Európának milyen célt kell kitűznie e csúcstalálkozó keretében? Európának a globális kapitalizmus radikális reformjával kapcsolatos elképzelést kell előterjesztenie.

Ami történt, az a kapitalizmus értékeinek elárulása volt, nem pedig a piacgazdaság megkérdőjelezése. Nem voltak szabályok, és a vállalkozók rovására a spekulánsok részesültek előnyben. Új szabályozást kell előterjeszteni. Európának ötletekkel kell előállnia és ezt meg is fogja tenni. Először is, elnök úr, egyetlen olyan bank sem működhet együtt adóparadicsomokkal, amely állami pénzek segítségével működik.

(Taps)

Egyetlen pénzügyi intézmény sem működhet pénzügyi szabályzat nélkül; a kereskedőknek látniuk kell, hogy díjazási rendszereik megfelelőek és szervezettek, hogy ne érezzenek ösztönzést arra, hogy az általunk tapasztaltakhoz hasonló, szükségtelen kockázatokat vállaljanak; a bankokon belül alkalmazott számviteli szabályok nem fokozhatják a válság komolyságát, hanem inkább lehetővé kell tenniük számunkra annak enyhítését; a monetáris rendszert pedig át kell gondolni abban a tekintetben, hogy a pénznemek között rögzített árfolyamok legyenek, vagy ne rögzítsük az árfolyamokat. Mindent megpróbáltunk a világon. Mi, a világ többi része, el tudjuk-e szó nélkül viselni a világ legnagyobb hatalmának deficitjét? A válasz egyértelműen „nem”.

(Taps)

Másfelől nincs értelme ujjal mutogatni bárkire is; egyszerűen meg kell találnunk annak a módját, hogy biztosítsuk, hogy ez nem fordul elő újra. Haladjunk tovább, mert lenne még miről beszélnem, de mindenekelőtt azt szeretném, hogy Európa gondolja át a 21. századi globális kormányzást. Nem lepődhetünk meg azon, hogy ez nem működik. A 21. században még mindig 20. századi intézményeink vannak. Így az amerikai elnök és Európa számos csúcstalálkozót tervezett november közepétől kezdve, amelyek egy újfajta szabályozásra, egy újfajta globális kormányzásra fogja helyezni a hangsúlyt. Remélem, hogy Európa eszmecserét tud majd folytatni erről.

Lesz alkalmam arra, hogy egy találkozót megtartsak partnereimnek, az állam- és kormányfőknek, hogy felkészüljünk az említett csúcstalálkozókra. A kapitalista rendszer és a nemzetközi rendszer gyökeres reformja egyformán fontos az Európai Parlament szempontjából, amelynek meg kell ezt a kérdést vitatnia, és elő kell terjesztenie elképzeléseit. Európának azonban egységes álláspontot kell képviselnie, ha azt akarja, hogy elképzelése érvényesüljön.

Ki fog részt venni ezen a csúcstalálkozón? Több felfogás létezik. Úgy gondolom, hogy az a legegyszerűbb, hogy a G8-ak – ez elengedhetetlen –, valamint természetesen az oroszok, akikhez csatlakoznia kell a G5-öknek – ez szintén szükséges –, ami lehetővé tenné, hogy elsősorban Kína és India részt vehessen ebben a lényeges vitában. Barroso elnökkel közös kínai látogatásunknak ez lesz a célja, azaz, hogy meggyőzzük az ázsiai hatalmakat arról, hogy vegyenek részt ebben a radikális reformban.

Elnök úr, elnökségünk idején felvetődött még egy harmadik fontos kérdés, amely rendkívül nehéznek bizonyult: ez az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag jövője. Teljesen tisztában vagyok azzal, hogy a Parlament és egyes képviselőcsoportok véleménye eltér abban a tekintetben, hogy hogyan haladjunk tovább. Engedjék meg, hogy ismertessem szilárd meggyőződésemet és azt a politikát, amelyet szándékomban áll javasolni. Az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag, bármilyen nagyra törő is, azon a meggyőződésen alapul, hogy ha változatlan feltételek mellett mennek tovább a dolgok, a világ katasztrófa felé tart. Ez az egész lényege.

(Taps)

Nincs egyetlen olyan érv sem, amely arra utalna, hogy a világ környezeti szempontból jobb irányba halad, mivel bekövetkezett a pénzügyi válság. Amikor eldöntöttük, hogy belekezdünk az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomagba, gyermekeink és bolygónk jövője iránti felelősségünk tudatában tettük ezt. Ez egy strukturális politika, egy sorsdöntő politika, amelyet tragikus lenne feladni azzal az ürüggyel, hogy betűtött a pénzügyi válság.

(Taps)

Tragikus és felelőtlen lépés lenne. Miért lenne ez felelőtlenség? Azért, mert Európa azt az üzenetet közvetítené, hogy nem határozta el magát arra, hogy ezen a területen erőfeszítéseket tegyen, és ha Európa nem teszi meg ezeket az erőfeszítéseket, nincs esélyünk arra, hogy a világ többi részét meggyőzzük a globális egyensúly megőrzésének szükségességéről. Ennélfogva nem pusztán az a probléma, hogy Európa nem vállalja a felelősséget saját magáért, hanem az is, hogy amikor a környezetről van szó nem vállalja a felelősséget az egész világért. Mert ha Európa nem jár jó példával elől, nem figyelnek majd rá, nem tisztelik, illetve nem vesznek tudomást róla – és ha Európa nem végzi el ezt a feladatot, senki nem fogja megtenni helyette. Így elszalasztjuk a történelmi lehetőséget.

(Taps)

Mit értek azon, hogy „elszalasztjuk a lehetőséget”? Véleményem szerint ez két dolgot jelent: először is azt, hogy át kell gondolnunk a „háromszor húsz” célkitűzést, másodszor pedig felül kell vizsgálni az ütemezést, azaz az év végét. Semmiképpen nem áll azonban szándékomban, hogy csökkentsem az együtdöntés jelentőségét, hozzátennem még, hogy ehhez hatásköröm sincs, és nem is szeretném ezt elérni. Másfelől elég csúnya dolog ilyen gondolatot tulajdonítani nekem, még akkor is, ha gondolatokat tulajdonítani nekem inkább dicséretet jelent, Dany. Mindazonáltal ebben az ügyben egymás mellett küzdöttünk Barroso elnök úrral az Európai Tanácsban a célkitűzések teljesítése és az ütemezés betartása érdekében. Nem volt könnyű. Ennélfogva csak néhány hetünk van arra, hogy több partnerünket meggyőzzük, akiknek megértem az aggályait; mert nem lehet kompromisszumon alapuló feltételeket teremteni anélkül, hogy megpróbálnánk megérteni, mit mondanak azok, akik nem értenek egyet velünk.

Egyes gazdaságok 95%-ban a szénre vannak utalva. Nem lehet olyan dolgokat kérni tőlük, amelyek térdre kényszerítenék őket, amikor már amúgy is hatalmas problémáik vannak. Ezért igyekszünk megtalálni a módját, hogy rugalmasak legyünk az általam a Tanácsnak javasolt két fontos irányvonal tiszteletben tartása, azaz a célkitűzések teljesítése és az ütemezés betartása mellett.

Elnök úr, más fórumokon talán lesz alkalmam hosszabban kifejtetni a véleményemet, de nem akarom próbára tenni a türelmüket. Azt azonban szeretném elmondani Önöknek, hogy ez az, amit próbáltunk megtenni, és remélem, hogy ezt mindenki tudja támogatni.

Szeretnék néhány szót szólni a negyedik kérdésről, a bevándorlási paktumról. A paktum az európai demokrácia nagyszerű példája és a kezdeti nézeteltérések ellenére mindenki egyet tudott érteni a kivándorlás által érintett országokkal elfogadott szelektív bevándorlási politikával, így olyan előnyöket szereztünk Schengen alapján, amelyek az európai országok háromnegyedére érvényesek. Továbbá, míg mi egymás között megszüntettük a vízumkötelezettséget, nagyon is jogos, hogy azon országokban, amelyek polgárainak nincs szükségük vízumra ahhoz, hogy egy másik országba látogassanak, ugyanaz a felfogás tapasztalható, amikor az európai bevándorlási politika támogatására kerül sor.

Még két kérdést szeretnék érinteni, mielőtt befejezem mondandómat. Az első az, hogy a pénzügyi válság gazdasági válságot idézett elő. Ez a gazdasági válság már itt van. Nincs értelme előre jelezni, mivel már most átéljük. Személy szerint én szeretném elmondani – miközben teljesen tisztában vagyok azzal, hogy bizonyos országok között nézeteltérések vannak –, hogy nem tudom elképzelni, hogy valaki azt fejtegesse nekem, hogy a pénzügyi válság kezdetén egységes európai válaszlépésre volt szükség, de a gazdasági válság küszöbén nincs szükség ugyanolyan egységes európai válaszlépésre.

Szeretnék megjegyzést fűzni az „egységes” szó jelentéséhez. Az „egységes” nem azt jelenti, hogy ugyanolyan válaszlépésre kerül sor. A pénzügyi válság vonatkozásában eszközkészletet, menetrendet, harmonizációt és koordinációt javasoltunk. Úgy gondolom, hogy a gazdaságpolitika tekintetében ugyanerre van szükség. Ez nem jelenti azt, hogy mindannyian ugyanazt fogjuk tenni, de legalábbis azt jelenti, hogy kötelességünk beszélni fontos dolgokról, tájékoztatni egymást és bizonyos esetekben konzultálni egymással. Több kezdeményezés is született. Engedjék meg, hogy említést tegyek egy rossz érzésemről: az értékpapírpiacon a korábbi időszakokhoz képest alacsony szinten vannak. Nem szeretném, ha az európaiak néhány hónapon

belül arra a felismerésre jutnának, hogy az európai vállalkozásokat a legalacsonyabb értékpapír-piaci áron – úgyszólván a semmiért – Európán kívüli tőke vásárolta fel és birtokolja. Ekkor az európaiak körbefordulnak és megkérdezik: „Mit tettetek?”

Azt kérném, hogy mindegyikünk mérlegelje azt a lehetőséget, amely kialakulhatna, ha mi is minden egyes országban állami befektetési alapokat hoznánk létre, és ezeket az alapokat időről időre koordinálni lehetne, hogy az ipar válaszlépést tegyen a válságra. Hozzátenném, hogy nagy érdeklődéssel követtem az autóiparra vonatkozó amerikai tervet: 25 milliárd USD összegű kamat verhetetlen áron, hogy megmentsék a három amerikai gépkocsigyártót a csődtől.

Szeretném, ha elidőznénk egy kicsit ennél a kérdésnél Európa vonatkozásában is. Arra kérjük a gyártókat – nagyon is jogosan –, hogy most már készítsenek környezetbarát gépkocsikat, teljesen változtassák meg gyártási rendszereiket. Ennek alapján – a környezetvédelmi bónusznak köszönhetően – a nálunk, Franciaországban eladott autók 50%-a a jövőben környezetbarát lesz. Cserbenhagyhatjuk-e az európai autóipart az amerikai versenytársaival kialakult, súlyosan torz versenyhelyzetben anélkül, hogy feltennénk az arra vonatkozó kérdést, hogy milyen európai ágazati politikák szolgálnak az európai ipar védelmére?

Ez nem jelenti az egységes piac megkérdőjelezését, nem jelenti a verseny elvének kétségbevonását, és nem jelenti az állami támogatás kétségbevonását sem. Azt jelenti, hogy Európának egységes válaszlépést kell tennie, olyat, amely a világ más jelentős régióival való versenyben nem bizonyul gyermeknek. Kötelességünk annak biztosítása, hogy Európában továbbra is építhessünk légi járműveket, hajókat, vonatokat és autókat, mert Európának erős iparra van szüksége. Az elnökség ki fog állni e célkitűzés mellett és küzdeni fog érte.

Befejezésül az utolsó pontban az intézményekkel foglalkozom. Nem tudom, hogy a megkönnyebbült sóhaj annak szól-e, hogy befejezem a beszédemet, vagy az az oka, hogy a többi téma kevésbé volt fontos. Az intézmények nem az egyetlen témát jelentik Európában, és nagyon helytelen lenne, ha túl sokat foglalkoznánk ezzel a kérdéssel minden más kizárásával. Az intézmények azonban egy kérdéskört alkotnak. Szeretném kifejezni szilárd meggyőződésemet azzal kapcsolatban, hogy a válság szükségessé teszi az európai intézmények reformját. A válság szükségessé teszi, hogy Európa ugyanolyan erőteljes és gyors választ tudjon adni, mint amelyet bármely világhatalom – például az Egyesült Államok – tudott adni a pénzügyi válság által előidézett tragédia idején.

Azok közé tartozom, akik szerint nagyon súlyos hiba lenne, ha nem hajtánánk végre intézményeink reformját. Nagyon súlyos. Nem kevésbé azért, mert ahhoz, hogy nyomon kövessünk olyan bonyolult ügyeket, mint például Grúzia és Oroszország konfliktusa, a pénzügyi és a gazdasági válság, nem tűnik nagyon ésszerűnek, hogy az elnökség hathavonként cserélődjön. Tekintet nélkül arra, hogy a legutóbbi szavazásokon mire szavaztak, őszintén meg kell mondanom Önöknek, ha szeretjük Európát és azt akarjuk, hogy Európa egységes álláspontot képviseljen, nem tűnik nagyon ésszerűnek az a gondolat, hogy a Tanács elnökségének hathavonta kell változnia. Ezért Barroso elnök úrral együtt decemberre el kell készítenünk egy menetrendet, hogy lássuk, hogyan reagálunk az ír kérdésre. Mindenképpen szándékomban áll, hogy a Tanács elnökségének átadása előtt előterjesztem ezt a menetrendet, és konszenzusos alapon rámutassak arra, milyen módon lehet megoldani a kialakult helyzetet.

Szeretnék még egy utolsó dolgot elmondani, mégpedig azt, hogy az euroövezet nem folytatódhat egy világosan meghatározott gazdasági kormányzat nélkül. Nem folytathatjuk így tovább. Elismeréssel szeretnék adózni az EKB munkája előtt. Szeretném kifejezni szilárd meggyőződésemet azzal kapcsolatban, hogy az EKB-nak függetlennek kell lennie, de ha az EKB munkája során az összes lehetőséget szeretnék kiaknázni, az EKB-nak egy gazdasági kormányzattal kell tárgyalnia. Ez felel meg a szerződés szellemének. A szerződés szelleme mindkét oldal vonatkozásában a párbeszédet, a demokráciát és a függetlenséget jelenti, ezenkívül szerintem az eurocsoport tényleges gazdasági kormányzata az állam- és kormányfői szinten tanácskozó eurocsoport. Amikor meghívást kaptam erre a találkozóra, elképedve döbbsenem rá, hogy az euro létrehozása óta első alkalommal került sor ilyen találkozóra.

Hogy őszinték legyünk, létrehoztunk egy saját pénznemet, egy saját központi bankot és egy egységes monetáris politikát, de nem rendelkezünk gazdasági kormányzattal, amely méltó erre az elnevezésre. Almunia biztos úr, hasznos volt az az erőfeszítés, amely a pénzügyminiszterek elnökének megválasztására irányult, jómagam is részt vettem a döntéshozatalban, mivel akkoriban pénzügyminiszter voltam. Ezenkívül szeretném elismerésemet kifejezni Jean-Claude Juncker és az Önök munkájával kapcsolatban. Szeretnék azonban egy dolgot kijelenteni: amikor – ahogy azt tapasztaltuk – a válság ilyen méreteket ölt, önmagában egy pénzügyminiszteri találkozó nem megfelelő megoldás a válság súlyosságához képest. Továbbá amikor növelnünk kellett az összegeket, nem a pénzügyminisztereket kellett mozgósítanunk, hanem az állam- és

kormányfőket, mert egyedül ők rendelkeztek az ilyen komoly döntések meghozatalához szükséges demokratikus legitimitással.

Hölgyeim és uraim, még rengeteg mondanivalóm lenne. Végezetül feltétlenül szeretném elmondani, hogy a világnak egy határozott álláspontot képviselő Európára van szüksége. Az ezzel járó felelősség Önöket terheli: a Bizottságot és a Tanácsot. Szeretném elmondani még Önöknek, hogy nagyon jól jött az elnökség számára, hogy – a nézeteltérésektől eltekintve – érezte a szolidaritást az Európai Parlament részéről, amely a kezdetektől elemezte a válság súlyosságát, és amely hajlandó volt – és ez elismerésre méltó – túllépni a különböző álláspontokon annak érdekében, hogy létrejöjjenek az egységes Európához szükséges feltételek. Azért szerettem volna ezt elmondani Önöknek, mert mélyen meg vagyok győződve erről.

(Taps)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, hölgyeim és uraim, az Európai Tanács múlt heti ülése jelentette a gazdasági válság megoldására irányuló, Európában végzett példátlan intenzitású munka csúcspontját. Kizárta az intézkedések ad hoc alapon, koordináció nélkül történő megtételét annak érdekében, hogy az európai pénzügyi rendszer stabilitásának helyreállítása céljából egységes álláspont jöjjön létre. Szeretném elismerésemet kifejezni Sarkozy elnök úrnak, akinek dinamizmusa és felbecsülhetetlen céltudatossága lehetővé tette, hogy a 27 tagállam közös célkitűzések és elvek mentén való fellépéséhez szükséges motiváció kialakuljon.

Büszke vagyok a Bizottság közreműködésére is, amely – ahogy azt Sarkozy elnök úr elmondta – mindig szorosan együttműködött a francia elnökséggel, továbbá mindig is hangsúlyozta, hogy csak egy európai válaszlépés érheti el a szükséges mértékű hatást.

Az Európai Tanácson belül tapasztalt ösztönző erőt – amely lehetővé tette továbbá, hogy elfogadjunk egy rendkívül fontos paktumot a bevándorlásról – kell akkor is irányadónak tekinteni, amikor a decemberi Európai Tanács előtt álló európai menetrend megvalósítására kerül sor.

Elsősorban ki kell dolgoznunk egy menetrendet a Lisszaboni Szerződésre vonatkozóan a 2009-es választásokra való megfelelő felkészülés érdekében.

Az „energiaügyi és éghajlat-változási” intézkedéscsomaggal kapcsolatban rendkívüli erőfeszítésre lesz szükség ahhoz, hogy legkésőbb az év végéig megállapodást írjunk alá. A Bizottság szorosan együtt fog működni az elnökséggel annak érdekében, hogy a tagállamok aggályaira megfelelő megoldás szülessen. A megállapodás eléréséhez számítunk a Parlament folyamatos támogatására.

Mai mondanivalómban azonban arra a kérdésre szeretném helyezni a hangsúlyt, amelyet bennünket közvetlenül érintő, alapvető kérdésnek kell tekintenünk: azaz az európai gazdaságra. Három kérdéssel kell foglalkoznunk: először is haladéktalanul európai szintű intézkedéseket kell tennünk a pénzügyi válság leküzdése érdekében; másodszor végre kell hajtanunk a nemzetközi pénzügyi rendszer reformját; harmadszor pedig meg kell szilárdítanunk az úgynevezett „reálgazdaságot” a pénzügyi válság következményeinek minimalizálása, valamint a növekedés és a foglalkoztatás élénkítéséhez szükséges feltételek megteremtése érdekében.

Összintén úgy gondolom, hogy Európa a döntései révén olyan helyzetben van, hogy éreztesse jelenlétét a válságra adandó nemzetközi válaszlépések során. A múlt hétvégén megrendezett Camp David-i csúcstalálkozó határozottan jelezte, minek az elérésére is képes Európa, ha egységes. Hadd mondjuk ki világosan, nem volt nyilvánvaló, hogy ez lesz a kimenetel. Egy vagy két hónappal ezelőtt lehetetlen volt, hogy az amerikai elnököt magunk mellett tudjuk. Mostanra azonban sikerült elérnünk, hogy amerikai partnereink mellettünk állnak, és úgy gondolom, hogy megteremtettük a globális pénzügyi rendszer alapvető reformjának végrehajtásához szükséges feltételeket.

Valóban szokatlan időkben élünk, amikor példátlan mértékű koordinációra van szükség. Ehhez a nemzetközi válaszlépéshez tényleges európai reakcióra van szükségünk. Európának formálnia kell a nemzetközi problémákra adandó nemzetközi válaszlépéseket. A globalizáció uralma pontosan a nyitottság és a kölcsönös egymásrautaltság elvének tiszteletben tartását jelenti. A globalizáció elszenvedése helyett Európának a saját értékeivel formálnia kell a globalizációt, valamint védenie kell saját érdekeit. Örömmel és büszkeséggel észleltem, hogy a válság során Európa bebizonyította, hogy megbirkózik ezekkel a kihívásokkal.

a Bizottság elnöke. – Elnök úr, engedje meg, hogy még további részletekkel szolgáljak a válságra vonatkozó válaszlépésünkkel kapcsolatban.

Elsődleges feladatunknak tekintettük, hogy mi, a Bizottság, kivegyük a részünket a nehéz helyzetben lévő pénzügyi intézmények megsegítéséből. Ennek során számíthattunk a tagállamokkal és az EKB-val való kiváló együttműködésre.

A következő lépésként előterjesztettünk egy csomagot, amely pontos, kifejezetten a tőkekövetelményekkel, a betétgaranciákkal vagy a számviteli szabályokkal kapcsolatos konkrét hiányosságok pótlására irányuló intézkedésekből állt. A gyorsaság alapvető fontosságú volt, amire munkánk felgyorsításával reagáltunk. Ugyanennek a szellemében hálás voltam azért, hogy a Parlament gyorsan be tudta fejezni a számviteli szabályok módosításainak vizsgálatát. Tudom, hogy Önök teljesen tisztában vannak azzal, hogy a többi előterjesztett javaslat ugyanilyen sürgős intézkedést érdemel.

Azt is meg kell vizsgálnunk, hogy milyen egyéb javaslatokra lesz szükség a mai szabályozási rendszer fejlesztéséhez és hiányosságainak pótlásához.

A következő hónapban meglesz a hitelminősítő intézetekről szóló javaslat. Egy 2004. évi ajánlásunk felülvizsgálata alapján kezdeményezést fogunk előterjeszteni a vezetői fizetésekre vonatkozóan. Meg fogjuk vizsgálni a származékos értékpapírok szabályozását. Konstruktív együttműködést fogunk folytatni az Európai Parlamenttel az Önök legutóbbi állásfoglalásainak nyomán követésével kapcsolatban, továbbá megvizsgáljuk a Bizottság 2009-es munkaprogramjának vonatkozásait. A pénzpiacok egyetlen területe sem fog kimaradni a felülvizsgálatból.

A jövőbeni fellépés vonatkozásában lényeges információkkal szolgálnak majd az általam a határokon átnyúló európai pénzügyi felügyelet vizsgálata céljából létrehozott és Jacques de Larosière vezetésével tevékenykedő magas szintű csoport eredményei. A mai napon örömmel tudatom Önökkel a csoport összetételét. A csoport tagjai a következők: Leszek Balcerowicz, Otmar Issing, Rainer Masera, Callum McCarthy, Lars Nyberg, José Pérez Fernández és Ono Ruding. Arra kérem a csoportot, hogy az első eredményeket kellő időben terjesszék elő az Európai Tanács tavaszi ülésére, én pedig ma délután megbeszélem az Elnökök Értekezletével, hogy hogyan lehet biztosítani, hogy a Parlament bekapcsolódjon ebbe a munkába.

De ahogy azt korábban is említettem, a globális pénzügyi rendszer reformját is elő kell majd mozdítanunk. Az utóbbi hónapok bebizonyították, hogy a Bretton Woods-i intézmények nem tartottak lépést a globális pénzpiacok integrációjával.

Az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti együttműködés alapvető fontosságú lesz: ahogy azt Önök is tudják, az Európai Unió és az Egyesült Államok teszik ki a nagybani pénzpiacok közel 80%-át. Ez az együttműködés nem csak azért fontos, hogy kihúzzon bennünket ebből a válságból, hanem még inkább azért, hogy megelőzzünk egy újabbat. Ebben a tekintetben a Sarkozy elnök úr, jómagam és Bush elnök részvételével a múlt hétvégén tartott megbeszélések jelentős előrelépést jelentettek.

Ez azonban még nem elegendő. A többi fontos szereplőt is be kell vonnunk. E héten valamikor Kínába fogok utazni, ahol Sarkozy elnök úrral felvetjük ezt a kérdést a kínai elnöknek és miniszterelnöknek, valamint a többi ázsiai partnernek az ASEAN-csúcstalálkozón. Kellő számú szereplő részvételére van szükségünk.

Célul a globális pénzügyi kormányzás olyan rendszerének kialakítását kell kitűzni, amely a hatékonyság, az átláthatóság és a képviselői tekintetében alkalmas a 21. századi kihívások kezelésére.

Európa az élen halad. Erre mindannyian büszkék lehetünk, és én szeretnék együttműködni ezzel a Parlamenttel, hogy Európa energikusan részt vegyen ebben a nemzetközi vitában.

De ott van még az úgynevezett reálgazdaság is, és mindannyian tudjuk, hogy napról napra egyre több arra vonatkozó bizonyíték gyűlik össze, hogy súlyos gazdasági hanyatlással állunk szemben. Ennek hatása a munkahelyek számának csökkenésén, a háztartások bevételeinek, valamint a kisebb és nagyobb vállalkozások megrendeléseinek visszaesésén érzékelhető.

Egy dolgot világosan látni kell: a válságból nem a nemzeti megoldások vezetnek ki – gazdaságaink túlságosan egybefonódnak. Együtt fogunk úszni vagy elmerülni. Nem szabad bedőlnünk a védelemre csábító hangoknak; nem fordíthatunk hátat a globalizációnak, illetve nem tehetjük ki kockázatnak az egységes piacot. Továbbra is ez lesz a növekedés motorja az Európai Unióban.

Azt sem tehetjük meg, hogy ott folytatjuk, ahol abbahagytuk. Az európai gazdaságnak fellendülésre van szüksége a helyreálláshoz, a további növekedéshez, a munkahelyek megteremtéséhez. Először Európán belül. A hosszú távú problémák megoldásához, valamint ahhoz, hogy az előttünk álló kihívások kezeléséhez jobb formában legyünk, fokozni kell erőfeszítéseinket, Európát tudásalapú gazdasággá kell alakítanunk, több

befektetésre van szükség a kutatás és fejlesztés, valamint az innováció terén. A felülvizsgált stabilitási és növekedési paktum kellő rugalmasságot hagy a tagállami költségvetési politikák számára, hogy reagáljanak a mostani kivételes körülményekre, valamint hogy ösztönözzék a növekedést és a munkahelyteremtést.

Ugyanakkor a határainkon túlra is ki kell tekintenünk. Az elmúlt években a kereskedelem döntő fontosságú tényező volt az európai növekedés szempontjából. Most már eljött az ideje, hogy a piacra jutás tekintetében kezdeményezők legyünk, hogy bebizonyítsuk, hogy a kereskedelmi akadályok senkinek sem segítenek. Remélem, mindannyian levontuk azt a tanulságot, hogy a protekcionizmus csak megnehezíti a helyreállást.

Az európai iparnak támogatásra van szüksége. A kkv-knak biztosítani kell, hogy semmi ne akadályozza őket abban, hogy az adott piacra koncentráljanak. Például nemrégiben ezért javasoltuk, hogy a legkisebb vállalkozásokat mentesíteni kell a túlzott terhektől a számviteli szabályok és a statisztikai beszámolás tekintetében.

A nagyipar is segítségre szorul. Szeretnék megbizonyosodni arról, hogy az európai programokat, például a versenyképességi és innovációs programot, valamint a kutatási keretprogramot a lehető legjobban kihasználjuk. Meg kell szilárdítanunk a növekedési és munkahely-teremtési lisszaboni stratégia, valamint az éghajlat-változási és energiaügyi menetrend közötti szinergiákat.

A kis szén-dioxid-kibocsátású technológiákkal és az energiahatékonysági intézkedésekkel kapcsolatos befektetések előmozdítása ugyanakkor versenyképességünk, energiabiztonságunk és az éghajlat-változási menetrendünk támogatását is jelenti. Az Európai Beruházási Bank értékes partnerünk lesz ebben a törekvésben.

Az uniós polgároknak szintén támogatásra van szükségük, főleg a leginkább rászorultaknak. Rendkívül fontos, hogy a növekvő munkanélküliség idején folytassuk a képzéssel kapcsolatos beruházásokat, új készségeket szerezzünk és készítsük fel az embereket arra, hogy ha ismét alkalom adódik, használják ki a lehetőséget. A lehetőségekhez való hozzáférés, valamint a szolidaritás szociális menetrendjének előmozdítása fontosabb, mint valaha. Felül fogjuk vizsgálni, hogy a globalizációs alkalmazkodási alap milyen szerepet játszhat.

Mindezen területeken okosnak kell lennünk azzal kapcsolatban, hogy cselekedjünk. Minden intézkedésünkben a legtöbbet kell kihozni. Az az okos intézkedés, amivel két legyet ütünk egy csapásra. Például segítséget nyújtunk az építőiparnak, de ezt az energiahatékony lakásépítés előmozdítása révén tesszük. Igen, szükség esetén alkalmazzuk az állami támogatást, de azon iránymutatással összhangban, amely a környezetvédelmi támogatás, valamint a kutatás és fejlesztés felé irányítja az állami támogatást. Támogassuk a kulcsfontosságú iparágakat, például az autóipart – miért is ne? –, de készítsük fel őket a környezetbarát autók jövőbeni piacára. Iparunknak okos támogatásra van szüksége, nem protekcionizmusra. Ezt szeretném nagyon egyértelműen kihangsúlyozni.

A decemberben összeállított lisszaboni stratégiánk lehetőséget fog biztosítani ahhoz, hogy összekapcsoljuk ezeket a különböző alkotóelemeket. Nincs varázsszer az Európai Unió gazdasági helyzetének jelentős javítására. Ki kell használnunk minden lehetőséget, fel kell kutatnunk minden olyan lehetséges módszert, amelynek révén az európai uniós politika segítséget nyújthat a tagállamoknak ahhoz, hogy minden alkalmat megragadjanak annak érdekében, hogy Európa elindulhasson a növekedés útján. A elkövetkező hetekben ez a feladatunk. Ezt készítjük elő, és ez az a feladat, amelyet az Európai Parlamenttel közösen szeretnék elvégezni.

Valóban történelmi jelentőségű időket élünk, amikor a válság következtében minden, eddig biztosnak tartott dolog kétségessé válik, és az emberek nyitottabbak a változásra. Ez egy rendkívül különleges időszak, ami ritkán fordul elő. Meg kell értenünk, hogy ez most valóban egy olyan időszak, amikor valamivel nagyobb mértékű fogékonyság tapasztalható, ezenkívül tényleges változást hajthatunk végre, amikor tudjuk, hogy jelenlegi döntéseink jelentősen befolyásolni fogják a jövőnket. Éppen a változás az, amire most szükségünk van. Változásra, hogy ne a korábbi megoldásokhoz meneküljünk, hanem új megoldásokat keressünk, a 21. századi globalizált világnak megfelelő megoldásokat találjuk meg.

Most Európa megtervezheti azon elveket és szabályokat, amelyek egy új globális rendet fogna kialakítani. Lehetőségünk van arra, hogy olyan javaslatokat terjesszünk elő, amelyek európai értékeken, nyílt társadalmakon és nyitott gazdaságokon alapulnak. Ahogy azt hétvégén Camp Davidben is elmondtam, a nyílt társadalmaknak jogállamiságra és demokráciára van szükségük. A nyitott gazdaságoknak is szükségük van szabályokra – átláthatósággal kapcsolatos szabályokra, józan szabályozásra és ésszerű ellenőrzésre.

A válság idején Európa megmutatja valódi énjét. Európa képes volt arra, hogy Grúziában véget vessen a háborúnak. A pénzügyi válság idején Európa élen halad a globális megoldás felé vezető úton. Az elkövetkező

néhány hétben be kell bizonyítanunk, hogy továbbra is képesek vagyunk arra, hogy élen járjunk az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, valamint hogy jövőre vonatkozó energiapolitikát alakítsunk ki, mert ez a kötelességünk az uniós polgárokkal, gazdaságainkkal és nemzetközi partnereinkkel, továbbá Európa jövőbeni nemzedékeivel szemben.

(Taps)

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, a Bizottság tisztelt elnöke, hölgyeim és uraim! Ezen a nyáron Európa és a világ két alkalommal került szembe komoly válsággal. Európa kétszer is bebizonyította, hogy politikai akarat és egységes fellépés révén nem csupán arra képes, hogy határozott és gyors álláspontot alakítson ki, hanem arra is, hogy befolyást gyakoroljon nemzetközi partnereire és vezető szerepet töltsön be, például Grúziában.

Képviselőcsoportom nevében itt a Tisztelt Házban szeretném elismerésemet kifejezni a francia elnökség és Sarkozy elnök úr által az említett két súlyos válság során végzett példaadó munkájával kapcsolatban. Sarkozy elnök úr egyáltalán nem vett ki szabadságot, az elnökség átvételének első percétől kezdve végig dolgozott. Az Unió jelenlegi elnöksége nagy szolgálatot tesz Európának és az európaiaknak. Bebizonyítja, hogy Európa szerepet játszhat a nemzetközi szinten ...

(Halk moraj)

Elnök úr, azért mégis szeretném, ha figyelnének rám az emberek.

Bebizonyítja, hogy Európa méltó arra, hogy épüljön és megismerjék. Ezenkívül az Európai Tanács legutóbbi ülése egyhangúlag jóváhagyta az euroövezetbe tartozó országokra vonatkozó iránymutatást – akár a szabályozási, ellenőrzési mechanizmusok, akár a nagy összegű végkielégítések leállításával kapcsolatos erkölcsi szabályok bevezetésére irányuló intézkedések tekintetében. Mindezt a helyes irányvonalaknak megfelelően.

Természetesen a pénzügyi válságot még nem tudhatjuk magunk mögött, de éppen válsághelyzetekben tudunk és kell is elfogadni jövőre vonatkozó szabályokat. Itt-ott azt hallani, hogy a kapitalizmus összeomlásának vagyunk szemtanúi, hogy mindez a szabadpiac hibája miatt van. A valóság az, hogy bár a szabadpiac már bizonyította létjogosultságát, szabályokkal kell kiegészülnie – és nyilvánvalóan nem volt elegendő ilyen szabály, illetve azokat nem elég határozottan alkalmazták. Erről van szó, valamint arról, hogy nem tudom, milyen ideológiai kihívást kell kezelnünk a központi bankok segítségével és az egész nemzetközi közösséggel együtt.

Még mindig ezzel a témával kapcsolatban szeretném elmondani, hogy örömdetesnek tartom az elnökség arra irányuló kezdeményezését, hogy egy új globális gazdasági és pénzügyi rend meghatározása céljából együttműködjünk partnereinkkel. Azt kell garantálnunk, hogy a kisbetétesek ne kerüljenek olyan helyzetbe, hogy fáradásuk egyik napról a másikra kárba vész. Azt kell biztosítanunk, hogy a vállalkozók, valamint különösen a kis- és középvállalkozások továbbra is elfogadható mértékben tudják finanszírozni tevékenységeiket, amelyek a foglalkoztatás és a növekedés forrását jelentik.

Képviselőcsoportunk támogatni fog minden olyan intézkedést, amely az európai szolidaritás és szociális piacgazdasági modell védelmére szolgál, amelyek hatalmas értékével teljesen tisztában vagyunk válság idején. A Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban ismét szeretném felkérni azokat a tagállamokat, amelyek még nem erősítették meg a szerződést, hogy minél gyorsabban tegyék meg, hogy a megerősítés végleges helyzetéről átfogó képünk legyen.

Azért kérjük ezt, mert tapasztalatunk szerint az egyhangúságra vonatkozó szabály mellett és stabil elnökség hiányában Európa nehézségekbe ütközik a hatékony működés során. Reméljük, hogy az Európai Tanács decemberi ülése a válság megszüntetése érdekében határozatot hoz egy menetrendről és egy reális, de erőpróbát jelentő ütemezésről. Azt is szeretném még hozzátenni, hogy amennyiben a Nizzai Szerződés a következő hónapokban továbbra is alkalmazandó marad, ugyanolyan mértékben kell vonatkoznia az Európai Parlamentre, mint az Európai Bizottságra. Ezért felkérek mindenkit a Tisztelt Házban, hogy vállalja a felelősséget. A Bizottság, amelyet 2009 őszén iktatnak be, és amelynek az elnökét a Parlament július 15-én iktatja majd be, kevesebb számú biztosból fog állni, mint ahány tagállam van. Ez a helyzet, és ott van még a Nizzai Szerződés is, a Parlamentben kevesebb a képviselői hely és kisebb a hatáskör, továbbá a Bizottságban kevesebb a biztosok száma.

Az Európai Tanács elfogadta az európai bevándorlási paktumot. Ez óriási siker, de még sok új és más kihívás áll előttünk: az éghajlat, az energia, a védelem, csak hogy néhányat említsek. Csak akkor tudunk hiteles és

tartós válaszokat biztosítani a jövő nemzedékei számára, ha munkánk alapja a szociális modell, és ha megszilárdítjuk a szociális piacgazdaságot. Sarkozy úr, a munkánkban további előrehaladásra van szükség. A Parlamentben minden lehető elkövetünk annak biztosítása érdekében, hogy az év végére itt is hiteles elképzelés alakuljon ki a világ, valamint gyermekeink és unokáink jövőjével kapcsolatban.

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a hétvégén egy valóban történelmi jelentőségű kép tárult elénk. Az Európai Unió eredményes elnökével és az Európai Bizottság elnökével az oldalán láttuk az Egyesült Államok emberemlékezet óta legrosszabb elnökét, aki tanfolyamon vesz részt, hogy felfogja az európai belső piacpolitika értelmét.

Ez tényleg történelmi pillanat volt, és valóban óriási lehetőség Európa számára, hogy elfoglalja az őt megillető helyet a nemzetközi politikában. A Bush kormány politikái, a világpiacok teljes liberalizációjának politikája, a tökéletes *laissez faire* politikája – amikor senki sehol nem tehet semmilyen intézkedést – mostanra megbukott, Európának pedig lehetősége van arra, hogy Európában és világviszonylatban is új, szociálisabb szemléletű, gazdasági renddel töltsse be a keletkezett vákuumot. Ez a valóban történelmi jelentőségű feladat vár ránk.

(Taps)

Sarkozy úr, az első lépések megfelelőek voltak. Önök megtették a válságban szükséges intézkedéseket, így képviselőcsoportunk ebben a vonatkozásban támogatja Önöket. Nem titkolhatom, hogy le vagyunk nyűgözve többek között az Ön és – világosan megmondom – maga Barroso úr által tanúsított határozottságtól, amit nem mondhatok el a Bizottságról.

Jóllehet a lehetőségek megragadásáról beszélek, a jelenleg szükséges intézkedéseket a „soha többé” kifejezéssel kell bevezetnünk. Ami a piacokon történt, soha nem ismétlődhet meg. Meg kell vonni a határt a nemzetközi pénzpiacok katasztrófája és az általa a reálgazdaságban előidézett válság között. Ez nem fordulhat elő újra.

Annak biztosításához, hogy ez így is legyen, új szabályokra van szükségünk. Ezeket az új szabályokat szintén Önnek kell kezdeményeznie, Barroso úr. Egy perc múlva kollégám, Rasmussen úr pontosan ismertetni fogja, mit várunk el Öntől. Várjuk azokat a javaslatokat, amelyeket Ön az év végére jelentett be, mivel gyorsan kell cselekednünk. Nincs sok időnk.

Ha gyorsan cselekszünk, a szabályok fontos helyet fognak elfoglalni: nem csupán a bankokra vonatkozó szabályok, hanem a fedezeti alapok és a magántőke vonatkozásában szükséges szabályok is. Néhány héttel ezelőtt itt, a Tisztelt Házban ezt a határozatot hoztuk nagy egyetértésben.

A mai napon szociáldemokrata ékesszólásnak voltam fültanúja: Nicolas Sarkozy, az UMP régi vezetője, konzervatív francia elnök, úgy beszél, mint egy igazi európai szocialista.

(Taps)

Barroso úr, trockista, maoista múltjának megkésett visszhangjaként, úgy beszél, akár egy igazi baloldali. Daul úrtól szintén hamisítatlan szociáldemokrata beszédet hallok. Az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjához való csatlakozáshoz a bejáratnál találhatók jelentkezési lapok.

(Általános derűltség)

Most pedig szeretnék felolvasni egy idézetet; uraim, hallgassák figyelmesen.

(„Hölgyek” közbekiáltás)

„Az elmúlt évtizedekben egyes nemzetek és az Európai Unió egésze túlszabályozottá és protekcionistaává váltak [...] Ez a túlszabályozás [...] csökkenti a versenyképességet ...” Ez az idézet az Európai Néppárt 2006-os kiáltványából származik, amelyet Nicolas Sarkozy, Barroso úr és Daul úr is aláírt. Uraim, Önök későn jöttek, de az a fő, hogy megérkeztek.

(Taps)

(„Pöttering úr is” közbekiáltás)

Amikor ezt fejtegetem Önökkel, azt kérdezem magamtól: hol jelennek meg az Európai Unió átlagpolgárai az Önök beszédeiben? Ki beszél az adófizetőről, akiket most ennek a katasztrófának a veszélyei terhelnek? Ki beszél a belső piac megújításához szükséges vásárlóerőről?

A fenyegető recesszió időszakába lépünk, vagy már ott is vagyunk. Nagyobb vásárlóerőre van szükségünk. Nem csak a bankok szociális védelmére van szükség, hanem mindenekelőtt az átlagpolgárokra vonatkozó kockázatvédelemre; mivel, ha a terveink – és nincs alternatíva – megbuknának, ennek elsősorban az átlagpolgároknak, a munkavállalóknak kell majd megfizetniük az árát. Ezért ezeknek az embereknek ugyanolyan védelmet szeretnénk biztosítani, mint amilyenben a nagy bankok részesültek, több szabály, nagyobb mértékű felügyelet, sőt még állami támogatás révén is. Ez központi jelentőségű követelmény, főleg a tagállamokban.

(Taps)

Szeretném az Angela Merkel által a CDU 2000. évi pártkongresszusán elmondottakat saját szavaimmal visszaadni: az államnak háttérben kell maradnia a gazdaság- és szociálpolitika terén. Én ezzel nem értek egyet: az államnak nem hogy vissza kell húzódnia, hanem még inkább be kell avatkoznia, a gazdasági ügyekkel kapcsolatban nagyobb mértékű ellenőrzést kell folytatnia. Hálás vagyok Barroso úrnak és Sarkozy úrnak azért, hogy megerősítették, hogy több szabályra van szükségünk, nem pedig kevesebbre; hogy nagyobb és nem kisebb mértékű ellenőrzés szükséges. Önök a helyes úton járnak. Ezért azt mondom Önöknek, hogy akkor is a helyes úton fognak haladni, ha – és ezzel kapcsolatban számíthatnak majd a támogatásunkra – nem engedik, hogy a jelenlegi helyzetben az éghajlat-változási intézkedéscsomagot, amely valóban magában rejtje a munkahelyteremtés lehetőségét és lehetővé teszi a fenntartható gazdaságirányítást, kijátsszák a pénzügyi válság ellen.

Ahogy azt Jean-Claude Juncker helyesen megemlítette, a pénzügyi válság el fog múlni, de az éghajlatváltozás sajnálatos módon nem. Ezért hiba az említetteket egymás ellen kijátszani. Sarkozy úr, Önnek azonban igaza van abban, hogy ezt is az erősebbek szegényekkel vállalt kölcsönös szolidaritása, valamint mindannyiunk – a Parlamenten és a Tanácson belüli – együttműködése alapján kell megoldani.

Elnök úr, hölgyeim és uraim, őszinte köszönetemet szeretném kifejezni – többek között különösen az elnök úrnak – azért, hogy egy perccel hosszabb idő áll a rendelkezésemre. A PSE képviselőcsoport világos álláspontja továbbra is az, hogy azon értékek, amelyekkel kapcsolatban sohasem tudtunk többséget szerezni a Tisztelt Házban, ebben a válságos időszakban most napirendre kerülnek. Ha most megkapjuk az Önök támogatását, Önök végre levonják a tanulságot; azonban be kell vallaniuk, hogy az mindenekelőtt az Önök által elkövetett hibák következménye, hogy még nem születtek meg azok a szabályok, amelyekre szükségünk van.

(Taps balról, tiltakozás jobbról)

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, észrevételeimet a Tanács tisztelt soros elnökéhez intézem. Elnök úr, Ön szívélyes és bátorító szavakat tolmácsolt a Tanács múlt heti üléséről. Ön azt mondta, hogy a Tanácsnak és a Parlamentnek együtt kell működni – „travailler main dans la main” –, de nekünk az a dolgunk, hogy elolvassuk a kisbetűs részeket.

A Tanács következtetései miért csak a Tanács és a Bizottság közötti együttműködést említik?

(Taps)

Miért nem említi valamilyen formában az Európai Parlamentet az éghajlatváltozásról szóló összes pont? A dokumentum 16. pontjában az Európai Parlamentet is fel kellett volna kérni – nemcsak a Bizottságot – az együttműködésre; és elismerni, hogy a Tanács és a Parlament fog határozni, nem egyedül a Tanács. Ezenkívül, Ön, a Tanács tisztelt soros elnöke rájön majd, hogy Önöknek szüksége van az Európai Parlamentre, mert egyes tagállamok megkísérlik felbontani a gondosan megkötött megállapodásokat. Európának ragaszkodnia kell az elfogadott célkitűzésekhez. Tisztességtelen dolog, hogy egyes kormányok kijelentik, hogy az új gazdasági környezet megvalósíthatatlanná teszi az említett megállapodásokat. Az autópárra vonatkozó új kibocsátáscsökkentési célkitűzések csak 2012-ben lépnek érvénybe: a kibocsátáselosztási javaslatok csak 2013 után alkalmazandók, jóval azután, hogy a világgazdaság az előrejelzések szerint fellendül. Ha most halogatjuk a cselekvést, az éghajlati katasztrófát fog kiváltani és még többre fog kerülni. Többre van szükség annál, mint amit a Tanács elfogadott a múlt héten.

Ön, a Tanács tisztelt soros elnöke pontosan felismeri, hogy a piacoknak milyen hatalma van. A berlini fal leomlása óta 50 millió európai szabadult meg a szegénységből, mert az áruk, a szolgáltatások és az emberek szabad mozgása kulcsfontosságú Európa prosperitása szempontjából. Sőt, a szabadságunk szempontjából szintén rendkívül lényeges. Napjainkban tapasztaljuk, hogy mi történik, ha a piacok nem átláthatóak. Az elmúlt hetekben a globális pénzügyi rendszer a szakadék szélére került, és összehangolt fellépésre van szükségünk ahhoz, hogy visszahúzzuk onnan. Így képviselőcsoportunk örül annak, hogy a Tanács

megegyeztetette az euroövezet által elfogadott intézkedéseket. Ezek enyhítették a bankközi piacokra nehezedő nyomást. Most már a recesszió mérséklése érdekében csökkentenünk kell a kamatokat.

A Bizottság tőkekövetelményekről szóló irányelvét, az új számviteli standardokat és a hitelminősítő intézetek ellenőrzésére szolgáló terveket is üdvözljük. Ezenkívül Európának vezető szerepet kell játszania a pénzügyi irányítás globális rendszerével kapcsolatos tárgyalások során. Ahogy szabályokra, ugyanúgy a végrehajtásukra szolgáló eszközökre is szükség van. A csúcstalálkozón nem sikerült hatékony rendszert elfogadni az európai pénzügyi rendszer felügyeletéhez. Megindokoltam, hogy szükség van a pénzügyi szolgáltatók európai felügyeleti hatóságára, és úgy hírlík, hogy a Tanács soros elnöke is támogatja a szigorú, európai szintű felügyeletet. Feltétlenül meg kell próbálni, hogy az amerikaiakkal globális megállapodásra jussunk, de ha nem működnek együtt, nélkülük kell cselekedni. A pénzügyi szolgáltatások ágazatának felügyelete továbbra is a kirakós játék hiányzó darabjának számít.

Ön, a Tanács tisztelt soros elnöke, a cselekvés embere. Az Ön intézkedései alátámasztják, hogy a Tanácsnak állandó elnökre van szüksége. Önök a sikereinkre hívják fel a figyelmet. Augusztusban Európa távolt tartotta a tankokat Tbiliszitől. Ebben a hónapban Európa életben tartotta a bankokat. Amennyiben decemberben Európa a bolygónk megvédése érdekében lép a tettek mezejére, még a legszkeptikusabbakat is meg kell győznünk arról, hogy szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre.

(Taps)

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, a Bizottság tisztelt elnöke, én lennék az utolsó, aki nem ismeri el, hogy a politikában szükség van energiára és tetterőre, és való igaz, hogy a francia elnökség olyan mértékű energiáról és tetterőről tett tanúbizonyságot, amely jót tett Európának.

Időnként azonban úgy érzem, mintha álmodnék. Amikor a válságokról beszélünk, úgy érzem, mintha álmodnék, mert minden válság – a pénzügyi és környezeti válság, a világméretű éhezés – kölcsönösen függenek egymástól, és nem oldhatunk meg egy válságot a többi rendezése nélkül. Ennek alapján téves azt állítani, hogy a válság júliusban, szeptemberben vagy augusztusban kezdődött! Évekkel ezelőtt elkezdődött – és ha a korábbi francia pénzügyminiszter, a Bizottság – amely éppen egy évvel ezelőtt utasította el a pénzmozgások összeurópai szabályozását – egy kis önkritikát gyakorol, akkor mindennek ellenére hitelesebbek lennének a jövőben ...

(Taps)

Az egész olyan, mint egy álom! Mintha a jelenlegi válság egy természeti katasztrófa lenne, amelyet lehetetlen előre jelezni. Nem, ez nem igaz – és ez alapján lehetőség van vitára.

A válságok a következő nagyon egyszerű logikát követik: többet és többet, minél gyorsabban. Ez idézte elő a pénzügyi válságot, ez idézi elő a környezeti válságot és emiatt nő a világméretű éhezés. Ennek alapján ne beszéljünk tovább korlátlan növekedésről ... azaz, a változás tartalma az, ami lényeges. Érdekesnek találtam, hogy mindenki a kapitalizmus és a piacgazdaság radikális reformjáról beszélt, de ma még nem hallottam arról, hogy mi az alapja ennek a radikális reformnak. Ökoszociális piacgazdaságra és szociális piacgazdaságra van szükségünk, azaz felül kell vizsgálnunk termelési módszerünk, életmódunk tényleges alapjait. Ha nem tesszük fel ezeket nehéz – rendkívül nehéz – kérdéseket, ismét katasztrófa felé rohanunk.

Ezért nem értem azt, Sarkozy úr, hogy amikor Ön például arról beszél, hogy az autóipar fellendítéséhez segítségre van szükség, ugyanakkor a németek szeretnék, hogy a CO₂ vonatkozásában kedvezményt írjunk elő az autóipar számára, azaz valójában költségcsökkentésre vonatkozó jogszabályt vezessünk be, sőt, pénzt adjunk nekik. Az autóiparnak. Főleg a német autóiparnak, amely az elmúlt 10 évben a legtöbb nyereséget érte el. Ez azt jelenti, hogy pénzt fektetünk be az adóparadicsomokba. Tehát pénzt adunk a Mercedesnek, a BMW-nek és az Audinak, hogy adóparadicsomokban helyezték el a pénzüket. Ezzel nem értek egyet.

(Taps)

Igen, Schulz úr, mert valójában amikor épp az előbb Ön a jobboldali kollégáihoz beszélt, én a jobb- és a baloldaliakhoz – a szociáldemokratákhoz és a kereszténydemokratákhoz – is szóltam, akik egyetértettek azzal, hogy a német autóipar az éghajlatváltozással kapcsolatos követelmények megnyirbálásáért lobbizik. Igen, Schulz úr, valójában ez az igazság.

(Taps)

Ennek alapján ... minden bizonnyal teljesen igazam van. Elbújhat e kérdés elől, Szociáldemokrata úr, elbújhat, de ez méltatlan volt az Ön politikájához.

Ezzel a nagyon fontos kérdéssel szeretném folytatni, azaz a növekedés kérdésével (*beszélgetés hallatszik*). Csendet kérek, most az enyém a szó. Arra gondolok, hogy amikor „növekedésről” beszélünk, a növekedés típusáról is fontos beszélni, valamint arról, hogyan valósítsuk meg a növekedést. Mivel az állam most részesedést szerzett a bankokban – ez az államosítás része stb. –, most már arról kell vitát folytatnunk, hogyan szándékozunk befektetni. Hogyan és miért szándékozunk befektetést végrehajtani?

Ez a vita lényege. Ha környezeti kárral kapcsolatos befektetéseket hajtunk végre, nos, akkor ugyanazt csináljuk, mint korábban. Ezért, ahogy azt Önök is nagyon helyesen mondták, egy európai gazdasági fellendülési tervet kell megvitatnunk, de egy olyan európai gazdasági fellendülési tervet, amely a környezetet is figyelembe veszi, amelyet a Zöldek / az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja „zöld megegyezésnek” nevez, tehát nem egy ósdi tervet.

Végezetül két dolgot szeretnék még megemlíteni. Az adóparadicsomokkal kapcsolatban – Ön korábban pénzügyminiszter volt – a bejelentési kötelezettséget meg kell fordítani. Ezen azt értem, hogy amikor egy magánszemély, egy vállalkozás vagy egy bank adóparadicsomba készül befektetni a pénzét, az adóparadicsomnak be kell jelentenie a származási országnak a befektetett pénzösszeget. Megfordítani azt, ami ... Az átláthatóság az első, ha az adóparadicsomokat igénybe vevő vállalkozásokkal kell foglalkoznunk. Ez egy lényeges döntés, amely előrevinne bennünket.

Végül még szeretnék néhány szót szólni az éghajlat-változási intézkedéscsomagról. Sarkozy úr! Watson úrnak igaza van abban, hogy Ön megszervezett egy intézményi puccsot. Ezt úgy hajtotta végre, hogy bejelentette, hogy egy ilyen határozatot az Európai Tanács fog meghozni, és azt egyhangúlag kell elfogadni. A német, olasz és lengyel vétóval Ön kényes helyzetet teremtett ahelyett, hogy minden maradt volna a régiben, azaz a parlamenti bizottságok szavaztak volna, a Bizottság álláspontot fogadott volna el, majd a Környezetvédelmi Miniszterek Tanácsára került volna a sor. Megvolt a lehetőségünk arra, hogy együtdöntéssel, minősített többségi szavazással hozzunk határozatot az éghajlat-változási intézkedéscsomagról. Azzal, hogy Ön ezt decemberben elutasította, figyelmen kívül hagyta az együtdöntést és a minősített többségi szavazást. Ezért nagyon nagy árat fog fizetni, mert most az általam előbb említett országok vétójának van kitéve.

Következőképpen támogatom az Európával, valamint az azzal kapcsolatos szándékát, energiáját, hogy előre kell haladnunk, és hogy Európának függetlennek kell lennie, ugyanakkor nézeteink lényegesen, nagymértékben eltérnek, ha a „hogyan”-ról, az európai demokráciáról és a megújulás szükségességének környezeti tartalmáról van szó.

(Taps)

Cristiana Muscardini, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnénk kifejezni, hogy teljes mértékben támogatjuk az elnök úr által elmondottakat. Nagyra értékeljük az elnökség által az elmúlt nehéz hónapokban végzett munkát, és üdvözljük az előterjesztett javaslatokat. Mindazonáltal szeretnénk emlékeztetni a Bizottság elnökét arra, hogy bizonyos megerősítésekkel kapcsolatban – amelyeket nyugodtan támogathatunk is – vállalja a felelősséget egyes biztosok eljárásáért, beleértve a versenypolitikai biztost, akinek a petróleum kérdéssel kapcsolatos megjegyzései nyilvánvalóan nem segítették elő a biztonság növelését és azt, hogy a piacokon nyugodt helyzet alakuljon ki.

Ezenkívül szerettük volna, ha a Bizottság gyorsabban válaszolt volna a származékos értékpapírok, azon termékek kérdésére, amelyek sok embert, kormányzatot és uniós tagállamot kényszerítettek térdre. Sarkozy úr észrevételei érzékenyen érintettek mindnyájunkat, akik olyan Európát szeretnénk, ahol nem hathavonta változik az elnök személye, hanem ahol az elnök egy valóban egységes – nem homogén, hanem egységes – Európa képviselőjeként léphet fel, aki a problémák felismerése, valamint a problémák elleni küzdelem és mindenekelőtt a megoldás érdekében stratégiákat képes kidolgozni. Ez a válság kétségtelenül általános jellegű, amelynek a leküzdéséhez azonban egy új rendszert kell megterveznünk, és – Sarkozy elnök úr, az Ön iránt érzett minden megbecsülésem ellenére – újra ki kell alakítanunk a globális kapitalizmust.

Van még valami, amit el kell mondanunk. Ki kell mondanunk, hogy a szabadpiac nem szélsőséges liberalizmust jelent, és hogy a mai világban egy olyan rendszernek, amely arra törekszik, hogy a tőke legyen az alapja, képesnek kell lennie arra, hogy a szociális és liberális szempontokat is egyesítse. Cserbenhagytuk a bankokat és most sem állunk mellettük. Mi többet tehetett volna az Európai Központi Bank, ha megvalósítottuk elnök úr, az Ön által még megbízatásának kezdete előtt arra vonatkozóan tett javaslatot, hogy a politikai irányítás

és a gazdasági ösztönző erők között szorosabb együttműködés jöjjön létre. A gazdaságot nem lehet az elérendő célokat kijelölő politikai elképzelés nélkül irányítani.

Reméljük, hogy az EKB a jövőben nagyobb mértékű ellenőrzést gyakorolhat a pénzügyi rendszer minősége felett, de nem szeretnénk, hogy elszigetelten működjön. Végezetül, elnök úr, szeretném elmondani, mennyire örülök a bevándorlási és menekültügyi paktum elfogadásának. Végre vannak közös szabályaink egy olyan területen, amely mindnyájunkat érint, és amellyel kapcsolatban különösen egységesnek kell lennünk. Reméljük, hogy bizonyos sürgető kérdésekkel kapcsolatban harmonizálni lehet a büntető- és polgári jogi szankciókat a spekulánsok és az azok elleni küzdelem érdekében, akik a fogyasztók biztonságát, tehát a gazdaság stabilitását kockáztatják. Köszönöm, elnök úr, sok sikert kívánunk a munkájához.

Francis Wurtz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, a Bizottság tisztelt elnöke, az Európai Parlament történetében még soha nem kellett ilyen mélységű és ilyen súlyos, többdimenziós válsággal szembenéznünk, és az ember menthetetlenül attól tart, hogy a legrosszabb még csak ezután következik.

Először is számos déli ország – többnyire az Európai Unió partnerei – a szakadék szélén áll: az élelmiszer-, a környezeti és az energiaválság mellett még ott van a pénzügyi válság is. Ezen országoknak semmi közük a válsághoz, viszont nagyon súlyosan érinti őket. A bevételek, a beruházások, a növekedés csökkenése: ezek azok a tényezők, amelyeket a nemzetközi erőfeszítések legkevésbé vesznek tudomásul, olyannyira, hogy Diouf úr, a FAO főigazgatója kénytelen volt felhívni a figyelmet arra, hogy a nagyhatalmak által júniusban megígért vészhelyzeti alapoknak csupán 10%-át osztották eddig szét. Azokra, akik meg akarják tisztítani a kapitalizmust, sok és nehéz munka vár.

Ami a gazdaságilag felemelkedő országokat illeti, a válság kihat rájuk, de még nem lehet felmérni annak társadalmi következményeit. Szomszédunkat, Izlandot, a nemrégiben még a siker példaképének tekintett államot az államcsőd veszélye fenyegeti. Az Unión belül az új tagállamok, többek között Magyarország – amely már államkötvényeit sem tudja befektetni –, rendkívül súlyos problémákkal küzdenek, amelyek példátlan áldozatokat követelnek a lakosságtól. Többek között olyan országokban is látványos fordulat következett be, mint az Egyesült Királyság, Írország és Spanyolország, csak hogy néhány példát említsek. A sokk mindenhol erős volt. Valószínűleg ilyen helyzet alakul ki Franciaországban is, ha a recesszió tovább súlyosbítja a különösen feszült társadalmi légkört, rengeteg munkahely megszűnése, a közkiadások csökkenése, az anyagi forrásokban szűkölködő helyi hatóságok és a közszolgáltatási privatizációs projektek miatt.

Önök azt mondhatják, hogy ez más lapra tartozik. Ez nem így van, mert ha minden egyes országot elképzelhetetlen kiterjedésű társadalmi válság fenyeget, ez azon fejlődési modell miatt alakult így, amelyért ma nagy árat fizetnek az emberek. A modellt az Egyesült Államokban és az Egyesült Királyságban alakították ki, de azt az Európai Unió teljes mértékben, sajátjaként átvette a nemzetközi hatalmi egyensúly felborításával huszon-egynéhány éve. Azóta a Bizottság hónapról hónapra ezzel a modellel etet bennünket, és ez a modell hatja át szerződéseinket, a Bíróság joggyakorlatát és számos politikánkat.

Sarkozy úr, ezért nem érthetek egyet a társadalmainkban jelenleg pusztító rettenetes veszedelemről Ön által felállított diagnózissal. A szikra eredete, amely lángra lobbantotta a tüzet, természetesen egész New Yorkig visszavezethető, de a tüzelőanyag, amely lángra kapott, legalább annyira megtalálható Európában, mint az Egyesült Államokban, és mindazon politikai vezetők, akik az elmúlt 20 évben Európa stratégiai irányváltásán dolgoztak, magyarázattal tartoznak embertársainknak. Nem gondolhatják azt, hogy most megszabadulhatnak azáltal, hogy intézkedéseket tesznek – még ha szükségeseket is – a beszámolókészítési standardokkal, a minősítő intézetek pénzügyi felügyeletével vagy a nagy összegű végkielégítésekkel kapcsolatban.

Ezen túlmenően azonban a rendszer lényege az, ami változtatásra szorul: pénz a profit megszerzéséért, valamint profit a pénz megszerzéséért, ez az a borzasztó spirál, amely előidézi a munka értékének alábecsülését, a fizetések csökkenését, a szociális kiadások adagolását és bolygónk erőforrásainak pazarlását, valamint azt, hogy a Föld lakosságának jelentős része perifériára szorul. A mutatók nem hazudnak: napjainkban a pénzügyi ügyleteknek csupán 2%-a vonatkozik az árutermelésre és a szolgáltatásnyújtásra; 98% a pénzügyekhez kapcsolódik. A baj gyökerének kiirtása mostantól a pénzügyi megtérülésre vonatkozó egyre drasztikusabb követelmények elleni támadást jelenti, amelyek teljesen összeegyeztethetetlenek az emberi képességek megkülönböztetéstől mentes támogatásával és a valóban fenntartható fejlődéssel.

Ugyanígy a Bretton Woods II-nek – amely méltó a nevére – arra kell törekednie, hogy bevezesse a pénzteremtés egész világra kiterjedő, kollektív ellenőrzését, azaz a nem valódi nemzetközi közös pénznemnek, a dollárnak egy olyan igazi nemzetközi közös pénznemmel való felváltására, amely a világot destabilizáló tűrhetetlen

egyenlőtlenségek megszüntetésére, valamint az emberiség kiegyensúlyozott fejlődésének elősegítésére szolgál. Olyan messze vagyunk ettől, hogy pillanatnyilag jobb elkerülni a folyamatban lévő radikális reformokkal kapcsolatos mértéktelen túlzásokat, hacsak az európai vezetőknek a világ megváltoztatása iránti hirtelen hajlandóságához nem „*A párdúc*” című regény Salina hercegének mottója ad ösztönzést: „minden változik, hogy semmi se változzon”. Fennáll annak a veszélye azonban, hogy keserves csalódás éri őket nem is túl sokára.

(Taps)

Nigel Farage, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, megjegyzéseimet a Tanács tisztelt soros elnökének címezem. Sarkozy elnök úr, Önt a saját energiája, dinamizmusa és kezdeményezése vezette arra, hogy Grúziába és Oroszországba látogasson, és megpróbáljon közvetíteni egy megállapodás elérésében. Ön ezt a saját felelősségére tette. Nem az Európai Unió nevében járt el. Tévedés, ha itt bárki is ennek az ellenkezőjét gondolja. A Tanács nem tartott ülést, nem készült állásfoglalás és nem került sor megbízatásra. Ön mint francia elnök járt el, és jól tette.

Ha azonban Ön azt javasolja, hogy ez legyen az a modell, amely alapján a jövőben intéznünk kell külpolitikánkat – vagyis az az elképzelés, hogy egy állandó elnök vagy egy állandó külügyminiszter dönt gyorsan arról, hogy milyen külpolitikát kell mindnyájunknak folytatni, majd elmegy anélkül, hogy tájékoztatná a nemzeti kormányokat és parlamenteket – azt kell válaszolnunk, hogy igazán nagyon köszönjük, de nem.

Ami a pénzügyi válságot illeti, örülök annak, hogy az Ön eredeti terve, miszerint mindenkinek egy helyre kell összpontosítania a pénzt, darabokra hullott. Jó volt, hogy az írek, a görögök és a németek eltértek ettől az elképzeléstől és saját nemzeti érdekük alapján cselekedtek. Ami a csúcstalálkozón történt, az inkább a nemzetek egymás közötti megállapodása volt – ami nagyszerű, és örülök ennek.

Ma még senki nem ismerte el, hogy ez a pénzügyi válság nem a szabályozás kudarcának tulajdonítható. Nem szenvedtünk a szabályozás hiányában: a pénzügyi szolgáltatások cselekvési tervétől kezdve az elmúlt 10 évben egymást érték a szabályozások. Ez káros volt például London versenyképességére nézve, és egyetlen befektető számára sem biztosított védelmet. Tehát kérem, a még nagyobb mértékű szabályozás nem válasz a problémára. Át kell gondolnunk, amit eddig tettünk.

Szerintem el kell kezdenünk saját nemzeti érdekeink alapján cselekedni. Az a tény, hogy a mi bankjaink nem tudnak osztatékot fizetni a következő öt évre, míg a svájci bankok tudnak, azt bizonyítja, hogy ha az Európai Unión kívül rugalmassággal és alkalmazkodóképességgel rendelkezik egy ország, sokkal könnyebben átvészelheti a pénzügyi válságot, mintha be lenne ragadva az unió kellős közepébe.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) A Tanács tisztelt soros elnöke és a Francia Köztársaság elnöke, a betegség tüneteinek enyhítésére szolgáló kezeléssel vitázunk, de nagyon tapintatosak vagyunk, ha a betegség okairól van szó. Hogyan lehetséges az, hogy egyetlen uniós intézmény sem látta előre a válság közeledtét? Sem a Tanács, sem a Bizottság, sem a Központi Bank, sőt, hölgyeim és uraim, a Parlament és egyetlen tagállam kormánya sem. Az igazság az, hogy a válságot csupán egy tucatnyi közgazdász, például a Nobel-díjas Maurice Allais, valamint néhány politikus, főleg a mi politikai meggyőződésünket képviselők közül, többek között ismét Jean-Marie Le Pen jelezte előre. Sajnos mindez „a pusztába kiáltott szó” volt.

A válság azonban egyértelműen az euro-internacionalista rendszer, a korlátlan szabad kereskedelem válsága, továbbá az abból következő válság, hogy rémisztő az eltérés a fiktív pénzügyi helyzet és a hanyatló gazdaságaink és iparágaink valós állapota között, amelyek a jövőben a jelenlegi helyzetet kihasználó harmadik országok állami befektetési alapjainak célpontjává válhatnak. Sarkozy úr, még az Ön tevékenysége is az Unió rossz reagálásáról tanúskodik: október 4-én 27 helyett 4 tagállam találkozott; október 11-én csak Németország részvételével kétoldalú találkozóra került sor; csak az eurocsoport 15 tagja tartott ülést; találkozóra került sor az amerikai elnökkel az arról való meggyőzés céljából, hogy még egy másik találkozóra van szükség, amely elméletileg arra szolgál, hogy az egész rendszert gyökeresen megváltoztassa, erre a találkozóra, ha jól értettük, a 27-ből csak 6 uniós tagállam, az Egyesült Államok, Japán, Oroszország, India és Kína volt hivatalos.

Nem akarom megítélni a találkozók hasznosságát. Csak azt állítom, hogy ez a két- és többoldalú diplomáciához való visszatérést jelenti, és világosan bizonyítja, hogy mivel nem sikerült reagálnia, mivel belebonyolódott bürokratikus szabályaiba és mivel megrögzötten vágyik a hatalomra, amelyet nem képes gyakorolni, az Unió mint keretrendszer már idejét múlt. Az Európai Tanács jelentése tanúsítja ezt, ha valaki tud olvasni a sorok között. Megerősíti az Ön kezdeményezéseit, hosszadalmasan könyörög a Központi Banknak, hogy legalább egy kissé lazítson a maastrichti kritériumok szorításán, de semmiről sem hoz döntést.

Ön említést tett a grúziai helyzetről és az Ön által tett erőfeszítésekről, de hogyan lehetséges az, hogy nem látja be azt, hogy Koszovó függetlenségének egyoldalú elismerése előkészítette Abházia és Dél-Oszétia függetlenségét? Hogyan tudja Ön megindokolni a NATO korlátlan kibővítését, amikor maga a Varsói Szerződés megszűnt?

Sarkozy úr, a követendő út valahol máshol található. Magában foglalja az internacionalista rendszerrel való radikális szakítást, valamint az emberek, az áruk és a tőke általános egyesítésével járó úgynevezett előnyök teljes kétségbevonását. Függetlenségünk és identitásunk egyértelmű védelme nem jelenti azt, hogy elszigetelődünk, sőt, inkább előfeltétele annak, hogy visszaszerezzük befolyásunkat a világban.

Nicolas Sarkozy, a Tanács soros elnöke. – (FR) Daul úr, köszönöm a támogatást. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja mindig is olyan Európát képzelt el, amely védelmet biztosít, és Önöket is bevontuk az orosz szomszédainkkal folytatott párbeszédbe. Ez egy ideális helyzet volt: Oroszország energiaforrásokkal rendelkezik, Európa pedig technológiával. Oroszország komoly demográfiai problémával áll szemben – lakossága évente körülbelül 700 000 fővel csökken kétszer akkora területen, mint az Amerikai Egyesült Államok. Nem gondolom úgy, hogy Oroszország Európa környékén ellensége lenne; éppen ellenkezőleg, úgy gondolom, hogy a jövőben szükség lesz arra, hogy lerakjuk az Oroszország és az Európai Unió közötti közös gazdasági térség alapjait, ami a legjobb módja lenne annak is, hogy Oroszország közeledjen az emberi jogok tiszteletben tartásával és a demokráciával kapcsolatos értékekhez, amelyeket mi oly becsben tartunk Európában.

Ehhez még hozzátenném, Daul úr, hogy a bankokat azért akartuk támogatni, hogy védelmet nyújtsunk a betéteseknek. Számos stratégia szóba került. Egyes országok – erre majd még később visszatérek – a banki termékek számára akartak támogatást és garanciát biztosítani. Én azért küzdöttem, hogy maguknak a bankoknak nyújtsunk védelmet és garanciát, hogy azután hagyhassuk, hogy tegyék a dolgukat, és az Ön képviselőcsoportjának támogatása alapvető fontosságú volt számunkra.

Végezetül azt szeretném mondani, hogy teljesen jogos volt, hogy Ön felszólított a Lisszaboni Szerződés megerősítésére, ráadásul aligha tekinthető agresszív lépésnek arra kérni az embereket, hogy legyenek következetesek: nem mondhatja azt, hogy azért nem szavazott, mert attól tartott, hogy egy biztossal kevesebb lesz, ha a szavazás megtagadása esetén egy olyan szerződés fenntartását kényszeríti ki, amely előírja a Bizottság létszámának csökkentését. Mindenkinek tiszteletben tartom a véleményét, de a következetlenséggel nem tudok egyet érteni. Az nem lehet, hogy valaki egyszerre legyen az európai bővítés egyik leglelkesebb támogatója, ugyanakkor megakadályozza, hogy Európa intézményeket hozzon létre a bővítéshez. Tapasztalhattuk, milyen sokba kerül Európának a mélyítés figyelmen kívül hagyása nélküli bővítés, nem követhetjük el újra ugyanazt a hibát.

Schulz úr, Ön azt állítja, hogy úgy beszélek, akár egy európai szocialista. Lehetséges, de be kell ismernie, hogy Ön egyáltalán nem beszél úgy, mint egy francia szocialista.

(Taps)

Hogy egészen őszinte legyek, a szocialista csoporton belül minden sajnálkozás és lelkiismeret-furdalás nélkül Schulz urat választanám. Szeretnék azonban még egy dolgot elmondani – Európa lényege tulajdonképpen az, hogy arra ösztönöz bennünket, hogy kompromisszumokat kössünk. Schultz úrral mi most éppen ezt tesszük. Európát, annak intézményeit és politikáit egy nap el fogják fogadni és fel fogják használni a bal- és jobboldali kormányok – ez a folytonos változás törvénye. Az európai eszme nem korlátozható pusztán a bal- és jobboldaliság kérdésére, és éppen ez a nagyszerű benne.

Az a szerencse, Schulz úr, hogy Ön és az Önhöz hasonló emberek képesek elismerni, hogy a más politikai nézetet valló emberek nem feltétlenül rosszak csupán azért, mert nem ugyanazon az oldalon állnak, mint Ön. És még azt is szeretném elmondani Önnek, Schulz úr, és a képviselőcsoportjának is, hogy a Tanács soros elnökeként – bár lojális vagyok a PPE-hez – nagyra értékeltem a szocialista képviselőcsoport felelősségérzetét, amikor kitartott bizonyos dolgok mellett. Az európai eszmének pusztán a bal- és a jobboldal közötti vitára való leegyszerűsítése – még ha van is köztük vita – az európai kompromisszum, az európai eszme ellen elkövetett bűnnek számít. Ezért úgy gondolom, hogy Ön az elnökség támogatásakor nem adja fel nagyobb mértékben az elveit, mint én a sajátjaimat, amikor értékelem az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának támogatását.

Még ennél is tovább mennék. Schulz úr azt mondja, hogy ez egy történelmi jelentőségű feladat, és ebben teljesen igaza van. Azt állítja – Daul úrhoz hasonlóan –, hogy a válság lehetőséget jelenthet. Önnek teljesen igaza van. És amikor azt mondja, hogy „soha többé”, megint tökéletesen igaza van. Itt nem arról van szó,

hogyan valaki kereszténydemokrata vagy szociáldemokrata; ez józan ész kérdése. Ki idézte elő ezt a helyzetet? Viszont nem értek egyet azzal az elgondolással, hogy az elmúlt 30 évben csak a jobboldali kormányok követtek el hibákat, a baloldali kormányok pedig mindig helyesen cselekedtek: ez mindkét oldal részéről a fájdalmas múlt átírása lenne.

A Merkel asszonnyal kapcsolatos megjegyzéseket azzal egészíteném ki, hogy én úgy értelmezem, hogy Németországban választások vannak, ezért szavai választási programnak tekintendők. Jómagam szerencsének tartom, hogy Merkel asszony szolidaritását és barátságát élvezhettem, és ismételt elismerésemet szeretném kifejezni az elnöksége alatt tett intézkedéseivel kapcsolatban. A hathavonta változó elnökségek a folytonosság részét képezik, és én sok mindent hasznosítottam elődeim, különösen Merkel asszony erőfeszítéseiből.

Watson úr, a legnagyobb tisztelet illeti meg Önt és az Ön elképzeléseit, de még ha – láthatólag akár szemüveg nélkül – el is tudja olvasni a kis betűket, úgy tűnik, hogy ma ezt elmulasztotta, mert hogy is hangzik az a szöveg? Kifejezetten az Európai Tanács 2007. márciusi és 2008. márciusi ülésének következtetéseire hivatkozik. És mit is mond ki e két tanácsi határozat? Azt, hogy az éghajlat-változási intézkedéscsomagot az Európai Parlamenttel való együttdöntéssel fogják elfogadni. Watson úr, a szöveg tekintetében folytonosság figyelhető meg.

Ezenkívül mit is próbáltam még tenni? Lehet, hogy hiba volt. Szerettem volna véget vetni annak, hogy az Európai Tanács üléseiről 50 oldalas közlemények jelenjenek meg, amelyeket senki sem olvas el, ezért egy nyolc oldalas közleményt terjesztettem elő. Ha az ember egy rövidebb közlemény kiadásához szeretne ragaszkodni, jobban teszi, ha nem követi azt a bevett gyakorlatot, hogy a Tanács korábbi üléseinek következtetéseit összefoglalja annak leplezése érdekében, hogy az éppen aktuális tanácsi ülésen nem születtek új határozatok. Tehát én úgy gondolom, hogy az együttdöntés kérdését a Tanácsnak a már említett két korábbi ülésére való hivatkozások érintették. Ön azt szeretné, hogy ezt erősítsem meg, és én ezt örömmel megteszem, de még ennél is tovább megyek, Watson úr.

Ami az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomagot illeti, tudom, megismétlem és meggyőződésemmel, hogy az Európai Parlament részéről nagy elkötelezettségre lesz szükségünk ahhoz, hogy az intézkedéscsomagot elfogadtassuk. Októberben egyetlen dolgot szerettem volna elérni, megpróbáltam fenntartani a konszenzust az Európai Tanácson belül, mert – ahogy azt Ön is be fogja látni – amennyiben az Európai Tanács olyan tartalmú határozatával jöttem volna az Európai Parlamenthez, amely alapvetően azt mondja ki, hogy semmiképpen sem érhetünk el megállapodást december előtt, Ön teljesen jogosan a következőt mondta volna nekem: „Ön megszegte azokat a határozatokat, amelyek 2007-ben és 2008-ban a Tanács ülésein születtek”. Szó sincs arról, hogy kétségbe vontam az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomagot, sőt, éppen ezért küzdöttem, és távolról sem kifogásoltam az együttdöntést, sőt, ragaszkodom hozzá. Ezenfelül Barroso elnök úr és én is oly sokat beszéltünk kollégáinknak az Európai Tanácsban.

Cohn-Bendit úr, Ön valóban csúcspontban van. Ötször mondott „igen”-t nekem és csak kétszer „nem”-et – kevésbé kedvező eredményhez vagyok szokva. Őszintén szólva értékesnek tartom az elnökség határozottságával és egyes intézkedéseivel kapcsolatos támogatását. Azt is szeretném elmondani Önnek, Cohn-Bendit úr, hogy szerintem a Bizottság elnöksége és a Tanács elnöksége, amelyek annyira elkötelezettek az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag védelme iránt, megérdemlik a Zöldek támogatását. Nem értünk mindenben egyet, de Önök, Zöldek bizonyára nem szándékoznak egy olyan bizottsági és tanácsi elnökség ellen küzdeni, amelyek teljes mértékben elkötelezettek az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag elfogadása iránt. Az út egy részét minden bizonnyal együtt tudjuk megtenni. Ön megválasztott képviselő és én is az vagyok, és nem szégyen bevallani, ha nekem szükségem van Önre, Önnek is szüksége van rám; ez valószínűleg fájdalmasabb Önnek, mint nekem, de hát ez van. Ön arra is felszólított engem, hogy gyakoroljak némi önkritikát. Teljesen igaza van, bizonyára szükségem van erre, és nem én vagyok az egyetlen.

(Nevetés és taps)

Végül az intézményi puccsal kapcsolatban ugyanazt a választ tudom adni, mint Watson úrnak. Cohn-Bendit úr, ezt nem fogja felróni nekem. Másrészt, alkalmat adhat-e ez a válság és a környezet védelme a növekedésre? Úgy gondolom, hogy Önnek tökéletesen igaza van – Ön ezt „környezetbarát növekedés”-nek nevezi, én pedig „fenntartható növekedés”-nek, de a maga a tény kétségbevonhatatlan. Azt is szeretném elmondani Önnek, hogy a személygépkocsikkal kapcsolatos környezetvédelmi bónusz bebizonyította ezt. Franciaország azon kevés ország közé tartozik, ahol nem zsugorodik az autópálya. Miért? Azért, mert a környezetvédelmi bónusz elősegítette azt, hogy többet adjanak el környezetbarát autóból, mint azokból, amelyek nem tekinthetők környezetbarátnak. A Zöldek számára talán botrányos a „környezetbarát autó” kifejezés, de

számunkra rendkívül fontos. A „Grenelle Environment” – amelyet reményeim szerint egyhangúlag meg fognak szavazni Franciaországban, beleértve a szocialistákat is – bizonyítja, hogy Franciaország komolyan elkötelezett ezen a téren. Valóban úgy gondolom, hogy óriási hiba lenne, ha Európa elszalasztana egy kiváló lehetőséget az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomaggal kapcsolatban.

Muscardini asszony, köszönöm a támogatását. Megemlítette a bevándorlási paktumot, aminek örülök, mert senki sem beszél a pontosan érkező vonatokról, de ez tényleg meglepő újdonság Európa számára, hogy mind a 27 tagállamnak sikerült megállapodásra jutnia a paktummal kapcsolatban. Természetesen vannak még tisztázatlan kérdések, és természetesen szerettünk volna továbblépni, de mégis. Ki gondolhatta volna, hogy itt mindenki – az államokkal együtt – rendelkezett volna azzal a bölcsességgel, hogy néhány hónappal az európai választások előtt megállapodjon egy európai bevándorlási paktumban? Higgycék el nekem, hogy ez az egyetlen módja annak megakadályozásának, hogy országainkban szélsőségesek uraljanak egy olyan témát, amelyhez intelligencia, emberség és állhatatosság szükséges. Ezért hálás vagyok Önnek, Muscardini asszony, hogy felvetette ezt a kérdést.

Wurtz úr, Ön elmondta, hogy a diagnózis tekintetében nem értünk egyet, és ez minden bizonnyal igaz is. Bár az Ön beszéde – ahogymindig is – nagyon kimért volt a megfogalmazást illetően, de a lényegét tekintve rendkívül túlzó. A dolgok attól nem lesznek kevésbé megdöbbentőek, Wurtz úr, ha finoman fogalmazunk: a szavaknál fontosabb a mögöttes tartalom. Az, hogy a kapitalizmus reformra szorul, olyan biztos, ahogy most itt állok. Elmondanám Önnek, Wurtz úr, hogy a kapitalizmus soha nem okozott annyi kárt a társadalomra, a demokráciára vagy a környezetre nézve, mint az a kollektív rendszer, amelyet Ön oly sok évig támogatott. A legnagyobb ökológiai katasztrófák, Wurtz úr – hallgatnia kellene Cohn-Bendit úrra, aki az önkritikáról beszélt – a legnagyobb ökológiai katasztrófák nem a piacgazdaságra, hanem a kollektív rendszerre voltak jellemzőek. A társadalmi katasztrófák, Wurtz úr, a kollektív rendszer jellemzői voltak, és a kollektív rendszer tartotta fenn a berlini falat, több millióan fizikai szenvedéseket éltek át a szabadság elvesztése miatt. Ezért én továbbra is a piacgazdaság, a szabad kereskedelem és a kapitalizmus értékei, nem pedig a kapitalizmus elárulása mellett kötelezem el magam.

(Taps)

Mindketten visszatekinthetünk a 20. századra, és Ön biztos lehet abban, hogy az ítélet nem lesz kedvező azon eszmékkel kapcsolatban, amelyeket Ön évtizedekig hűségesen követett. Azt mondja nekem, hogy ébredjek fel, de, bár minden elismerésem az Öné, Wurtz úr, nem merném azt tanácsolni Önnek, hogy ne gondolkodjon túl kitartóan a 20. században történekről, mert az olyan őszinte emberek, mint Ön is, felismernék, hogy olyan rendszereket támogatnak, amelyek már távol vannak a fiatalok eszményeiktől.

Farage úr, nem rendelkezem megbízatással – ez tagadhatatlan –, de ha egészen őszinték akarunk lenni, az orosz csapatok sem rendelkeztek azzal, amikor behatoltak Grúzia területére.

(Taps)

Ön azok közé tartozik, akik már évek óta elítélik Európát a politikai akarat hiánya miatt. Választás előtt álltam: megkérdezhetem mindenkinél a véleményét és aztán cselekszem, vagy cselekedhetek és aztán megnézem, hogy mások egyetértenek-e velem. Én a cselekvést részesítem előnyben. Végül is, Farage úr, egy olyan Európát, amely olyannak látszik, amilyennek Ön szeretné. Igaz, én vagyok itt, ami kevésbé jó, de – a szíve mélyén – ez mégis az az Európa, amelyben reménykedik, amelyért imádkozik. Még hozzátenném, hogy Bernard Kouchner úrral együtt demokratikusan biztosítottuk, hogy az Európai Tanács jóváhagyja az általunk hozott döntéseket.

Még egy utolsó kérdés: amikor az írek – és ezt most nem bíráltként mondom, tekintettel a válság komolyságára – meghozták azt a döntést, hogy az európai bankok és leányvállalatok kivételével garanciát vállalnak minden termékért, jó dolog, hogy ott volt a Bizottság, hogy segítsen visszatérni a rendes kerékvágásba. Mi történt? 24 óra leforgása alatt az egész City ott állt likvid tőke nélkül, mert teljesen természetesen az összes likvid tőke a City-ből azon bankokhoz vándorolt, amelyeket az ír állam szavatolt, amely saját felelősségére úgy döntött, hogy GDP-jének 200%-ért kezkesedik. Világosan láthatjuk, hogy szükségünk van egymásra: ha nem hangoltuk volna össze a válaszlépéseinket, az egyes országok belekerültek volna a „ki tudja a legtöbb garanciát vállalni” spirálba, és az emberek megtakarításai abba az országba vándoroltak volna, amelyik a legtöbb garanciát vállalta a többiek rovására. Ön az Egyesült Királyság rendíthetetlen védelmezője – nos, Európa tette lehetővé a City egyensúlyi helyzetének helyreállítását, nem egyedül az Egyesült Királyság.

(Taps)

Végezetül Gollnisch úr, Ön az egyetlen a világon, aki úgy gondolja, hogy Európának semmi haszna. Két lehetőség van: vagy a világ téved és Önnek van igaza, vagy fordítva. Attól tartok, hogy megint fordítva van.

(Hangos taps)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, már tanúi lehettünk néhány ideológiai vitának, amelyek igen érdekesek voltak. Jómagam úgy gondolom, hogy most nincs itt az ideje, hogy beleszóljak ebbe a vitába, de szerintem később lesz még erre idő. Jelenleg inkább a válsággal kapcsolatos azonnali, sürgető válaszlehetőségekre helyezem a hangsúlyt.

Mindenesetre a következőt szeretném elmondani: a válság okairól készült elemzésünk egyértelműen kimutatja, hogy hiányosságok voltak a szabályozás tekintetében, főleg az Egyesült Államokban. Ezen a piacon bizonyos ágazatokat nem szabályoztak, és ez robbantotta ki a válságot. Elemzésünk azonban azt is kimutatja, hogy a válság alapvető oka kétségtelenül kapcsolódik bizonyos alapvető egyensúlyhiányhoz, amely az Egyesült Államok gazdaságában és a világ gazdaságában is felfedezhető.

Az igazság az, hogy – ahogy azt több közgazdász hangsúlyozta és továbbra is hangsúlyozza – nehéz lenne olyan mértékű államadósságot fenntartani, mint amilyet az Egyesült Államok felhalmozott, valamint hogy a legnagyobb adóssággal rendelkező országok tartoznak a legnagyobb fogyasztók közé, míg a nagyobb tartalékokkal rendelkezők fogyasztják a legkevesebbet.

Alapvető problémák tapasztalhatók az államadóssággal, az államháztartás hiányával kapcsolatos egyensúlyhiány tekintetében. Világosan fogalmazva, ha az Egyesült Államok rendelkezett volna stabilitási és növekedési paktummal, lehet, hogy ez a pénzügyi válság be sem következett volna: ha a makrogazdasági alapok szilárdak, sokkal nagyobb az esélyünk a szabályozás terén tapasztalható hiányosságokkal kapcsolatos problémák elhárítására.

Való igaz, hogy előfordultak szabályozással kapcsolatos problémák is. Ez nem azért van így, mert a pénzügyi piac nem szabályozott – éppen ellenkezőleg, talán a leginkább szabályozott gazdasági ágazat, még az Egyesült Államokban is. Nem azért, mert Európában nem alakítottunk ki szabályozást – ellenkezőleg, ebben az ágazatban nagymértékű a szabályozás. Az azonban igaz, hogy előfordultak hiányosságok a felügyeleti mechanizmusok terén, amelyek – ne felejtjük el – alapvetően nemzeti rendszerek.

Ez az a terület, ahol az Európai Bizottságnak és az Európai Központi Banknak valójában nincs hatásköre – a felügyeleti mechanizmusok elsősorban nemzeti rendszerek. Az is igaz, hogy meg kell vizsgálnunk, hogy mit tehetünk jogalkotási szempontból, és ebben a tekintetben örömdetesnek tartom az Európai Parlament erőfeszítéseit. Igaz, hogy az Európai Parlament most már évek óta kiváló jelentéseket terjeszt elő az említettek közül bizonyos kérdésekkel kapcsolatban, és készek vagyunk arra, hogy együttműködjünk Önökkel.

Mindazonáltal érdemes emlékeztetni arra, hogy ahogy „egyetlen ember sem sziget”, úgy egyetlen intézmény sem sziget, és a Bizottság e kérdésekben együttműködik a Parlamenttel és a Tanáccsal is. Foglazzunk teljesen egyértelműen: néhány héttel ezelőtt – nem évekkal, nem hónapokkal, hanem néhány héttel ezelőtt – nem lehetett volna megváltoztatni bizonyos szabályokat, mert – ahogy azt Önök is nagyon jól tudják – egyes tagállamok alapelvében véve ellenezték volna. Ez az igazság.

Ezért kell megértenünk, hogy most adottak a feltételek ahhoz, hogy bizonyos – remélem, megegyezésen alapuló – változtatásokat hajtsunk végre, nem csupán az európai reform érdekében, hanem azért is, hogy Európa globális reformokat tudjon javasolni a pénzügyi rendszer vonatkozásában.

A második kérdés az éghajlat-változási intézkedéscsomaggal kapcsolatos, és szeretnék köszönetet mondani, hölgyeim és uraim, az észrevételekért és a támogatásért. Először is ami az intézményi kérdést illeti – úgy gondolom, hogy Sarkozy elnök úr már nagyon világosan kifejtette ezt, de hadd mondjak néhány szót a Bizottság nevében –, ne keverjük össze a jól bevált döntéshozatali eljárások, különösen az együttdöntés és az Európai Parlament által betöltött központi szerep tiszteletben tartását azzal, hogy a tagállamok között szilárd konszenzusra van szükség olyan fontos kérdésekben, mint például az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag. Ez a két szempont nem összeegyeztethetetlen, nem is ellentétes egymással, hanem kiegészíti egymást. Biztosíthatom Önöket arról, hogy az elnökséggel együtt energikusan és fáradhatatlanul azon dolgozunk, hogy nagyratörő, ám kiegyensúlyozott kompromisszumot érjünk el a Parlamenttel.

Teljesen őszintén kell beszélnem Önökkel, és azt tudom mondani Önöknek, hogy ha Sarkozy elnök úr nem játszik vezető szerepet, továbbá – úgy gondolom, mondhatom ezt – a Bizottság közreműködése nélkül, nem jutottunk volna konszenzusra az Európai Tanácson belül, hogy fenntartsuk az egy évvel ezelőtt elfogadott célkitűzéseket.

Az igazság az, hogy a mostanihoz hasonló pénzügyi helyzetben a kormányok – mondhatnám, teljesen természetesen – inkább védekezővé, óvatosabbá válnak. Talán olyan állásba szeretnének visszahúzódní, amelyben kevesebb ambíciót táplálnak. Ez pedig egy olyan kihívás, amellyel együtt kell szembenéznünk, mivel valóban úgy gondolom, hogy tragédia lenne, ha Európa feladná az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos törekvéseit.

Ez tragédia lenne, mert egyeseknek az a legfőbb kifogása az intézkedéscsomag ellen, hogy áldozatot kellene hoznunk anélkül, hogy ezt mások is megtennék. Valójában, ha azt szeretnénk, hogy mások velünk tartsanak, jelenleg nem mutathatjuk azt, hogy visszafogjuk ambícióinkat. Pontosan most van itt az ideje annak, hogy ragaszkodjunk a tavaly meghatározott „háromszor hús” célkitűzéshez, és ezért kell nagyon határozottnak lennie az általunk közvetített üzenetnek. Szeretném elismerésemet kifejezni a Sarkozy elnök úr és az Európai Tanács tagjai által betöltött szereppel kapcsolatban is; szeretném kifejezni nagyrabecsülésemet Angela Merkel kancellár asszonynak. Egy évvel ezelőtt az Ő elnöksége alatt fogadtuk el ezeket a célkitűzéseket, és remélem, hogy most nem fogjuk alább adni ambícióinkat.

Érdekes, de én is csak ezt mondhatom, Schulz úr. Csak támogatni tudom az elmondottakat. Tényleg úgy gondolom, hogy politikai és ideológiai tekintetben lehetnek eltérések közöttünk, de – különösen olyan helyzetben, mint a mostani – egységesnek kell lennünk, nem lehet széthúzás közöttünk.

Úgy gondolom, hogy a Tisztelt Házban egyetlen politikai erő sem állíthatja, hogy monopóliuma lenne az európai eszmékkel kapcsolatban. Európa történelme során a kereszténydemokraták, a szocialisták, a liberálisok, valamint más jobboldali, baloldali és centrista erők járultak hozzá Európa politikai arculatának kialakításához.

Teljesen megértem a politikai vitát, és természetesen nem szeretném lebecsülni az ideológiai vita jelentőségét, mindazonáltal úgy gondolom, hogy egy olyan helyzetben, mint a mostani, érdemes lenne, ha mindenki, aki hisz az Európával kapcsolatos eszmékben, és aki úgy gondolja, hogy Európának egyre jelentősebb szerepet kell játszania a világban, konszenzusra jutna. Hiszen a világ – nem csupán az európaiak, hanem az egész világ – Európától várja, hogy javasoljon bizonyos megoldásokat.

A magam részéről biztosíthatom Önöket arról, hogy ennek a konszenzusnak a szellemében – természetesen a különböző politikai erők tiszteletben tartása mellett, de hogy úgy mondjam a különböző pártálláspontokon felülemelkedve – mi, a három intézmény, a Bizottság, a Parlament és a Tanács képesek leszünk együttműködni egy erősebb Európa létrehozása érdekében.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ma délelőtt nagyon helyesen elhangzott, hogy az Európai Unió bebizonyította, hogy két igen jelentős válsaggal kapcsolatban képes cselekedni. Ez bizalmat ébresztett a világ többi részében az Európai Unió szerepe iránt, valamint lehetővé tette az uniós polgárok bizalmának visszaszerzését. Ez főleg a Tanács soros elnökének köszönhető. Sarkozy elnök úr, Ön erre az eredményre jogosan lehet büszke.

Természetesen könnyen elképzelhető, hogy Sarkozy elnök úr akkor is energikus és ötletekben gazdag megközelítést alkalmazott volna, ha nem lett volna a Tanács elnöke. Tény azonban, hogy most Ő a Tanács elnöke, és ennél fogva az általa megtett intézkedések az Európai Unió előnyére szolgáltak. Ennek pontosan így kell lennie.

Kétségkívül észben kell tartanunk, hogy szerencsénk, hogy most éppen ő a Tanács soros elnöke. Az Európai Unió válságkezeléssel kapcsolatos képessége nem lehet a szerencse függvénye. Ez azt jelenti, hogy szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre. Ez egy újabb érv a szerződés hatálybaléptetése mellett, és meggyőződésem, hogy itt, a Parlamentben a túlnyomó többség támogatja a szerződést.

A tartózkodás miatt eddig nem mondtuk ezt ki hangosan és egyértelműen, de úgy gondolom, hogy ideje rámutatni, hogy a Parlament a Lisszaboni Szerződés mögött áll, és jó lenne, ha a Parlamentnek sikerülne hatályba léptetnie a szerződést az európai választások előtt. Ez nem a mi hatáskörünkbe tartozik, de úgy gondolom, hogy ez az álláspontunk.

Schulz úr elemezte a pénzügyi válságot, feltárta a rendszer okait és minden további nélkül határozottan a konzervatívokra, a liberálisokra és a kereszténydemokratákra hárítja a felelősséget. Schulz úr, milyen egyszerű képet vázol fel Ön a világról! Minden bizonnyal a választások miatt. Ön nagyon is tisztában van azzal, hogy az európai prosperitás – a világ nagy részén sohasem tapasztalt – mértéke, a szociális biztonság magas szintje, a példátlan mértékű környezetvédelem, a kapcsolódó technológiai haladás és nem kevésbé, az említett eredményekhez köthető személyes szabadság mértéke, ez mind a szociális piacgazdaságon alapul, nem pedig

a szocialista eszményeken. Emlékeztetnünk kell magunkat erre. Maga a rendszer nem bukott meg, csak néhány szereplője, akiket felelősségre kell vonni. Ehhez új rendelkezésekre van szükség.

Egy megjegyzést szeretnék fűzni az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomaghoz. A képviselőcsoport nevében azt is szeretném kijelenteni, hogy nem vitatjuk az ezzel kapcsolatos célkitűzéseket, a módszerekről viszont beszélnünk kell. Egy olyan időszakban, amikor a kibocsátáskereskedelem a Bizottság számításai szerint évente 70–90 milliárd euróba fog kerülni – amihez még hozzá kell adni mindazt, amire az hatással van –, nem gondolhatjuk komolyan, hogy ezt az egész struktúrát nem fogja érinteni a pénzügyi válság és a reálgazdaság válsága. Ezért szeretnék kijelenteni, hogy továbbra is szilárdan elköteleztettek vagyunk a célkitűzések elérése iránt. Úgy gondolom, hogy helyénvaló körütekintően és alaposan átgondolni és megvitatni az ügyet annak biztosítása érdekében, hogy ne kövessünk el egyetlen jogalkotási hibát sem, és mindenekelőtt minden érintettet bevonjunk. Ehhez időre van szükségünk, és biztosítanunk kell, hogy kihasználjuk a szükséges időt.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a vízvezeték-szerelők korában élünk: először is ott volt a lengyel vízvezeték-szerelő, hogy rábírra a franciákat, hogy „nem”-mel szavazzanak az alkotmányszerződésre, aztán Joe, a vízvezeték-szerelő, hogy válasszon Obama úr és McCain úr között. Még állam-, illetve kormányfőinknek is vízvezeték-szereléssel kellett foglalkozniuk, hogy betömjék a folytonosan szétrepedő csővezetékkeket egy olyan nemzetközi pénzügyi rendszerben, amelyet a teljes összeomlás fenyeget. Kormányaink ellátták magukat egy IKEA-szerszámkészlettel, amelynek lehetővé kell tennie minden egyes állam számára, hogy minden egyes konkrét helyzethez sajátos megoldást találjon össze. Ahogy azt minden ezermester tudja, az IKEA modelljei reménytelenül kidolgozatlanok: a nemzetközi pénzügyekhez alkalmazott IKEA-módszernek megvan az a kockázata, hogy nem lesz megfelelő. Az elnökség megtette, amit tudott, azaz elvégezte a válságkezelést, ahogy azt Sarkozy elnök úr is hangsúlyozta. Kormányainknak sikerült számtalan rést betömnüik a nemzetközi pénzügyi rendszerben, amely annyira szorosan összekapcsolódik, hogy a működési hibák világméretűek lettek.

A vízvezeték-szerelésnek azonban megvannak a korlátai: a nemzetközi pénzügyek szabályozásával kell foglalkoznunk. Ha szeretnénk újratervezni a pénzügyi világot, hogy a reálgazdaságot szolgálja, nincs szükség még egy újabb magas szintű csoport létrehozására; a pénzügyi stabilitási fórum javaslatainak feljegyzéséért felelős alacsonyabb szintű csoport is teljesen megfelelő lenne. Például a fórum még 2001-ben javasolta, hogy a bankok által vállalt kockázatokhoz megfelelőbb fedezetet kellene nyújtani. Az Európai Parlament számtalanszor rámutatott a nemzetközi pénzügyek nyilvánvaló ostobaságaira, de soha nem figyeltek rá. Az állítások szerint az európai csúcstalálkozóznak eltökélt szándéka, hogy levonja a tanulságokat a válságból, és arra készítse a pénzügyi rendszer minden résztvevőjét, hogy felelősségteljesebben intézkedjen, többek között a fizetések és más ösztönzők tekintetében. Mindezek megvitatása céljából egy nemzetközi konferencia megrendezésére kerül sor. Tehát egy új Bretton Woods lesz a végeredmény? Kétségesnek tűnik. Már többen felemelték a hangjukat – többek között az elnökségben –, hogy óvjanak a túlzott szabályozástól. McCreevy biztos úr egyre provokatívabb: nem akar jogszabályt alkotni az idegen tőke felső határáról a befektetési alapok vonatkozásában. Míg az Európai Tanács szabályozni szeretné az aranyifjak fantasztikus bónuszait, McCreevy úr az önszabályozásban bíz, amelynek a működését láttuk az elmúlt években. Miközben Paulson úr a piacok megfelelőbb szabályozására szólít fel, McCreevy biztos úr úgy gondolja, hogy, idézem, „fennáll a valós veszélye annak, hogy a piaci hiányosságok kezelésére irányuló jó szándékú törekvések elsietett, nehézkes és káros szabályozáshoz vezetnek”. A Charlie McCreevy-k már most felkészítenek bennünket a következő spekulációs buborékre, amely előrejelzésem szerint a kibocsátási kvóták kereskedelmi rendszerének másodlagos piaca körül fog kialakulni. Mindeközben Sarkozy úr, a reálgazdaság recessziója következik be. Nem most van itt az ideje annak, hogy visszavegyünk a környezettel kapcsolatos ambícióinkból, de annak sem, hogy egyoldalúan megváltoztassuk az egyetlen európai ipari ágazatot, amely nyitott a nemzetközi versenyre.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Elnök úr, Európa a globális pénzügyi válság idején teszi meg első intézkedéseit politikai szereplőként; és az Ön elnöksége, a francia elnökség alatt az állam-, illetve kormányfők helyes döntéseket hoztak. Ezenkívül úgy gondolom, hogy az európai terv átgondoltabb, mint a Paulson-terv, és remélem, hogy képes lesz a károk csökkentésére.

Nyilvánvaló, hogy most tovább kell lépünk. A globális pénzügyi rendszer reformja, amelyben mindannyian reménykedünk, és amelyért könyörgünk, csak akkor válik lehetővé – és erről teljesen meg vagyok győződve –, ha Európa olyan helyzetben van, hogy éreztesse jelenlétét, és ehhez új forrásokat kell találnunk. Létre kell hoznunk egy európai értékpapír-piaci hatóságot és egy európai bankbizottságot. Szükségünk van egy európai szabályozó hatóságra, amely képes lesz tárgyalni az Egyesült Államok szabályozó hatóságaival, és a saját

földrésziünkön meg kell tudnunk szüntetni az adóparadicsomokat, ha azt szeretnénk, hogy ezen elképzelés igazolására irányuló törekvéseink az egész világon hitelesek legyenek.

Ehhez hasonlóan, ha szembe akarunk szállni a gazdasági és társadalmi válsággal, európai válaszlépésre lesz szükségünk. Közös cselekvési tervre van szükség, hogy segítsünk embertársainknak, hogy a jövőben nem áthelyezhető tevékenységekbe fektethessünk be – például a nehéziparba vagy egy olyan tervbe, amely arra irányul, hogy az épületeket közelítsük a környezetvédelmi normákhoz. Az euroövezetben gazdasági kormányzatra lesz szükségünk – bizonyosan itt van ennek az ideje. Sőt, a jövőben olyan európai fejlődési modellt kell kigondolni, meghatározni, támogatni és ösztönözni, amely etikus, emberséges, társadalmi szempontból felelősségteljes és – a szó legteljesebb értelmében – fenntartható.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Elnök úr, örülök, hogy több időt hagyunk magunknak ahhoz, hogy egy kiegyensúlyozottabb határozatot fogadjunk el a szén-dioxid-kibocsátás csökkentéséről. A Bizottság által javasolt rendszer a korlátozások bevezetésével járó költségeket igen aránytalanul osztotta fel. Ez azt jelenti, hogy a szénen alapuló energiatermelést folytató országokat évente több milliárd euro összegű költség terhelné. Ezek az országok valószínűleg az Unió legszegényebb országai közé tartoznak. Ez egy olyan dolog, amit például a lengyelek – akiknek hatalmas költséget kellene kifizetniük – egyszerűen nem tudnak megérteni. Fontos szem előtt tartani, hogy aligha mutatunk jó példát azzal, hogy a világon egyedül mi vezetünk be egy ilyen rendszert, ilyenformán saját gazdaságunk alapjait gyengítjük.

Ezenkívül a pénzügyi válság nem szolgálhat ürügyül a grúziai helyzet mellőzésére. Emlékeztetnünk kell arra, hogy Oroszország most több mint háromszor annyi katonát állomásoztat a vitatott területeken, mint augusztus 7-én. Oroszország „*fait accompli*” politikát folytat Oszétia nemzetközi státusával kapcsolatban, és nem hajtja végre a békeegyezményt. Ennélfogva elveszítette azon jogát, hogy az Európai Unió partnere legyen.

Könnyedebb hangnemre váltva és befejezésül azt szeretném elmondani, hogy minél gyakrabban látogatja az Európai Parlament üléseit, Sarkozy úr, annál kevésbé vagyok biztos abban, hogy Önt vagy inkább a feleségét hallgatnám. Meg kell mondanom azonban, hogy jóllehet időnként nem értek egyet azzal, amit mondania kell, az Ön mondanivalója mindenképpen felélénkíti a Tisztelt Házat. Gratulálok ehhez a teljesítményhez.

Philippe de Villiers (IND/DEM). – (FR) Elnök úr, csak egy perc áll rendelkezésemre, de szeretném elmondani, hogy a pénzügyi válság idején Önnek egymagában sikerült megdöntenie az intézményi dogmákat: Brüsszel, Frankfurt, verseny, a maastrichti kritériumok, a globális szabadkereskedelmi rendszer, a vállalkozásoknak és különösen a bankoknak nyújtandó állami támogatás tilalma stb.

Nem sokkal ezelőtt Ön említette az állami befektetési alapok kérdését, amely rendkívül fontos a jövőre nézve, hogy megmentsük vállalkozásainkat, ha pácba kerülnek, illetve ha már pácban vannak, mert ez a helyzet. Sarkozy úr, a helyzet jelenlegi állása szerint azonban a Lisszaboni Szerződés – amelyet Európa vezetői, és főleg Ön, megpróbálnak életben tartani – megakadályozta volna Önt abban, hogy megtegye, amit éppen megtett. A Szerződés tiltja a tőke mozgásának bármilyen korlátozását, tilt minden beavatkozást és tiltja, hogy a Központi Bankra politikai befolyást gyakoroljanak, és mindenekelőtt tiltja a vállalkozások állami támogatását.

A kérdés egyszerű: Sarkozy úr, Ön mit választ? Azt akarja, hogy meg legyen kötve a keze vagy azt, hogy szabad kezét kapjon? Ha szabad kezét akar, nem a Lisszaboni Szerződésre van szüksége, hanem egy olyan szerződésre, amely figyelembe veszi azon tanulságokat, amelyeket a mostani helyzetből együtt levonunk.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Egyetértek az Európai Tanács azon következtetéseivel, hogy az Európai Uniónak a nemzetközi partnereivel együtt a pénzügyi rendszer teljes körű reformjának végrehajtására kell törekednie. Ez lesz a helyzet legalább 10 évig, és az átlagpolgárok fogják megfizetni az összes hiba árát. Gyorsan kell határozatokat hozni az átláthatóságról, a határokon átnyúló felügyelettel és válságkezeléssel kapcsolatos globális szabályozási normákról.

Az egyes országokon belül nyújtott állami támogatás nem torzíthatja a gazdasági versenyt például azon bankfiókok pozitív megkülönböztetése révén, amelyek egy másik uniós tagállamban található központi bank tulajdonában vannak. Ezenkívül nem fordulhat elő, hogy a bankfiókokból a likvid eszközök aránytalan mértékben áramoljanak az anyabankhoz. Támogatom a minősítő intézetek tevékenységeire és felügyeletükre irányadó szabályok megerősítését. Továbbá gyorsan kell határozni a bankbetétek biztonságára irányadó szabályokról a fogyasztók hatékonyabb védelmének biztosítása céljából.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, azokat a pontokat vázolom fel, amelyekben egyetértek az elnökséggel, és amelyekben nem, továbbá elmondom, hogy szerintem mi maradt ki az elnökség mondanivalójából.

Egyetértek azzal, hogy a válság nem csupán az Egyesült Államokban kialakult válságból indult ki. Egyetértek azzal az alapelvvel, amit Alan Greenspan a „tőzsdemámor” szakaszának nevez. Egyetértek azzal, hogy a piacok hanyatlottak, mert a szabályozás kudarcot vallott, és a kormányoknak kellett segítségre sietniük. Egyetértek azzal, hogy ez egy globális válság, tehát azzal is, hogy szükség van valamiféle Bretton Woodsra, amelyet egyesek „Mark II”-nek, mások „Mark III”-nak neveznek. Természetesen Sarkozy elnök úrnak a jelenlegi rendszerre való utalása erősen emlékeztet arra, amit de Gaulle tábornok tett az első Bretton Woods összeomlása előtt, Fort Knox „feladása” előtt, amikor Nixon elnök úgy határozott, hogy megszünteti a dollár aranyhoz való rögzítését.

Ezért európai diplomáciát, az euro diplomáciáját kell kialakítani, ahol Európa egységes álláspontot képvisel, és „rendet kell raknia a saját háza táján”. Az azonban, hogy „rendet rak a saját háza táján”, azt jelenti, hogy folytatja a pénzpiacok fejlesztését – ez esetben a kiskereskedelmi piacokét, hogy megfelelő méretűek legyenek –, és elgondolkodik a szabályozási keretről.

Ami az Európai Központi Bankot illeti, egyetértek azzal, hogy jól teljesített. Gyorsan cselekedett, de egyúttal kapkodva. Háromszor is megváltoztatta a lejáratú időket és a garanciákkal kapcsolatos szabályokat, miközben a bankoknak kiszámíthatóságra van szükségük a finanszírozás terén.

Másodszor, a monetáris politika – mint végső mentstáv – még mindig centralizált. Ugyanakkor a bankfelügyelet továbbra is decentralizált.

Elnök úr, nem jött el még az ideje annak, hogy eldöntsük, szeretnénk-e kihasználni a Szerződés 105. cikkét, amely nagyobb felügyeleti hatáskört biztosít az Európai Központi Banknak?

Teljes mértékben egyetértek a gazdasági kormányzat kérdésében. Miközben ilyen ideológiai vitába keveredünk, fel kellene idéznünk azt, amit Marx mondott, hogy a gazdasági struktúrák változásakor a politikai felépítménynek is változnia kell.

Létrehoztuk a Maastrichti Szerződést, de nem rendeztük az intézményi struktúra kérdését.

A Lisszaboni Szerződés előtt meg kell határoznunk, hogy milyen szabályok fogják lehetővé tenni, hogy előrelépést érjünk el ezen a téren.

Harmadszor, és ez rendkívül fontos, van egy igen sajátos kérésem. A pénzügyi gazdaságot szembe kell állítani a reálgazdasággal. Elnök úr, ne mondjon bűcsút az elnökségnek anélkül, hogy először megbízza a Bizottságot azzal a konkrét feladattal, hogy hozza létre a lisszaboni+ menetrendet, amelynek 2011. január 1-jén kell hatályba lépnie, és amelynek magában kell foglalnia a pénzügyi keretek felülvizsgálatát.

Van még egy utolsó idézetem. Ezzel az ideológiai témával kapcsolatban egy spanyol filozófus – Unamuno – egyszer azt mondta, hogy az Egyház védelmében egyházellenes. Én ellenzem a teljes piaci liberalizációt. Úgy gondolom, hogy e tekintetben az elnökség és én egyetértünk.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). – Elnök úr, ezt a válságot el lehetett volna kerülni: ez nem a természet törvénye, amely elkerülhetetlen. Ez egy hosszú történet, és most nincs arra idő, hogy belemerüljek, de egy dolog bizonyos: kérem, tanuljunk a tapasztalatokból, és csináljuk együtt a dolgokat. Tartsuk meg a lendületet!

Sarkozy elnök úr, Ön annyira energikus, de továbbra is tartsa meg ezt a tetterőt, mert amennyire sürgető volt a bankjaink beolvasztásának elkerülése, most ugyanolyan sürgős a jobb szabályozás, és hogy megakadályozzuk, hogy ez a recesszió eluralkodjon. Ma Önhöz és a Bizottság elnökéhez fordulok, hogy tegyék meg a következő kötelezettségvállalásokat.

Először is: adjon nekünk, Barroso elnök úr, egy előzetes karácsonyi ajándékot – új és jobb előírásokra vonatkozó konkrét javaslatok formájában. Biztos vagyok abban, hogy a Tanács tisztelt soros elnöke, Sarkozy elnök úr, egyetértett vele, amikor arra kérte Önt, hogy kötelezze el magát arra, hogy az Európai Parlament e jelentésére a következő konkrét javaslattal válaszol: nem csak a bankok szabályozásáról van szó, hanem a fedezeti alapok és a magántőke szabályozásáról is. Ez az első kötelezettségvállalás.

Annyira örültem, Sarkozy elnök úr, amikor Camp Davidben Ön már a kezdetén megemlítette ezt a tényt, mert a fedezeti alapok és a magántársaságok most azt próbálják bemesélni nekünk, hogy semmi közük a pénzügyi válsághoz. Ez egyszerűen nem igaz. Évekig nagymértékben eladósodva és pénzsóváran folytatták

tevékenységüket, tehát kérem, ígérjék meg nekem ma, hogy a szabályozás valamennyi szereplőre ki fog terjedni, máskülönben nem tanulunk a tapasztalatokból.

Másodszor: rengeteg részletet említhetnék, de csupán egy választ szeretnék kapni a Bizottság elnökétől, Barroso úrtól – kérem, hogy vállaljon kötelezettséget arra vonatkozóan, hogy kitart a Parlament piacsabályozásról szóló javaslatai mellett.

Az utolsó kérdés Sarkozy elnök úrnak szól. Ön is és én is – és mindannyian – úgy gondoljuk, hogy ez egy sorsdöntő időszak az Európai Unió számára. Ne keltsük azt a benyomást az átlagpolgároknak, hogy az Európai Unió nem képes elkerülni a recessziót, amely több millió ártatlan munkavállalót fog sújtani. Ezért szeretném elismételni, amit Ön is mondott: csináljuk együtt. Rendelkezésemre állnak számítások, és úgy gondolom, meg kellene kérni a Bizottságot, hogy erősítse meg, Sarkozy úr, hogy ha közösen cselekszünk, és a következő négy évben évente csupán 1%-kal többet fektetünk be az infrastruktúrába, az oktatásba, a munkaerő-piaci politikába és a magánágazatba, 10 millióval több munkahellyel fogunk rendelkezni. Úgy gondolom, hogy ez egy olyan célkitűzés, amelyért érdemes küzdeni, és őszintén remélem, hogy Ön, Sarkozy elnök úr, decemberben vagy még előbb elkötelezi magát ennek megvalósítása iránt. Most vagy soha.

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE). – (FR) Elnök úr, Barroso úr, Sarkozy úr, a Külügyi Bizottságban már kétszer volt alkalmam elmondani, milyen nagyra értékelem azt, amit az Oroszország és Grúzia között kirobbant válság idején tettek, és ezt ma is csak megismételni tudom. Ugyanilyen nagyra értékelem a pénzügyi válsággal és az általa előidézett gazdasági következményekkel kapcsolatban tett intézkedéseket.

Oroszországgal kapcsolatban azonban hadd mondjam el, hogy nem volt teljesen megnyugtató érzés azt olvasni a Tanács következtetéseiben, hogy kétségtelenül olyan határozat született, hogy az Oroszországgal való új paktumról, illetve stratégiai szövetségről szóló tárgyalások a továbbiaktól függetlenül folytatódni fognak, még ha a Tanács és a Bizottság következtetéseit figyelembe is vesszük. Ezt egyáltalán nem találom megnyugtatónak, mert bár egyrészt Önhöz hasonlóan, elnök úr, meg vagyok győződve arról, hogy folytatni kell az együttműködést Oroszországgal, másrészt úgy gondolom, hogy nem kelthetjük azt a benyomást – biztos vagyok benne, hogy Ön is így gondolja –, hogy semmi sem történt, és minden marad a régiben.

Biztos vagyok benne, hogy Ön azon lesz – és ezt most kérem is Öntől képviselőcsoportom nevében –, hogy a moszkvai csúcstalálkozón majd egyértelműen közölje Oroszországgal, hogy a dolgok természetesen nem a régi kerékvágásban haladnak majd tovább, és hogy erre nagyon oda fogunk figyelni.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Elnök úr, Robert Gwiazdowski, az „Adam Smith Intézet” szakértője azzal vált ismertté, hogy megírta, hogy Monty Kaczyński Repülő Cirkusza visszatért Brüsszelből, de az egyáltalán nem volt világos, hogy először is miért repült oda. A lengyel adófizetőknek körülbelül 45 000 euróba került, hogy elnökük eljusson Brüsszelbe. A következő kérdést szeretném feltenni Önnek, elnök úr. Miért engedélyezte, hogy egy olyan politikus vegyen részt a vitákon, aki nem is tagja a lengyel kormányküldöttségnek? Valójában senki sem tudja, hogy ez az ember mit is keresett ott. Ráadásul Kaczyński úr szélsőséges lengyelországi csoportosulások jelentős támogatását élvezi. A szóban forgó csoportosulások fanatikusként is nevezhetők. Ezenkívül – tudomásom szerint – Kaczyński úr csak lengyelül beszél. Semmilyen idegen nyelven nem tudja kifejezni elképzeléseit. Ezért nagyon érdekelne, elnök úr, hogyan sikerült kommunikálniuk. Lenne olyan kedves kifejteti a Tisztelt Ház előtt, hogy pontosan mit is keresett Lech Kaczyński úr az Európai Tanács csúcstalálkozásán, és hogy személyesen Ön miről tárgyalt vele?

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr, több mint 12 éve tárgyalunk a globalizációs csapdáról („*le piège de la mondialisation*”), és most hirtelen lezárjuk. Egy célszerű javaslatot szeretnék tenni a Tanács tisztelt soros elnökének. Javasolom, hogy hozzon létre egy egyetemi tanszéket, amely a pénzpiacok történetével foglalkozik. Ez lehetővé tenné, hogy részletes kutatást végezzenek azzal kapcsolatban, hogyan kerülhettünk a jelenlegi helyzetbe. A Martin Schulz által mondottak szellemében: „Soha többet”, amin valószínűleg azt értette, hogy „soha többé”, azaz hogy ehhez hasonlóan nem szabad újra megtörténnie. „Soha többet” azt jelentené: újra menjünk el ilyen messzire. Erre nem kerülhet sor.

Ez a tanszék lehetővé tenné számunkra, hogy megállapítsuk, milyen mértékben felelősek a konzervatívok – akiket a szélsőséges amerikai neoliberalizmus vezet – és a szociáldemokraták – akik nem követelték elég határozottan a társadalmi egyensúlyt. Használjuk ki a lehetőséget, tanuljunk a múlt történéseiből, hogy egy bátor európai szociáldemokráciát tudjunk kialakítani, és ne elégedjünk meg a jelentéktelen előnyökkel, amelyeket állítólag a Lisszaboni Szerződés tudott volna nyújtani nekünk annak ellenére, hogy még csak nem is hibátlan.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, a Grúzia és Oroszország közötti konfliktus, valamint a pénzügyi válság is lehetőséget biztosított az Európai Unió számára, hogy a nemzetközi szinten tapasztalt, elsőrendű politikai szereplőként lépjen fel.

Sarkozy úr, az Ön határozottságának köszönhetően Európának sikerült megegyeznie, hogy összehangolt, hatékony és gyors válaszlépéseket tegyen. A válság idején Európa bebizonyította, hogy valóban jelen van, és bemutatta, milyen hozzáadott értékkel rendelkezik.

Például a bevándorlással kapcsolatban a „ki-ki gondoskodik magáról” már idejét múlta. Az, hogy az Európai Tanács elfogadta a francia elnökség által kezdeményezett bevándorlási és menekültügyi paktumot, jelentős előrelépést jelent.

Ami az éghajlatváltozás elleni küzdelmet illeti, Európának konkrét célokat kell kitűznie maga elé, és meg kell mutatnia az utat nemzetközi partnereinek. Sarkozy úr, Ön már beszélt erről a kérdéstről, de reméljük, hogy ez a megállapodás minél kiegyensúlyozottabb lesz, mert figyelembe kell vennie országaink gazdasági helyzetét, amely jelenleg igen labilis. Ezenkívül azonban meg kell vizsgálnunk azt is, hogy a jövőre vonatkozóan milyen típusú növekedést válasszunk.

Hogy szembenézzon az előtte álló kihívásokkal, az Európai Uniónak most még inkább szüksége van a Lisszaboni Szerződésre, mint valaha. Megértjük az írek aggályait, de a *status quo* fenntartása nem jelent választási lehetőséget. Írországnak megoldást kell javasolnia az Európai Tanács decemberi ülésén: közülünk többen ezt követelik.

Az utóbbi hetekben büszkeséggel néztük, hogy létrejött egy politikai szempontból erős Európa, amely a hányattatás idején egységes, határozott magatartást mutat partnereinek, és amelyre odafigyelnek a nemzetközi szinten. Reméljük, hogy ez az új európai gondolkodásmód válik uralkodóvá és általánossá. Ennek eléréséhez a Lisszaboni Szerződés a rendelkezésünkre álló legjobb megoldás.

Martin Schulz (PSE). – (FR) Elnök úr, nem tudom, hogy az eljárási szabályzat mely cikke alapján van jogom felszólalni, mindenesetre köszönöm, hogy megkaptam ezt a lehetőséget.

Sarkozy elnök úr, az volt a benyomásom, hogy Ön a Tanács soros elnökeként szólalt fel, én pedig az Európai Parlament egyik képviselőcsoportjának elnökeként válaszoltam. Nem éreztem úgy, hogy a Francia Köztársaság elnökéhez beszélek, mert biztosíthatom, hogy különben teljesen másképp beszéltem volna, mivel nincs véleménykülönbség köztem és francia szocialista kollégáim között.

Nicolas Sarkozy, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, mindenekelőtt teljesen természetes, hogy Schulz úr válaszolt. Ha jól értem, saját nevében beszélt. Kedves Martin barátom, sajnálom, ha megsértettem azzal, hogy egy francia szocialistához hasonlítottam.

(Taps)

Én ezt nem szántam sértésnek, de önként elismerem, hogy az a fontos, amit az érintett gondol. Ezért, Pöttering úr, visszavonom a megjegyzésemet. Schulz is tud úgy beszélni, mint egy francia szocialista.

Nassauer úr, köszönöm a támogatását. Igen, szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre, és hogy őszinte legyek, a francia elnökség megbízatásának legvégéig azért fogok küzdeni, hogy meggyőzzem az embereket arról, hogy Európának a 21. századnak megfelelő intézményeket kell létrehoznia. A politikus olyan ember, aki vállalja a felelősséget. Támogattam a lisszaboni folyamatot, és küzdeni fogok annak biztosításáért, hogy a lisszaboni folyamat befejeződjön; továbbá szeretnék megismételni egy dolgot: ha nincs Lisszabon, akkor lesz Nizza, és ha a Nizzai Szerződés van, az az új bővítések végét jelenti, ami igen sajnálatos lenne. Így aztán reménykedjünk, hogy mindenki vállalni fogja a felelősséget.

Nassauer úr, vegyük most az Ön által említett kérdést, azaz, hogy sok munkára van szükség az éghajlat-változási intézkedéscsomag vonatkozásában. Teljesen tisztában vagyok ezzel, de nem adhatjuk fel törekvéseinket, mert meggyőződésem, hogy könnyebb kompromisszumot elérni egy nagyobb jelentőségű ambícióval, mint egy kisebb kapcsolatban. Könnyebb lesz kompromisszumra jutni egy valóban ambiciózus, mint egy korlátozottabb javaslat esetében, és hiba lenne, ha azon igyekezetünkben, hogy mindenkinek a kedvében járjunk, végül egy teljesen megfoghatatlan európai politikát hoznánk létre. Tisztában kell lennünk ezzel a kockázattal.

Goebbels úr, Ön vízvezeték-szerelésről és szerkezetéről beszélt, és valóban számítok Luxembourg támogatására, hogy alapvetően újra lehessen tervezni a pénzügyi szabályozást a kontinensen és azon kívül is.

Goebbels úr ez azonban nem kritika, még kevésbé támadás: ez pusztán egy észrevétel.

De Sarnez asszony nagyon helyesen mondta: nem küzdhetünk a kontinensünkön kívül alkalmazott bizonyos gyakorlatok ellen, és mégsem engedhetjük meg azokat Európában. Ez minden. Azok, akik úgy gondolják, hogy célponttá váltak, túl sokat feltételeznek; én személy szerint kifejezetten senkit sem támadok, és ez álmomban sem jutna eszembe.

De Sarnez asszony, köszönöm, hogy elmondta, hogy helyes döntéseket hoztunk. Személy szerint azt mondhatom, hogy támogatom arra vonatkozó javaslatát, hogy hozzunk létre egy európai szabályozó hatóságot: ennek van értelme. Miért is nem valósíthatjuk meg nyomban? Azért, mert egyes kisebb országok úgy gondolják, hogy saját szabályozási rendszerük védelme révén nemzeti identitásukat védik. Nem hibáztatok senkit. Ezért, De Sarnez asszony, meglátásom szerint végül szükségünk lesz egy európai szabályozó hatóságra, és addig legalább ki kell alakítanunk az európai szabályozó hatóságok közötti koordinációt. A Bizottsággal együtt ezt az irányt javasoljuk, és úgy gondolom, hogy ez az egyetlen reális lehetőség, mert különben zsákutcába kerülünk.

Ön arra is utalt, hogy európai gazdasági kormányzatra és egy európai gazdasági tervre van szükség. Helyesen teszi, hogy megemlíti, de beszédével kapcsolatban szeretnék tiltakozni azon – nem az Ön nevéhez fűződő – állítás ellen, amely egyenlőségjelet tesz bármilyen európai kezdeményezés és a deficit növekedése közé. Nyomatékosan mondom, hogy ez már több a soknál. Jogunk van a szólásszabadsághoz. Lehetséges anélkül is támogatni egy európai gazdaságpolitikát, hogy a deficit növekedését segítenénk elő, és az európai politikákat nem leszünk képesek koordinálni pusztán a kérésre történő megújulás révén.

Mi – nem azt mondom, hogy „Önök” – nem adhatunk egymás szájába szavakat, ahogy korábban tettük azokkal, akik véleményt mertek nyilvánítani a monetáris politikáról: lehet anélkül is eltérő monetáris politikát támogatni, hogy kétségbe vonnánk az EKB függetlenségét. A következőt szeretném mondani: lehetséges anélkül is támogatni egy európai strukturális gazdaságpolitikát, hogy a deficit növekedését segítenénk elő. Fejezzük be, hogy azt mondogatjuk, hogy egyeseknek igaza van, mások pedig tévednek. Szó sincs erről, az európai vitának valódi vitának kell lennie, és senki sincs birtokában az egyetlen igazságnak.

Időről időre tovább kell lépünk – és ez lehet az egyetlen pont, amiben egyetértek de Villiers úrral –, időnként el kell távolodnunk azon dogmáktól, amelyek olyan sok kárt okoztak Európa eszméjének, azon dogmáktól, amelyeknek még kevesebb létjogosultsága van, mivel gyakran nem demokratikus, tehát nem törvényes szervek által hozott határozatok eredményeként jönnek létre. Az én európai eszmém határozottan amellel áll ki, hogy az európai demokrácia valódi demokrácia legyen. A csoportgondolkodás, a dogmák, a szokások és a konzervativizmus rengeteg kárt okoztak, és majd kihasználom az alkalmat, hogy erről egy másik témával kapcsolatban még bővebben beszéljek.

Szymański úr, szeretném elmondani, hogy teljesen megértem Lengyelország problémáit, különösen azt, hogy a gazdaság 95%-ban a széntől függ, de úgy gondolom, hogy Lengyelországnak szüksége van Európára a bányászat korszerűsítéséhez, valamint hogy teljesen előnyös megállapodásokat érhetünk el Lengyelországgal a tiszta széntekológiával kapcsolatban. Ami még ennél is fontosabb, a bányászat korszerűsítéséhez Lengyelországnak egész Európára szüksége van. Nekünk szükségünk van Lengyelországra, Lengyelországnak pedig Európára. Ennek alapján próbálunk Barroso úrral együtt kompromisszumra jutni lengyel és magyar barátainkkal, valamint azokkal, akiknek aggályaik vannak a növekedéssel kapcsolatban.

De Villiers úr, ahogy Ön mondta, megdöntöttem a dogmákat, mert hiszek a pragmatizmusban, de őszintén szólva nem tulajdonítok a Lisszaboni Szerződésnek olyan hiányosságokat, amelyek nem jellemzőek rá. Abban a helyzetben vagyok, hogy tudom, hogy a Lisszaboni Szerződés nem csodaszer. Nem tökéletes, de a Vendée-n kívül, de Villiers úr, nem létezik olyan, hogy tökéletes, főleg ha 27 ország együttműködéséről van szó, amelyeknek mindnek más kormánya és történelme van. Fel kell adnia az eszményi szerződésről való elképzelést – Ön nagyon jól tudja, hogy ilyen soha nem lesz. Az európaiak gyakorlatiasan, ésszerűen gondolkodnak, inkább választanak egy nem teljesen tökéletes szerződést, amely javít a dolgokon, mint egy tökéletest, amely soha nem fog létrejönni, mert soha nem jön létre megegyezés ezzel a megfoghatatlan elképzeléssel kapcsolatban.

Európa lényege, hogy minden nap előrehaladást érzünk el, mert véget akartunk vetni a háborúnak, és szeretnénk megteremteni egy olyan térséget, amely a demokrácián alapul. Úgy gondolom, de Villiers úr, hogy valami másféle küzdelemmel kellene foglalkoznia, mert úgy tűnik, hogy ez abban áll, hogy egy képzelt ellenséget talál ki, amikor a jelenlegi válság idején elég egyértelmű, hogy az európaiak megértik, hogy az együttműködés erő, nem pedig gyengeség. Még akkor is, ha valaki olyan erős és tehetséges, mint Ön, ezzel

a pénzügyi válsággal szemben egyedül tehetetlen. Jobb lenne célravezető kompromisszumot kötni Európa egészével, mint egyedül ülni egy sarokban annak tudatában, hogy Önnek van igaza.

A „szabad kéz” kérdésével kapcsolatban, de Villiers úr, a válaszom Önre vonatkozik; ez egy szabad ember válasza, többek között a francia politikai vitában is. Továbbá úgy gondolom, hogy számunkra az a legfontosabb, hogy abbahagyjuk az értelmetlen beszédet, és úgy gondolom, hogy megfelelő kompromisszumokat lehet elérni őszinte emberekkel, akik végigviszik elképzeléseiket, valamint hogy az európai politikai vitával az a probléma, hogy nincsenek elképzelések, ami mindnyájunkat érintett, minden képviselőcsoportot, mintha megbénított volna bennünket az a gondolat, hogy valami újjal kell előállnunk. Amikor Európa előrehaladást ért el, az azért volt, mert egy adott pillanatban férfiak és nők új utat törtek; az önkritika pedig, amelyre Ön is felszólított, olyan dolog, amit mindnyájunknak gyakorolnunk kell. Európában hosszú ideig úgy tettünk, mintha mozdíthatatlanok lennénk. Követtük az alapító atyákat, de nem követtük a példájukat: nem kerestünk új utakat, nem álltunk elő új elképzelésekkel. Szilárd meggyőződése, hogy jelenleg elképzelésekre van szükségünk, mert végül a legnagyobb veszély abból származik, ha most nem teszünk semmit, valamint abból, ha nem vagyunk bátrak, amikor egy teljesen új helyzetbe kerülünk.

Kozlík úr, az átláthatóság létfontosságú. Ami a minősítő intézeteket illeti, úgy gondolom, hogy ezen intézetek hozzáállása volt a legfelháborítóbb az egész válságban. Ezen minősítő intézetek mondjuk pénteken még a „három A” kategóriába sorolták azon termékeket, amelyeket hétfőn már visszaminősítettek a „három B” kategóriába. A három minősítő intézet egyeduralma – amelyek többsége amerikai – nem folytatódhat tovább. A jövőbeni szabályozással kapcsolatos első csúcstalálkozó a minősítő intézetek, bizonyos csoportokhoz viszonyított függetlenségük és egy európai minősítő intézet létrehozásának kérdése nyilvánvalóan a legfontosabb témák közé fog tartozni. A versennyel kapcsolatban azt szeretném mondani Önnek – és mindenkinek, aki a versenyről beszélt –, hogy én hiszek a versenyben, de elég sok emberrel találkoztam, akik öncélúvá akarták tenni, amikor valójában ez csak a cél elérésére szolgáló eszköz. A verseny a növekedés eszköze; nem öncélú, és én minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy ez az elgondolás az új európai politika részévé váljon.

Hiszek a szabadságban, a szabad kereskedelemben, és úgy vélem, hogy el kell utasítanunk a protekcionizmust, de a versenynek a növekedés elérésére szolgáló eszköznek kell lennie. A versenyt célnak, öncélú dolognak tekinteni hiba: a válság előtt is így gondoltam, és most, a válság után sem változott a véleményem.

García-Margallo úr, Önnek igaza van abban, hogy egy új Bretton Woodsra van szükségünk, mert, ahogy Daul úr és Schulz úr az előbb elmondta, nincs értelme nemzetközi csúcstalálkozót tartani, ha mindössze a réseket akarjuk betapasztgatni. Nincs értelme, ha csak félig-meddig akarjuk megváltoztatni a rendszert.

Ön megemlítette a számviteli standardokat, de nézze meg a bankjainkat. Kezdjük azzal, hogy az amerikai számviteli standardok korlátlan uralma tűrhetetlenné vált. Másodsorban az, hogy a bankok milyen összegű kölcsönt tudnak nyújtani, attól függ, milyen saját pénzeszközeik és forrásaik vannak. Ha a forrásokat a piaci árfolyammal való kiértékelést alkalmazva vizsgáljuk meg, egy már nem létező, teljesen ingataggá vált piac alapján, tönkre fogjuk tenni a bankokat, amelyek ennek következtében még kevésbé tudják ellátni feladatukat. A számviteli standardok megváltoztatását, amit a Bizottság elnöke is felvetett, teljes mértékben támogatjuk – ez sürgető kérdés volt. Elnök úr, ezenkívül elismerésemet szeretném kifejezni az Európai Parlament által e változtatás megszavazásával kapcsolatban tanúsított rugalmasság miatt, mert meglepő gyorsasággal egyetértés alakult ki az együttdöntési eljárás során, amit az Európai Tanács örömmel fogadott.

Rasmussen úr, elkerülhettük volna a válságot? Mielőtt ezt el tudnánk dönteni, abban kell megegyeznünk, hogy mi váltotta ki a válságot. Mi is történt? Az Amerikai Egyesült Államok, szövetségeseink és barátunk, az elmúlt három évtizedben többet költött a megengedhetőnél. A Szövetségi Jegybank („The Federal Reserve Bank”) olyan monetáris politikát folytatott, amelynek következtében a kamatok rendkívül alacsonyak voltak, így bárki vehetett fel kölcsönt. Az elmúlt 20–30 évben a világ legjelentősebb állama által felhalmozott elképesztő nagyságú adósságot hurcoltuk magunkkal, most pedig az egész világra vár ennek az adósságnak a rendezése.

Ilyen körülmények között az amerikaiaknak vállalniuk kell a felelősséget és a következményeket velünk együtt, de azt nem tudom, hogy mi egyedül, hogyan mondhattuk volna nekik, hogy vessenek véget ennek a tragédiának. Ehhez még hozzátenném azt, hogy egyes bankok már nem látják el a feladatukat: a bankok dolga, hogy kölcsönt nyújtsanak magánszemélyeknek és vállalkozásoknak, hogy az egyéneket családjaik fejlődésével, a vállalkozásokat pedig beruházásaik növekedésével támogassák, valamint hogy egy adott időszakot követően pénzt keressenek. Bankjaink az általuk virtuális üzletkötési helynek nevezett helyiségekben fejlődtek, amelyek a spekulációnak adtak teret, és évekig úgy gondolták, hogy spekulációval könnyebb pénzt szerezni, mint befektetések révén.

Ezt kiegészíteném azzal, hogy a kölcsönös kockázat azt jelentette, hogy az összes bank tisztességesen viselkedik. Európában 8000 bank van, ezek közül 44 nemzetközi. Ha vállaltuk volna az azzal járó felelősséget, hogy egy bank is csődbe menjen, ahogy az az Egyesült Államokban a Lehman Brothers bankkal történt, az egész rendszer összeomlott volna. Rasmussen úr, nem tudom, hogyan kerülhettük volna el a válságot, de úgy gondolom, hogy ha nem úgy reagáltunk volna, ahogy tettük, a válság elborított volna bennünket: ebben az egyben egészen bizonyos vagyok.

Ön azt mondja, hogy még karácsony előtt szükségünk van javaslatokra, de valójában már november közepe előtt. Barroso elnök úrral együtt valójában kezdeményezéseket szándékozunk tenni annak biztosítása érdekében, hogy mi, európaiak egységes álláspontot képviseljünk a csúcstalálkozón, miközben még egy dologra törekszünk, Rasmussen úr: nem a legkisebb, hanem a legnagyobb közös nevezőben kell megállapodnunk, mert minden konszenzus magában hordja annak veszélyét, hogy miközben megpróbálunk kikényszeríteni egy mesterséges megállapodást, előfordulhat, hogy törekvéseinkből kell feladnunk. Ez a veszély fennáll. Remélem, hogy továbbra is ambíciózusak leszünk, nem adunk fel túl sokat elképzeléseinkből, mégis egységesek leszünk.

Nem akarok visszatérni a fedezeti alapok kérdéséhez, már elmondtam, hogy ezekkel kapcsolatban is szabályozásra van szükség. Legyen az akár állami, akár magánkézben, egyetlen pénzügyi intézmény sem kerülheti ki a szabályozást.

Neyts-Uyttebroeck asszony, Ön azt a kérdést tette fel, hogy a történetek ellenére folytatódna-e a tárgyalások Oroszországgal. Természetesen nem, de képzelje magát a helyünkbe. Oroszország Tbiliszitől 40 km-re megállította tankjait, ahogy arra itt Európában kértük. Oroszország visszavonta csapatait az augusztus 8-i válság előtti határok mögé. Oroszország megfigyelőket engedett be, sőt európai megfigyelőket, és Oroszország, jóllehet meglehetősen kelletlenül, részt vesz a genfi tárgyalásokon. Ha mindezek figyelembevételével félbeszakítjuk az EU és Oroszország közötti csúcstalálkozót, ki lesz képes megérteni Európa politikáját? Senki.

Ehhez hozzátenném még, hogy Barroso elnök úrral együtt óvintézkedést tettünk, hogy ne szakítsuk félbe a csúcstalálkozót, hanem halasszuk el. Mi a különbség a kettő között? Ha úgy döntöttünk volna, hogy félbeszakítjuk a csúcstalálkozót, a folytatáshoz az Európai Tanács egyhangú határozatára lett volna szükségünk, és véleményem szerint ez politikai szempontból kellemetlen lett volna. A csúcstalálkozó elhalasztására vonatkozó határozat lehetővé teszi, hogy újra összehívjuk anélkül, hogy meg nem érdemelt aranycsillagokat osztanánk ki. Ezért úgy gondolom, hogy ez a stratégia lélekjelenlétről tanúskodik, higgadt és világos. Úgy gondolom, hogy semmi más nem tehetünk volna, és továbbra is az a meggyőződésem, hogy Oroszország olyan partner lesz, amellyel párbeszédet tudunk folytatni, amelyhez őszinték lehetünk, de csak akkor tudjuk fejlődésre ösztönözni őket, ha beszélünk velük. Ha viszont nem tárgyalunk, Oroszország úgy érzi majd, hogy körül van zárva, és elképzeléseink kisebb befolyást gyakorolnak. Erről meg vagyok győződve, de természetesen a jövőbeni események megcáfolhatnak. Ezért az a kérdés, hogy vállaljuk-e a felelősséget.

Wojciechowski úr, nem a Tanács soros elnökének feladata eldönteni, hogy ki képviselje Lengyelországot. Lengyelország két hellyel rendelkezik az Európai Tanácsban, és Lengyelországnak kellett eldöntenie, hogy kiket küld erre a két helyre. Képzeljen el egy olyan Európát, ahol a Tanács soros elnöke azt mondja, hogy „nem, Ön nem jöhet be, de Ön igen”. Miféle Európa lenne ez? Lengyelországnak van elnöke – akit Ön nyilvánvalóan nem támogat – és van miniszterelnöke; az ő feladatuk, hogy államférfiként és európai polgárként fellépjenek és eldöntsék, ki képviselje Lengyelországot. Végül sikerült túljutnunk ezen, és december elején alkalmam lesz Lengyelországba látogatni, ahol majd megmondom a lengyel elnöknek a következőt: „Meg kell tartania az ígéretét. Azt ígérte, hogy aláírja a Lisszaboni Szerződést, amelyet a lengyel parlament ratifikált, Önnek pedig be kell tartania ezt az ígéretet.” Ebben áll egy államférfi és egy politikus szavahihetősége.

(Taps)

Elég szilárd meggyőződésem van a Lengyelország által Európában elfoglalt jelentős szerepről ahhoz, hogy így beszéljek anélkül, hogy bárkit is megsértenék.

Martin úr, határozott európai demokráciára van szükségünk. Tudok az Ön által a korrupció ellen és egy teljes mértékben működő demokráciáért indított kampányról. Teljesen igaza van, de elmondhatom Önnek, hogy Barroso elnök úrral együtt bebizonyítottuk, hogy tudunk bátrak lenni. Egyébként olyanok is vannak a Tisztelt Házban, akik úgy gondolják, hogy megbízatás nélkül léptem. Ha addig kellene várnom, míg megbízást kapok, bizonyára kevésbé gyakran cselekednék.

Sudre asszony, Önnek is köszönöm a támogatást. Európa most aktív, és Önnek teljesen igaza van abban, hogy a *status quo* nem tekinthető alternatívának. Úgy gondolom, hogy ebben az egyben mindannyian megegyezhetünk. A dolgok lehető legrosszabb kimenetele az lenne, ha a vihar elvonulása után úgy folytatnánk mindent, mintha semmi sem történt volna. Ez az európai eszme végét jelentené, és nincs jogunk ahhoz, hogy hagyjuk elúszni ezt a lehetőséget.

Így aztán egyesek csodálkoznak: miért tartunk ilyen hamar csúcstalálkozót? Ezért. Mert azt mondtuk magunknak, hogy ha túl sokáig várnánk, főleg ha az új amerikai elnök megválasztásáig várnánk, a helyzet még tovább rosszabbodhat, és nem tudnánk választ adni. Vagy pedig javulna a helyzet, és aztán jövő tavaszra már mindenki megfeledkezne róla, és semmi sem változna. Ezért kell megtartanunk a csúcstalálkozót, illetve mindenesetre az első – az Egyesült Államokban sorra kerülő események időpontjától függetlenül – novemberben.

Hölgyeim és uraim, úgy vélem, minden felszólalónak válaszoltam. Az elnökség programjához is tartanom kell magam, valamint a sajtókonferenciához, amelyet a Bizottság elnökével és az Európai Parlament elnökével közösen kell tartanunk. Szeretnék elnézést kérni a többi felszólalótól, ha nem válaszoltam mindenkinek. Ennek természetesen nem az az oka, hogy nem akartam, hanem az, hogy megkértek, hogy tartsam magam a napirendhez. Megpróbáltam megtenni a tőlem telhetőt, és természetesen alkalmam lesz arra, hogy decemberben visszatérjek ide, a Parlamentbe, ha Önök is úgy akarják, hogy bővebben válaszoljak minden felszólaló kérdésére.

Elnök. – Az Európai Tanács tisztelt soros elnöke! A beszédekből és most a tapsból is egyértelműen kiderül, hogy Ön elnyerte az Európai Parlament támogatását.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Csak nagyon röviden szeretnék válaszolni a Rasmussen úr által nekem feltett kérdésre. Ezenkívül elnézést kell kérnem, mert el kell mennem egy sajtókonferenciára. A Bizottságot Almunia biztos úr fogja képviselni.

Ahogy azt már a korábbi megjegyzéseim során elmondtam, a pénzügyi piacok egyetlen területe sem marad ki a felülvizsgálat alól. Őszintén szeretnék köszönetet mondani személy szerint Önnek – és az Európai Parlament több képviselőjének – a közreműködésért, amely az Ön jelentésének segítségével valósult meg. Meg fogjuk vizsgálni az összes lehetőséget. Amint azt Sarkozy elnök úr az előbb elmondta, szeretnénk ennek a globális törekvésnek az élére állni. Úgy véljük, hogy még karácsony előtt hatályba tudunk léptetni néhány javaslatot, ahogy azt Ön is kérte, de bizonyos javaslatok szakmai szempontból nagyon kényesek. Ezekkel az ügyekkel kapcsolatban határozatot fogunk hozni és nemzetközi vitára bocsátjuk, de úgy gondolom, hogy az is fontos, hogy szakmai szempontból alapos javaslatok szülessenek. Biztos vagyok benne, hogy észrevették, hogy mindent az Önök rendelkezésére bocsátottunk – a pénzügyi ütemtervet –, amiben az Ecofinnel megállapodtunk. Nem felel meg az igazságnak az az állítás, hogy e Bizottság megbízatásának ideje alatt nem végeztünk jogalkotást a pénzügyi szolgáltatások terén. E Bizottság létrejötte óta az együttdöntés, illetve a komitológia alapján harminckét jogalkotási intézkedést fogadtunk el (ebből 19-et együttdöntéssel) a pénzügyi szolgáltatásokkal kapcsolatban. A következő hetekben és hónapokban még sor kerül néhány intézkedésre, az első a következő hónap elején megjelenő, a minősítő intézetekről szóló javaslat lesz.

Hadd hozzak fel egy példát a minősítő intézetekkel kapcsolatban. Legyünk nagyon őszinték. Személy szerint én számtalanszor beszéltem több kormánnyal arról, hogy szükség van a minősítő intézetekkel kapcsolatos szabályozásra. A válasz egyértelmű „nem” volt. Ez igaz. Ezért kérem Önöket – azokat, akik bírálják a Bizottságot: talán Önök bevethetik befolyásukat saját kormányaiknál vagy a kormányon lévő pártoknál. Ez rendkívül hasznos lenne, mert tulajdonképpen néhány hónappal ezelőtt, mikor ezt vitattuk meg – és ezzel kapcsolatban McCreedy biztos úr támogatta a hitelminősítő intézetek szabályozását – a leginkább nagyra törő javaslat, amelyet bizonyos kormányok fontolgattak, egy magatartási kódex létrehozására vonatkozott.

Önök azt mondhatják, hogy ez mind nagyon helyes, és hogy a Bizottságnak joga van ehhez. Ez igaz, de a pénzügyi szolgáltatásokkal kapcsolatos ügyekben – ahogy azt Önök is tudják – nem úgy mennek a dolgok, mint máshol. A válság idején – a válság idén szeptemberben érte el a csúcspontját (de nekünk már tavaly augusztusban megvolt ez az ütemtervünk) – tulajdonképpen több kormánytag határozottan azt tanácsolta, hogy ne terjesszünk elő olyan javaslatokat, amelyek növelhetik az aggodalmat vagy riadalmat válthatnak ki. Úgy vélem, hogy ez egy olyan kérdés, amelyet a Bizottságnak körültekintően kell kezelnie. A pénzügyi piacokat érintő igen kényes kérdésekkel kapcsolatban nem élhetünk az üres bejelentések hatásával. Nem tehetünk csak úgy nyilatkozatokat. Ebben a kérdésben nagyon fontos, hogy fenntartsuk a koordinációt a Parlament, a Bizottság és a Tanács között. Azt mondanám, hogy a Bizottságon belül – a dolog lényegénél fogva – a szabályozás és a felügyelet terén az európai dimenzió mellett foglalunk állást. Ezt nagyon őszintén mondom.

Ha a Bizottság nem olyan gyakran terjesztett elő javaslatokat – amit Ön jogosan szóba hozott –, ennek nem az volt az oka, hogy szunyókáltunk vagy valamilyen ideológiai előítélet alakult ki. Ez azért fordult elő, mert a helyzet elemzése azt mutatta, hogy az elfogadásuk esélytelen volt, vagy az esély majdnem egyenlő volt a nullával. Ez az, amit teljesen őszintén szeretnék elmondani Önöknek. Lesz még időnk megvizsgálni az összes okot és a folyamat valamennyi szakaszát, de úgy gondolom, hogy a vita során ezt fontos tudniuk.

Hogy egészen őszinte legyek, két héttel ezelőtt bizonyos kormányok még mindig azt mondogatták, hogy nincs szükségünk európai szintű válaszlépésre. Talán felfigyeltek rá, hogy közzétettem egy cikket az európai sajtóban, amelyben európai válaszlépést kértem – szinte könyörögtem –, és egyes kormányok azt mondták, hogy „Nem, meg tudjuk oldani nemzeti szinten. Nincs szükségünk európai szintű intézkedésre”. Tehát próbáljunk meg együttesen fellépni. Legyünk önkritikusak, amilyenek mindnyájunknak lennünk kell, de próbáljuk meg elkerülni, hogy egy összetett problémára túlságosan egyszerű választ adjunk. Készek vagyunk a konstruktív együttműködésre az Európai Parlamenttel és a Tanáccsal annak érdekében, hogy megfelelő megoldásokat találjunk Európa és talán a világ többi része számára is.

(Taps)

ELNÖKÖL: ROURE asszony

alelnök

Gilles Savary (PSE). – (FR) Elnök asszony, nagyon sajnálom, hogy Pöttering úr nem adta meg nekem a szót, amikor kértem, mert pusztán a válaszadás jogát kértem tőle, és jobban szerettem volna, ha akkor élhettem volna ezzel a joggal, amikor a Tanács elnöke itt volt.

Felbőszített az, amit hallottam itt, hogy bűnbakként kezelték a francia szocialistákat. Még soha sem hallottam olyat, hogy a Tanács soros elnöke bármely politikai párt értékét kétségbe vonta volna. Még soha sem hallottam olyat, hogy a Francia Köztársaság elnöke nevetségessé tette volna honfitársait egy nemzetközi fórum előtt, és ezért ezt sértőnek találom, és szerettem volna, ha a francia kormány hivatalosan bocsánatot kért volna.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Robert Atkins (PPE-DE). - Elnök asszony, egy ügyrendi kérdéssel kapcsolatban szeretnék észrevételt tenni. Egy újabb példáját láthattuk annak, hogy a Tisztelt Ház ügyeit milyen nevetségesen gondatlanul kezelik. Ideje lenne már, hogy az elnökség felismerje, hogy amikor szavazást kell tartani, arra a meghirdetett időben kellene sort keríteni, és senki sem lehet fontosabb annál, hogy gyakorolhassuk demokratikus jogainkat a szavazás során. Kérem Önt, hogy az elnökségben vesse fel azt, hogyan kezelik itt az ügyeket, hogy javuljon a helyzet és a megadott időben szavazzunk, továbbá a felszólalások ne lépják túl a rendelkezésre álló időt.

(Taps)

Elnök. – Atkins úr, ha nincs kifogása ellene, most folytatjuk a vitát.

Hölgyeim és uraim, arra szeretném kérni Önöket, hogy pontosan tartsák be a felszólalási időt. Ne lepődjenek meg, ha félbeszakítom Önöket.

Linda McAvan (PSE). - Elnök asszony, kár, hogy a Tanács tisztelt soros elnöke már távozott, mert van egy üzenetem számára, de remélem, hogy Jouyet úr átveszi.

Rendkívül fontos az, amit az elnök úr ma délelőtt az éghajlatváltozásról mondott, és igaza volt, amikor emlékeztette Nassauer urat, hogy most nem szabad feladni az éghajlatváltozással kapcsolatos törekvéseinket és csökkenteni az előttünk lévő javaslatok hatékonyságát.

(Taps)

Itt, a Parlamentben és a Tanácsban jelentős lobbitevékenység folyt. Még jóval az idén nyáron kirobbant pénzügyi válság előtt elkezdődött: már tavaly. Alig száradt meg a tinta Berlinben, amikor elkezdték felülvizsgálni és felhívítani.

Sarkozy elnök úr a Parlament részvételét kérte. A részvételnél is többet akar elérni: rá akar venni bennünket az együttdöntésre. Nem is értem, miért beszélünk az együttdöntés fontosságáról: nem fog létrejönni éghajlat-változási intézkedéscsomag a Parlament együttdöntési eljárásban való részvétele nélkül.

Legkésőbb karácsonyra megállapodást szeretnénk elérni. A szocialista képviselőcsoport kötelezettséget tud vállalni erre. A másik oldal felől nem vagyok biztos – talán Sarkozy úr megkéri az embereit. A szocialista képviselőcsoport legkésőbb karácsonyig szeretne egy állásfoglalást elérni, de nem *akármilyen* megállapodás formájában. Hiteles megállapodást szeretnénk; olyat, amely egyensúlyt teremt a környezetvédelem, a munkahelyteremtés és a versenyképesség között.

Nem akarunk viszont olyan megállapodást, amely a legkisebb közös nevezőn alapul. Sarkozy elnök úr az előbb emlékeztetett bennünket arra, hogy mit történik, ha legkisebb közös nevezőre törekszünk. Tudjuk, hogy az egyes országoknak vannak problémáik – és beszélhetünk is ezekről –, de egy olyan intézkedéscsomaggal kell rendelkezünk, amely hiteles a nemzetközi tárgyalások szempontjából, nem pedig olyan, amely a más országokban elért eredmények beszámításán alapul, mert ez nem hiteles intézkedéscsomag, de nem is olyan, amely tönkreteszi a kibocsátáskereskedelmi rendszert és a szénárat. Remélem, Ön, a Tanács tisztelt soros elnöke átadja majd ezeket az üzeneteket Sarkozy úrnak.

Nassauer úr az éghajlat-változási intézkedéscsomag költségeiről beszélt. Napjainkban milliárdokat dobálunk ki a pénzügyi válságra, amellyel bankjaink szembesülnek. Természetesen vannak költségek, amelyeket a Bizottság kiszámított az intézkedéscsomag vonatkozásában, de néhány év múlva nem szeretnék odamenni az emberekhez és azt mondani, hogy azért, mert itt és most elmulasztottunk cselekedni az éghajlatváltozással kapcsolatban, már milliárdokkal többre van szükség. Az éghajlatváltozás költségeinél sokkal rosszabb, hogy az egész világon emberáldozatokkal fog járni. A Tisztelt Ház minden képviselőcsoportja részéről egy kis politikai bátorságra lenne szükség; lépünk előre és hozzunk létre megállapodást a Tanáccsal még karácsony előtt, hogy időben legyünk a nemzetközi tárgyalásokhoz képest.

(Taps)

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (LT) Csupán egyetlen dolgot szeretnék mondani. A Bizottság elnöke azt mondta, hogy az Európai Unió által a válságra adott válasz nem volt megfelelő. Valójában a válaszlépés határozott volt, a tagállamok reagáltak, de az európai intézmények lassan kaptak észbe. Ezt ma itt az ülésteremben kiválóan szemlélte az, hogy amikor Sarkozy úr távozott, az összes újságíró elment. Senki sem mutat érdeklődést irántunk. Ennek elsősorban az az oka, hogy képtelenek vagyunk megreformálni munkamódszerünket. Sok remek ember van az Európai Bizottságban és az Európai Parlamentben is, de a bürokratikus rendszer gátolja a kezdeményezéseket. Képesek voltunk reagálni az ázsiai cunamira, de holnap egy olyan költségvetést vitatunk meg, amely annak figyelembevétele nélkül készült, hogy Európában gazdasági cunamit élünk át. Tehetnénk valamit, más prioritásokat kellene meghatározni a költségvetésben. A parlamenti bizottságokban is kijelölhetnénk prioritásokat, ami segítené átvészelni a válságot és megfelelni az emberek elvárásainak. Végre kell hajtani az Európai Bizottság reformját. Szeretném kihangsúlyozni, hogy a Bizottság stratégiai és technikai feladatait külön kellene választani, így hatékonyabban tudná végezni a munkáját.

John Bowis (PPE-DE). - Elnök asszony, a Tanács soros elnökének – immár távollétében –, a következőket szeretném mondani: Ön ma délelőtt ékesszólóan beszélt a gazdaságunk jövője előtt álló kihívásról, amely téma teljesen jogosan a napirend középpontjában áll, de Ön nem kevésbé jogosan és ékesszólóan egyértelművé tette azt is a csúcstalálkozón és a mai napon, hogy feltett szándéka, hogy fenntartsa az éghajlatváltozás problémájának kezelésére vonatkozó ütemtervet és célkitűzéseket. Az Ön által elmondottak alapvető fontosságúak és helyes kijelentések. Ön azt mondta, hogy az éghajlat-változási intézkedéscsomag olyan fontos, hogy egyszerűen nem hagyhatjuk veszni a pénzügyi válság ürügyén.

Rendkívüli jelentősége volt annak, hogy Merkel kancellár – a Németországban és más országokban tapasztalható valódi problémák ellenére – egyértelművé tette, hogy Németország az éghajlatváltozással kapcsolatos célkitűzések elérése mellett foglalt állást és kiállt azért, hogy a decemberi csúcstalálkozó előtt megoldások szülessenek. Ha ezt a feladatot kaptuk, meggyőződésem, hogy a Parlament hatékonyan és kellő időben reagálni fog.

Meg kell mondanom, hogy most azonban a Tanácsra irányul a figyelem. Az említettek megvalósításához megerősítésre van szükségünk azon országok részéről, amelyek valós problémákkal küszködnek, például Lengyelország esetében ilyen a szénnel kapcsolatos probléma. Egyértelműen meg kell határozni azokat az enyhébb követelményeket, amelyekről tudjuk, hogy a következményes kibocsátás (a szén-dioxid-kibocsátás áthelyezésének) valós kihívása által érintett néhány iparágra és ágazatra vonatkoznak majd. Azzal kapcsolatban is nagyon világosan kell fogalmazni, hogy a közlekedésben felhasznált bioüzemanyagok támogatása attól függ, hogy az üzemanyagokat fenntartható erőforrásokból nyerik-e. Ezek nélkül helyrehozhatatlan károkat okoznánk környezetünkben és az emberek, a vadon élő állatok és a növények élőhelyében.

Hatalmas feladatot állítottunk magunk elé, olyat, amelyet nem adhatunk fel. Egy környezeti katasztrófa következtében jelentéktelenné válnának jelenlegi gazdasági problémáink.

Ahogy azt Sarkozy elnök úr már elmondta, a két politikának együtt kell haladnia. De meg kell bizonyosodnunk arról – és az elnöknek biztosítania kell –, hogy a Parlament nem marad magára amiatt, hogy a Tanács nem tudja követni.

Bernard Poignant (PSE). – (FR) Elnök asszony, én vagyok az első francia szocialista képviselő, aki részt vesz a vitában. Sajnálom, hogy az Európai Tanács tisztelt soros elnöke már távozott, miután úgy gondolta, hogy tréfát űzhet saját kiváló hazájának egyik legjelentősebb pártjával. Szíve joga, de itt kellett volna maradnia, hogy meghallgassa a választ is: ez a kifogásom vele kapcsolatban. Ezenkívül úgy gondolom, hogy nem helyénvaló, ha az Európai Tanács tisztelt soros elnöke megosztást próbál létrehozni a Parlament egy legjelentősebb képviselőcsoportján belül. Schulz úr válaszolt az elnök úrnak. Amikor kigúnyolja a francia szocializmust, csak gondoljon csúfolódásainak célpontjára. Elfelejté azt, hogy a francia szocializmus adta Európának François Mitterrand-t, Jacques Delors-t ...

(Taps)

... és elfelejté, hogy annak érdekében, hogy hitelessé váljon Európában, két szocialistát idézett, Bernard Kouchner-t és Jean-Pierre Jouyet-t.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Elnök asszony, két dolog van, ami fontos. Az egyik a pénzügyi válság. Lényeges, hogy Európa egységes álláspontot képviseljen. Legutóbb akkor kezeltünk közösen egy válságot az Egyesült Államokkal, amikor a terrorizmus kérdését kellett megvitatnunk. Rengeteg szabályt átvettünk, amelyek most nagyon idegennek tűnnek az európai gondolkodásmód számára a magánélet vonatkozásában. E válság esetében európai megközelítést kell alkalmaznunk, és ezért közös szabályokra és normákra van szükségünk az átláthatóság, a szolidaritás és az európai piacon alkalmazandó pénzügyi eszközök tekintetében. A stabilitási paktum kiváló eszköz lenne erre.

A második az éghajlat-változási intézkedéscsomag. A két legfőbb bizottságban szavaztunk az éghajlat-változási intézkedéscsomagról, és nagy többséggel olyan irányvonal mellett döntöttünk, amely támogatja a Bizottság javaslatát. Sem a célkitűzések, sem az ütemterv tekintetében nem készülünk hátrafelé haladni. Ha az elnökség komolyan gondolja a célkitűzések és az ütemterv érvényre juttatását, várjuk az értesítést, hogy mikor tudunk leülni, hogy megvitassuk az üggyel kapcsolatos konkrét feltételeket. Ami a Parlamentet illeti, az intézményközi egyensúly keretében alkalmazni fogjuk együttdöntési jogkörünket és az együttdöntési eljárást.

(Taps)

Alexander Radwan (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, én is inkább közvetlenül Sarkozy úrral és Barroso úrral szerettem volna beszélni, főleg azért, mert a Bizottság elnökéhez szerettem volna fordulni, mivel az elmúlt években egyes bizottsági biztosokkal nem sok eredményt értünk el.

A polgárok elvárják Európától, hogy fontos ügyekkel foglalkozzanak, ne jelentéktelen dolgokkal. Schulz úr, aki épp az előbb távozott a Tisztelt Házból, egy kalap alá vette az összes konzervatív politikust. Az emberek nem azt várják el, hogy csip-csup ügyekben dajkálgassuk őket. Ehelyett inkább több szabadságot akarnak a kis- és középvállalkozások, valamint az emberek számára a szabályozás tekintetében, továbbá több intézkedést a fontosabb kérdésekkel kapcsolatban. Szeretnék rámutatni arra, hogy az Európai Parlament már 2003-ban felkérte a Bizottságot, hogy terjesszen elő egy javaslatot a hitelminősítő intézetekről. Meglepő módon a Bizottság időközben tudomást szerzett arról a fogalomról, hogy fedezeti alap, bár ez biztosan nem igaz az összes biztosra. A Bizottság elnöke most épp ezt a témát vizsgálja.

Schulz úr nagyon leegyszerűsítette a dolgokat azáltal, hogy kijelentette, hogy kizárólag a konzervatívok hibásak. Valójában több évig a Tanács akadályozta meg, hogy a felügyelet terén bármilyen előrelépés történjen. Többek között Eichel úr és Steinbrück úr, német pénzügyminiszterek. Szeretném emlékeztetni a Parlamentet, hogy az a személy, aki alapjában véve felelős volt a dolgok európai szinten történő lassításáért – és arra kérném a szocialistákat, hogy ezt mondják meg az elnöküknek –, Koch-Weser úr, aki most felelős pozíciót tölt be a Deutsche Banknál.

A jövőben azt várjuk Európától, hogy morális értékeit és prioritásait építse be a pénzpiacok szabályozásába. Ez fenntarthatóságot jelent, nem pusztán a kockázatok maximalizálását a maximális megtérülés érdekében. Ezenkívül az alapvető dolgok középpontba helyezését jelenti, ahogy azt a középvállalkozások tennék. Ez olyasmi, amit nemzetközi szinten is be kell vezetni. Nem elég, ha csak nemzetközi konferenciákat tartunk. Európának egységesnek kell lennie, hogy nemzetközi szinten biztosítsa, hogy ilyesmi nem fordul elő újra.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök asszony, a Tanács következtetéseit vizsgálva feltűnt valami. A fizetés kérdését, nagyon helyesen, megemlítik, mivel ez egy fontos téma, amellyel közösen kell foglalkoznunk, és amellyel kapcsolatban felelősséget kell vállalnunk. Az adóparadicsomok problémájára azonban – nekem úgy tűnik – még a sorok között sem található utalás, bár előfordulhat, hogy figyelmetlenül olvastam a szöveget.

A Tanács soros elnöke azt mondta, hogy ambiciózusnak kell lennünk, és ne csupán a legkisebb közös nevezőt kövessük; arra kérném az elnök urat, hogy az adóparadicsomok kérdésével kapcsolatban is ugyanezt a megközelítést alkalmazza. Arra is szeretném felkérni Barroso elnök urat, hogy esetleg munkacsoportjának – többek között Kovács biztos úr – feladatát a jelenlegi válság problémájának kezelésére is terjessze ki, már amennyiben valóban foglalkozni szeretne ezekkel a kérdésekkel.

Végül szeretném felkérni a Bizottságot, hogy szólítsa fel a tagállamokat, hogy vizsgálják felül nemzeti cselekvési terveiket. Mi értelme van, hogy a gazdaságpolitikákat olyan nemzeti programok alapján koordináljuk, amelyek még az előttünk álló recesszióval kapcsolatos előrejelzéseket sem veszik figyelembe? Amennyiben a Bizottság komolyan veszi a gazdasági kormányzást, fel kell kérnie a tagállamokat, hogy a valós gazdasági helyzet alapján vizsgálják felül terveiket.

Befejezésül elmondanám, hogy mindenkinek van beleszólása a dolgokba és végül is van bizonyos szintű európai együttműködés, de ez nem elég. Történelmi lehetőség adódott, hogy eszközöket adjunk az államoknak gazdaságpolitikáik realitásának, valamint a tagállamok gazdasági és ipari stratégiáinak befolyásolására, tehát használjuk ki a lehetőséget. A Bizottság nevében Önnek kezdeményeznie kell azon keretek biztosítását, amelyek között a tagállamok arra használják fel a bankok államosítását, hogy a szükséges beruházások hosszú távú finanszírozásának eszközévé váljanak ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, Jouyet úr, az Európai Tanács következtetéseinek egy részét az energiabiztonság kérdésének szentelte, de ez a téma átcúsúzott a radarellenőrzésen, és a vita során nem vettek róla tudomást. Pedig ez a kérdés most fontosabb, mint valaha. Támogatom a Tanács következtetéseit, de az ördög a részletekben rejlik, és pontosan ezek a részletek és konkrétumok hiányoznak. Ezek közül kettőt szeretnék megemlíteni.

Először is az EU, valamint az energiatermelő és tranzitországok közötti kapcsolatot, amely kulcsfontosságú kérdés. Teljesen indokolt az az elképzelés, miszerint erősíteni kell az energiaüggyel kapcsolatos diplomáciai tevékenységünket, de mindig hiányzik a tagállamok részéről az akarat, hogy megállapodjunk a harmadik országok felé közvetítendő üzenetről, valamint az, hogy a nemzeti szintű politikák következtetések legyenek az Unió közös érdekének vonatkozásában. Tömören kifejezve, nincs közös kül- és energiabiztonsági politikánk. Nagyon távol állunk attól, hogy elérjük és alkalmazzuk a legkisebb közös nevezőt, azaz az energiaszállítókkal és tranzitországokkal kapcsolatos álláspontjaink összehangolását. Így az egységes álláspont helyett a jelenlegi politika a „ki-ki gondoskodik magáról” elven alapul, ahogy azt egy sor kétoldalú megállapodás is szemlélteti, amelyek gyengítik tárgyalási pozíciónkat és rontják az Unión kívül az egységességünkről kialakult képet.

A másik probléma az, hogy nincsenek európai projektek. Nem történik említés olaj- és gázvezetékekkel kapcsolatos projektekről, amelyek döntő fontosságúak, ha garantálni akarjuk az energiaellátás biztonságát, a Nabucco-projekt sorsa pedig most elég bizonytalannak tűnik annak ellenére, hogy kiemelt fontosságú projektként emlegetik.

A grúz válságból is le kell vonnunk a tanulságokat az energiaellátás biztonsága tekintetében, létre kell hoznunk egy hatékony rendszert annak érdekében, hogy háború vagy politikai szempontból ingatag helyzet idején megvéddhessük a tranzitországokban meglévő infrastruktúrát.

Befejezésül emlékeztetni szeretnék a Tanács jelszavaira: felelősség és szolidaritás. Nem marad más hátra, mint hogy többet tegyünk, máskülönben fennáll a veszélye annak, hogy az energiabiztonsággal kapcsolatos külpolitika soha nem indul el.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Elnök asszony, az Európai Tanács következtetéseivel kapcsolatos vitában való felszólalásom során két kérdést szeretnék megemlíteni.

Az első a pénzügyi válsággal kapcsolatos. A válság minden kétséget kizáróan bebizonyította, hogy a bankok szabályozói felügyeletének rendszere gyökeres változtatásra szorul. A változtatások során az források kockázatértékelésére és az óvintézkedésekre az új pénzügyi eszközökhöz való igazítására kell helyezni a

hangsúlyt. Ugyanakkor szükség van a jelzáloghitelekkel kapcsolatos döntések prociklikus jellegének megszüntetését előidéző változtatásokra is. A jelzáloghitel az ingatlan árának növekedésével együtt növekszik, az ingatlan árának csökkenése esetén pedig csökken. Pontosan ez a mechanizmus segíti elő a spekulatív buborékok kialakulását.

A második kérdés, amelyről beszélni szeretnék, az éghajlat-változási intézkedéscsomaggal kapcsolatos. Örülök a Tanács arra vonatkozó határozatának, hogy kompromisszumra törekszik a CO₂-kibocsátási engedélyek eladási rendszerével kapcsolatban. Vannak olyan tagállamok, ahol az energia 90%-át a szén biztosítja. Ha ezen országoktól megkövetelnénk, hogy már 2013-tól engedélyeik 100%-át vásárolják meg, az végzetes lenne a gazdaságukra nézve. A józan ész és az egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy átmeneti időszakokat vezessünk be.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök asszony, az európai vezetők 2007 márciusában a német elnökség idején, majd 2008 márciusában a szlovén elnökség alatt ismét kötelezettséget vállaltak arra vonatkozóan, hogy legkésőbb 2020-ig megvalósítják azt a célkitűzést, hogy legalább 20%-kal csökkentik az üvegházhatású gázok kibocsátását, ami már amúgy is egy visszafogott törekvés. Ne ringassuk illúziókban magunkat: annak érdekében, hogy Koppenhágában a 2012 utáni időszakra vonatkozóan elérjünk egy nemzetközi megállapodást az éghajlatváltozásról, a jogszabályokban világos és egyértelmű kijelentést kell tennünk.

A jelenlegi nemzetközi pénzügyi likviditási válság és a gazdasági háttér hozzájárult ahhoz, hogy sokan óvatossá legyenek azzal kapcsolatban, hogy hosszú távú CO₂-kibocsátási célkitűzéseket határozzanak meg, illetve hogy az ipart kötelezzék az üvegházhatású gázok kibocsátásának szükséges csökkentésére, és hogy ezáltal az alacsony CO₂-kibocsátású, fenntartható gazdaság irányába tereljék Európát, amire olyan nagyon szükségünk van, és amely szerintem is a harmadik ipari forradalmat fogja kirobbantani és Európa számára ösztönző helyzeti előnyt biztosít az új technológiák terén.

Az EU-nak a 2012 utáni időszakra vonatkozó célkitűzéseit azonban nem szabad a jelenlegi gazdasági válság vonatkozásában értékelni. Úgy gondolom, hogy kormányaink rövidebb távon képesek lesznek megoldani a válságot, és nekünk most kell cselekednünk, hogy ne a jövő nemzedékeinek kelljen viselniük a terhet – többek között a gazdasági költségeket – azért, mert az energiaügyi és éghajlat-változási csomag tekintetében késedelmet okoztunk. A jövőben nem fizethetünk nagyobb árat azért, mert most nem vagyunk képesek cselekedni, a történelem pedig nem lesz kegyes hozzánk – vagy ahogy Sarkozy elnök úr mondta, el fogjuk szalasztani e történelmi lehetőséget.

Az Európai Parlament határozott megbízást adott nekem – az éghajlat-változási intézkedéscsomag egyik előadójának – arra, hogy vezessem a háromoldalú találkozón a Tanáccsal folytatott tárgyalásokat, és én komolyan veszem ezt a feladatot. Fenn kell tartanunk a célkitűzéseket és az ütemtervet, és – amint azt Sarkozy úr is mondta – némi kompromisszummal egy jelentősebb célkitűzés kerül majd napirendre. Várhozással tekintek a Bizottsággal és a Tanáccsal a francia elnökség ideje alatt való rendkívül szoros együttműködés elé. Úgy gondolom, hogy együtt hatékony és megvalósítható megállapodást tudunk és fogunk elérni az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomaggal kapcsolatban legkésőbb ez év decemberéig ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ieke van den Burg (PSE). - Elnök asszony, érdekes megfigyelni, hogy a pénzügyi felügyelet lett a legfontosabb ügy („*Chefsache*”) a Tanácsban. Örülök annak, hogy Jacques de Larosière vezetésével létrejött az a magas szintű csoport, amit mi itt az EP-ben már több éve követelünk.

A következő világos üzenetet szeretném átadni: a koordináció önmagában nem elegendő. Valójában intézményi megoldásokra van szükségünk. A nemzeti felügyeleti hatóságoknak a Solvency II és a tőkekövetelményekről szóló irányelvre irányuló javaslatokban szereplő, „tartsd be, vagy magyarázd meg” rendszerek alapján történő önkéntes együttműködése nem megfelelő, és a pénzügyi stabilitási fórum, amely meglehetősen különös, és amelyben csak a nagyobb országok képviselői vesznek részt saját nemzeti érdekeiket képviselve, nem elegendő. A fórum nem közvetít egységes európai álláspontot. A Központi Bankok Európai Rendszeréhez hasonló, egységes struktúrára van szükség, amely ideális helyzetben van ahhoz, hogy az Unión belül ellássa a döntőbíró feladatát, a nemzetközi szinten pedig határozott véleményt képviseljen.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Elnök asszony, mindenképp gratulálni szeretnék a Tanácsnak ahhoz, hogy harmadik utas megállapodást ért el az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag vonatkozásában. Ez egy egyszerű megoldás, amely lehetővé fogja tenni számunkra, hogy elkerüljük az energiavállalatok kötelező megvásárlását, mindamellett kiegyensúlyozott versenyt biztosít.

A másik dolog, amiről beszélni szeretnék, az hogy a CO₂ kérdése természetesen rendkívül fontos a pénzügyi válság összefüggésében, mert az árverés megint azzal a kockázattal jár, hogy a reálgazdaság megkerülésével egy új spekulatív pénzügyi eszközt hozunk létre, amely ki fogja űzni Európából az energiaintenzív ipart. Ezért ismétlen arra kérem Önöket, fontoljuk meg nagyon alaposan, hogy nem lenne-e ésszerűbb 20%-os kibocsátási egységgel térítésmentesen CO₂-kibocsátási igazolást kiosztani annál, hogy pénzt veszünk el a vállalkozásoktól, amelyeknek az innovációba és a kutatásba kell befektetniük a 20%-os csökkentés elérése érdekében.

Lendületet kell adnunk a befektetéseknek, főleg a kis- és középvállalkozások tekintetében. Ennélfogva követelem a transzeurópai hálózatok jelentős fejlesztését – különösen az energia terén –, valamint az eredményesebb energiahatékonysági intézkedésekre vonatkozó stratégiák kidolgozását, mert ez rendkívül fontos a kisvállalkozások, az európai foglalkoztatás és az európai nettó keresetek szempontjából.

Végezetül szeretném felkérni Kovács biztos urat, vizsgálja meg, hogy az adópolitika felhasználásával, és különösen a devalválódásra vonatkozó új és rövidebb távú lehetőségek, valamint megfelelő engedmények alkalmazásával hogyan tudnánk ismét mozgásba hozni a gazdaságot. Lehetséges, hogy új adópolitikák és ösztönzők segítségével élénkíteni tudjuk az európai gazdaságot.

Giles Chichester (PPE-DE). - Elnök asszony, nem lenne túlzás a pénzügyi válságot egy hurrikánhoz hasonlítani: amint a szél eláll, elringatjuk magunkat a nyugalom illúziójában, de a szélvihar által okozott pusztítás rendbetétele éveket vesz igénybe, ugyanez a helyzet az általunk átélt zűrzavaros helyzet gazdasági és társadalmi következményeivel.

A megváltozott körülmények figyelembevételével meg kell találnunk a megfelelő egyensúlyt a folytonosság és az alkalmazkodás között. Az energiapolitika szempontjából ez azt jelenti, hogy ragaszkodunk az energiaellátás biztonságával, a fenntarthatósággal és a versenyképességgel kapcsolatos stratégiai célkitűzésekhez, ugyanakkor megvizsgáljuk, meg kell-e változtatnunk a taktikánkat, az eszközeinket. Az energia alapvető fontosságú életmódunk és életszínvonalunk szempontjából. Ez egy hosszú távon működő ágazat, ahol az új kapacitások kiépítése 5, 10 vagy 15 évet vesz igénybe, és nyilvánvalóan nem tekinthető rövid távon válasznak az olyan rövid távú kihívásokra, amelyekkel jelenleg szembenézünk. Ugyanezt a gondolatmenetet követve, az éghajlatváltozás problémájának kezelése hosszú távú feladat, és nincs csálhatatlan vagy egyszerű megoldás.

Ami a taktikát illeti, vannak olyanok, akiknek fenntartásaik vannak az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag keretében kitűzött célok mértékével és ütemezésével kapcsolatban. Vannak olyanok is, akik már jóval a pénzügyi válság előtt nyugtalankodtak a következményes kibocsátás (a szén-dioxid-kibocsátás áthelyezése), illetve az európai munkahelyek kihelyezése miatt. Előfordulhat, hogy újra meg kell vizsgálnunk a részleteket, ha nem az egész alapelveket.

Most azonban leginkább az foglalkoztat, amit el kell kerülnünk, vagyis az, hogy ne kerüljünk a túlzott szabályozás csapdájába, mert a túlszabályozás még valami sokkal rosszabbat is kiválthat: az 1930-as években bekövetkezett gazdasági válság megismétlődését. Nagyon jól tudom, hogy milyen fontos a megfelelő szabályozás a piacok jó működése és az átláthatóság szempontjából, de ne vágjuk le az aranytojást tojó tyúkot.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Hazám, Lengyelország elnöke és miniszterelnöke erőfeszítéseinek köszönhetően a józanész győzedelmeskedett a brüsszeli csúcstalálkozón, és az éghajlat-változási intézkedéscsomaggal kapcsolatban megfelelő üzenetet sikerült közvetíteni. A csúcstalálkozón – az európai vezetőknek köszönhetően – elért megállapodások alapján az indokolatlanul súlyos környezetvédelmi korlátozások veszélye, amely főleg az új tagállamokat érintené, csökkent. Nem szűnt meg azonban teljesen.

A csúcstalálkozó a pénzügyi válság problémájával is foglalkozott. Néhány nappal korábban furcsa módon egy kisebb csúcstalálkozóra került sor, amelyen csak a nagyobb országok vettek részt. Ez a kisebb csúcstalálkozó a Szovjetunió Kommunista Pártjának Politikai Bizottságára emlékeztetett. Nem helyénvaló, hogy az Unió leghatalmasabb tagállamai ráerőszakolják megoldásaikat a többi tagállamra. Ezenkívül bosszantó a kettős mérce alkalmazása. Arra utalok, hogy a tagállamokban elfogadható a bankok finanszírozása, de a lengyel hajógyárak megsegítése nem fogadható el. Ebben a tekintetben az Európai Unió nem különbözik George Orwell *Állatfarmjától*, ahol minden állat egyenlő, de egyes állatok egyenlőbbek a többinél.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) A környezetvédelmi, társadalmi és egyéb normák fejlesztésének mértékéről és gyorsaságáról szóló vitát, valamint az európai előírások felülvizsgálatát alapvető fontosságúnak tartom az európai gazdaságot érintő jelenlegi gazdasági recesszió megállítása szempontjából. Schulz úr

gúnyt űzött abból az ígéretből, hogy a Bizottság és a Tanács, sőt a Parlament is csökkentheti az Unió túlzott szabályozását. Ez pontosan az a negatív hozzáadott érték, amely csökkenti az EU nemzetközi versenyképességét. Az autó-, az elektronikai, az üveg- és a textiliparnak, illetve más ágazatoknak nem tőkeinjekcióra van szüksége, hanem ésszerű mértékű szabályozásra. A pénzügyi válság nem a szabályozás hiányának, hanem az ellenőrzési mechanizmusok sikertelenségének következménye. Ezért nem sikerült védelmet biztosítani a beruházások számára, és ez jelent veszélyt a környezetre. Ugyanez érvényes a nemzetközi szintű előírásokra. A válság és a világgazdasági recesszió lehetőséget biztosít arra, hogy a hosszú távú, fenntartható, környezetvédelmi és társadalmi szempontból elfogadható fejlődés megvalósítása céljából részletesebb előírásokat dolgozzunk ki a világpiacokra, és ne csupán az európaiakra vonatkozóan. Nemzetközi szinten is ilyen háttérrel kell megteremtünk az európaiak számára. Egyébként örömdetesnek tartom a Tanácsnak az energiaügyi intézkedéscsomaggal kapcsolatos megállapodását.

Stavros Lambrinidis (PSE). - (EL) Elnök asszony, most egy új gazdasági és szociális megállapodásra van szükségünk, egy „új gazdaságpolitikára”. Amennyiben az EU-nak nem sikerül ezt elérnie, a piac pénzsóvárgása továbbra is káros befektetésekre fog ösztönözni, amelyek megterhelik az EU jövőjét, a munkavállalók és az uniós polgárok jövőjét.

Mit is értünk új gazdaságpolitika alatt? A gazdasági kormányzás új rendszerére van szükség, az Európai Központi Banknak új szerepkört kell betöltenie, új felfogást kell kialakítanunk a szociális állammal kapcsolatban, amely nem a szabadpiac mellékterméke, hanem a fejlődés kulcsa. Új európai finanszírozásra, egy környezetbarát fejlesztési alapra, egy komoly globalizációs alapra, és természetesen nagyobb európai költségvetésre, továbbá a foglalkoztatás és növekedés tekintetében egy új, szociális Maastrichtra van szükségünk.

Marios Matsakis (ALDE). - Elnök asszony, több uniós polgár – többek között néhányan az általam képviseltek közül – szeretnék volna megkérdezni Barroso úrtól és Sarkozy úrtól, hogy igazságosnak tartják-e, hogy a jelenlegi pénzügyi válság költségeit az európai átlagpolgároknak kell megfizetniük az egyesült államokbeli, illetve európai bankigazgatók helyett, akik milliókat kerestek azzal, hogy gondatlanul – sőt, bizonyos esetekben törvénytörő módon – jártak el, és akik most örülhetnek a millióiknak, amelyeket adóparadicsomokban vagy biztonságos betéti számlákon helyezték el. Azt is szeretnék volna megkérdezni Barroso úrtól és Sarkozy úrtól, hogy igazságosnak tartják-e, hogy ha az amerikai gazdaság „meghűl” vagy rákbetegségben szenved, az európaiaknak kell kemoterápiás kezelésnek alávetniük magukat. „Igen”-t mondunk az amerikaiakkal való együttműködésre, a függőségre viszont „nem”-et.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Elnök asszony, Jouyet úr, Tbilisziben voltam, amikor az elnök úr a béketerpvel kapcsolatos tárgyalásra odaérkezett, és természetesen elismerésemet szeretném kifejezni az elnök úrnak azért, hogy gyorsan cselekedett a háború lezárása érdekében. A háború kirobbanása azonban részben a mi hibánk volt: 14 évig túlságosan óvatosak voltunk; szó nélkül néztük végig, ahogy a szeparatista régiókban egyre gyakoribbak lettek a provokációk. Igaz, hogy ez a háború ébresztő volt Európa számára, amely során a kontinens szembesült felelősségével, de a Kaukázusban még nem fejeződtek be a harcok, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a rendezetlen konfliktusok végleges lezárására egész Európa biztonságának érdekében.

Azt is jól tudom, Jouyet úr, hogy Európa országai megosztottak Grúzia NATO-hoz való csatlakozása tekintetében; én személy szerint ellenzem. Teszek Önöknek egy javaslatot: felkérem az Európai Uniót, hogy indítványozza, hogy a kaukázusi országok legyenek semlegesek. Kizárólag a semlegesség fogja enyhíteni az Oroszországgal való feszültségeket, továbbá véglegesen megvédeni a térséget az új konfliktusok kirobbanásától. A semlegesség garantálni fogja az ottani új demokráciák biztonságát, és hozzájárul saját biztonságunk biztosításához.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). - (PL) A csúcstalálkozó során az egyik legfontosabb téma a globális pénzügyi válság volt, valamint az éghajlat-változási intézkedéscsomag. Igaza volt a Tanácsnak, hogy ezt a problémát helyezte a középpontba. Az azonban aggasztó, hogy a leglényegesebb határozatokat már korábban meghozták a csupán négy ország képviselőinek részvételével megtartott ülésen. Később a kialakított álláspontot az úgynevezett eurocsoporton belül megerősítették, és csak ezután terjesztették az Európai Tanács elé. Ez az eljárás komoly aggályokat vet fel abban a tekintetben, hogy az Európai Tanácsot vajon tényleg komolyan veszik-e, vagy pusztán egy olyan fórumnak tekintik, amely automatikusan hozzájárulását adja a vezetők kisebb csoportja által hozott határozatokhoz. Azt kell-e gondolnunk, hogy tulajdonképpen most már létrejött egy háromsebességes Európa?

Tekintettel a globális válságra érdemes átgondolni a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésével kapcsolatban hozott korábbi határozatokat is. E határozatok azonnali végrehajtása tovább fokozhatná a recessziót, főleg a közép- és kelet-európai országokban, például Lengyelországban, ami kedvezőtlen következményekkel járna az egész európai gazdaságra nézve. Ezért egy külön intézkedéscsomagot kell elfogadni azon országok számára, ahol a szén a legfontosabb energiaforrás.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, tekintettel a korábbi válaszokra, rövid leszek.

McAvan asszonynak azt szeretném mondani, hogy teljesen egyetértünk vele abban, hogy az intézkedéscsomagnak ambiciózusnak kell lennie, hogy reményeink szerint – ha lehetséges – a Parlament segítségével legkésőbb karácsonyig megállapodásra tudunk jutni, valamint hogy ez a megállapodás nem lehet akármilyen megállapodás. Tehát teljesen egyetértünk az Ön gondolkodásmódjával, és reméljük, hogy megfelelő egyensúlyt fogunk elérni a versenyképesség és a fenntartható fejlődés között.

Most Starkevičiūtė asszonyhoz fordulok. Azt szeretném elmondani Önnek, hogy a pénzügyi válság már egyértelműen jelentős hatást gyakorolt. Továbbra is a tervek szerint kell haladnunk, a többi felszólalónak is ezt tudom mondani, és ezért ragaszkodunk az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomaghoz. Ami az EU költségvetését illeti, holnap kerül sor a közös vitára az első olvasat keretében. Úgy vélem, a Bizottság javaslata a növekedésre és a fenntartható fejlődésre helyezi a hangsúlyt, és ettől nem szabad eltérnünk, de majd a holnapi vita során még visszatérünk erre.

Bowis úr észrevételeivel kapcsolatban azt szeretném elmondani, hogy a pénzügyi válság miatt nyilvánvalóan nem halogathatjuk az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomaggal kapcsolatos célkitűzéseinket – ezt már kihangsúlyoztuk. Figyelembe kell vennünk azonban a nemzeti energiaforrások és ágazati egyenlegek különbségeit.

Poignant úrnak és Savary úrnak mindenekelőtt azt mondanám, hogy elismerem, hogy a francia szocialisták jelentősen hozzájárultak az Európai Parlamentben tartott vitákhoz, és nagymértékben közreműködtek az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának tevékenységében, másodsorban pedig azt, hogy azok közé tartozónak tekintem magam, akik nagyon is tisztában vannak azzal, hogy Európa milyen sokkal tartozik Jacques Delors-nak és François Mitterrand-nak. Ezenkívül úgy gondolom, hogy a Francia Szocialista Pártnak időnként hangosabban kell ezt közírára tennie, amivel bizonyos kétségek elkerülhetők lennének: „Európa nem jobb- vagy baloldali; Európa európai”. Én ezt tanultam Jacques Delors-tól, és tudom, hogy Savary és Poignant úr is osztja ezt a nézetet.

Ami az Ek asszony által mondottakat illeti, természetesen komolyan vesszük a célkitűzéseket és az ütemtervet. Intézkednünk kell annak biztosítása érdekében, hogy az intézkedéscsomag alkalmas legyen az Európa előtt álló nemzetközi kihívások kezelésére.

Radwan úr és mások által a pénzügyi válsághoz fűzött észrevételekkel kapcsolatban azt tudom elmondani, hogy természetesen teszünk intézkedéseket a polgárok, a betétesek védelme, valamint annak biztosítása érdekében, hogy azok, akik a különböző intézményekben felelősek a válságért, megfizessék annak az árát. Már elmondtuk, hogy ebben az esetben a köteles gondosság elvét kell alkalmazni. A betett pénzeszegeket a polgárok és a betétesek védelmére kell felhasználni, nem arra szolgálnak, hogy ajándékba kapják azok, akik elsődlegesen felelősek a pénzügyi válságért – akár az Egyesült Államokban, akár Európában –, mert túl sokat tettek fel a spekulációra.

Berès asszonynak természetesen igaza van abban, hogy – amint az már korábban elhangzott – kihangsúlyozza, hogy az EU-n belül és kívül is fel kell venni a küzdelmet az adóparadicsomok ellen. Az Európai Tanács következtetései nem foglalkoztak megfelelően ezzel a kérdéssel, de ahogy azt a Tanács soros elnöke közölte, sor fog kerülni újabb európai találkozókra – és itt az „európai” a helyes szó. Nem két-, három- vagy négysebességű Európáról van szó: ezek európai találkozók, ahol közösen fogalmazhatunk meg nemzetközi pénzügyi rendszabályokat – új nemzetközi pénzügyi rendszabályokat –, ezek előkészítik a gazdaság hatékonyabb hosszú távú finanszírozását. Támogatom az azzal kapcsolatban elmondottakat, hogy a Bizottság által létrehozott vitacsoporton belül többféle nézet képviselője van szükség.

Saryusz-Wolski úrnak teljesen igaza van, és egy nagyon fontos érvet hoz fel: a Tanács következtetéseit nem hangsúlyoztuk ki kellőképpen, különösen az energiaellátás biztonsága tekintetében. Ami az Európai Tanács legutóbbi ülésén az energiaellátás biztonságával kapcsolatban történt, rendkívül fontos. Ugyanakkor az energiatermelő és tranzitországokkal való kapcsolatok vonatkozásában elhangzottakat át kell ültetnünk a gyakorlatba. Elég egyértelmű, hogy a harmadik országok felé milyen üzenetet kell közvetítenünk, és ezt nyilvánvalóan szem előtt kell tartani az Oroszországgal folytatott párbeszéddel összefüggésben. Ezenkívül

a következtetéseket azáltal is meg kell valósítanunk a gyakorlatban, hogy támogatjuk az ellátási források – például az említettek, különösen a Nabucco – diverzifikációjára irányuló projekteket. Természetesen ily módon az energia terén bizonyos értelemben egy közös Európa jött létre az Európai Tanács legutóbbi ülésén.

Ami Rosati úr észrevételeit illeti, a korábban elmondottak szerint figyelembe kell vennünk Lengyelország energiával kapcsolatos helyzetének egyedi sajátosságait, különösen a szén tekintetében, de nyilvánvaló, hogy Lengyelországnak is részt kell vennie az idén valamikor később megrendezendő poznani csúcstalálkozó előkészületeiben.

Végezetül, teljesen egyetértek a Doyle asszony által elmondottakkal. Legyen felelősségérzetünk! A pénzügyi válság miatt nem feledkezhetünk meg arról, hogy válaszlépéseket kell tennünk a környezeti katasztrófával kapcsolatban, nem bújhatunk a pénzügyi válság mögé.

Azzal kapcsolatban, amit van den Burg asszony kért, a következőt tudom mondani: valóban hatékonyabb intézményi koordinációra van szükségünk a felügyelők szintjén. El kell különíteni a felügyeletet és a szabályozást, és a felügyelők tekintetében hatékonyabb intézményi koordinációra van szükségünk.

Rübig úrhoz hasonlóan én is örülök a „harmadik utas” energiatügyi javaslattal kapcsolatban elért megállapodásnak. Véleményem szerint ez egy teljesen elfogadható kompromisszum. Ennyit mondhatok Önnek. Az is fontos, hogy az energiatakarékosság érdekében adókedvezményeket biztosítsunk: ezen a ponton osztom Rübig úr nézetét.

Térjünk rá a Chichester úr által mondottakra! Igaz, hogy strukturális megoldásokra van szükségünk mind a pénzügyi válság – amely a közelgő nemzetközi csúcstalálkozók témája lesz –, mind az éghajlatváltozás tekintetében, és mindenekelőtt megfelelő szabályozásra, nem pedig túlzott szabályozásra van szükség.

Végezetül ami Czarnecki úr észrevételeit illeti, nyilvánvaló, hogy a bizonyos ágazati problémák miatt egyes országokban meg kell vizsgálnunk az alkalmazkodási lehetőségeket. Ez vonatkozik Lengyelországra, valamint az ország hajógyáraira; teljesen tisztában vagyunk a helyzettel.

Befejezésül az Isler Béguin asszony által elmondottakhoz azt fűzném hozzá, hogy tudjuk, hogy a kaukázusi problémák megoldása elhúzódó folyamat lesz, és hogy Európának megelőző lépéseket is tennie kell. Ezenkívül egyetértek azzal is, hogy előrelátóbban kell gondolkodnunk e régiók és Oroszország szomszédjainak státusával kapcsolatban.

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony, öt percben négy észrevételt szeretnék tenni. Először is, Európa végül egységes választ adott. Kezdetben nem voltunk „egységesekek”, de az eurocsoport és az Európai Tanács ülésein egyöntetűen léptünk fel, és továbbra is így kell tennünk. Úgy gondolom, hogy ezt az üzenetet mindenki támogatja. Egy olyan unióról van szó, amely a segélycsomagok koordinációjától a bankrendszerek összehangolása felé halad. Ezeket a rendszereket feltétlenül szükséges európai szinten koordinálni, hogy egyes országokban ne alakuljanak ki problémák. Egy olyan unióra van szükség Európában, amely a monetáris és pénzügyi rendszer globális kormányzására szolgál. Ezt már számtalanszor elismételtük ezen a helyen és a Tanácsban is. Egyébként mivel több tagállam érintett, ez egy olyan új üzenet, amelyről jövő héten sem feledkezhetünk meg.

Másrészt teljesen egyetértek azzal – és ezt már a Bizottság elnöke és a Tanács soros elnöke is elmondta –, hogy a pénzügyi rendszer hatékonyabb európai szintű szabályozása új szakaszának bevezetése érdekében Európának a következő néhány évben vezető szerepet kell játszania nemzetközi szinten a szabályozás vonatkozásában. Teljesen egyetértek azokkal, akik elszántan támogatták az intézményes – és nem csupán összehangolt – európai szintű szabályozást.

Harmadszor, teljes mértékben osztom azok véleményét, akik arról beszéltek, hogy a nemzeti reformprogramokat és a lisszaboni stratégiákat a mostani és a jövőbeni reálgazdaság kihívásaihoz kell igazítani. Egyébként ez a munka már elkezdődött, és a Bizottság az eredményeket decemberben terjeszti Önök és a Tanács elé. Ezenkívül – amennyiben erről az új dimenzióról és a lisszaboni stratégia új kiigazításáról van szó – figyelembe kell venni az iparszerkezetet, és különösen a kis- és középvállalkozásokat, amelyek a bankrendszer válsága által előidézett hitelhiány elsődleges áldozatai.

Végül nézzük a költségvetést. Természetesen úgy kell felhasználni a költségvetést és a nemzeti költségvetéseket, hogy a jövőre nézve ne idézzünk elő fenntarthatósági problémákat. Inkább a fiskális és a költségvetési politikán, valamint a 2005-ben felülvizsgált stabilitási és növekedési paktumon belüli mozgásteret kell kihasználni. Nagy rugalmasságra van lehetőség, de el kell kezdeni – és Önök a Tanáccsal együtt alkotják a

költségvetési hatóságot – kialakítani az európai költségvetést. Egyébként ez is olyan téma, amely egy tényleges vita tárgyát képezi.

(Taps)

Elnök. - A vitát lezárom.

Az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdésének megfelelően hat, állásfoglalásra irányuló indítványt kaptam kézhez⁽¹⁾.

A szavazásra holnap, 2008. október 22-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Tanács 2008. október 15–16-i ülésén hozott határozatok stratégiai jelentőségűek Európa jövője szempontjából. Mindenekelőtt örülök a Lisszaboni Szerződés ratifikációjáról folytatott tárgyalásoknak. Az Európai Uniónak (EU) végre kell hajtania a Szerződésben előírt intézményi reformokat annak garantálása érdekében, hogy a szervezet hatékonyan, következetesen működjön, ami átláthatóbb az uniós polgárok számára. Ezért kiemelt fontosságú, hogy a Lisszaboni Szerződés ratifikációja folytatódjon és minél hamarabb befejeződjön mind a 27 tagállamban.

Másrészről a fekete-tengeri régió belüli regionális együttműködés témájának előadójaként és a Külügyi Bizottság tagjaként szeretném kiemelni a külpolitikai szempontok jelentőségét. Szeretném újolag elismételni, hogy sürgősen közös európai energiaügyi politikát kell kidolgozni az energiaellátás biztonságának és az európai egységnek az előmozdítása érdekében, valamint hogy a stratégiai jelentőségű projektek, például a Nabucco gázvezeték határozott támogatása révén diverzifikálni kell az energiaellátást.

Végül, de nem utolsósorban üdvözlöm az arra vonatkozó határozatot, hogy az EU keleti szomszédjaival kialakított kapcsolatait, ez esetben a Moldovai Köztársasággal, új, átfogó együttműködési megállapodás aláírása révén erősítsük. Továbbá az EU-nak továbbra is aktív szerepet kell játszania Grúziában, valamint a fekete-tengeri régióban tapasztalható összes konfliktus rendezésében.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Először is szeretnék gratulálni az Európai Unió francia elnökségének elnöki tisztét betöltő Sarkozy úrnak, a Francia Köztársaság elnökének ahhoz az energiához, szenvedélyességhez és éleslátáshoz, amelyet megbízatása teljesítése során tapasztalhattunk. Akár a kaukázusi háborúról – amelyet sikerült megakadályozni –, akár a pénzügyi és gazdasági válság megoldása érdekében tett intézkedésekről van szó, az elnökség bebizonyította, hogy milyen nagy szükség van egy erős és egységes Európai Unióra, valamint egy stabil elnökségre ahhoz, hogy a gyorsan változó és egyre bonyolultabb világban kiálljunk értekeink mellett. Ami a pénzügyi válságot illeti, valamint azt, hogy jól működő gazdaságra van szükség, én amellett vagyok, hogy a bizalom helyreállítása érdekében a tagállamok használják fel pénzügyi erejüket a beavatkozáshoz. A tagállamok a magánszektorban a mérlegben fel nem tüntetett forrásokat használják fel, azaz a biztosítékokat. Ezzel összefüggésben vetném fel azt az elképzelést, hogy hozzunk létre egy közös nemzetközi eszközt az államok helyzetének értékelésére. Ez a Nemzetközi Valutaalapon (IMF) belül jönne létre, irányítása pedig megkérdőjelezhetetlen és független lenne. Egy ilyen, az államok helyzetének értékelésére szolgáló közös nemzetközi ügynökség nagyon hasznos lenne annak biztosítása szempontjából, hogy a nemzetközi pénzügyek és a világ gazdaság megfelelően működjenek, és ennél fogva egyúttal kellő társadalmi fejlődés menjen végbe.

Katerina Batzeli (PSE), írásban. – (EL) Az Európai Tanács által október 15–16-án kifejezett egyetértés csak a kezdet, ez még nem elegendő.

Helyre kell állítanunk az Európai Monetáris Unió egyensúlyát a fejlesztési és szociális politikával összefüggésben. Egységes közösségi politikára, valamint új intézményi irányításra és gazdasági kormányzásra van szükségünk az euroövezet alapvető gazdasági egyensúlyának helyreállításához.

A hitelválság kezelése érdekében tett közvetlen intézkedések következtében alapján felül kell vizsgálni egy közös európai alap létrehozását, és egyértelművé kell tenni, hogy az adófizetők hosszú távon nem terhelhetők. Az eddig nemzeti szinten alkalmazott elképzelés, miszerint hagyjuk, hogy a hitelválság önszabályozó módon működjön, a gazdaság- és szociálpolitika nemzeti szintűvé válásának, valamint egy

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

több úton haladó európai gazdaságnak a veszélyét hordja magában. El kell kerülni az EU intézményi szerkezetének ilyen jellegű szétforgácsolását.

Európa kivételes és történelmi jelentőségű lehetőség előtt áll, új gazdasági és társadalmi fejlődési modellel kell előállnia, ahogy azt elkezdte az éghajlatváltozással, az energiabiztonsággal, a társadalom stabilitásával és a fenntartható gazdasággal kapcsolatos politikák révén. Az EU-nak politikai és intézményi szinten sokkal erősebben kell kikerülnie a válságból, sokkal inkább szociális beállítottságúnak kell lennie, és vezető szerepet kell betöltenie az éghajlatváltozással kapcsolatos politika terén.

Titus Corlăţean (PSE), írásban. – (RO) Örömet szeretném kifejezni az Európai Tanács 2008. október 15–16-i következtetései miatt, amelyek az Európai Unió keleti szomszédjai, különösen a Moldovai Köztársaság tekintetében alkalmazandó politikájának átalakítására vonatkoznak. Az Európai Uniónak ténylegesen fel kell vennie politikai prioritásai közé a fekete-tengeri régiót, és nyilvánvalóan a Moldovai Köztársaságot is.

Egyértelmű megbízatást kell meghatároznunk a Moldovai Köztársasággal való fokozott együttműködésről szóló megállapodással kapcsolatos tárgyalások folytatására, ugyanakkor világos feltételként meg kell szabni, hogy bizonyítani kell a nyilvánvaló fejlődést, a chişinăui kommunista kormánynak pedig pontosan be kell tartania a demokratikus normákat és az európai jog kötelező normáit, továbbá tiszteletben kell tartani az igazságszolgáltatás függetlenségét és a sajtószabadságot. A megállapodás aláírásának előfeltételei közé tartozik a kommunista hatóságok antidemokratikus visszaéléseinek és túlkapásainak visszafogása, a törvény módosítása annak érdekében, hogy hatályon kívül helyezték azon rendelkezéseket, amelyek megakadályozzák a kettős vagy többes állampolgárságú személyeket abban, hogy állami hivatalban ügyet intézzenek és álláshoz jussanak, továbbá a választási kódexnek az uniós tagállamok szabványaival és az Európai Tanács ajánlásaival összhangban történő módosítása.

Románia eddig is a Moldovai Köztársaság Európához történő jövőbeni integrációjának fő támogatói közé tartozott, és ez ezután is így lesz, és elvárom a moldovai hatóságoktól, hogy tegyenek konkrét lépést ebbe az irányba.

Daniel Dăianu (ALDE), írásban. – Egy új Bretton Woods-i rendszert jól elő kell készíteni.

Egyre több vezető politikus támogatja egy nemzetközi konferencia megszervezését a jelenlegi nemzetközi pénzügyi helyzet strukturális hibáinak kijavítása, valamint a nemzetközi pénzügyi rendszer átalakítása érdekében. Mondanunk sem kell, hogy egy ilyen történelmi jelentőségű feladat végrehajtásához égető szükség van arra, hogy a régi és az új gazdasági hatalmak együttműködjenek. De a nemzetközi konferenciát (egy új Bretton Woods-i rendszert!) jól elő kell készíteni. Először is meg kell határozni a nemzetközi pénzügyek átalakításának logikai alapját. Keynes és Dexter White – annak ellenére, hogy háborús időszak volt – hosszú ideig irányították a szakértőket, hogy megvalósítható mintát hozzanak létre. Biztosítanunk kell, hogy mire megszületnek a határozatok, rendelkezésünkre álljon egy ilyen követendő minta. E tekintetben a Jacques de Larosiere által vezetett csapat rengeteget tudna segíteni. Másrésztől szükség van arra, hogy a jelentősebb gazdasági hatalmak szemből szembe megvizsgálják a legfontosabb kérdéseket. És ez már bonyolultabb ügy. Nagyon remélem, hogy az EU vezető szerepet vállalna a nemzetközi pénzügyi rendszer átalakítására, valamint a szabályozási és felügyeleti keretek átvizsgálására irányuló erőfeszítések egyesítése terén, hogy a pénzügyi rendszer valóban a gazdaságot szolgálhassa.

Proinsias De Rossa (PSE), írásban. – Európának, többek között Írországnak is szüksége van a Lisszaboni Szerződésre, ha következetes és hatékony politikákat akarunk kidolgozni a pénzügyi rendszer hirtelen összeomlása, az éghajlatváltozás és a világ jelentős részének alulfejlettsége következtében kialakult globális válságok kezelésére.

A gazdasági nacionalizmus nem képes megoldani ezeket a globális kihívásokat. A pénzügyi intézmények, illetve a transznacionális vállalatok sem kapnak szabad kezet, hogy azt csináljanak, amit akarnak, miközben elvárják az adófizetőkötől, hogy mentse ki őket, ha a válság beüt.

Globális kormányzási rendszerre van szükség, amely magában foglalja a pénzpiacok nemzetközi szabályozását, sőt az ilyen intézmények olyan megadóztatására vonatkozó hatáskört is, amely megakadályozza őket abban, hogy egyik országot kizárassák a másik ellen.

A piacok stabilizációjához szükség van a devizaügyletekkel kapcsolatos adórendszerre, amely a millenniumi fejlesztési célok (MFC) végrehajtása terén kialakult finanszírozási hiány pótlásához is értékes forrást biztosítana.

Ilyen adórendszer a közismert „Tobin-adó” („Tobin Tax”). Először James Tobin terjesztette elő azt követően, hogy az Amerikai Egyesült Államok megszüntette a Bretton Woods-i rendszert. Hármast hatást fejtene ki; 1.

elősegítené a devizapiacok stabilizációját; 2. jelentős pénzüsszegeket biztosítana az MFC-k végrehajtásához; 3. részben visszanyerné az eddig a pénzpiacoknak átengedett demokratikus teret.

Elisa Ferreira (PSE), írásban. – (PT) Az egységes európai fizetőeszköz olyan gátat képezett, amely e válság során megvédte az Európai Uniót a még súlyosabb problémáktól. E tekintetben az euro kétségkívül európai siker.

A deregulációval és a piacokat érintő válsággal szembenézve rengeteg, egymásnak kölcsönösen ellentmondó nemzeti intézkedésre került sor. Sietve elfogadásra került egy megállapodás, amelyet tulajdonképpen üdvözlendőnek tartunk, de nem felejthetjük el a Bizottság által tanúsított túlzott passzivitást, amikor egy csöpp körületekintésre és előrelátásra lett volna szükség.

Az elmúlt években – nem az elmúlt hónapokban – ez a Parlament jól megalapozott reformjavaslatokat tárgyalta meg és fogadott el, különösen a piaci szabályozás és a piacfelügyelet terén. E hitelesség alapján kérjük, hogy a Tanács elnöksége és a Bizottság aktívan vonja be a Parlamentet a reformmal kapcsolatos megoldásokba, amelyeknek három célt kell teljesíteniük.

Egyrészt egy integrált Európában a rendszert érintő kockázatok szabályozása nem történhet továbbra is nemzeti szinten. Strukturális intézkedésre van szükség, világos és állandó szabályokkal, amelyek garantálják a rendszer nagy teljesítményét.

Másrészt globalizált világunkban Európának aktív partnernek kell lennie egy új, a fő partnereket magában foglaló nemzetközi keret létrehozásában.

Harmadrészt most, amikor a gazdasági visszaesés már tény, összehangolt módon egy gazdaságélénkítő csomagot kell végrehajtanunk, amely garantálja a növekedést és a foglalkoztatást, és amelynek révén a családok és a vállalkozások visszanyerhetik bizalmukat.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ismét megfeledeztünk e vita lényegéről: más szóval, szakítanunk kell a meglévő politikákkal, amelyek a legfőbb okozói a jelenlegi válságnak. Ugyanakkor tegnap érdekes volt hallgatni, amint a neoliberalizmus nagy védelmezői beismerték, hogy valaminek változnia kell, de csak a „kapitalizmus átformálása” révén, amint azt Sarkozy elnök is megfogalmazta. Ezért van az, hogy egyik prioritásuk a bevándorlási politika fejlesztése, különös tekintettel a visszatérésről szóló irányelvre, amely nem tartja tiszteletben az alapvető emberi jogokat, és amely az illegális bevándorlókat bűnözőknek tekinti, nem pedig olyan embereknek, akik az országukban dúló éhezést elől menekülnek egy jobb jövő reményében maguk és családjuk számára.

Politikájuk egyik legfőbb eleme továbbra is a társadalmi problémák iránti növekvő közöny. A pénzügyi válság megoldása érdekében mérhetetlen erőforrást és politikai akaratot mobilizáltak. Ugyanakkor a társadalmi helyzet, illetve a vásárlóerő csökkenése, a fokozódó szegénység és munkanélküliség, és a bizonytalan és rosszul fizetett munka miatt kialakult válság tekintetében még mindig nincs elegendő erőforrás és nincs meg a szükséges politikai akarat. Tulajdonképpen az, amit javasolnak, inkább súlyosbítja a társadalmi helyzetet és mélyíti a javak elosztása tekintetében meglévő egyenlőtlenségeket.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az Európai Tanács megerősítette a korábban elfogadott intézkedéseket, amelyek célja a pénzügyi tőke, a kapitalista rendszer gerincének megmentése és egy „folytatódó strukturális reform” biztosítása.

A „kapitalizmus átformálása” egyszerűen erőteljesebb kapitalizmust jelent, annak minden ártalmas ellentmondásával együtt: a munkavállalók még súlyosabb kizsákmányolása, a közszolgáltatások további liberalizációja és magánosítása, és több, munkából szerzett jövedelem tőkébe történő átvitele – ez az a politika, amit Portugália szocialista kormánya kitartóan követ.

Mindazonáltal egyetlen szó sem esett eddig a következőkről:

- a munkavállalók és az egész lakosság növekvő nehézségei, a fizetések és társadalombiztosítási ellátások növelése, az alapvető áruk és szolgáltatások árának csökkentése, és a jelzáloghitelekkel kapcsolatos növekvő költségek hatékony féken tartása;

- a termelő beruházások, munkavállalói jogok, közszolgáltatások és – a bankszektorhoz hasonlóan – egy erős állami vállalati ágazat támogatása a felhalmozott tőke méltányos elosztása által;

- az EU jelenlegi monetáris politikájának és stabilitási paktumának lezárása, az „adóparadicsomok” felszámolása, valamint a strukturális alapoknak a hatékony gazdasági fejlődés biztosítása és a munkavállalók életkörülményeinek javítása érdekében történő megerősítése és felhasználása.

Más szóval, semmi sem történik a kapitalista politikákkal való szakítás érdekében....

Harangozó Gábor (PSE), írásban. – Tekintettel a jelenlegi rendkívüli piaci körülményekre, konkrét intézkedésekre van szükség annak érdekében, hogy megfelelő rugalmasságot biztosíthassunk a stabilitási paktum végrehajtásában. E példa nélküli események rámutattak az európai pénzügyi integrációs rendszer egy ilyen horderejű válság esetén felmerülő korlátaira. A stabilitási paktum reformját követően senki sem számított ilyen mértékű pénzügyi zavarra, és a stabilitási paktumban a gazdaság lassulása esetére biztosított rugalmasság nem tűnik elegendőnek a közelmúlt eseményeinek fényében. Fenn kell tartanunk a költségvetési fegyelmet, ugyanakkor nagyobb fokú rugalmasságra van szükség ahhoz, hogy lehetővé tegyünk, hogy az új tagállamok a lehető legrövidebb időn belül csatlakozzanak az eurozónához. A jelenlegi szabályok mellett a pénzügyi válság megakadályozhatja, hogy az új tagállamok a tervezett ütemben csatlakozhassanak az eurozónához. Az európai árfolyammechanizmus-program kidolgozása mögött álló gazdasági érveket hozzá kell igazítani a jelenlegi pénzügyi viszonyokhoz, hogy az eurozónához csatlakozó országokban megteremtjük a fenntartható pénzügyi piacok működéséhez szükséges feltételeket. A folyamat felgyorsítása, azaz ha az egyes új tagállamoknak – egyedi gazdasági helyzetüktől függően – engedélyezzük, hogy egyéni útjukat követve vezessék be az eurót, megoldást hozhat, tekintve, hogy a pénzügyi válság hangsúlyozta annak szükségességét, hogy a csatlakozó országok bekerüljenek az eurozónába.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban. – (PL) A jelenlegi válság pénzügyi összeomlásnak tűnik, amelyben az energia és az élelmezés kérdése is érintve van. Ez csak a jéghegy csúcsa, az alapul szolgáló okok pedig részben az alapvető erkölcsi elvek feladásán, részben pedig az emberi naivitásban keresendők. Mindez a spekulációk és a kockázatos beruházások eredménye.

Sem a fizikában, sem pedig a gazdaságban nem létezik olyan, hogy örökös mozgás. Mi vezette azokat az embereket, akiknek csalásai a világ pénzügyi rendszerének összeomlását okozták? Hagytuk, hogy olyanok tévesszenek meg bennünket, akik vagyonukat csalással szerezték. Most pedig az adófizetőktől várják, hogy mentőövet dobjanak a bankrendszernek. Számítások szerint ez többbe fog kerülni, mint az Európai Unió egész költségvetése. A pénzügyi csapást először az Egyesült Államokban érezték, de a következmények az egész világra kiterjedtek. Egyes országok, például Izland, a teljes katasztrófa küszöbén találták magukat. A válság továbbgyűrűzése nem kerülhető el, ami további veszteségeket fog okozni. Lehet-e ebből az egészből valamilyen pozitív fejlemény? Talán igen. Talán megértjük végre, hogy nem lehet illúziókra, téves feltételezésekre építeni: a megbízhatóság és szolidaritás szilárd alapját kell megteremteni. Nem azt kell elérni, hogy a bankok biztonságosságával kapcsolatos mondások visszanyerjék régi jelentésüket. A saját jövőnk és a gyermekeink jövője a tét. A piacgazdaságnak, vagy más szóval a kapitalizmusnak szilárd és meginghatatlan elvek alapján kell működnie, amelyek közül a tisztesség az egyik legfontosabb.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani a Tanács soros elnökének az általa kifejtett érvekért, amelyekkel egyetérték: a környezet érdekeit mindenkor kiemelten kell kezelni, akár jó idők, akár nehéz időkben élünk. A Wurtz úrnak és Cohn-Bendit úrnak adott válaszai hasonlóképpen találóak voltak.

Aggályaimat szeretném kifejezni, különösen a kibocsátáskereskedelemmel kapcsolatban. Ha végiggondoljuk, hogy mit történt ebben a Házban idén ősszel, a Parlament állásfoglalása nem tekinthető egy demokratikus folyamat eredményének. Indokolatlan módon érződik rajta a kapkodás, és a bizottságok nem tudták, hogy miről is szavaznak. Az előterjesztett módosítások csak egyfajta álmódosítások, minket pedig manipuláltak és félrevezettek. Az előadó és a csoportkoordinátor mindannyiunkat cserbenhagyott, amikor nem azt a döntést képviselték, amelyet a képviselőcsoport megszavazott. Ilyen még nem történt ebben a parlamentben.

A Bizottság is hibás. Ezt a hatalmas jogalkotási csomagot túlságosan későn nyújtotta be, aztán – az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi összhang nevében – figyelmeztetett arra, hogy ne merjünk hozzájárulni. Az eredmény egy gyenge kibocsátáskereskedelemi modell lett, amely, ha megvalósul, feltornázza a költségeket és fenyegetni fogja az európai munkahelyeket. Minden egyoldalúan alkalmazott aukció csak további adóterhet jelent. Nem értem, miért hasznos a környezet számára az, ha az európai termékeket – amelyek a világon a legtisztábban készülnek – az éghajlatváltozás elleni küzdelem nevében ezzel a teherrel sújtják.

Az aukciók nem csinálnak mást, mint hogy elviszik a szennyezést Európából valahová máshová, és ezzel itt nő a munkanélküliség. Ez nem jó, és nem is felelős környezetvédelmi politika. Hatékonyabb éghajlat-politikára van szükségünk!

A kibocsátásokat az általunk tett kötelezettségvállalásokkal összhangban kell csökkenteni. A mi alternatívánk is megérdemli, hogy a Parlamentben megfelelően megvitassuk. Több tagállam támogatja, csakúgy, mint az Európai Gyáriparosok Szövetsége és az egész európai szakszervezeti mozgalom. Egy másik olvasat megszüntetné azt a demokratikus hiányt, amely mostanra kialakult a Házban.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Oroszország és Grúzia között kialakult válság, illetve azzal párhuzamosan a pénzügyi válság nem csak elméleti szinten, de a gyakorlatban is bizonyította az európai intézmények megreformálásának szükségességét. Csak az egy hangon megszólaló, egységes Európa tud az ilyen helyzetekre reagálni. A Lisszaboni Szerződés végrehajtása valóban szükségszerű. Decembertől a Tanácsnak elő kell állnia egy ebbe az irányba mutató megoldással, nem foglalkozva a lehetséges következményekkel. A pénzügyi, energetikai és politikai biztonság, valamint az európai projekt alapvető értékeinek megszilárdítása csak a szomszédainkkal folytatott szoros partnerség révén garantálható.

Az „európai partnerség” kezdeményezés egy új politikai dimenzióval bővíti a szomszédainkkal fenntartott kapcsolatokat, kiegészítve és támogatva azokat a projekteket, amelyek már most folyamatban vannak a fekete-tengeri térségben. Mindezt egy olyan intézményesített keret előmozdítása révén teszi, amely segít a liberálisabb vízumellenőrzésekre vonatkozó megállapodások felülvizsgálatában, egy szabadkereskedelmi térség létrehozásában, valamint stratégiai partnerség kialakításában keleti szomszédainkkal.

Érzékelhetők a „kimerültség” az Európai Unió bővítésével kapcsolatban, de nem engedhetjük meg magunknak, hogy olyan országokat, mint például Moldova vagy Ukrajna, hosszú ideig az Unión kívül tartsunk. A „keleti partnerség”-nek egyértelmű jelzéssel, menetrenddel kell szolgálnia ezen országok számára, amely megnyitja számukra az uniós csatlakozás lehetőségét, feltéve – természetesen – hogy minden szinten megfelelnek a kívánalmaknak.

Esko Seppänen (GUE/NGL), írásban. – (FI) Az uniós csúcson megvitatták, hogy az amerikai gazdaság saját Kína-szindrómája – azaz a pénzgazdaság központjának megolvadása a Wall Street-en – radioaktivitásával az európai piacokat is megfertőzte. Ennek következtében a világ egy USA-utáni korba lép át. Az USA tekintélye összeomlott, amikor „Kapitalizmus” nevű hajója a hiperliberálisok ideológiáján zátonyra futott.

Remélhetőleg az USA-ban most kialakult szegénység és az ország kölcsönhöz jutással kapcsolatos nehézségei felgyorsítják az amerikai katonai beavatkozások megszüntetését az általa megszállt országokban. Figyelembe véve az Egyesült Államok megszálló erejét, Oroszország dél-oszétiai túlzott katonai műveletei határozottan nagy figyelmet kaptak. Elégedettnek kell lennünk a csúcstalálkozó eredményével annyiban, hogy a szélsőséges uniós országok és az amerikai fundamentalisták Oroszország elszigetelésre irányuló felhívásai nem leltek támogatásra.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), írásban. – (HU) Nem szabad hagynunk, hogy Európa fizesse meg az Amerikából induló pénzügyi válság, a spekuláció árát, hogy a kisemberek igrák meg a levét a bankok rövidlátásának és a spekulánsok mohóságának.

Az Európai Tanácson elfogadott csomag remélhetőleg gátat szab majd a pénzügyi cunaminak. Az Unió és a tagállami kormányok kiemelt további együttes feladata, hogy mindent megtegyen a válság reálgazdasági és szociális hatásainak mérséklésére, az elhúzódó recesszió megelőzésére, a beruházások védelmére.

Tartalékolnunk kell, hogy meg tudjuk védeni polgárainkat. Ennek érdekében az európai országok szükségintézkedéseket kénytelenek bevezetni, csökkentik a költségvetési kiadásokat, átmenetileg felfüggesztik adócsökkentési terveiket, sőt növelik az adókat. Ez történik Franciaországtól Nagy Britanniáig, Olaszországtól Lettorszáig. Ezt azonban csak nemzeti konszenzussal lehet hatékonyan megtenni, mindenki, aki ezzel szembemegy, az ország pénzügyi stabilitását kockáztatja.

A piacgazdaságot alapjaiban kell újragondolni. A piaci folyamatok társadalmi kontrollja elengedhetetlen, a versenyt nem bénító, de azt felügyelő szabályozásra van szükség. Az Európai Parlament támogatja a Gyurcsány Ferenc magyar miniszterelnök által már korábban is javasolt európai szintű pénzügyi és tőkepiaci felügyelet gondolatát.

Az nem megy, hogy a felelősök elkerüljék a felelősségre vonást. Az nem büntetés, ha befagyaszthatjuk az amúgy is többmilliósi fizetéseket. Nem kerülhető meg a büntetőeljárás, ennek keretében a vagyonelkobzás, zárolás azoknál, akik hibásak a nemzetközi pénzügyi válság előidézésében.

8. Szavazások órája

Elnök. - Most a szavazás következik.

(A szavazás eredményeit és egyéb részleteket lásd a jegyzőkönyvben.)

*
* *

Jan Andersson, előadó. – (SV) Elnök asszony, felhívnam a figyelmét, hogy késésben vagyunk. Még rengeteg jelentést meg kell vitatnunk, és az általam kidolgozott jelentés az utolsó a szavazási listán. Mivel lehet, hogy sok képviselő addig már el fog menni, szeretném, ha az Andersson-jelentés szavazását holnapra halasztanánk. Szeretném meghallgatni, hogy a többi képviselőcsoport is támogatja-e ezt a javaslatot.

(Taps)

Elnök. - Ez ésszerűnek tűnik számomra.

Van valakinek ellenvetése?

Akkor meghoztuk a döntést.

(Az Andersson-jelentésről (A6-0370/2008) történő szavazást 2008. október 22-ére halasztják.)

*
* *

8.1. Az olajár megemelkedésével kapcsolatos kihívás kezelése (szavazás)

8.2. Az Európai Közösség és Új-Zéland közötti tudományos és technológiai együttműködés (A6-0367/2008, Angelika Niebler) (szavazás)

8.3. A Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO) és az EK között a légiközlekedés-védelmi ellenőrzésekről és a kapcsolódó kérdésekről létrejött együttműködési szándéknyilatkozat (A6-0374/2008, Paolo Costa) (szavazás)

8.4. Gépjármű-felelősségbiztosítás (kodifikált szöveg) (A6-0380/2008, Diana Wallis) (szavazás)

8.5. Az egyszerű nyomástartó edények (kodifikált szöveg) (A6-0381/2008, Diana Wallis) (szavazás)

8.6. A gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványa (kodifikált szöveg) (A6-0385/2008, Diana Wallis) (szavazás)

8.7. Az EK-Szerződéshez csatolt, a túlzott hiány esetén követendő eljárásról szóló jegyzőkönyv alkalmazása (kodifikált változat) (A6-0386/2008, Diana Wallis) (szavazás)

8.8. A légiközlekedési ágazaton belüli megállapodások és összehangolt magatartások egyes csoportjai (kodifikált szöveg) (A6-0379/2008, Diana Wallis) (szavazás)

8.9. A Közösségek saját forrásainak rendszere (A6-0342/2008, Alain Lamassoure) (szavazás)

- 8.10. Kerethatározat a büntetőeljárások során felhasználandó bizonyítékok megszerzéséről (európai parancs) (A6-0408/2008, Gérard Deprez) (szavazás)**
- 8.11. A tőkehal-állomány helyreállítása (A6-0340/2008, Niels Busk) (szavazás)**
- 8.12. Az EU Szolidaritási Alapjának igénybevétele (A6-0399/2008, Reimer Böge) (szavazás)**
- 8.13. 7/2008. sz. költségvetés-módosítás (A6-0412/2008, Kyösti Virrankoski) (szavazás)**
- 8.14. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap igénybevétele (A6-0405/2008, Reimer Böge) (szavazás)**
- 8.15. Az éghajlatváltozás elleni globális szövetség kiépítése az Európai Unió és az éghajlatváltozás által leginkább veszélyeztetett szegény fejlődő országok között (A6-0366/2008, Anders Wijkman) (szavazás)**
- 8.16. Kormányzás és partnerség nemzeti, regionális és projektalapon a regionális politika terén (A6-0356/2008, Jean Marie Beaupuy) (szavazás)**
- 8.17. „A jogalkotás minőségének javítása - 2006” a szubszidiaritás és az arányosság elveinek alkalmazásáról szóló jegyzőkönyv 9. cikke értelmében (A6-0355/2008, Manuel Medina Ortega) (szavazás)**
- 8.18. A Bizottság 24. éves jelentése a közösségi jog alkalmazásának nyomon követéséről (A6-0363/2008, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)**
- 8.19. A szabályozó ügynökségek intézményi aspektusainak jövőbeli rendezésére vonatkozó stratégiáról szóló jelentés (A6-0354/2008, Georgios Papastamkos) (szavazás)**
- 8.20. Letartóztatási parancs Joseph Kony ellen a Nemzetközi Büntető Bíróság előtti perére tekintettel (B6-0536/2008) (szavazás)**
- 8.21. Erasmus Mundus program (2009-2013) (A6-0294/2008, Marielle De Sarnez) (szavazás)**
- 8.22. A személyhajókra vonatkozó biztonsági szabályok és követelmények (átdolgozott szöveg) (A6-0300/2008, József Szájer) (szavazás)**
- 8.23. A géntechnológiával módosított mikroorganizmusok zárt rendszerben történő felhasználása (átdolgozott szöveg) (A6-0297/2008, József Szájer) (szavazás)**
- 8.24. A tengeri áru- és személyszállításban használt statisztikai adatszolgáltatás (átdolgozás) (A6-0288/2008, József Szájer) (szavazás)**
- 8.25. Community statistics on trade between Member States (A6-0348/2008, Eoin Ryan) (vote)**

8.26. A házassági ügyekben alkalmazandó jog (A6-0361/2008, Evelynne Gebhardt) (szavazás)

– A szavazás előtt

Panayiotis Demetriou, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a következő szóbeli módosítást szeretném javasolni: „A házastársak közös megegyezéssel kijelölhetik a házasság felbontására vagy a különválásra alkalmazandó jogot, feltéve hogy az a jog összhangban van a Szerződésekben és az Európai Unió Alapjogi Chartájában meghatározott alapvető jogokkal és az általános közérdek elvével.”

Ez a szóbeli módosítás korlátozza a házastársak azon jogát, hogy – a 20. cikkben előírt módon – megválaszthassák az alkalmazandó jogot. Véleményem szerint ez összhangban van a PPE-DE képviselőcsoport politikájával, amely korlátozni kívánja az alkalmazandó jog megválasztását, hogy az összhangban legyen – mint ahogyan az itt elhangzott – az alapvető jogokkal és a közérdekkel is. Így az a bíró, akihez a házastársak egy másik ország joga alkalmazásának kérelmével fordulnak, a kérelem mérlegelését követően mondhatja azt, hogy elutasítja a kérelmet, mivel az ellentétes a közérdekkel vagy az alapvető jogokkal.

Evelynne Gebhardt, előadó. – (DE) Elnök asszony, elfogadom ezt a módosítást, mert az magától értetődő. Az alkalmazandó jognak természetesen összhangban kell lennie a szerződéseinkben és az Alapjogi Chartában meghatározott elvekkel. Egyetértek a módosítással.

Elnök. - Van valakinek ellenvetése az elhangzott szóbeli módosítás beépítésével kapcsolatban?

Úgy látom, nincs.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

Carlo Casini (PPE-DE). – (IT) Elnök asszony, természetesen egyetértek azzal, hogy az emberi jogokat és az Unió alapvető jogait tiszteletben kell tartani az alkalmazandó jog megválasztásakor. De itt nem ez a kérdés. A kérdés az, hogy ha házastársak megválaszthatják az alkalmazandó jogot – itt megjegyezném, hogy a jog megválasztása valamennyi jogrendszerben kivételes –, akkor ennek a jognak a 27 uniós tagállam valamelyike jogának kell lennie vagy lehet a világ bármely országának a joga.

Ezért nem utasítom el a módosítást, ugyanakkor úgy érzem, nem zárhatom ki a szavazás lehetőségét az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának későbbi módosításairól, amelyek értelmében csak a 27 uniós tagállam valamelyikének a joga válik választhatóvá.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök asszony, ebből a vitából nyilvánvaló, hogy még mindig van hová előrelépni, ami ezt a kérdést illeti. Ezekről a kérdésekről a bizottságban kellett volna szót ejteni. Az eljárási szabályzattal összhangban ezért is kérem Önt arra, hogy ezt a jelentést utalja vissza a bizottsághoz.

(A bizottsághoz való visszautalásra irányuló kérést elutasítják.)

– A 32. módosításról történő szavazás után

Evelynne Gebhardt, előadó. – (DE) Elnök asszony, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja, az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja, a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja, valamint a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport közötti megállapodás a következőképpen szól: ha a PPE-DE részéről elfogadjuk ezt a szóbeli módosítást, a PPE-DE minden további módosítását visszavonja. A PPE-DE képviselőcsoporttól e módosítások visszavonását várom.

Panayiotis Demetriou, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, igaz, hogy a megállapodásban szerepelt ez a feltétel. Casini úr más véleményt képviselt. Úgy vélem, hogy a PPE-DE módosításait fedi az általam javasolt szóbeli módosítás, amelyet jóváhagytak, ezért nem szükséges szavazni ezekről a módosításokról, amelyek pontosan annak érdekében kerültek előterjesztésre, hogy támogassák a jog korlátozására irányuló felhívást.

Elnök. – Következésképpen a 32–37. módosítás érvényét veszítette.

Folytassuk, tehát. A képviselőcsoportok jelezték, hogy mondanivalójuk van.

- A jogalkotási állásfoglalásról történő szavazás előtt

Cristiana Muscardini (UEN). - (FR) Elnök asszony, az embernek időnként fel kell tennie a szemüvegét, hogy lássa, van-e olyan képviselő, aki – az eljárási szabályzattal összhangban – szólni szeretne az elnökséghez.

Amint azt Önök is tudják, az egyik képviselőcsoport által elutasított módosításokat egy másik megszavazhatja. Mi a Nemzetek Európájáért Unió Képviselőcsoportja által elfogadott módosításra fogunk szavazni.

Elnök. - Muscardini asszony, az imént mondtam ki, hogy a módosítások érvényüket veszítették. Így azokat már nem bocsáthatom szavazásra.

8.27. A Közösség legkülső régióiban nyilvántartott halászflokkák igazgatása (A6-0388/2008, Pedro Guerreiro) (szavazás)

9. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

– Anders Wijkman jelentése (A6-0366/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Üdvözlöm az Európai Unió, a legkevésbé fejlett országok és a kis, fejlődő szigetállamok közötti, éghajlatváltozás elleni globális szövetség létrehozására irányuló javaslatot. Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás költsége akár 80 milliárd USD is lehet, mivel a megoldás – természetesen – a trópusi esőerdők kivágásának megállítása lenne. Az a 60 millió EUR, amit erre a célra előirányoztunk, az említett költségek kevesebb, mint 1%-a, mindazonáltal jelentős összeg a legtöbb veszélyeztetett ország számára, feltéve, hogy hatékonyan használják fel. A szövetség egy esélyt kínál, ha a megelőző kockázatkezelés referenciapontjaként és módszertani központjaként működik azon természeti katasztrófák tekintetében, amelyek a legszegényebb országokat sújtják majd az éghajlatváltozás miatt. A leggyengébb pontot az jelenti, hogy nincs megfelelő koordináció a hatalmas számú tevékenység között. A szövetségnek nem feladata, hogy helyettesítse a humanitárius segítségnyújtást, viszont segítenie kell a várható katasztrófák hatásának minimálisra csökkentésében oly módon, hogy innovatív programokon keresztül támogatást nyújt, megerősíti a nemzeti és a helyi szintű közigazgatási struktúrákat, és növeli a veszélyeztetett szigetállamok lakosainak tudatosságát.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Elnök asszony, én a jelentés ellen szavaztam, mert úgy vélem, hogy a szén-dioxid-kibocsátás drasztikus csökkentésével kapcsolatos egész elképzelés, amelyre a Bizottság, az Európai Parlament és az Európai Tanács tett javaslatot, alapvetően rossz és nincs megfelelő jogalapja. Ezenkívül, ha ez a politika alkalmazásra kerül hazámban, Lengyelországban, az ország többet veszítene, mint amennyit eddig közvetlen kifizetések, közvetett támogatások és juttatások formájában kapott, és még fizetni is kellene. Ez azt jelenti, hogy a politika katasztrofális hatással lenne számos fejlődő ország gazdasága számára. Nem mutatna jó példát a Föld többi részének, tekintve, hogy ezen elv világszintű végrehajtásának elméletileg az Európában elért eredményeken kell alapulnia. Ha azonban a politika csak Európában kerül végrehajtásra, az 500 milliárd EUR teljesen szükségtelen elpazarlást jelentené.

– Jean-Marie Beaupuy jelentése (A6-0356/2008)

Victor Boştinaru, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a jelentés utal a kohéziós politika jövőjére. Nehéz volt olyan gyakorlati válaszokat találni, amelyek a 27 tagállamra és azok eltérő kormányzati struktúráira és partnerségi rendszereire egyaránt érvényesek. Az előadónak sikerült igen konkrét javaslatokat megfogalmaznia. A kormányzással kapcsolatban két elemet szeretnék hangsúlyozni. A regionális és a helyi hatóságok számára lehetővé kell tenni, hogy jobb és hatékonyabb felelősségmegosztást. Szintén rendkívül fontos a pénzalapokkal és projektekkel kapcsolatos szakértelem és igazgatási kapacitás pótlása, mind regionális, mind helyi szinten. Ami a partnerséget illeti, a jelentés nagyon helyesen hangsúlyozza a mindenre kiterjedő eljárások és a teljes körű felelősségvállalás központba helyezését. Minden politikai és végrehajtási szakaszba a lehető legnagyobb számú érdekeltet kell bevonni, és ehhez kötelező minimumszabályokra van szükség.

Rendkívül elégedett vagyok azzal, ahogyan az előadó kezelte hozzájárulásainkat és aggályainkat, és ismételten gratulálok neki kiváló munkájához.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Én, aki korábban az önkormányzati struktúrában tevékenykedtem, a partnerség elvét az EU kohéziós politikának központi elemének tartom, csakúgy, mint Jean-Marie Beaupuy előadó. Ezért a jelentés mellett szavaztam.

A sikeres partnerséghez a folyamat kezdetén bizonyos mértékű beruházásra van szükség, jóllehet később megtakarítást lehet elkönyvelni az idő, a pénz és a hatékonyság tekintetében. A helyi választott képviselőknek szóló Erasmus program létrehozása elősegítené a már kipróbált és bevált módszerek cseréjét a közügyek igazgatása terén, egy uniós keretben.

Felszólítom az illetékes intézményeket, különös tekintettel az EU12 országaira, amelyek közé saját hazám, Szlovákia is tartozik, hogy lelkiismeretesen alkalmazzák a partnerség elvét a 2007–2013 közötti programozási időszakban, és használják ki ezt a történelmi lehetőséget és szüntessék meg a régiók közötti egyenlőtlenségeket. A helyi politikusok nagyon jól ismerik a saját területeiket és képesek arra, hogy megtalálják a leghatékonyabb megoldásokat saját városaik és falvaik problémáira. Ezért felszólítom a tagállamokat, hogy tegyenek intézkedéseket annak érdekében, hogy az EU kohéziós politikájával kapcsolatos végrehajtási hatáskört decentralizálják, azaz a központi szintről regionális szintre helyezték át.

– Marielle De Sarnez jelentése (A6-0294/2008)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) A felsőoktatásban érintett személyekkel együtt melegen üdvözlöm az Erasmus Mundus program második szakaszát. Biztos vagyok abban, hogy senkit sem kell meggyőzni arról, hogy a világ különféle részéről származó tehetséges fiatalok integrálása alapvető eleme a béke építésének és fenntartásának, és nem csak a mi kontinensünkön, de az egész világon. Kiszélesedik a diákok látóköre, és megtanulnak másféle nézőpontokból nézni dolgokat. Mindez közvetlen kapcsolatok, idegen nyelven tartott órák, valamint a más kultúrák megismerése eredményeként történik. A diákok nyitottabbá és toleránsabbá válnak. Ezért is támogatom erőteljesen az Erasmus Mundus programról szóló jelentésben foglalt új elképzelést.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, De Sarnez asszony jelentése ellen szavaztam, mert számomra elfogadhatatlan, hogy a programot anélkül hosszabbítják meg, hogy alapvető változtatásokat vezetnének be azon megkülönböztetés kapcsán, amit az európai diákok kénytelenek elszenvedni Európán kívüli társaikkal szemben akkor, ha támogatást igényelnek. A harmadik országokból érkező diákok 21 000 EUR összegű éves támogatásban részesülnek, míg azok az európai diákok, akik az Erasmus Mundus keretében az Európai Unión kívül szándékoznak tanulmányokat folytatni, csak 3100 euróra számíthatnak. Mivel az ilyen mértékű különbséget nem lehet tárgyilagosan megmagyarázni vagy megvédeni, ezt a megkülönböztetést nem lehet és nem szabad tovább fenntartani.

– József Szájer jelentése (A6-0297/2008)

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Egy, a génmódosított szervezetek engedélyezéséről szóló riport riportőreként, illetve ez esetben véleményadójaként ismételten hangsúlyozni szeretném, hogy az Európai Parlamentnek nagyobb szerepet kell kapni a folyamatok ellenőrzésében. Az európai polgárok félnek a GMO-k átláthatatlan felhasználásától, és a parlamenti ellenőrzés nyilvánosságát és átláthatóságát jelent. A bizalmatlanságot csak így, a teljes nyilvánossággal lehet mérsékelni. A genetikailag módosított mikroorganizmusok esetében is el kell érni, hogy az egészségügyi és környezeti biztonságot illető kérdésekben kötelezően vonják be az Európai Parlamentet. Örülök, hogy ez irányú módosító indítványaimat, amelyet a Környezetvédelmi Bizottság egyhangúlag támogatott, most az Európai Parlament is megszavazta.

– Evelynne Gebhardt jelentése (A6-0361/2008)

Carlo Casini (PPE-DE). – (IT) Elnök asszony, úgy érzem, világosabban el kell magyaráznom, hogy miért nem értek egyet azzal, illetve miért tartom igazságtalannak azt, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja által a Gebhardt-jelentés tekintetében előterjesztett módosításokat érvénytelennek minősítsék, csak mert szavazás történt egy teljesen más kérdéstről.

Egy dolog azt mondani, hogy az ember a világ bármely országának jogát választhatja, feltéve hogy az nem sérti az emberi jogokat; és teljesen más dolog azt mondani, hogy az ember az uniós tagállamok jogai közül választhat. Ez a két dolog teljesen más, ezért tartom igazságtalannak, hogy vissza kell vonni az utóbbi kérdésben előterjesztett módosításokat.

Ugyanakkor egyetértek az európai igazságügyi térség megteremtésére irányuló erőfeszítésekkel, az európai harmonizációval, és remélem, hogy e rendelet további vitáiban elfogadják majd az érveimet. Nincs értelme

Kína vagy valamely távoli atlanti-óceáni állam jogát alkalmazni például az olyan érzékeny kérdésekben, mint a házassági ügyek, amikor sokkal sürgetőbb szükség van az Unió 27 országának egyesítésére.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) A válás sajnos az európai civilizáció sötét oldalához tartozik, és egyre nő az ún. nemzetközi válások száma. Mindig a gyerekek azok, akiket a válás a leginkább megvisel. A nemzetközi válások esetében felmerül a kérdés, hogy melyik országban folytassák le az eljárást, amelynek során meghozzák a döntést a gyermekek jövőjéről. Támogattam azt az intézkedést, amely egyértelműbb szabályokat vezet be azon válni kívánó párok esetében, akiknek különböző az állampolgárságuk, mivel lehetővé válik mindkét fél számára, hogy – egy megállapodás alapján – megválasszák azt a bíróságot, és ezáltal annak a tagállamnak a jogát, amellyel valamiféle kapcsolatuk van. Ez nagyon fontos, különösen akkor, ha a házaspár egy olyan országban él, amelynek egyikük sem állampolgára. A jogi szabályok nagymértékben különböznek az egyes tagállamokban, ezért további előrelépést jelent, hogy az Európai Parlament az intézkedés keretében azt a feladatot adta a Bizottságnak, hogy építsen ki egy nyilvánosan elérhető internetes tájékoztató rendszert, amely tartalmazza az összes szükséges információt. Meg kell jegyezni, hogy a nemzetközi válások ma évente százhetvenezer házaspárt és gyermekeiket érintik.

David Sumberg (PPE-DE). - Elnök asszony, köszönöm a szót! Én, a Parlament konzervatív képviselőivel együtt a Gebhardt-jelentés ellen szavaztam. Mielőtt európai parlamenti képviselői mandátumomat megszereztem, ügyvédként tevékenykedtem az Egyesült Királyságban, és esetenként családjogi kérdésekkel is foglalkoztam. Véleményem szerint a jelentés elfogadása visszalépést jelent. Az egyes nemzetállamokra kell hagyni azt a döntést, hogy mely jogot kell alkalmazni az ilyen esetekben.

Semmi szükség az Európai Bizottság vagy más európai szerv közbeavatkozására. Országainkban mások a hagyományok, a válással kapcsolatos nézetek, más a hit, a vallás, más a háttér, és teljesen helyénvaló, hogy minden egyes ország figyelembe vegye ezeket a szempontokat. Nem fogadhatjuk el, hogy a felsőbb szerv mondja meg nekünk, hogy mit tegyünk.

Köszönöm, hogy felszólalhattam, és köszönöm ezt az emlékeztető lehetőséget, amikor őszintén elmondhatom, hogy – Öntől eltekintve, tisztelt elnök asszony – egy teljesen és tökéletesen üres ülésterem előtt beszélhettem.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

– Angelika Niebler jelentése (A6-0367/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) A Niembler asszony által kidolgozott, az egyrésről az Európai Közösség, másrésről Új-Zéland kormánya közötti tudományos és technológiai együttműködésről szóló megállapodásnak az Európai Közösség nevében történő aláírásáról szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról szóló jelentés (A6-0367/2008) mellett szavaztam, mivel Új-Zéland az egyetlen Európán kívüli iparosodott ország, amellyel az Európai Közösség még nem kötött megállapodást a tudományos és technológiai együttműködésről.

Jelenleg a Közösség és Új-Zéland közötti együttműködés a Bizottság és Új-Zéland kormánya között 1991. május 17-én aláírt és hatályba lépett, tudományos és technológiai együttműködésről szóló informális megállapodáson alapult. Ez a megállapodás ugyanakkor nem írja elő az együttműködés intézményi összehangolását, és nem tartalmaz konkrét szabályokat a szellemi tulajdonjogok kezelésével és védelmével kapcsolatban. Nemrég Új-Zélandra látogattam és lehetőségem volt eszmecsere folytatni az ország néhány legmagasabb rangú tisztviselőjével, akik megerősítették, hogy szándékukban áll szorosabbra fűzni ezt az együttműködést, egy, az élelmiszerekkel, a mezőgazdasággal és a biotechnológiával, az információs és kommunikációs technológiákkal, az egészségügygel, a környezettel és a kutatók mobilitásával kapcsolatos keretprogramon keresztül.

Ezek az ágazatok pontosan megegyeznek azokkal, amelyek a Bizottság szerint leginkább szolgálják az EU érdekeit és leginkább ígéretesek az EU számára a jövőbeni együttműködést tekintve, amely lehetővé teszi majd, hogy az EU maximálisan kihasználja az ezzel az iparosodott országgal folytatott együttműködésben rejlő lehetőségeket.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) A svéd konzervatívok támogatják a Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy speciális programot hozzanak létre azzal a céllal, hogy segítséget nyújtsanak a szegény fejlődő országoknak az éghajlatváltozás hatásaira való felkészülésben, illetve az e hatásokhoz való alkalmazkodásban. Szintén támogatjuk a bizottsági javaslatról szóló parlamenti jelentés lényegi tartalmát, ezért úgy döntöttünk, hogy a jelentés mellett szavazunk.

Ugyanakkor ellenezzük azt a kérést, hogy a jelenlegi költségvetést 2010-ben 60 millió euróról 2 milliárd euróra növeljék az éghajlatváltozás elleni globális szövetség támogatása érdekében. Szintén ellenezzük az arra irányuló javaslatot, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer keretében tartott árverésekből származó bevétel legalább 25%-át a költségvetés fent említett növelésének finanszírozására fordítsák.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) A 639/2004/EK rendelet számos eltérést ír elő a halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló 2371/2002/EK rendelet 13. cikke által létrehozott belépési/kilépési rend tekintetében.

Ugyanakkor az, hogy késve fogadták el a Bizottság jogi eszközét, amely lehetővé teszi az érintett tagállamok számára állami támogatás, illetve korlátozott hajógyári kapacitás rendelkezésre bocsátását, megakadályozta, hogy a 639/2004/EK rendeletben meghatározottakkal összhangban teljesítsék a felújításra nyújtott állami támogatásban részesülő halászhajók flottába lépése tekintetében előírt, 2008. december 31-ig tartó határidőt.

A jelentésben az Európai Parlament, különösen a Halászati Bizottság, védelmébe vette a hajók felújítására és lajstromba vételére vonatkozó állami támogatás határidejének meghosszabbítását, mind a hatályos rendelet, mind pedig az Európai Bizottság által előterjesztett javaslat kapcsán, amelynek alapján a határidőt mindössze egy évvel, 2009. december 31-ig kell meghosszabbítani.

A legkülső régiók flottáinak felújítására vonatkozó állami támogatás határidejének 2009. december 31-ig történő meghosszabbítása, valamint az, hogy a hajókat 2011. december 31-ig lehet lajstromba venni, rendkívüli segítséget jelent, figyelembe véve a fent említett korlátozásokat.

Ezért a jelentés mellett szavaztam.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), írásban. – (SK) Július 19. és 27. között Új-Zélandon jártam az Európai Parlament 11 tagú küldöttségének tagjaként. Ez a fejlett és gazdag, európai szellemiségű ország több mint 27 000 kilométerre van Szlovákiától. Az Aucklandi Egyetem és a Christchurchi Canterbury Egyetem Európai Intézetének diákjaival tartott találkozók nagyon lelkesítőek voltak. Beszélgettünk az Európai Közösségnek a kutatást, a technológiai fejlődést és a demonstrációs tevékenységeket érintő hetedik keretprogramjáról, valamint az EU és Új-Zéland közötti tudományos és kutatási együttműködés lehetőségeiről. Ez az oka annak, hogy – a konzultációs eljárás keretében – támogatom az Európai Közösség és Új-Zéland kormánya közötti tudományos és technológiai együttműködési megállapodás aláírását, és ezért szavaztam igennel Angelika Niebler előadó jelentésére.

Új-Zéland az egyik legkevésbé szennyezett ország a világon, és az új-zélandiak erre jogosan büszkék. Az ott élők a „zöld, tiszta és biztonságos” elvet követik. A vízenergia biztosítja az ország villamosenergia-ellátásának kétharmadát. Nagy mennyiségű forró vizet is használnak villamos energia termelésére. Nukleáris energiát egyáltalán nem termelnek.

Határozott véleményem, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén folytatott kölcsönös együttműködés, valamint a tudománnyal, a kutatással és az innovációval kapcsolatos közös megközelítések kidolgozása mindkét oldal számára hasznosnak bizonyul.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Igennel szavaztam Niebler asszony jelentésére, amely az Európai Közösség és Új-Zéland kormánya közötti tudományos és technológiai együttműködési megállapodás aláírásáról szól. Amint azt a tanácsi határozatra irányuló javaslatban is olvashatjuk, Új-Zéland egy olyan Európán kívüli iparosodott ország, amellyel a Közösség még nem írt alá hivatalos tudományos és technológiai megállapodást. Ezért – és figyelembe véve a technológiai újítások fokozódó összetettségét és a tudományos haladás sebességét – úgy érzem, ez a legjobb pillanat a Közösség számára, hogy hivatalossá tegye a már meglévő együttműködési megállapodást, amivel megerősítheti az együttműködést, különösen azokban az ágazatokban, amelyek még soha nem voltak olyan fontosak, mint manapság, például az egészségügy, a biotechnológia, valamint az információs és kommunikációs technológiák.

Úgy vélem, hogy ezzel lehetővé válik a Közösség számára, hogy maximálisan kihasználja az Új-Zélanddal meglévő együttműködésben rejlő lehetőségeket, a szellemi tulajdon hatékony védelmét és a szellemi tulajdonjogok méltányos megosztását szem előtt tartva.

– **Paolo Costa jelentése (A6-0374/2008)**

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) Elnök úr, a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet és az Európai Közösség között a légiközlekedés-védelmi ellenőrzésekről és a kapcsolódó kérdésekről létrejött

együttműködési szándéknyilatkozat megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról szóló jelentésben foglalt vélemény (COM(2008)0335 – C6-0320/2008 – 2008/0111(CNS)) mellett szavaztam.

Az előadó, Costa úr, nagyon helyesen hangsúlyozta, hogy a polgári repüléssel kapcsolatos közösségi politika céljaival összhangban az együttműködési szándéknyilatkozat erősíteni fogja a Közösség és az ICAO közötti kapcsolatokat. Különösen fontos szem előtt tartani, hogy a megtárgyalt szándéknyilatkozat végrehajtása elősegíti az ellenőrzés, illetve a rendeleteknek való megfelelés tekintetében mindig korlátozott mértékben rendelkezésre álló erőforrások jobb felhasználását. A határozat végrehajtása komoly előnyökkel járna a tagállamok számára.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Az együttműködési szándéknyilatkozat-tervezet, amelyről e jelentés szól, azt tűzte ki célul, hogy jelentős mértékben csökkentse a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO) által a tagállamokban végzett egyedi felülvizsgálatok számát. E célból az ICAO értékelni fogja az Európai Közösség légiközlekedés-védelmi ellenőrzési rendszerét.

Ezért a Közösség polgári repülési politikájának céljaival összhangban az együttműködési szándéknyilatkozat meg fogja erősíteni a Közösség és az ICAO közötti kapcsolatot és lehetővé teszi a megfelelés-ellenőrzés terén korlátozott mértékben rendelkezésre álló tagállami erőforrások hatékonyabb felhasználását.

A tagállamok elé két megfelelés-ellenőrzési rendszert állítottak, amelyek ugyanazt a célt szolgálják és nagyrészt azonos hatáskörrel bírnak. Ismételten hangsúlyozom, hogy e cselekvés elsődleges célja a rendelkezésre álló erőforrások ésszerűbb felhasználása lesz.

Végül, az uniós minősített információk megfelelő kezelésének biztosítása érdekében az ICAO-nak meg kell felelnie a közösségi szabályoknak, és a Közösségnek jogában áll helyben ellenőrizni, hogy az ICAO milyen védelmi intézkedést vezetett be.

Ezért szavaztam igennel a Costa-jelentésre.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, igennel szavaztam a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet és az Európai Közösség között a védelmi ellenőrzésekről létrejött együttműködési szándéknyilatkozat megkötéséről szóló Costa-jelentésre. Véleményem szerint az, hogy két, azonos célokat szolgáló és nagyrészt azonos hatáskörű megfelelés-ellenőrzési rendszert kell alkalmazni, nem csak azt jelenti, hogy az illetékes szervek nem megfelelően osztják el az erőforrásokat, hanem azt is – és ez még inkább fontos –, hogy ez terhet ró a tagállamokra mind a költségek, mind pedig a korlátozott mértékben rendelkezésükre álló erőforrások felhasználása tekintetében. Ezért üdvözlöm az ICAO és az Európai Bizottság között e témában folytatandó együttműködésre irányuló javaslatot.

– Diana Wallis jelentése (A6-0380/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Megszavaztam a gépjármű-felelősségbiztosításról és a biztosítási kötelezettség ellenőrzéséről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatot jóváhagyó jogalkotási állásfoglalást, brit képviselőtársam, Wallis asszony jelentése alapján. A javaslat a közösségi jog egységesítése iránti szándékból fakad, amelyre – véleményem szerint helytelenül – kodifikációként hivatkoznak. Ez dicséretes szándék, de sajnálom, hogy – tekintettel a szövegek alakulására és összetettségére – a Bizottság nem vizsgálta felül az 1987. április 1-jei álláspontját, amelyben utasította szolgálatait, hogy végezzék el az összes jogalkotási szöveg kodifikálását legkésőbb az egyes szövegek tizedik módosítását követően, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy ez egy minimumszabály, és a közösségi jogszabályok egyértelműsége és megfelelő megértése érdekében a bizottsági szolgálatoknak erőfeszítéseket kell tenniük azért, hogy azon szövegek kodifikálását, amelyekért felelősek, a fent említettől rövidebb időközönként tegyék meg. Ebben a konkrét esetben számos különböző, 1972-ben, 1983-ban, 1990-ben, 2000-ben és 2005-ben elfogadott jogszabályt és az azokat módosító szövegeket kodifikáljuk. Véleményem szerint a közösségi jog egységes szerkezetbe foglalására vonatkozó politikát az Európai Közösség egyik kiemelt feladatának kellene tekinteni.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Törekednünk kell a közösségi jog egyszerűbbé és átláthatóbbá tételére, hogy érthetőbbé és hozzáférhetőbbé váljon a polgárok számára, akik előtt ily módon új lehetőségek nyílnak meg és képessé válnak arra, hogy éljenek a számukra biztosított jogokkal.

E cél elérhetetlen, ha sok jogszabályt több alkalommal részben vagy akár alapvetően módosítottak, és e módosítások különböző jogi aktusokban lelhetők fel: Van, hogy az eredeti szövegben, máskor egy későbbi,

módosító jogi aktusban találhatjuk meg a hatályos szabályokat, így komoly kutatómunkát kell végezni különböző jogi aktusokat összevetve.

Ezért, mivel a célunk, hogy a közösségi jogot világosabbá és átláthatóbbá tegyük, fontos azon jogszabályok kodifikálása, amelyeket többször is módosítottak.

– Diana Wallis jelentése (A6-381/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam az egyszerű nyomástartó edényekről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatot jóváhagyó jogalkotási állásfoglalásra, brit képviselőtársam, Wallis asszony jelentése alapján. A javaslat a közösségi jog egységesítése iránti szándékból fakad, amelyre – véleményem szerint helytelenül – kodifikációként hivatkoznak. Ez dicséretes szándék, de sajnálom, hogy – tekintettel a szövegek alakulására és összetettségére – a Bizottság nem vizsgálta felül az 1987. április 1-jei álláspontját, amelyben utasította szolgálatait, hogy végezzék el az összes jogalkotási szöveg kodifikálását legkésőbb az egyes szövegek tizedik módosítását követően, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy ez egy minimumszabály, és a közösségi jogszabályok egyértelműsége és megfelelő megértése érdekében a bizottsági szolgálatoknak erőfeszítéseket kell tenniük azért, hogy azon szövegek kodifikálását, amelyekért felelősek, a fent említettől rövidebb időközönként tegyék meg. Ebben a konkrét esetben számos különböző, 1987-ben, 1990-ben és 1993-ban elfogadott jogszabályt és az azokat módosító szövegeket kodifikáljuk. Véleményem szerint a közösségi jog egységes szerkezetbe foglalására vonatkozó politikát az Európai Közösség egyik kiemelt feladatának kellene tekinteni, és a jelenlegi helyzet nincs rendjén, különösen a tagállamok és az európaiak szempontjából.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) A tagállamoknak minden eszközzel biztosítaniuk kell, hogy a nyomástartó edények forgalmazása és használata csak akkor történhessen meg, ha azok nem jelentenek veszélyt az emberekre, kedvelésből tartott állatokra vagy ingatlanokra, és ha beszerelésük, karbantartásuk és használatuk megfelelően történt, összhangban a felhasználási céllal. A gyártóknak gondoskodniuk kell arról, hogy az edények megfeleljenek az EK-típusvizsgálati tanúsítványon és a gyártási eljárás leírásában megjelölt típusnak, ezenkívül CE-jelzéssel kell ellátniuk az edényeket és megfelelőségi nyilatkozatot kell kiállítaniuk. Az irányelv a sorozatgyártott egyszerű nyomástartó edényekre vonatkozik, és nem alkalmazható a kifejezetten nukleáris felhasználásra szánt edényekre, illetve hajók és légi járművek meghajtását szolgáló edényekre és tűzoltó készülékekre.

A javaslat célja az egyszerű nyomástartó edényekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1987. június 25-i 87/404/EGK tanácsi irányelv kodifikálása. Az új irányelv számos jogszabályt módosít, amelyek rendelkezéseit beépítették ebbe az új jogszabályba. A javaslat nem változtatja meg a kodifikált jogi aktusok tartalmát, mindössze összekapcsolja azokat, végrehajtva a kodifikáció miatt szükséges módosításokat.

– Diana Wallis jelentése (A6-385/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam a gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatot jóváhagyó jogalkotási állásfoglalásra, brit képviselőtársam, Wallis asszony jelentése alapján. A javaslat a közösségi jog egységesítése iránti szándékból fakad, amelyre – véleményem szerint helytelenül – kodifikációként hivatkoznak. Sajnálom, hogy – tekintettel a szövegek alakulására és összetettségére – a Bizottság nem vizsgálta felül az 1987. április 1-jei álláspontját, amelyben utasította szolgálatait, hogy végezzék el az összes jogalkotási szöveg kodifikálását legkésőbb az egyes szövegek tizedik módosítását követően, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy ez egy minimumszabály, és a közösségi jogszabályok egyértelműsége és megfelelő megértése érdekében a bizottsági szolgálatoknak erőfeszítéseket kell tenniük azért, hogy azon szövegek kodifikálását, amelyekért felelősek, a fent említettől rövidebb időközönként tegyék meg. Ebben a konkrét esetben az 1992. évi tanácsi rendeletet és az azt módosító négy másik, 1994-ben, 2003-ban, 2005-ben és 2006-ban elfogadott jogszabályt kodifikáljuk. Véleményem szerint a közösségi jog egységes szerkezetbe foglalására vonatkozó politikát az Európai Közösség egyik kiemelt feladatának kellene tekinteni, és a jelenlegi helyzet nincs rendjén, különösen a tagállamok és az európaiak szempontjából.

– Diana Wallis jelentése (A6-386/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam a légi közlekedési ágazatban a Szerződés 81. cikkének alkalmazásáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatot – a konzultációs eljárást követően – jóváhagyó jogalkotási állásfoglalásra, brit képviselőtársam, Wallis asszony jelentése alapján. A javaslat a közösségi jog egységesítése iránti szándékból fakad, amelyre – véleményem szerint helytelenül – kodifikációként

hivatkoznak. Sajnálom, hogy – tekintettel a szövegek alakulására és összetettségére – a Bizottság nem vizsgálta felül az 1987. április 1-jei álláspontját, amelyben utasította szolgálatait, hogy végezzék el az összes jogalkotási szöveg kodifikálását legkésőbb az egyes szövegek tizedik módosítását követően, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy ez egy minimumszabály, és a közösségi jogszabályok egyértelműsége és megfelelő megértése érdekében a bizottsági szolgálatoknak erőfeszítéseket kell tenniük azért, hogy azon szövegek kodifikálását, amelyekért felelősek, a fent említettől rövidebb időközönként tegyék meg. Ebben a konkrét esetben a Tanács 1987. évi rendeletét és az azt módosító öt másik, 1990-ben, 1992-ben, 1994-ben, 2003-ban és 2004-ben elfogadott jogszabályt kodifikáljuk. Véleményem szerint a közösségi jog egységes szerkezetbe foglalására vonatkozó politikát az Európai Közösség egyik kiemelt feladatának kellene tekinteni, és a jelenlegi helyzet nincs rendjén, különösen a tagállamok és az európaiak szempontjából.

– Diana Wallis jelentése (A6-379/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam a légi közlekedési ágazatban a Szerződés 81. cikkének alkalmazásáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatot – a konzultációs eljárást követően – jóváhagyó jogalkotási állásfoglalásra, brit képviselőtársam, Wallis asszony jelentése alapján. A javaslat a közösségi jog egységesítése iránti szándékból fakad, amelyre – véleményem szerint helytelenül – kodifikációként hivatkoznak. Sajnálom, hogy – tekintettel a szövegek alakulására és összetettségére – a Bizottság nem vizsgálta felül az 1987. április 1-jei álláspontját, amelyben utasította szolgálatait, hogy végezzék el az összes jogalkotási szöveg kodifikálását legkésőbb az egyes szövegek tizedik módosítását követően, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy ez egy minimumszabály, és a közösségi jogszabályok egyértelműsége és megfelelő megértése érdekében a bizottsági szolgálatoknak erőfeszítéseket kell tenniük azért, hogy azon szövegek kodifikálását, amelyekért felelősek, a fent említettől rövidebb időközönként tegyék meg. Ebben a konkrét esetben a Tanács 1987. évi rendeletét és az azt módosító öt másik, 1990-ben, 1992-ben, 1994-ben, 2003-ban és 2004-ben elfogadott jogszabályt kodifikáljuk. Véleményem szerint a közösségi jog egységes szerkezetbe foglalására vonatkozó politikát az Európai Közösség egyik kiemelt feladatának kellene tekinteni, és a jelenlegi helyzet nincs rendjén, különösen a tagállamok és az európaiak szempontjából.

– Alain Lamassoure jelentése (A6-0342/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló határozat végrehajtásáról szóló 2000. évi rendeletet módosító tanácsi rendeletre irányuló javaslatot módosításokkal jóváhagyó jogalkotási állásfoglalásra, kiváló francia kollégám, a korábbi miniszter, Lamassoure úr jelentése alapján. A képviselők többségéhez hasonlóan szerintem is jó, ha emlékszünk arra, hogy a Tanács felkérte a Bizottságot, hogy teljes körűen és alaposan vizsgálja meg az Európai Unió kiadásainak és forrásainak minden aspektusát, és 2008/2009-ben erről küldjön számára jelentést. A költségvetési fegyelemmel és a hatékony és eredményes pénzgazdálkodással kapcsolatos, 2006. május 17-i intézményközi megállapodással összhangban támogatom azt, hogy a Parlamentet megfelelően bevonják a vizsgálat minden szakaszába. Ebben az összefüggésben nem szabad elfelednünk, hogy a jelenlegi, azaz a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi tervet egy politikai kompromisszum keretében hagyták jóvá, amely a brit hozzájárulás kiigazításának felülvizsgálatát foglalta magában.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) A Lamassoure úr által az Európai Unió saját forrásainak rendszeréről kidolgozott jelentés egyértelműen elméleti munka. Nem akar érintetté válni – idézem: [a Parlament úgy határozott, hogy] „nem foglalkozik részletesen egy olyan rendszerrel, amelyet elavultnak, igazságtalannak és átláthatatlannak tart”, és amelynek – az előadó szerint – az a legnagyobb hibája, hogy nem az Európai Parlament hoz döntést a kérdésben.

Ez olyan, mintha abból, ami a Parlamentben elhangzott, azt a következtetést vonná le, hogy rövid időn belül az európai adófizetőknek további adókat kellene fizetniük, amelyeket közvetlenül Brüsszel von le. Az adózáshoz való önkéntes hozzájárulás (a polgárok vagy képviselőik által) az alkotmányos állam egyik alapelve, mint ahogyan az állam előjoga az, hogy adót vessen ki.

Ebben azonban rejlik egy probléma. Az Európai Unió nem egy állam és semmilyen körülmények között nem vállalhatja magára az adó kivetését. Az, hogy nem vesznek tudomást arról, hogy a franciák, a hollandok és az írek elutasították az alkotmányos szerződést, következetesen arra utal, hogy az nem igazán törődnek az egyes nemzetek önkéntes hozzájárulásával. Sajnos inkább a hazugságokat, a manipulációt vagy akár az erőszakot részesítik előnyben.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, igennel szavaztam a Közösségek saját forrásai rendszerének módosításairól szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról Lamassoure úr által

kidolgozott jelentésre. Egyetértek a jelentés alapjával és osztom az előadó véleményét, amikor elismeri, hogy a Bizottság legfrissebb határozata, amely – célja szerint – a 2007. június 7-i tanácsi határozattal összhangban aktualizálja a saját forrásokról szóló végrehajtási rendeletet, a jelenlegi szövegével tovább bonyolítaná az eljárást, mivel folyamatosan kivételeket és különleges feltételeket ír elő egyes tagállamok számára.

Ezért véleményem szerint a saját erőforrások működési rendszerének általános felülvizsgálatakor – aminek meg kell történnie – figyelembe kell venni az Európai Parlament tevékeny szerepvállalását a nagyobb átláthatóság megvalósítását célzó megfelelő intézkedésekre irányuló javaslatok előterjesztése terén.

- Gérard Deprez jelentése (A6-0408/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Belga képviselőtársam, Deprez úr jelentése alapján igennel szavaztam a büntetőeljárások során felhasználandó tárgyak, dokumentumok és adatok megszerzéséhez szükséges európai bizonyításfelvételi parancsról szóló tanácsi kerethatározatra irányuló javaslatot módosító jogalkotási állásfoglalásra. Legtöbb képviselőtársamhoz hasonlóan üdvözlöm azt a tanácsi kerethatározatra irányuló javaslatot, amely a kölcsönös elismerés elvének alkalmazását írja elő a büntetőeljárások során felhasználandó tárgyak, dokumentumok és adatok megszerzéséhez szükséges európai parancs tekintetében. Ez az európai parancs (a továbbiakban: az európai bizonyításfelvételi parancs) gyorsabb és hatékonyabb igazságügyi együttműködést tesz lehetővé a büntetőügyek terén, és felváltja az e területen jelenleg alkalmazott kölcsönös jogsegély rendszerét, ami összhangban van az Európai Tanács következtetéseivel.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Azon kívül, hogy komoly fenntartásaink vannak az európai parlamenti jelentés bizonyos aspektusainak elemzésével kapcsolatban, nem értünk egyet a jogszabályok harmonizálásával és a közös eljárások elfogadásával, különösen az európai bizonyításfelvételi parancs esetében, amely egy, az európai bűnüldözési térség létrehozásához tartozó kezdeményezés.

Az Európai Bizottság már hírnevet szerzett azzal, hogy számtalan javaslatot terjeszt elő az igazságszolgáltatás nemzetek fölé helyezéséről az EU szintjén, amivel veszélyezteti a tagállamok szuverenitását, illetve állampolgáraik jogainak védelme tekintetében fennálló kötelezettségének alapvető jellemzőit.

A jelenlegi konzultációs eljárás keretében az EP kiáll a határokon átnyúló bizonyítékgyűjtés mellett, az európai bizonyításfelvételi parancs működéséhez hasonlóan. Az EP többsége törölni szeretné a Tanács által elfogadott „területi záradék”-ot (amely lehetővé tenné a tagállamok számára, hogy bizonyos körülmények esetén visszautasíthassák az európai bizonyításfelvételi parancsot), ezzel támadva a tagállami szuverenitást.

Az EP alapvetően mindig is „katolikusabb a pápánál”, kitart egy javasolt Szerződés végrehajtása mellett, amelyet már háromszor elutasítottak, különösen a bel- és igazságügy terén, ezzel létrehozva ezt az „európai bűnüldözési térséget” és, ahogyan az előadó fogalmaz, „elkerülve azt, hogy teret kapjon a nemzeti vétőjog”.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, igennel szavaztam az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnöke, Deprez úr által az európai bizonyításfelvételi parancsról szóló tanácsi kerethatározatról kidolgozott jelentésre. Egyetértek a jelentés céljával és a benne megfogalmazott állásponttal.

A határokon átnyúló bizonyítékgyűjtés kétségkívül fontos lépés a bírósági határozatok kölcsönös elismerése elvének megvalósítása felé. Ez az elv az igazságügyi együttműködés alapja, amelynek legfőbb célja az, hogy gyorsabb és hatékonyabb jogsegély álljon rendelkezésre valamennyi tagállam számára. Szeretnék rámutatni, hogy egy koherens európai igazságügyi térség létrehozásához, illetve annak biztosításához, hogy a büntetőügyekben megvalósuló igazságügyi együttműködés a kívánt hatásokat eredményezze, valamennyi tagállamnak végre kell hajtania a jogalkotási keretet, és az eszközöknek hozzá kell járulniuk a különböző nemzeti igazságügyi hatóságok közötti jogsegély egyszerűsítéséhez, természetesen nem feledkezve meg a személyes adatok védelméről.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) A Községnek kiemelten kell gondoskodnia a tagállamok polgárainak biztonságáról, valamint az igazságszolgáltatási rendszer gyors és hatékony működéséről. Ez kiemelt jelentőséggel bír, tekintve a szervezett bűnözés, különösen a határokon átnyúló bűncselekmények drámai fejlődését. Különleges figyelmet kell fordítani minden olyan jogi eszközre, amely megkönnyítheti a büntetőeljárásokat és segíthet a bűncselekmények elkövetőinek elítélésében.

Az európai bizonyításfelvételi parancs a más tagállamban hozott bírósági határozatok automatikus elismerését írja elő. Ez meglehetősen problémás dolog, mivel a büntetőeljárások messzire nyúló módosításait vonja maga után a tagállamokban. Az európai bizonyításfelvételi parancs végrehajtása – a büntetőeljárások

sokfélesége és a parancsokról szóló törvények közötti jelentős eltérések miatt – számos nehézséget hordoz magában. Véleményem szerint ahelyett, hogy beavatkoznak az olyan érzékeny területeken, mint az adott országban alkalmazott büntetőeljárások, a Bizottságnak és az Európai Parlamentnek a tagállamok rendőri erői közötti legmagasabb szintű együttműködés megvalósítására kellene törekedniük. Ezt olyan szervezeteken keresztül valósíthatnák meg, mint az Eurojust és az Európai Rendőrakadémia.

– Niels Busk jelentése (A6-0340/2008)

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) Az EU által követett halászati politika alaposan végiggondolt, közös döntéseken alapul, és ez korábban sem volt másként. Az európai halállományok az elmúlt években drámai mértékben csökkentek, és nagyon kevés dolog történik e helyzet megváltoztatásáért. Az EU halászati politikáját hosszú távú és előrelátó gondolkodásnak kellene áthátnia.

Busk úr jelentése azonban sok tekintetben pozitív változást jelent. Az indokolásban egyebek mellett kifejti, hogy a tőkehal állományainak helyreállítása kiemelten fontos kérdés, és erre a legjobb módszer a tőkehal halászatának teljes tilalma lenne, még ha ezt az intézkedést később el is veti. Sajnálatos módon a jelentés módosításai nem foglalkoznak azokkal az aggályokkal, amelyeket Busk úr az indokolásban megfogalmazott.

A javasolt módosítások túlságosan erőtlene ahhoz, hogy valódi változást hozzanak. Nem szerencsés, hogy lehetőséget biztosítanak a már most sem megfelelő, halászatot szabályozó rendszer felülvizsgálatára a tőkehalállomány „érdemi javulását követően”. Ésszerű lépés lenne, ha a figyelmet ehelyett az állomány helyreállításának a jelenleginél nagyobb mértékű védelmezésére összpontosítanák. Csak akkor kezdhünk el beszélni egy esetleges felülvizsgálatról. A jelentés tehát teljesen tévesen azt jelzi, hogy a probléma hamarosan megoldódik, és akkor elkezdhetjük a rendszer felülvizsgálatát. Sajnos ennek ellenkezője igaz. Ezért nemmel szavaztam a jelentésre.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Nem szavaztam meg a Busk-jelentést. Mindannyian tudjuk, mennyire fontos a tőkehalállományok helyreállítása. Világos, hogy a tőkehal járulékos fogás is lehet más fajok halászatakor. Ugyanakkor a jelentés azon javaslata, hogy Cornwall és a Severn-torkolata közötti területen csökkentsék a halászati tevékenység intenzitását, drámai és eltúlzott. Az érintett régió európai parlamenti képviselőjeként nem győztek meg arról, hogy ilyen gyorsan, ilyen messzire kellene elmenni – talán ha több bizonyítékot tárnának elénk, meggyőzhetnének a javaslat helyességéről.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) E jelentés célja az, hogy „kicsiszolja” a tőkehalállományok megőrzésére irányuló európai stratégiát.

2000 novembere után, amikor a Nemzetközi Tengerkutató Tanács (ICES) felhívta a figyelmet az északi-tengeri és a Skócia nyugati partjainál élő tőkehalállományok összeomlásának súlyos veszélyére, illetve a 2000. decemberi tanácsi ülésen a halászatért felelős miniszterek és a Bizottság aggodalmukat fejezték ki az állományok válságos állapota miatt.

Tekintettel a különböző halászterületeken uralkodó eltérő helyzetekre, ez az európai parlamenti jelentés nagyobb rugalmasságot kíván megvalósítani a cselekvésekben, figyelembe véve a különböző halászati és állománybeli feltételeket azokon a különböző területeken, ahol erre a fajra vonatkozóan helyreállítási tervek kerülnek alkalmazásra.

A jelentés egyik prioritása az, hogy biztosítsa az érintett regionális tanácsadó testületek és a tagállamok nagyobb mértékű bevonását a tőkehalállományok hatékony kezelésébe. A jogszabályban a regionális tanácsadó testületekre és a tagállamokra való egyértelmű utalás világosan azt jelezné, hogy az EU intézményei komolyan be kívánják vonni ezeket az érdekelt feleket a halgazdálkodási rendszerek jövőbeli fejlesztésébe.

A jelentés mellett szavaztam.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A tőkehalállományok helyzete rendkívül súlyos, ami azonnali és erőteljes intézkedést tesz szükségessé. A Bizottság javaslatai viszont nem célravezetőek és sok gyenge pontjuk van.

Az is érdekes, hogy a Parlament hirtelen úgy döntött, hogy a kérdéssel nemzeti szinten kell foglalkozni. Egyértelmű a törekvés a bizottsági javaslat gyengítésére, ami az iparág javát szolgálja. Nem csinálnak mást, minthogy egy szögletes éket akarnak beledugni egy kerek lyukba.

Ezen okokból a jelentés ellen szavaztunk.

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) A 423/2004/EK rendeletnek a tőkehalállomány helyreállítása tekintetében történő módosításáról, valamint a 2847/93/EGK rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló jelentés mellett szavaztam.

A Halászati Tudományos, Technikai és Gazdasági Bizottság szerint az északi-tengeri tőkehalállományok válságos helyzetben vannak. Túl sok halat fognak ki és a fogásokban különösen sok a fiatal egyed. Ez csökkenti az állományok regenerálódásának lehetőségét.

Az előadó, Busk úr, hangsúlyozta, hogy nyomon kell követni és ellenőrizni kell a szabályok betartását. Emellett hajlik a Bizottság azon nézete felé, miszerint szükség van a fogások felülvizsgálatára, a gazdálkodási rendszer egyszerűsítésére és a visszaengedett halak számának csökkentésére. Nem tilthatjuk be a halászatot a társadalmi és gazdasági következmények miatt, de azonnali intézkedésre van szükség a tőkehalállományok helyreállítására vonatkozó terv végrehajtása érdekében.

James Nicholson (PPE-DE), írásban. – Üdvözlendőnek tartom ezt az erőfeszítést, amely az egyértelműen hatástalannak bizonyult, tőkehalra vonatkozó 2004. évi helyreállítási terv problémáinak megoldására irányul. A különböző intézkedések ellenére a tőkehalállományok csak kis jelét mutatják a regenerálódásnak.

A javaslat leglényegesebb pontja a visszadobott halak mennyiségének csökkentésével kapcsolatos. Ma, amikor élelmiszerhiány van és a halászoknak is sok nehézséggel kell megküzdeniük, ez a gyakorlat teljesen logikátlan és pazarlónak mondható.

A teljes kifogható mennyiség kvótája nagyon alacsony és a halászok kénytelenek nagy mennyiségű halat visszadobni a tengerbe, annak ellenére, hogy ez a gyakorlat semmivel sem járul hozzá az állományok helyreállításához.

Természetesen folytatnunk kell a tőkehalállományaink megvédése érdekében tett intézkedéseinket. De nem feledkezhetünk meg a tágabb kontextusról sem: az éghajlatváltozás és a globális felmelegedés hatásai lehet, hogy nagyobb mértékben járulnak hozzá az állományok kimerüléséhez, mint azok a halászok, akik egyszerűen csak a megélhetésüket akarják fedezni ebből az ágazatból.

- Kyösti Virrankoski jelentése (A6-0412/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Finn képviselőtársam, Virrankoski úr jelentése alapján igennel szavaztam az Európai Unió 2008-as pénzügyi évre vonatkozó, 7/2008. számú költségvetés-módosítási tervezetét módosítás nélkül jóváhagyó állásfoglalásra, amely az Európai Szolidaritási Alapnak mind kötelezettségvállalási, mind kifizetési előirányzatokban 12,8 millió EUR értékben történő igénybevételelét is tartalmazza. Ezzel az összeggel segítséget kívánnak nyújtani két francia tengerentúli megye, Guadeloupe és Martinique lakosságának, miután a 2007. augusztusi Dean hurrikán e területeken jelentős károkat okozott. Ez a költségvetés-módosítási tervezet költségvetési szempontból teljesen semleges, mivel előírja a 13 04 02 Kohéziós Alap költségvetési tétel kifizetési előirányzatainak a fenti összegnek megfelelő euróval történő csökkentését. Fontos megjegyezni, hogy ez a költségvetés-tervezet elsőként foglalkozik kizárólag az EU Szolidaritási Alapjával, az Európai Parlament kérésével összhangban.

- Reimer Böge jelentése (A6-0399/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Nagyra becsült német kollégám, Böge úr jelentése alapján megszavaztam az EU Szolidaritási Alapjának (ESZA) felhasználásáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslat módosítás nélküli jóváhagyásáról szóló állásfoglalást, amelynek célja Franciaország megsegítése, amelynek két tengerentúli megyéje, Guadeloupe és Martinique területén komoly pusztítást okozott 2007-ben a Dean hurrikán. Kötelezettségvállalási és kifizetési előirányzatok formájában a Szolidaritási Alapból 12,8 millió EUR kerül felhasználásra Franciaország javára, az ezzel párhuzamosan elfogadott 2008. évi módosító költségvetés révén. Ez az összeg az 511,2 millió euróra becsült közvetlen károk 2,5%-ának felel meg.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) A Szolidaritási Alap és más egyedi intézkedések nem jelentenek hatalmas összegeket az Európai Unió költségvetéséhez képest, és legfőbb céljuk az, hogy segítsék a katasztrófásújtott területeket és az ott élőket. Támogatom azt a döntést, hogy támogatást irányozzanak elő a Szolidaritási Alapból Franciaország két tengerentúli megyéje, Guadeloupe és Martinique számára, ahol 2007-ben a Dean hurrikán pusztított. Az ilyen esetekben szolidárisnak kell lennünk.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Franciaország kérelmet terjesztett elő az Alap hasznosítására vonatkozóan, a 2007-es Dean hurrikán által Guadeloupe és Martinique területén okozott

pusztítást követően. A Bizottság ezért azt javasolta, hogy az Alapból összesen 12 780 000 eurót használjanak fel Franciaország megsegítésére.

A Junilistan (Júniusi Lista) üdvözli azokat a nemzeti és nemzetközi szolidaritási és segélyezési intézkedéseket, amelyeket katasztrófasújtott országok tekintetében foganatosítanak.

Ugyanakkor úgy véljük, hogy – először is – a korábbi tapasztalatok szerint az EU nem képes arra, hogy közösségi alapokból hatékonyan kezeljen sürgősségi támogatásokat. Másodszor e hozzájárulás összege töredéke a francia GDP egy százalékának. Butaság azt gondolni, hogy az EU-nak be kellene avatkoznia és közösen kellene finanszíroznia olyan projekteket, amellyel egy gazdag tagállamnak egyedül is meg kellene tudni birkóznia.

Ezért úgy határoztunk, hogy a jelentés egésze ellen szavazunk.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Bizottság az Európai Szolidaritási Alap Franciaország javára történő felhasználására tesz javaslatot.

Az intézményközi megállapodás lehetővé teszi ezen Alap felhasználását egy 1 milliárd EUR összegű éves plafonon belül. 2008-ban összesen 260 411 197 EUR került felhasználásra az Egyesült Királyság (162 387 985 EUR), Görögország (89 769 009 EUR) és Szlovénia (8 254 203 EUR) tekintetében.

Franciaország azután kérte az Alap támogatását, miután 2007-ben a Dean hurrikán végigsöpört Martinique és Guadeloupe területén. A Bizottság azt javasolja, hogy az EU Szolidaritási Alapon belül összesen 12 780 000 eurót használjanak fel a Kohéziós Alapban fel nem használt előirányzatokból.

Mindazonáltal, a korábbi esetekhez hasonlóan, legalább egy nyilvánvaló kérdést fel kell tenni: hogy lehet az, hogy csak most, több mint egy évvel a hurrikán pusztítása után bocsátják rendelkezésre az uniós támogatást? Biztos, hogy itt valami nincs rendjén...

Meg kell jegyezni, hogy javaslatokat terjesztettünk elő arra vonatkozóan, hogy felgyorsítsák az Alap felhasználásával kapcsolatos eljárást és biztosítsák, hogy a regionális katasztrófák továbbra is támogathatók legyenek. E javaslatok további célja volt a földközi-tengeri térségben előforduló természeti katasztrófák – például aszályok és tüzek – sajátos jellegének elismerése az Alap keretében.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – 134. módosítás

Határozottan ellenezzük a kényszerabortuszt, a kényszerített sterilizációt és a csecsemőgyilkosságot, és ezeket emberi jogok megsértésének tekintjük.

Tartózkodtunk a módosítással kapcsolatban, mivel uniós alapokat soha nem használtak fel ilyen módon, és a módosítás nem határozza meg pontosan annak a nemzetközi fejlesztési tevékenységnek a jelentőségét, amelyet bizonyos hitelt érdemlő szervezetek végeznek, amikor támogatást nyújtanak nők számára a termékenyszábályozás – különösen a gyermekvállalással kapcsolatos egészségügyi szolgáltatások és a családtervezés – terén, illetve amikor kampányolnak a nőknek az egészségügyi ellátáshoz való jogáért.

130., 131., 132., 133. módosítás

Jóllehet – tekintettel a kérdés fontosságára – megszavaztuk ezeket a módosításokat, mégis úgy véljük, hogy megfelelőbb lenne egy külön költségvetési tétel létrehozása a gyermekek jogaira vonatkozóan, amely magában foglalná az e módosítások által érintett kérdéseket.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A természeti katasztrófák eltérő módon fejtik ki hatásukat és általános pusztítással járnak. Az általuk okozott emberi szenvedés mellett mindenekelőtt a gazdasági hatások azok, amelyek ezen országok fejlődését évekkel visszavetik, mint ahogyan a jelenlegi esetben is történt. A hasznavehetetlenné vált alapvető infrastruktúra csak nagy nehézségek árán, az ország saját forrásainak felhasználásával építhető újjá.

A Szolidaritási Alapnak – a kívánalmakkal összhangban – szelektív pénzügyi támogatás biztosítása révén fel kellene gyorsítania az ilyen jellegű újjáépítési munkálatokat, amihez az egyes helyszínek részéről az alapos ellenőrzést is megkívánja. Igaz, hogy a katasztrófasújtott régióknak gyors segítségre van szükségük, de ugyanolyan fontos az e projektekbe történő beruházások megbízható nyomon követése is. Véleményem szerint több figyelmet kell fordítani erre a területre, és ezért is tartózkodtam a jelentésre vonatkozó szavazáskor.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, igennel szavaztam az EU Szolidaritási Alapjának felhasználásáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatról szóló Böge-jelentésre. Az ESZA felhasználását Franciaország kérte, annak érdekében, hogy reagálni tudjon a Dean hurrikán által 2007-ben Guadeloupe és Martinique területén okozott sürgősségi helyzetre. Egyetértek az előadóval és osztom a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményét, miszerint ebben az esetben az Alap felhasználása teljes mértékben összhangban van a 2006. május 17-i intézményközi megállapodás rendelkezéseivel.

Margie Sudre (PPE-DE), írásban. – (FR) Parlamentünk épp most hagyott jóvá egy 12,78 millió EUR összegű támogatást Martinique és Guadeloupe tekintetében, amire az Európai Bizottság tett javaslatot azzal a szándékkal, hogy fedezze az elmúlt nyár folyamán a Dean hurrikán pusztítását követően felmerült sürgősségi kiadások egy részét.

Ezt a pénzügyi támogatást nagy örömmel fogadják majd, különösen azért, mert Martinique és Guadeloupe még mindig érzi a Dean hurrikán által okozott károk hatásait, különösen a lakhatás, illetve a banán- és a cukornád-termelés terén.

A Szolidaritási Alap, amelyet ebben az esetben az általános szabályokra vonatkozó kivétel alkalmazásával használnak fel, különösen fontos a legkülső régiók számára, tekintve a lakosságot rendszeresen fenyegető veszélyek sokféleségét, illetve hogy az elmúlt héten az Omar hurrikán képében újabb csapás érte a Karib-szigeteket.

Az Alap 2002-ben történt létrehozása óta sokat tettem annak biztosításáért, hogy a tengerentúli megyék részesülhessenek az ilyenfajta támogatásokból. A francia kormány által kéréseinek előterjesztése kapcsán szerzett tapasztalatok – a Bizottság, az Európai Parlament és a Tanács által tanúsított megértéssel együtt – bizalommal töltenek el mindnyájunkat azzal kapcsolatban, hogy súlyos válságok esetén Európa képes támogatni a tengerentúli lakosságot.

– Reimer Böge jelentése (A6-0405/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Böge úr jelentése alapján igennel szavaztam az európai globalizációs alkalmazkodási alap igénybevételéről szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatot – az Európai Unió 2008. évi általános költségvetésének keretében – jóváhagyó állásfoglalásra, amely az Európai Globalizációs Alapnak mind kötelezettségvállalási, mind kifizetési előirányzatokban, 10,8 millió EUR értékben történő igénybevételét tartalmazza a spanyolországi gépjárműágazat és a litván textilágazat megsegítése érdekében. Spanyolország esetében (amelynek 10,5 millió EUR összeget javasoltak előirányozni) a kérelem egy 1589 főt érintő létszámleépítéssel kapcsolatos: ebből 1521 főt az andalúziai Cádiz tartományban, Puerto Real-ban, a Delphi Automotive Systems España vállalatnál bocsátottak el. Ez a motoralkatrész-gyártó cég a Delphi Automotive Systems Holding Inc. vállalat része, amelynek központja az Egyesült Államok Michigan államában, azon belül is Troy városában található. Litvánia esetében (amelynek 0,3 millió eurót javasoltak előirányozni) a kérelem az Alytaus Tekstilė textilgyártó vállalatnál bekövetkezett, 1089 főt érintő elbocsátással kapcsolatos, miután a cég egy négyhónapos referenciaidőszak után felszámolásra került.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Spanyolország kérelmet nyújtott be egy 1589 főt érintő elbocsátás tekintetében. Ebből 1521 főt a Delphi Automotive Systems España vállalatnál, 68 főt pedig annak beszállítóitól bocsátottak el. Spanyolország egy 10 471 778 EUR összegű hozzájárulást kért a mintegy 20,94 millió euróra becsült támogatási intézkedések költségei egy részének fedezéséhez.

Litvánia az Alytaus Tekstilė textilgyártó vállalat bezárásából fakadó 1089 fős létszámleépítés kapcsán nyújtott be kérelmet. A litván hatóságok 298 994 eurót kértek az alapból, ami a mintegy 0,06 millió euróra becsült támogatási intézkedések költségeinek egy részét fedezné.

Amint az már korábban elhangzott, ez az alap nem használható fel arra, hogy ideiglenesen csillapítsa a vállalkozások áthelyezéseiből, létszámleépítésekből, illetve az abból fakadó, elfogadhatatlan társadalmi-gazdasági költségeket, hogy nem módosítják azokat a politikákat, amelyek a munkavállalók kizsákmányolásának, a bizonytalanságnak és a munkanélküliségnek az okozói. Alapvető fontosságú, hogy megakadályozzuk és szankcionáljuk a vállalkozások áthelyezését, és véget vessünk a világkereskedelem liberalizációjának, amelyre az EU is ösztönzőleg hat.

Az állami támogatást hosszú távú foglalkoztatási és regionális fejlesztési kötelezettségvállalásokhoz kell kötni. Nem szabad adni támogatást akkor, ha azt az áthelyezések ösztönzésére használhatják fel.

Erősebb szerepet kell biztosítanunk a munkavállalói képviselőknek az igazgatótanácsokban és strukturális irányítási döntések meghozatalában.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, igennel szavaztam az európai globalizációs alkalmazkodási alaphoz – Spanyolország és Litvánia 2008. februárban, illetve 2008. májusban előterjesztett kérelme alapján történő – igénybeviteléről szóló Böge-jelentésre. Véleményem szerint helyénvaló az alap felhasználása, mivel az említett országoknál a munkavállalóknak nyújtott segítség óriási költségeket emészt fel. Tekintve, hogy az Alap célja pontosan az, hogy további támogatást nyújtson azoknak a munkavállalóknak, akik veszélyeztetve érzik magukat az új versenyfeltételek és a mai üzleti világ gyakorlatai miatt, úgy vélem, hogy ebben az esetben az alap felhasználásra irányuló kérelem vita nélkül jóváhagyható.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam az utasok átvilágításának – a polgári repülésbiztonság szigorítása érdekében – történő bevezetését megakadályozó állásfoglalás-tervezetre. Az utasbiztonság alapvető fontosságú, de az ezt szolgáló intézkedések nem sérthetik a polgárok alapvető jogait. A testszkennelés alkalmazása – a jelenleg javasolt formában – nem garantálja a magánélethez való jog tiszteletben tartását.

Véleményem szerint vizsgálatokat kell végezni annak meghatározása érdekében, hogy ezen intézkedés bevezetése milyen hatással lenne az emberi egészségre, ugyanakkor egy hatásvizsgálatra is szükség van, hogy meghatározzák, mennyire megfelelők ezek az intézkedések. Úgy vélem továbbá, hogy különös jelentősége van azoknak az eljárásoknak, amelyeket az ily módon előállított képek kezelése tekintetében alkalmaznak. Mindezek fényében az európai adatvédelmi biztosnak véleményt kell kidolgoznia és kiadnia annak érdekében, hogy az utasbiztonságot célzó minden intézkedést a személyes adatok tekintetében irányadó rendelkezésekkel összhangban hajtsanak végre.

Érdeklődve várjuk az Európai Bizottságtól az azokhoz az intézkedésekhez kapcsolódó további adatokat, amelyeket a polgári repülésbiztonság javítása érdekében kigondoltunk. Ma e jogszabály elfogadása mellett voltam, mert az Európai Unió polgárainak alapvető jogait meg kell védeni.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) A globalizáció pozitív hatással van a gazdasági növekedésre és a foglalkoztatásra, ugyanakkor egyes ágazatokban hátrányosan befolyásolhatja a változásokra leginkább érzékeny és a legalacsonyabb képesítéssel rendelkező munkavállalókat. Ezek a negatív következmények valamennyi tagállamot érinthetik, függetlenül attól, hogy nagy vagy kis országok, régi vagy új tagállamok.

Az Európai Unió strukturális alapjai a tervezett változásokat és azok hosszú távon megvalósuló irányítását támogatják, olyan cselekvések keretében, mint például az egész életen át tartó tanulás. Ezzel szemben az európai globalizációs alkalmazkodási alap egyszeri, korlátozott idejű, személyre szóló támogatást nyújt, azzal a céllal, hogy segítse a piaci változások miatt elbocsátott munkavállalókat. Az Európai Uniónak külön figyelmet kellene fordítania erre az alaphoz.

– Anders Wijkman jelentése (A6-0366/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Svéd képviselőtársam, Wijkman úr jelentése és a Bizottság közleménye alapján igennel szavaztam az Európai Unió és az éghajlatváltozás által leginkább sebezhető szegény fejlődő országok közötti, éghajlatváltozás elleni globális szövetség (GCCA) kiépítéséről szóló állásfoglalásra. Ma már tény, hogy a legkevésbé fejlett országok és a kis fejlődő szigetállamok lesznek azok, ahol az éghajlatváltozás hatásai a leghamarabb és a legerősebben jelentkeznek majd. Ezek az országok rendelkeznek a legkevesebb erőforrással ahhoz, hogy felkészüljenek a várható nehézségekre és életmódjuk megváltoztatására. Az éghajlatváltozás tehát azt a veszélyt hordozza magában, hogy sok ilyen országban tovább késlekedhet az millenniumi fejlesztési célok megvalósítása, ezért üdvözlöm az éghajlatváltozás elleni globális szövetséget (GCCA), amelynek létrehozását a Bizottság javasolja az EU és az éghajlatváltozás által leginkább veszélyeztetett szegény fejlődő országok között, különös tekintettel a legkevésbé fejlett országokra, a kis fejlődő szigetállamokra és az AKCS-országokra (afrikai, karibi és csendes-óceáni országok). Legtöbb képviselőtársamhoz hasonlóan én is úgy vélem, hogy az e kezdeményezés céljára előirányzott 60 millió EUR összegű költségvetés távolról sem elegendő.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Igennel szavaztam a Wijkman úr által az Európai Unió, illetve a legkevésbé fejlett országok és a kis fejlődő szigetállamok közötti, éghajlatváltozás elleni globális szövetség (GCCA) kiépítéséről szóló jelentésére. Véleményem szerint nem halogathatjuk tovább, hogy az EU-n kívül keményebben lépünk fel az éghajlatváltozás és a szegénység elleni küzdelem által jelentett közös kihívás megoldása érdekében. Az ilyen fellépéssel közelebb kerülünk az EU éghajlat-változási és fejlesztési cselekvési

tervének (2004) megvalósításához, mindinkább szem előtt tartva, hogy az éghajlatváltozásnak meg kell változtatnia azt, ahogyan a fejlesztési segélyekről gondolkodunk.

A Fejlesztési Bizottság tagjaként különösen érzékenyen érint ez a döntés, amely összekapcsolható a 2008-ban Poznańban, illetve 2009-ben Koppenhágában tartott éghajlat-változási tárgyalásokkal. Felül kell kerekednünk az iparosodott és a fejlődő országok között meglévő bizalmatlanságon, ami a 2012 utáni időszakra vonatkozó éghajlat-változási megállapodás egyik legkomolyabb akadályát jelenti.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) A fejlődő országok járultak hozzá legkevésbé az éghajlatváltozáshoz, de ők azok, akik a legtöbbet szenvednek a következmények miatt, és akik a legkevésbé lesznek képesek kezelni a problémákat. Az iparosodott országok felelősek az éghajlatváltozásért, és erkölcsi kötelességük, hogy hozzájáruljanak azokhoz az erőfeszítésekhez, amelyeket a fejlődő országok tesznek az éghajlatváltozás következményeihez való alkalmazkodás érdekében.

Az EU 2007. évi éghajlat-változási és fejlesztési cselekvési tervének felülvizsgálata jelzi, hogy nem teszünk eleget azért, hogy az éghajlatváltozást beépítsük az EU fejlesztési politikájába, és az ezzel kapcsolatos munka igen lassan halad. Támogatom az éghajlatváltozás elleni globális szövetség létrehozására irányuló bizottsági kezdeményezést, ugyanakkor az éghajlatváltozás elleni globális szövetség tekintetében előirányzott 60 millió EUR egyáltalán nem elegendő. Ezért fontos, hogy a Bizottság hosszú távú finanszírozásról döntsön és 2010-ig legalább 2 milliárd eurót, 2020-ig pedig 5 milliárd eurót bocsásson rendelkezésre. A fejlődő országokban jelenleg szinte alig vannak források az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz. Ha segítünk a fejlődő országoknak, azzal magunknak is segítünk.

Marie-Arlette Carloti (PSE), írásban. – (FR) Igen, kötelességünk segíteni a fejlődő országokat, különösen a legkevésbé fejlett országokat és a fejlődő kis szigetállamokat, hogy csökkentsen tudjuk a globális felmelegedés hatásait, mivel ezek az országok lesznek a globális felmelegedés első áldozatai, jóllehet nem felelősek a helyzet kialakulásáért.

Jelenleg Afrika „elfelejtett kontinens” az éghajlat-változási tárgyalásokon.

E célt tükröznie kell egy pénzügyi kötelezettségvállalásnak, amely arányos azzal, hogy mi forog kockán.

És ez itt a probléma.

Az Európai Bizottság által biztosított 60 millió eurós költségvetés nem elég.

A hosszú távú finanszírozási célkitűzésnek 2010-ig legalább 2 milliárd eurónak, 2020-ig pedig 5–10 millió eurónak kell lennie.

E finanszírozási többlet biztosításához a Bizottságnak és a tagállamoknak a közösségi kibocsátáskereskedelmi rendszerből származó bevétel legalább 25%-át fel kell használniuk.

Emellett szerintünk pénzügyi és technikai segítségnyújtáshoz, illetve technológiaátadáshoz kapcsolódó intézkedésekre is szükség van ahhoz, hogy előmozdítsuk az alacsony üvegházhatásúgáz-kibocsátással járó technológiák alkalmazását.

Végül meg kell szüntetni az új finanszírozási módszerek előtt álló akadályokat.

Ha – most ismét – fejlesztési hitelek és az európai fejlesztési alap kerülnek felhasználásra, a szóban forgó szövetség nem lesz több egy komédiánál.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az EU eltúlozza azt, hogy milyen veszélyek fenyegetnek a természeti erőforrások nagyvállalatok általi felelőtlen kitermelése miatt. Ezzel nem az a célja, hogy meghatározó intézkedéseket tegyen a probléma kezelése érdekében, hanem hogy megijessze az embereket, jobb helyzetbe kerüljön a többi imperialistával folytatott versenyben, valamint megoldást találjon a túlzott tőkefelhalmozásra azáltal, hogy még nagyobb nyereséget biztosít a monopóliumok számára.

Az EU és a fejlődő országok közötti, éghajlatváltozás elleni globális szövetség kiépítéséről szóló EP-jelentés nem más, mint nyílt beavatkozás ezen országok belügyeibe, abba, ahogyan gazdaságukat, társadalmukat és közigazgatási mechanizmusait szervezik, és csekély pénzügyi ellenszolgáltatást kínál ezen országok vagyonos osztálya számára vagy megelőző politikája részeként katonai beavatkozással fenyeget a biztonsági fenyegetések és az éghajlatváltozáshoz köthető konfliktusok megoldása érdekében, ezáltal támogatva az e témákat fejtegető Solana-jelentést.

A vállalkozásoknak azt javasolja, hogy állami-magán partnerségek keretében vállaljanak tevékenyebb szerepet az olyan ágazatokban, mint például a vízellátás, a közegészségügy és az energiaellátás, javasolja továbbá a zöld adók bevezetését, továbbá üdvözlő a kibocsátáskereskedelmi rendszert, amely kedvező a vállalkozások számára, és amelynek költségeit a munkavállalók és a környezet fizeti meg, illetve a fejlődő országok által a kereskedelmi, a mezőgazdasági és a biztonsági struktúra kapitalista szemléletű átalakításához való alkalmazkodást.

Az emberek el fogják utasítani az EU imperialista terveit, valamint jobb és egészségesebb környezetet fognak követelni maguknak.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A jelentés az éghajlatváltozás elleni globális szövetség kiépítésére irányuló bizottsági javaslattal foglalkozik. A jelentés alapvető céljait sajnos folyamatosan olyan kijelentések rontják, miszerint a Junilistan (a Júniusi Lista) nem tudja támogatni többek között az arra való felszólítást, hogy az Európai Unió környezetvédelmi kötelezettségvállalásait kapcsolják össze a közös kül- és biztonságpolitikával, továbbá a jelentésben több azt részletező javaslat található, hogy az EU miként kezdeményezhet környezetvédelmi beruházásokat harmadik országokban.

A jelentésben foglalt egyes kijelentések alapján az éghajlatváltozás elleni globális szövetséget az EU egy arra irányuló próbálkozásának is tekinthetjük, hogy hatalmát kiterjessze az erdőgazdálkodással és a tengerrel kapcsolatos kérdésekre. Határozottan ellenezzük, hogy ezt a megközelítést alkalmazzák az Unió mint állam építésére.

A Junilistan erőteljesen támogatja a határokon átnyúló környezetvédelmi problémákkal kapcsolatos uniós együttműködést. Mindazonáltal, a szegénység elleni küzdelemnek és a környezetvédelmi gondok megoldását célzó erőfeszítéseknek világszinten az ENSZ-nek kell keretet biztosítania. Alapos mérlegelést követően a Junilistan ezért úgy döntött, hogy nem szavazza meg a jelentést.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A bolygónkon tapasztalható éghajlatváltozás nem csak természetes fejlemény, hanem annak a folyamánya is, hogy az iparosodott országok egyre fokozzák a természeti erőforrások kitermelését. Ez a gyakorlat olyan szinten hat már az éghajlatra, hogy az súlyos problémákat okoz az emberiség számára.

A természeti erőforrások pazarlásának következményeire csak akkor adhatunk felelősségteljes választ, ha gyökeresen szakítunk a kapitalista politikákkal.

Ugyanakkor – az EU-val a kormányruárdnál – a kíváncsatos megközelítés az, ha valamennyi ország közösen vállalja a felelősséget. Ez magával vonja azt, hogy megpróbálnak korlátozásokat kivetni „fejlődő” országokra a saját természeti erőforrásaik szuverén felhasználására vonatkozóan, nyilvánvalóan összhangban a nagy multinacionális cégek – ezen erőforrások kiaknázására irányuló – céljaival.

Más szempontok mellett az EP által elfogadott szöveg amellett, hogy ellentmondásokat tartalmaz, teljes mértékben figyelmen kívül hagyja ezeket a központi kérdéseket. Ehelyett egy megelőző vagy „az éghajlatváltozással kapcsolatos biztonsági fenyegetésekre vagy konfliktusokra reagáló” biztonságpolitikát támogat, az éghajlatváltozást a nemzetközi kapcsolatok biztosítására és militarizálására használva fel.

A jelentés, amely a „fogyasztó fizet” elven alapul, emellett támogatja a „zöld” adók kivetését (a jövedelem alapú adókkal szemben), ami ajtót nyit a közszolgáltatások privatizálása és az olyan alapvető erőforrások, mint például az ivóvíz, magánszféra általi kiaknázása előtt.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Az éghajlatváltozás olyan tény, amely érdekes témává válik, ha a válaszokat keressük. Ennek során alapvetően el kell utasítanunk a dogmákat és az elhamarkodott következtetéseket.

Szemben a végzettszerű megközelítéssel, amely szerint a világ népességének növekedése, a növekvő fogyasztás és az, hogy – szükségszerűen – emberek millióinak javulnak az életkörülményei, környezeti katasztrófához vezet, a modern tudományban rejlő saját képességeinkre és a mindannyiunk hasznát szolgáló óriási haladásra kell hagyatkoznunk ahhoz, hogy megtaláljuk azokat a megfelelő válaszokat, amelyekkel elkerülhetjük a nemkívánatos járulékos hatásokat (mint ahogyan ez oly gyakran megtörténik, amikor – a cselekvésvágytól hajtva – hirtelen hozunk meg döntéseket, anélkül, hogy teljesen átlátnánk a megoldandó helyzetet).

Mindazonáltal, legyen szó bármely megközelítésről – vagy megközelítésekről, amennyiben több válasznak kell lennie –, el kell ismernünk, hogy egyes országok kevésbé jól tudnak reagálni. Ezek az országok olyan fejlődési szakaszban vannak, amikor is nem rendelkeznek a szükséges erőforrásokkal, ami végtelenül

kiszolgáltatottá teszi őket. Politikánk központi részét annak kell képeznie, hogy gondolunk ezekre az országokra és az ott élő emberekre, azaz megpróbáljuk mérsékelni az éghajlatváltozás negatív hatásait és segítnünk nekik az alkalmazkodásban.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, igennel szavaztam Wijkman úrnak az éghajlatváltozás elleni globális szövetségről szóló jelentésére. Az éghajlatváltozás témája már régóta asztalon van: sok minden történt, de ez még nem elegendő. A cél az, hogy az EU-n kívül fokozzuk az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedéseket. Ehhez elő kell mozdítanunk az EU és a fejlődő országok közötti politikai párbeszédet, hogy ily módon ösztönözzük az éghajlatváltozás kérdésének a szegénység csökkentésére irányuló tervekbe való beépítését, mind helyi, mind pedig nemzeti szinten.

Támogatom ezt a kezdeményezést. Mielőtt teret kapna, természetesen számos különböző kihívással kell szembenéznie, például a világszintű koordináció hiányával, a finanszírozás szükségességével stb. Egyetértek azzal, amit az előadó a köz- és magánszféra közötti partnerség (PPP) innovatív modelljeinek kidolgozásába való beruházásról mond, amely modell iránt Európában nagy a bizalom. E partnerségek jelentik a jövőt az EU számára, nemzeti, regionális és helyi szinten egyaránt.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Egy ideje már nyilvánvaló, hogy a globális felmelegedés a legkevésbé fejlett országokat sújtja leginkább, míg pontosan ezek azok az országok, amelyek a legkevésbé járultak hozzá az éghajlatváltozáshoz. Ezen országok kiszolgáltatottsága még mélyebbre taszítja őket a szegénységbe, és üdvözlöm, hogy Wijkman úr ezt a tényt nyomatékosan hangsúlyozta.

A központi elképzelés egy éghajlatváltozással foglalkozó szövetség létrehozása, de a Bizottság nem biztosít ehhez megfelelő mértékű finanszírozást. Az éghajlatváltozás költsége akár 80 milliárd EUR is lehet. Ehhez képest a Bizottság 60 millió eurós költségvetést irányozott elő, ami nyilvánvalóan nem elegendő ahhoz, hogy a legkevésbé fejlett országok felkészüljenek az éghajlatváltozásra. A Szövetség feladata, hogy további pénzalapokat találjon vagy szabadítson fel. Ez azt jelenti, hogy az egyes uniós tagállamoknak kell felvállalniuk a feladatot: a jelenleginél nagyobb összeget kell e célra elkülöníteniük.

Az Európai Parlament emellett azt javasolja, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszerből származó uniós bevétel legalább 25%-át a Szövetség céljaira használják fel.

Úgy tűnik, mintha az Unió – az éghajlatváltozás miatt – kezdene másként gondolkodni a fejlesztési együttműködésről, ami üdvözlendő dolog. Ezért én a jelentés mellett teszem le a voksomat.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam az Európai Unió és a szegény fejlődő országok közötti, éghajlatváltozás elleni globális szövetség kiépítéséről szóló jelentésre, mivel ezek az országok azok, amelyek leginkább kiszolgáltatottak az éghajlatváltozás hatásainak.

Az EU éghajlat-változási és fejlesztési cselekvési tervének 2007. évi felülvizsgálata, amelyet már korábban is említettek, azt mutatja, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos szempontoknak az Európai Unió fejlesztési politikáiba való beépítése túlságosan lassan és nem kielégítő módon történik.

Annak ellenére, hogy az EU azt a célt tűzte maga elé, hogy vezető szerepet vállal az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, az uniós költségvetés nem tükrözi e politikák kiemelt státuszát. A tiszta fejlesztési mechanizmus (CMD) eddig nem igazán felelt meg a legszegényebb országok igényeinek a tiszta technológiákba való beruházás tekintetében.

A jelentés felszólítja az EU-t, hogy az éghajlatváltozást helyezze fejlesztési együttműködési politikájának középpontjába, és felkéri a Bizottságot, hogy nyújtson részletes tájékoztatást az éghajlatváltozással kapcsolatosan meglévő pénzügyi mechanizmusokról, valamint a nemzeti és a nemzetközi szintű együttműködésről. A Bizottságnak sürgősen javaslatot kell tennie az éghajlatváltozásra és a fejlesztésre irányuló uniós pénzügyi támogatások fokozására, biztosítva a lehető legjobb együttműködést és a kiegészítő jellegét a már meglévő kezdeményezésekkel.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) A természeti környezet védelmének kétségkívül kiemelt figyelemben kell részesülnie az egyes tagállamokban és a Közösség egészében is. Az éghajlatváltozás elleni globális szövetség létrehozására irányuló kezdeményezés kapcsán azonban a legjobb dolog, ami elmondható, az az, hogy teljesen értelmetlen. Azzal, ha az adófizetők pénzét egy újabb költséges politikai szervezetre költjük, bizonyosan nem fogunk hozzájárulni a természeti környezet állapotának javításához – mindez pusztán újabb jól jövedelmező állásokat jelent majd a brüsszeli bürokraták számára. A fejlődő országok lényegesen kisebb mértékben szennyezik a környezetet, mint a fejlett országok, és szén-dioxid-kibocsátásuk eltörpül a gazdasági óriásokéhoz képest.

Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy az Amerikai Egyesült Államok már évek óta egyike azoknak az országoknak, amelyek a legtöbb mérgező anyagot bocsátják ki, és még mindig nem ratifikálta a Kiotói Jegyzőkönyvet. Meggyőződésem, hogy az EU és a fejlődő országok szövetsége a legkisebb mértékben sem fog hozzájárulni a szennyezés szintjének csökkentéséhez. Másrészt, az olyan cselekvések, mint például a fent említett országok vezetőivel folytatott eszmecsere, döntő fontosságúak lehetnek. Ez azért van, mert ők azok, akik a leginkább tehetnek a természeti környezet pusztításáért.

– Jean Marie Beaupuy jelentése (A6-0356/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam a nemzeti és regionális szintű kormányzásról és partnerségről, valamint a regionális politika terén a projektek megalapozásáról szóló állásfoglalásra, amely Jean Marie Beaupuy, francia képviselőtársam által kidolgozott, saját kezdeményezésű jelentés alapján került előterjesztésre. Teljes mértékben egyetértek azzal az elképzeléssel, hogy az egyszerűsítés és a hatékonyság érdekében mérjék fel a különböző közösségi alapok összevonhatóságát a 2013 utáni kohéziós politika keretében.

Petru Filip (PPE-DE), írásban. – (RO) Üdvözlöm azt a kezdeményezést, hogy jelentést készítsenek a helyi és a regionális szintű felelősségteljes kormányzás témájában, valamint a partnerség jelentőségéről a négy – vagy több – hatalmi szinten: helyi, regionális, nemzeti és európai. A közvetlenül megválasztott helyi hatóságokkal való találkozásokkor az esetek többségében előtérbe kerül, hogy mennyire eltérően kezelik ezen a szinten a hatóságok az európai politikákat.

Az Európai Parlament és más európai intézmények erőfeszítései sem fogják meghozni a kívánt konkrét eredményeket és hatékonyságot, ha nem jön létre valódi partnerségi politika e hatósági szervek között, amelyek mentesek a politikai részrehajlástól, amelynek semmi köze a szubszidiaritáshoz. Elég jól ismerjük a hatalmon lévő különböző politikai pártoknak az államigazgatás különféle szintjein dolgozó képviselői közötti konfliktusokat és a közöttük lévő, nehezen felfogható versengést, aminek következtében az uniós polgárok az esetek többségében nem részesülnek az EP e fórumán elfogadott európai programok előnyeiből. Ezért szavaztam a jelentés mellett, annak reményében, hogy a regionális politikák a jelentőségüknek megfelelő helyet foglalják majd el.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Beaupuy úr jelentése rendkívül tanulságos. A strukturális politika irányításáról szól, és megtudhatjuk, hogy azonkívül, hogy az Európai Unió belül ki kell igazítani az összes régió fejlettségi szintjét, Brüsszel regionális politikájának valódi célja az, hogy gyökeresen megváltoztassa a tagállamok területi struktúráját és ezáltal közigazgatási és politikai szerkezetüket.

Valójában ez egyáltalán nem meglepő. Manapság Európában minden a nemzetállamok mellőzése, illetve megsemmisítése céljából történik: legfeljebb azáltal, hogy a nemzetállam hatásköreit átadják az európai szuperállamnak; alulról pedig azáltal, hogy az egyes tagállamok hagyományaival szemben és a természetes határokkal, illetve a területek egyéni jellegzetességeinek határaival ellentétben – több milliárd eurós költség árán – a „régio” mint kíválságos, nemzetállamnál kisebb szervezet, illetve nemzetállamnál kisebb, határokon átnyúló területek kialakítását támogatják. Az európai jogalkotásnak a jelentés előterjesztője által magasztalt „integrált megközelítése” – amelynek lényege, hogy ezt a szintet veszi figyelembe minden, területi, gazdasági és szociális hatással járó európai politikában – ezt a folyamatot segíti elő.

A választással kapcsolatos manipulációkon kívül a Sarkozy úr által javasolt közigazgatási reformot nyilvánvalóan ezen elemzés keretében kell megvizsgálni.

Hélène Goudin and Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A jelentés a nemzeti közigazgatások közötti fokozott együttműködést támogatja. Fontos azonban emlékeztetni arra, hogy éppen az intézményi verseny következtében tesztelik az igazgatás legjobb formáit és különítik el azokat a legkevésbé megfelelőktől. Talán a legjobb példa erre, hogy Európában sokféle közigazgatási forma létezik, amelyek kicserélik tapasztalataikat.

A jelentésben rengeteg értelmes megállapítás található, de alapjában véve nincsenek konkrét javaslatok arra vonatkozóan, hogy a strukturális politikák igazgatása hogyan javítható a strukturális politikák gazdasági vonatkozásai tekintetében meglévő sok-sok hiányosság pótlása érdekében. Érdemes emlékeztetni arra, hogy az EU strukturális politikái képezik az Európai Unió legnagyobb kiadási tételét a 2007 és 2013 közötti időszak vonatkozásában, és az Európai Számvevőszék a 2006-os pénzügyi évvel kapcsolatos jelentésében megállapítja, hogy a strukturális politikai célra kifizetett pénzeszegeknek legalább 12%-át nem lehetett volna kifizetni.

A jelentés a Lisszaboni Szerződésre vonatkozó utalásokat is tartalmaz. A szerződést azonban a demokratikus eljárások során elutasították. Ennélfogva a Lisszaboni Szerződésre való hivatkozás elfogadhatatlan szemtelenség. A jelentés megírásakor a szerződés jövője annyira bizonytalan, hogy a tartalmára való hivatkozást el kell kerülni. A fent említett okok miatt a Junilistan úgy határozott, hogy teljes egészében a jelentés ellen szavaz.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Nyilvánvalóan mindenképpen támogatjuk, hogy a helyi és a regionális hatóságoknak, illetve az egyéb hatóságoknak, a társadalmi és gazdasági szervezeteknek, továbbá a nyilvánosságnak feltétlenül részt kell vennie a célkitűzések és programok meghatározásában, valamint a közösségi strukturális alapok felhasználásának az egyes tagállamokban történő végrehajtásában és ellenőrzésében, mivel mindig is emellett álltunk ki.

Nem engedhetjük meg azonban, hogy e jogos törekvés leple alatt más célkitűzések megvalósítására is sor kerüljön, például a különböző közösségi alapoknak (az Európai Regionális Fejlesztési Alap, az Európai Szociális Alap, a Kohéziós Alap és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap) „a 2003 utáni időszakra vonatkozó jövőbeni kohéziós politika” keretén belüli összevonására. Ez a javaslat veszélyeztethetné azt, aminek a közösségi költségvetés lényegét kell képeznie, azaz a gazdasági javaknak a „kohéziós” országok és a „gazdag” országok közötti újraelosztásával kapcsolatos feladatát, főleg azért, mert megszüntetné azon pénzeszközöket, amelyeket kizárólag az előbbi országoknak szántak (azonkívül, hogy veszélyeztetné a „közös politikák”, például a mezőgazdaság és a halászat közösségi finanszírozását).

Nem érthetünk egyet azzal sem, hogy a javaslat ösztönzi „a köz- és magánszféra közötti partnerségek” létrehozását, amelyeket a közszolgáltatások privatizációjára szolgáló eszköznek tekintenek, amely közszolgáltatások alapvető és stratégiai fontosságúak az emberek és az egyes tagállamok társadalmi-gazdasági fejlődése szempontjából.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), írásban. – (RO) Beaupuy úr jelentése két, egymást kiegészítő rendszer szintjén határozza meg a felelősségteljes kormányzást: az egyik az intézményi rendszer, amely rendelkezik az állam, valamint a regionális és helyi hatóságok között a hatáskörök és a költségvetés megosztásáról; a másik a partnerségi rendszer, amely egy adott területen összehozza valamennyi érintett köz- és magánszereplőt.

A partnerség a nagyobb legitimitás, az állandó koordináció, a garantált átláthatóság és a pénzeszközök jobb felhasználása révén hozzáadott értéket teremthet a kohéziós politika végrehajtása terén. A partnerek bevonása ágazati és területi szinten intézményi eszköz létrehozását segítheti elő. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a partnerek rendelkeznek azon szükséges képességekkel és forrásokkal, amelyek fokozhatják a programok hatékonyságát azáltal, hogy a projektkiválasztási folyamat eredményesebbé válik.

A döntéshozatali folyamat legitimációja érdekében, valamint az operatív programok előkészítő szakaszában a nyilvánossággal való konzultáció részeként bármilyen politikai befolyás ellensúlyozásához rendkívül fontos a helyi és regionális hatóságok, valamint a civil társadalom bevonása. Ez lehetővé teszi a széles körű szakértelem igénybevételét, és elősegíti a programok kidolgozásának, nyomon követésének és értékelésének fejlesztését.

Meg kell értenünk, hogy az új tagállamok még nincsenek felkészülve a partnerségi alapelv alkalmazására, ezért ez fokozatosan, a nemzetek feletti és alatti szinten történő ösztönzés eredményeképpen szilárdítható meg.

Az előterjesztett, elfogadott és Beaupuy úr által a végleges szövegbe beépített módosítások révén már kifejezésre juttatott érvelések alapján kinyilvánítottam, hogy támogatom a jelentést.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, Beaupuy úr által előterjesztett, „Kormányzás és partnerség nemzeti, regionális és projekthalapon a regionális politika terén” című jelentés mellett szavaztam. Nyilvánvaló, hogy a regionális fejlesztés sikere nem csupán az elért eredményektől függ, hanem az eredmények elérésének módjától is, azaz a kormányzástól. Ezért olyan mechanizmusokat kell kidolgozni, amelyek anélkül fejlesztik a kormányzási rendszereket, hogy különböző politikák akadályt jelentenének.

Osztozom az előadónak a partnerségi alapelv iránti lelkesedésében: az új kormányzási módszerek nem léphetnek a közintézmények helyébe, inkább együtt kell ezekkel működniük. Helyeslem az arra irányuló tervet is, hogy át kell alakítani a kormányzásnak a közösségi alapokhoz, a különböző területi dimenziókhoz és természetesen az Európai Unióhoz fűződő kapcsolatát. Az üzleti világból kölcsönvett projektigazgatási

készségek kiváló eszközül szolgálhatnak az európai rendszer konkrét fejlesztésére irányuló új kormányzási formák megvalósításához.

– Manuel Medina Ortega jelentése (A6-0355/2008)

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose és Britta Thomsen (PSE), írásban. – (DA) Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának dán tagjai a jogalkotás minőségének javításáról szóló, saját kezdeményezésű jelentés mellett szavaztak, de szeretnék kihangsúlyozni, hogy az igazgatási teher megszüntetése valódi politikai folyamat lehet. Támogatjuk a szükségtelen igazgatási terhek megszüntetésére vonatkozó célkitűzést. Bizonyos igazgatási terhek azonban társadalmi szempontból igen szükségesek lehetnek még akkor is, ha az az érzés alakulhat ki, hogy akadályozzák a vállalkozások fejlődését és az innovációt. Úgy gondoljuk, hogy az igazgatási terhek csökkentése tekintetében kiegyensúlyozott megközelítés alkalmazására van szükség.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Ha az európai jogszabályok tartalmának megvitatása előtt kell megbeszelnünk a „hatékonyabb jogalkotás” szükségességének kérdését, meg kell vizsgálni, valójában mennyire is van szükség ilyen jogalkotásra. Az igaz, hogy a közös piac létrehozása, valamint a különböző történelmi háttérrel és hagyományokkal rendelkező országok – amelyek jogszabályainak részleteiben ezek a különbségek gyakran észrevehetőek – közötti egység megteremtése miatt összhangra van szükség, amely talán aktívabb jogalkotást tesz szükségessé.

Ez azonban nem azonos annak elismerésével, hogy mindenekelőtt jogszabályokat kell alkotnunk és ezt európai szinten kell tennünk. Habár meg vagyok győződve arról, hogy az EU gyakran a megfelelő szintér a cselekvéshez, azt is tudomásul kell venni, hogy a szubszidiaritás elve alapvető fontosságú, valamint hogy ezt az elvet gyakorta félreolják a hamis hatékonyság és valamiféle szükségtelen eredmény elérésének nevében.

Ha azt akarjuk, hogy az EU képes legyen reagálni az európai döntéshozatali szint jogos szükségleteire, következetesen és okosan meg kell akadályoznunk, hogy Európát olyan jogalkotási projektek és hatáskörök árásszák el, amelyek ténylegesen létrehozhatók nemzeti szinten. Ez az aggály, amely gyakran megjelenik a Szerződésben, sajnálatos módon kevésbé tapasztalható Brüsszelben, ami szükségzerű következményekkel jár, legalábbis a bürokrácia túlzott befolyásának tekintetében.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Medina Ortega úr által előterjesztett, a szubszidiaritás és az arányosság elveinek alkalmazásáról szóló jegyzőkönyvről szóló jelentés mellett szavaztam. Az Európai Uniónak a szabályozási kereten belül egyértelműsége és hatékonyságra kell törekednie. Mivel a jogalkotási eljárások minőségének javítása elősegítheti a célok elérését, továbbá tekintettel arra, hogy a szubszidiaritás és az arányosság elve alkotja a Közösség alapját, főleg ha egy adott területen nem rendelkezik kizárólagos jogalkotási hatáskörrel, elismeréssel nyilatkozom a Jogi Bizottság által annak biztosítása során végzett fáradhatatlan munkáról, hogy a közösségi jogalkotás alapja – a közösségi vívmányok egyszerűsítése révén – a mennyiség helyett a minőség legyen.

Ezenkívül aggályaim vannak az ön- és társszabályozó eljárásokkal kapcsolatban is; a piacokon jelenleg tapasztalható pénzügyi válság részben ennek tulajdonítható. A szabályozás továbbra is az Unió által kitűzött célok elérésének, valamint annak a legegyszerűbb módja, hogy a vállalkozások és az emberek számára jobbiztonságot teremtsen.

– Lidia Joanna Geringer de Oedenberg jelentése (A6-0363/2008)

Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) A Bizottság éppen csak közzétette a 24. éves jelentését a közösségi jog tagállami alkalmazásának nyomon követéséről. Elég indokolt a következő kérdés: van-e valami különbség vagy előrehaladás az előző jelentéshez képest? Úgy tűnik, hogy nincs. Szokás szerint Európa rossz tanuló a tagállamok. Milyen megoldást javasol az előadó? Nagyobb határozottságot a tagállamok tekintetében, szükség esetén több ügynek a Bírósághoz való előterjesztését, valamint nagyobb határozottságot a Bíróság által kihirdetett határozatok végrehajtásával kapcsolatban. Vagyis: nagyobb kényszerítő és elnyomó hatáskört az európai intézmények számára a tagállamokkal szemben.

A közösségi jogrend, amelyet olyan szerződésekkel hoztak létre, amelyek elsőbbséget élveznek a nemzeti joggal szemben, most már egyre inkább el akarja nyomni és meg akarja semmisíteni a tagállamok jogait. Határozottan ellenezzük ezt, mivel a nemzeti jogok és a jogi sajátosságok hűbérbe adása minden bizonnyal azt idézné elő, hogy magukat a tagállamokat is hűbérbe adják valamely Európa-párti és föderalista programhoz.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Geringer de Oedenberg asszony által előterjesztett, a közösségi jog alkalmazásának nyomon követéséről szóló jelentés mellett szavaztam. A számok objektívek, lehet értelmezni őket, de nem lehet vitatni: az, hogy jelentősen megnőtt a jogsértési ügyek száma, valamint hogy nem tartják be a Bíróság által hozott határozatokat, illetve nem ültetik át az irányelveket a megadott határidőn belül, azt jelzi, hogy a Bizottságnak szorosabban kell ellenőriznie az egyes tagállamokat.

Továbbá meg vagyok győződve arról, hogy nagyobb mértékű együttműködésre van szükség az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek között a közösségi jog nemzeti, regionális és helyi szinten történő alkalmazásának előmozdítása, sőt kikényszerítése érdekében. Ezenkívül helyeslem, hogy a szövegbe bekerült a strukturális alapok kezelésének kérdése: a tagállamokat emlékeztetni kell arra, hogy ha részesülni szeretnének az alapokból a 2007–2013 közötti időszak pénzügyi keretrendszerén belül, az európai jognak való megfelelés érdekében ki kell igazítaniuk jogszabályaikat – mindenekelőtt a környezetvédelem tekintetében – oly módon, amely megfelelő a gazdasági és társadalmi fejlődés regionális szinten történő előmozdításához.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A Parlament mai ülésén a Jogi Bizottságnak a közösségi jog 2006-os alkalmazásának nyomon követéséről szóló éves jelentése mellett szavaztam.

Az előadó, Geringer de Oedenberg asszony által összeállított dokumentum utalásokat tartalmaz az irányelvek átültetésére vonatkozó határidők be nem tartására, a tagállami igazságügyi rendszerek és az Európai Bíróság közötti elégtelen együttműködésre vonatkozóan, valamint bírálja a panaszok kezelésének módját.

Nagyon aggasztó jelenség, hogy a nemzeti bíróságok vonakodnak attól, hogy elfogadják a közösségi jog elsőbbségének elvét, és hogy éljenek az előzetes döntéshozatali eljárás lehetőségével.

A jelentés arra is rámutat, hogy megnövekedett azon jogsértések száma, amelyek abból erednek, hogy a tagállamok nem tartják be a Bíróság döntéseit, valamint az irányelvek átültetésére vonatkozó határidőt.

A fentiek figyelembevételével sürgősen szükség van az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti együttműködés megerősítésére, valamint a közösségi jog nemzeti és regionális szinten történő alkalmazásával kapcsolatos ellenőrzés fokozására. Egy ilyen intézkedés eredményeképpen az Európai Unió közelebb kerül a polgárokhoz és megszilárdul annak demokratikus legitimitása.

– Georgios Papastamkos jelentése (A6-0354/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A szabályozó ügynökségek intézményi aspektusainak jövőbeli rendezésére vonatkozó stratégiáról szóló állásfoglalás mellett szavaztam, mégpedig a kiváló kollégám és barátom, a volt görög miniszter, Papastamkos úr kezdeményezésére összeállított jelentés alapján. Sajnálatos, hogy a Parlament és a Bizottság által az európai szabályozó ügynökségek jogilag kötelező felügyeletének létrehozása érdekében alkalmazott erőfeszítések nem hoztak jelentős eredményt. Osztom kollégáim többségének véleményét, akik sajnálkoznak egy olyan általános stratégia hiánya miatt, amely az ügynökségek Európai Unióban történő létrehozására vonatkozik. Sürgőssé és szükségessé vált, hogy a Tanács és a Bizottság együttműködjön a Parlamenttel annak érdekében, hogy létrejöjjön egy világos, közös és koherens keret azzal kapcsolatban, hogy a jövőben az ügynökségek milyen helyet kapjanak az európai kormányzáson belül, ahol parlamenti felügyeletet kell kialakítani a szabályozó ügynökségek létrehozása és működése fölött.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Az utóbbi időben észrevehetően megnőtt a szabályozó ügynökségek száma mind európai, mind nemzeti szinten. A két szint között vannak hasonlóságok és különbségek. Az ügynökségeknek európai és nemzeti szinten szerkezeti és működési téren meglévő különbségei kérdéseket vetnek fel a szabályozás, a megfelelő irányítás és az intézmények közelítése tekintetében a centralizáció és decentralizáció vonatkozásában.

Európa szabályozó ügynökségei többnyire decentralizált, illetve független szolgálatok, ezért rendkívüli átláthatóságot és demokratikus ellenőrzést kell megkövetelni létrehozásuk és tevékenységeik tekintetében, mivel kizárólagos jogokkal rendelkező szabályozó és végrehajtó intézmények nélkül a társadalmi tevékenység kulcsfontosságú területein az ügynökségek számának növekedése az Európai Unió képviseleti intézményei értékének csökkenéséhez vezethet, kizoríthatja őket, és a bürokrácia aránytalan növekedését okozhatja.

A szabályozó ügynökségek felépítése és tevékenysége felett gyakorolt parlamenti felügyelet alkalmazásának meg kell felelnie annak a klasszikus demokratikus alapelvnek, amely valamennyi végrehajtó hatalommal rendelkező szervezet esetében megköveteli a politikai elszámoltathatóság erősítését..

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az Európai Unióban 29 szabályozó ügynökség – igazi európai mikrointézmény – működik, amelyek költsége meghaladja az 1 milliárd eurót, és amelyek hasznosságának a megítélésében körültekintőnek kell lenni. Így az előadónak igaza van abban, hogy nagyobb átláthatóságot és felelősséget követel a rengeteg ügynökség igazgatása tekintetében, tevékenységeik tényleges politikai ellenőrzését, a már meglévők értékelését, új ügynökségek létrehozásával kapcsolatban moratóriumot, valamint minden döntés meghozatala előtt „költség-haszon” elemzést kér.

Az igazi problémát azonban önmagában ezen ügynökségek létezése jelenti, amelyek az európai bürokrácia újabb rétegét képezik, egyesek szabályozási hatáskörrel rendelkeznek, mások pedig végrehajtói feladatkörrel, amely a nemzeti hatóságok munkáját akadályozza, ha nem komplikálja. A tényleges probléma az ügynökségek elszaporodása, valamint az, hogy Európa-szerte terjednek, székhelyeiket úgy osztogatják, mint a szavazatokért cserébe adott ajándékokat. Az igaz probléma az, hogy 40%-ukat a Szerződés 308. cikkének értelmében hozzák létre, azon nevezetes cikk értelmében, amely lehetővé teszi Brüsszel hatáskörének növelését, ha arról a törvény és a rendeletek nem rendelkeznek kifejezetten.

Mivel ez a jelentés nem old meg semmit, nem hagyhatjuk jóvá. Ugyanakkor mivel ennek ellenére kísérletet tesz arra, hogy egy kis rendet tegyen ebben a zűrzavarban, nem utasíthatjuk el. Ezért tartózkodni fogunk.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Érdekes, hogy a jelentésben szereplő javaslat 5. pontja most megjegyzi, hogy nem jött létre az európai uniós ügynökségek létrehozására vonatkozó általános stratégia. Eseti alapon jönnek létre új ügynökségek, ami a szabályozó ügynökségek, a végrehajtó hatóságok és a közösségi szervek átláthatatlan szövedékének kialakulásához vezet.

Még ennél is érdekesebb megjegyezni azt, hogy az Európai Parlament többségében mindig is támogatta az új ügynökségek létrehozását, és csak most ébred rád, hogy az egész lényege veszett el.

A Junilistan támogatja a jelentés főbb elképzeléseit, de kifogásoljuk azt, ahogyan most az Európai Parlament új területet próbál a hatásköre alá vonni azáltal, hogy a szabályozó ügynökségeknek éves jelentéseket kell benyújtaniuk a Parlamentnek, továbbá azzal, hogy az ügynökségek igazgatóit valószínűleg már a kinevezésük előtt felkérjük arra, hogy jelenjenek meg az illetékes parlamenti bizottság előtt. Szkeptikusak vagyunk ezekkel a javaslatokkal kapcsolatban. Egyrészt ésszerű, hogy a Bizottság feleljen ezen ügynökségek igazgatásáért, másrészt a pártpolitikai csatározások befolyásolhatják az ügynökségek igazgatóinak kinevezését, akiknek ebben a minőségükben pusztán tisztviselőnek kellene lenniük.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Papastamkos úr által előterjesztett, a szabályozó ügynökségek intézményi aspektusainak jövőbeli rendezésére vonatkozó stratégiáról szóló jelentés mellett szavaztam. Üdvözlöm a Bizottság arra irányuló tervét, hogy intézményközi munkacsoportot hozzon létre, amely a szabályozó ügynökségek feladatainak, valamint az egyes európai uniós szerveknek a már említett ügynökségekkel kapcsolatos hatásköre meghatározásáért felelős.

E javaslatnak inkább kezdő- és nem végpontnak kellene lennie, mivel a célkitűzések jóval túllépnek egy intézményközi csoport létrehozásán. Az említett ügynökségek felépítését és működését érintő közös megközelítésre irányuló javaslat – amennyire lehetséges – valóban a bürokrácia csökkentésére törekszik, hogy ezek a szervek megfelelően és hatékonyan el tudják végezni jogalkotói feladatukat. Ez lehetővé fogja tenni az ellenőrzésüket, valamint az ellenőrzési követelmények – legalábbis részleges – teljesítését, továbbá az ilyen fontosságú szerep által megkövetelt felelősség kialakításának előmozdítását.

– – Állásfoglalásra irányuló indítvány: letartóztatási parancs Joseph Kony ellen a Nemzetközi Büntető Bíróság előtti perére tekintettel (B6-0536/2008)

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Joseph Kony és az Úr Ellenálló Hadserege megdöbbsentő bűncselekményeket követett el az elmúlt 20 évben, ezért a Nemzetközi Büntető Bíróság most bűnvádi eljárás alá szándékozik vonni.

A Nagy Tavak Régiójában, Ugandában és Szudánban továbbra is fennáll a konfliktus, és folyamatosan új polgári áldozatokat követel. Egyértelműen a nemzetközi közösség felelőssége, hogy véget vessen ennek a szörnyű tragédiának.

A Junilistan általánosságban negatív véleménnyel van a külpolitikai állásfoglalások iránt. Ez az állásfoglalás azonban a Nemzetközi Büntető Bíróság által az emberiség ellen elkövetett bűncselekményekkel vádolt szervezettel és annak vezetőjével kapcsolatos. Ezért döntöttünk úgy, hogy támogatjuk az állásfoglalást.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, szeretném közölni a Tisztelt Házal, hogy a Joseph Kony elleni vádemelésről és a Nemzetközi Büntetőbíróság elé állításáról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. Elfogadhatatlan, hogy több mint három év telt el azóta, hogy megpróbálnak letartóztatni egy olyan nemzetközi bűnözőt, mint Kony, aki bűncselekmények – többek között gyilkosság, népiirtás, nemi erőszak, fosztogatás és nemi erőszakra való felbujtás – elkövetője és felbujtója. Minden próbálkozás kudarcba fulladt, mivel az ugandai kormány állandóan vonakodik attól, hogy együttműködjön ennek a bűnözőnek az elfogásában, aki ellen az NBB elfogatóparancsot adott ki.

Szeretnék rámutatni arra, hogy Uganda aláírta a Római Statútumot, amelynek értelmében minden aláíró kötelezettséget vállal arra vonatkozóan, hogy véget vet a nemzetközi közösség számára leginkább aggodalomra okot adó legsúlyosabb bűncselekmények büntetlenségének, és hozzájárul az ilyen bűncselekmények megakadályozásához. Ezenkívül aggodalmamat szeretném kifejezni a nemzetközi segélyeknek a Kony által vezetett hadsereg, az LRA érdekében történő eltérítésének megakadályozására irányuló egyértelmű erőfeszítések hiánya miatt (mindenekelőtt a szudáni kormány részéről), amely segélyeket az LRA könnyűszerrel saját finanszírozására használhat fel.

– Marielle De Sarnez jelentése (A6-0294/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A de Sarnez asszony által előterjesztett jelentés alapján a harmadik országokkal történő együttműködésen keresztül a felsőoktatás minőségének javítására és a kultúrák közötti megértés előmozdítására irányuló cselekvési program (Erasmus Mundus) (2009–2013) létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslat módosításáról szóló jogalkotási állásfoglalás mellett szavaztam. Támogatom azon megegyezéssel módosításokat, amelyek a felsőoktatási kiválóságra, a kiegyensúlyozott földrajzi lefedettségre, a nyilvánosság programról való tájékoztatására, valamint arra irányulnak, hogy az európai és harmadik országok közötti csereprogramok vonatkozásában minden jogi és igazgatási akadályt (a vízummal kapcsolatos problémákat) meg kell szüntetni. Ezenkívül szerintem a program keretében annak biztosítása érdekében is lépéseket kell tenni, hogy a legkevésbé fejlett harmadik országokból (főleg az AKCS = afrikai, karibi és csendes-óceáni országokból) érkező hallgatók, doktoranduszok, valamint posztgraduális képzésben részt vevő és egyetemi kutatók tartózkodási idejük lejártakor visszatérjenek hazájukba, hogy ezáltal megakadályozzuk az agyelszívást. Végezetül nagyon helyesnek tartom a legalább két európai nyelv elsajátítására, a megkülönböztetés elleni küzdelemre és a nemek közötti egyenlőség tiszteletben tartására vonatkozó követelményt.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose és Britta Thomsen (PSE), írásban. – (DA) Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának dán tagjai az Erasmus Mundus II programról szóló jelentés ellen szavaztak. Nem azért jártunk el így, mert ellenezzük a programot, hanem azért, mert a finanszírozással kapcsolatos megfogalmazás olyan helyzet kialakulásának veszélyét rejti magában, hogy a dán diákoknak fizetniük kell a programban való részvételért. Általánosságban támogatjuk az Erasmus Mundus programok célkitűzéseit.

Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának dán tagjai a jogalkotás minőségének javításáról szóló, saját kezdeményezésű jelentés mellett szavaztak, de szeretnénk kihangsúlyozni, hogy az igazgatási teher megszüntetése valódi politikai folyamat lehet. Támogatjuk a szükségtelen igazgatási terhek megszüntetésére vonatkozó célkitűzést. Bizonyos igazgatási terhek azonban társadalmi szempontból igen szükségesek lehetnek még akkor is, ha az az érzés alakulhat ki, hogy akadályozzák a vállalkozások fejlődését és az innovációt. Úgy gondoljuk, hogy az igazgatási terhek csökkentése tekintetében kiegyensúlyozott megközelítés alkalmazására van szükség.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az EU a lisszaboni stratégiának az alulról jövő kezdeményezések elleni politikája részeként – tőkeigényeinek megfelelően – az Erasmus Mundus programot (2009–2013) a tagállamok egyetemeinek burzsoá modernizációjára használja fel a harmadik országokból történő „agyelszívás”, valamint a munkavállalók kizsákmányolásának fokozása érdekében, ami által nő az európai monopóliumok nyereségessége.

Megerősíti, hogy az egyetemek és a kutatóközpontok értékeléséhez egyedi gazdasági kritériumokat kell alkalmazni, valamint az állami és magánintézmények számára azonos feltételeket szab meg. Oktatási „konzorciumokat” hoz létre és tandíjat vet ki a hallgatókra, ezáltal alapvetően kizárja a munkáscsaládok gyermekeit a felsőoktatásból és a posztgraduális tanulmányokból.

Az EU által tett, a kevésbé fejlett országokból való agyelszívás megakadályozásával kapcsolatos demagóg nyilatkozatok nem leplezhetik a valódi célt, ami nem más, mint ezen országok munkaerejének elszomorító

kizsákmányolása, valamint a fiataloknak a kiváló, ingyenes állami oktatásban való részvételhez való jogainak a munkáscsaládok gyerekei esetében történő drasztikus korlátozása.

Az említett okok miatt a Görög Kommunista Párt parlamenti képviselőcsoportja a jogalkotási kezdeményezés ellen szavazott.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Az Erasmus Mundus programról (2009–2013) szóló De Sarnez-jelentés mellett szavaztam, mivel ezt az új programot alapvető fontosságúnak tartom abból a szempontból, hogy az Európai Uniót mint a világviszonylatban az egyik legjobb tanulmányi kiválósági központot népszerűsíti.

A különböző európai uniós oktatási létesítmények közötti együttműködés révén az Erasmus Mundus II hatékonyabb választ fog adni a hallgatói mobilitás iránti egyre növekvő igényre, valamint az EU-n belül fokozni fogja a felsőoktatás minőségét és a különböző kultúrák közötti párbeszédet. Szeretném még kiemelni a jelentésben javasolt fontos újításokat, például a doktori program kibővítését, az ösztöndíjak bevezetését, valamint a vállalkozások és a kutatóközpontok aktív részvételének előmozdítását.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez egy jelentős program, amelynek az a célja, hogy olyan harmadik országbeli hallgatókat támogasson, akik az Európai Unióban szeretnének tanulni, bár a program korlátozott forrásai miatt nehézségekbe ütközhetnek azok, akiknek egyetemi tandíjat kell fizetniük, de azt nem tudják megtenni. Emiatt, jóllehet a jelentés mellett szavaztunk, sajnálatosnak tartjuk, hogy a képviselőcsoportunk által előterjesztett javaslatokat – amelyek e probléma megoldásának elősegítésére irányultak – elutasították.

Örömmel közölhetjük azonban, hogy olyan javaslatokat vizsgált elfogadtak, amelyek célja az említett hallgatók mobilitásának fokozása, valamint hogy figyelmeztessen, hogy a program nem használható fel arra, hogy a harmadik országok különleges szakértelemmel rendelkező polgárait hazájuk rovására az Európai Unióba csábítsuk. Ragaszkodtunk ahhoz, hogy az Európai Bizottságnak a program értékelésekor figyelembe kell vennie az „agyelszívás” lehetséges következményeit, valamint az érintettek társadalmi-gazdasági helyzetét.

Biztosítanunk kell, hogy a kevésbé fejlett harmadik országokból érkező, mesterképzésben részt vevő hallgatók, doktoranduszok, kutatók és oktatók tanulmányi idejük lejártakor visszatérhessenek hazájukba, hogy ezáltal megakadályozzuk az „agyelszívást”.

Neena Gill (PSE), írásban. – Elnök asszony, a jelentés mellett szavaztam, és remélem, hogy az Erasmus Mundus Program 2013-ig való meghosszabbítása továbbra is fontos kapocs lesz a különböző kultúrák között.

Ennek az oktatási programnak nyilvánvalóak az előnyei – nem csupán az EU-nak származik előnye abból, hogy harmadik országokból intelligens, ambiciózus hallgatók érkeznek, aminek következtében fejlődni fog a kutatás és az innováció az EU-ban, hanem saját hallgatóink számára is hasznos, hogy fejleszthetik nyelvtudásukat, valamint növelhetik otthoni és külföldi foglalkoztatási esélyeiket.

Mindenekelőtt úgy gondolom, hogy ez a program különösen aktuális, mivel idén van a kultúrák közötti párbeszéd éve. A harmadik országokkal az oktatás terén kiépített kapcsolatok révén javítható a különböző kultúrák, nyelvek és vallások közötti megértés és kommunikáció. Ez pontosan egy olyan program, amelyet az Európai Parlamentnek támogatnia kell, és én őszintén örülök ennek a programnak.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Úgy döntöttünk, hogy a Kulturális és Oktatási Bizottság jelentése ellen szavazunk. Nem magát az Erasmus Mundus programot szavazzuk le, hanem végül is a bizottság és az Európai Bizottság által előterjesztett részletes javaslatok némelyikét.

A javaslatban foglalt rövid ismertetés alapján nem támogatjuk egy külön „Erasmus Mundus vízum” bevezetését. Minden tagállamnak jogában áll vízumot kiadni, és reméljük, hogy nagyvonalúak lesznek, ha arra kerül a sor, hogy az Erasmus Mundus programban részt vevő hallgatók számára kell vízumot kiállítani. Véleményünk szerint uniós szinten nem lehet szabályozni egy ilyen vízum kiadását.

Elutasítjuk azt az elképzelést is, hogy az EU pénzügyi támogatást nyújtson a különböző Erasmus Mundus programokat elvégző hallgatók öregdiák-szervezetének létrehozásához. A hallgatói szervezeteknek a hallgatók igénye és személyes erőfeszítései alapján kell létrejönniük. Fentről, uniós intézmények által nem hozhatók létre.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) Az Erasmus Mundus program a felsőoktatáson belüli együttműködésre és mobilitásra terjed ki azzal a céllal, hogy az Európai Uniót mint a világviszonylatban az

egyik legjobb tanulmányi kiválósági központot népszerűsítse. Az eddig az Erasmus program keretében rendelkezésre álló lehetőségeket bővíti ki, oktatási együttműködést tesz lehetővé olyan országok számára, amelyek nem tagjai az Uniónak.

Az oktatás alapvető fontosságú a fiatalok életében. A nemzetközi tapasztalatokat maguk a hallgatók és jövőbeni munkaadók is egyre inkább értékelik. A nyelvtudás, a kultúrák, az egyes országok jellegzetességeinek megismerése és a nemzetközi környezetben való jártasság csak néhány azon rengeteg előny közül, amelyeket a programban való részvétel biztosít. A mobilitás előmozdítása a program céljainak egy másik kiemelkedő jellegzetessége. A mobilitás különösen fontos a globalizáció időszakában, mivel a harmadik országokkal kialakított kapcsolatok jelentőségre tesznek szert. Örülünk kell annak, hogy az európai hallgatóknak és a harmadik országbeli hallgatóknak továbbra is lehetőségük lesz arra, hogy ilyen tapasztalatokat szerezzenek.

Örülök annak, hogy a megszavazott program a vízumokkal kapcsolatos problémák megoldására vonatkozó javaslatokat is tartalmaz. Ezek a problémák feleslegesen bonyolítják az utazási előkészületeket. A javasolt könnyítésnek a rendelkezésre álló információ körére is ki kell terjednie. A hallgatóknak minden általuk kért információhoz hozzá kell jutniuk, hogy jó előre könnyebben fel tudjanak készülni a külföldi tartózkodásra. Ezzel kapcsolatban az Európai Bizottság harmadik országokban található képviselői által nyújtott támogatás rendkívül hasznos lehet.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban. – (LT) Ma az Erasmus Mundus program új generációjáról (2009–2013) szavaztunk. A jelenlegi Erasmus Mundus program 2004-ben valósult meg, és 4000-nél több uniós és harmadik országbeli polgár vett részt sikerrel a programban. Az Erasmus Mundus megbízható intézkedésnek bizonyult a felsőoktatás és különösen a mesterképzések terén. Az új program célja, hogy támogassa az európai felsőoktatást, elősegítse, hogy a fiatalok több és jobb karrierlehetőséggel rendelkezzenek, valamint jobban strukturált nemzetközi együttműködést valósítson meg a felsőoktatási intézmények között, ami nagyobb mértékű mobilitást biztosít az európai uniós és a harmadik országbeli hallgatók számára. A következő 5 évben az európai és a harmadik országbeli egyetemek között több mint 950 millió eurót osztanak majd szét, hogy csatlakozzanak a programhoz és támogatási összegeket biztosítsanak. A posztgraduális tanulmányokra egy külön program jön létre, és a hallgatók nagyobb pénzügyi támogatásban részesülnek majd. A szavazás során támogattam az illetékes bizottság által előterjesztett módosításokat, amelyek következtében a dokumentumban egyértelműbb szabályozás alakult ki, ezek a módosítások védelmet biztosítanak a hallgatói döntések és jogok tekintetében, valamint az egyetemek között szorosabb együttműködést tesznek lehetővé.

Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) Figyelembe véve ezt a jelentést, a nagymértékű gazdasági bevándorlás ösztönzésének célkitűzése, amelyet az Európai Bizottság már 2005. január 11-én meghatározott „A gazdasági migráció kezelésének uniós megközelítéséről szóló zöld könyvében”, sokkal időszerűbb, mint valaha.

Az Erasmus Mundus II program számára a 2009–2013 közötti időszakra mintegy 950 millió eurót különítettek el. E program célja, hogy külföldi hallgatókat és oktatókat csábítson az Európai Unió földrajzi területére. Ez mintegy 654 millió euróval haladja meg a program első változatára elkülönített összeget.

Azzal az – önmagában is dicséretes – indokkal, hogy magas színvonalú mester- és doktori képzések biztosítása révén arra ösztönözzék a harmadik országbeli diákokat, hogy Európában tanuljanak, valójában a legális bevándorlás új csatornájának zsilipjei nyílnak meg. A harmadik országbeli külföldiek főleg az egyszerűsített vízumeljárások, az ösztöndíjak és a csökkentett tandíjak révén jutnak be könnyebben Európába.

Az Európai Unió egyáltalán nem saját állampolgárait részesíti előnyben és nem az európai kutatást és a számára szükséges kiválóságot támogatja, hanem ismét az EU-n kívülről érkezőket pártfogolja, és bizonyosságot tesz arról, hogy a nagymértékű bevándorlást támogatja.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az Erasmus Mundus II program hasonlít az európai hallgatók Erasmus csereprogramjára, de ez elsősorban harmadik országok viszonylatában törekszik csereprogramok megvalósítására. Célja, hogy képzett külföldi hallgatóknak csináljon kedvet ahhoz, hogy Európában tanuljanak.

Alapjában véve támogatom a kultúrák közötti csereprogramokat, különösen tudományos szinten. Kétségeim vannak azonban azzal kapcsolatban, hogy ez a program mennyire hatékony, és főleg mennyire hasznos a tagállamok számára. Olyan időkben, amikor egyes tagállamokban az egyetemeken több szakon korlátozottak a helyek a helyi lakosság számára, körültekintőnek kell lennünk a felsőoktatási képzéssel kapcsolatban.

Az, hogy az egész európai egyetemi rendszernek át kellett állnia a bolognai modellre, eléggé megnehezítette a mesterfokozattal rendelkező hallgatók számára, hogy doktori tanulmányaik elvégzéséhez helyet találjanak. Úgy tűnik, hogy hátrányos a helyi hallgatók számára, ha növeljük a versenyt. Ezenkívül a program vonatkozásában nehéz lesz megfékezni a bevándorlási szabályok megsértését is. Ezért a jelentés ellen szavaztam.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) Az Erasmus Mundus program már eddig is fontos szerepet játszott a fiatalok és a felnőttek jelenkori oktatásában. A szerzett tapasztalatok azonban azt mutatják, hogy a kihívásokat bizonyos fokú óvatossággal kell kezelni. A túlzottan radikális változtatások – például a tandíjakra vonatkozó új feltételek – megbonthatják ennek az oktatási rendszernek az egyensúlyát, amely már bizonyította létjogosultságát a piacon. Ezenkívül az ilyen változtatások sérthetnek bizonyos, a felsőoktatási intézmények autonómiáját érintő alapelveket. Ezért át kell gondolni, hogy az lenne-e a legjobb megoldás, ha az Erasmus Mundus konzorcium hozná meg a döntéseket, vagy ha fentről állapítanák meg az irányításra vonatkozó feltételeket.

Úgy gondolom, hogy ahol bevált gyakorlat alakult ki, és a helyi szervezeteknek lehetőségük van arra, hogy döntéseket hozzanak, azt tiszteletben kell tartani, és semmi új bevezetését nem kell elrendelni. Ez rendkívül fontos, mivel nagyon különböző régiókban élünk. Egyes régiók fejlettebbek, mások kevésbé, és mindegyiknek más-más hagyományai és eltérő gazdasági feltételei vannak.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy rámutassak arra, hogy a Parlament indokolatlanul alkalmazza azt a gyakorlatot, hogy még nem kötelező erejű okmányokra hivatkozik, például a népszavazás során elutasított Európai Alkotmányra, a Lisszaboni Szerződésre és a kapcsolódó Alapjogi Chartára. A jogalkotás nem alapulhat azon, ami nincs benne a törvénykönyvben.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a De Sarnez asszony által előterjesztett, az Erasmus Mundus programról (2009–2013) szóló jelentés mellett szavaztam. A fiatalok jelentik a jövőt, és nem csak azért mondom ezt, mert ez illik ide: az Erasmus Mundus program a kiválóság eszméjén és a harmadik országokkal folytatott együttműködés révén megvalósuló, kultúrák közötti integráció előmozdításán alapul, hogy az új generációk egy jobb világ létrehozásán dolgozhassanak. Az új Erasmus Mundus program kifejezett hangsúlyt helyez a mester- és a doktori képzésekben való részvétel lehetőségére, a harmadik országbeli oktatási intézményekkel való partnerség létrehozására, valamint az egyedi kommunikációs és információs tevékenységek folytatására.

Üdvözlöm ezt a kezdeményezést, és De Sarnez asszony azon javaslatára is szeretném felhívni a figyelmet, miszerint kiemelt fontosságot kell tulajdonítani annak, hogy legalább két idegen nyelv elsajátítása legyen a cél: a nyelvek valóban a kulturális integráció elsődleges eszközei.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Az Erasmus Mundus II program nagyjából megegyezik az előzővel, bár jelentős kiigazításokra került sor. A fontos változtatások közé tartozik az Erasmus Mundus programokon belüli kiegyensúlyozottabb és garantált földrajzi képviselet, amit legalább három európai ország egyeteméből álló konzorciumok biztosíthatnak, valamint a rászoruló lakosságra fordított rendkívüli figyelem.

A képzések felvételi követelményeinek a minőségen kell alapulniuk, ugyanakkor tiszteletben kell tartani a nemek közötti egyenlőséget és jobb hozzáférést kell biztosítani a hátrányos helyzetű csoportok számára.

Amennyiben európai vagy harmadik országbeli hallgatók támogatásban részesülnek, a képzési lehetőséget biztosító intézményeknek tiszteletben kell tartaniuk az esélyegyenlőség és a megkülönböztetésmentesség elvét.

Ugyanakkor az Erasmus Mundus II programnak az európai és a harmadik országbeli felsőoktatás fenntartható fejlődéséhez is hozzá kell járulnia, minél fogva a Bizottságnak mindent meg kell tennie az agyelszívás megakadályozása érdekében.

A Zöldek biztosítani fogják, hogy e kiigazításokat ténylegesen végrehajtsák. Az Erasmus Mundus értékelésének azt is szemléltetnie kell, hogy a hátrányos helyzetű csoportok számára jobb hozzáférést biztosítanak az Erasmus Mundus program kurzusai tekintetében.

A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja az említett kikötéssel támogatta ezt a jelentést

– József Szájer jelentése (A6-0300/2008)

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) Megszavaztam a személyhajókra vonatkozó biztonsági szabályokról és követelményekről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról szóló jelentést (átdolgozott szöveg) (COM(2007)0737 – C6-0442/2007 – 2007/0257(COD)).

Szájer úrral együtt én is hajlandó vagyok elfogadni az Elnökök Értekezlete által előírt alapelveket és iránymutatásokat. Ezek teljesen összhangban vannak a joggal. Azt a javaslatot is teljes mértékben támogatom, hogy az Elnökök Értekezlete által hozott határozat technikai kiigazításokat tesz szükségessé.

– József Szájer jelentése (A6-0297/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Megszavaztam a géntechnológiával módosított mikroorganizmusok zárt rendszerben történő felhasználásáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatot (átdolgozott szöveg) Szájer úr jelentése alapján. Sajnálatosnak tartom, hogy – tekintettel a jogszabályok szövegének alakulására és összetettségére – a Bizottság nem vizsgálta felül az 1987. április 1-jei álláspontját, amelyben utasította szolgálatait, hogy a jogalkotási dokumentumok kodifikálását legkésőbb az egyes szövegek tizedik módosítását követően végezzék el, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy ez egy minimumszabály, és úgy volt, hogy a bizottsági szolgálatok azon törvények és rendeletek kodifikálását, amelyekért felelősek, a fent említettől rövidebb időközönként elvégzik. Ebben a konkrét esetben az 1990. évi irányelvet, valamint a négy alkalommal, 1994-ben, 1998-ban, 2001-ben és 2003-ban módosított törvények és rendeletek felülvizsgálatát végezzük el. A 90/219/EGK irányelvet, amelyet eredetileg kodifikálni akartak, végül átdolgozták a 2006-ban bevezetett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárásához való hozzáigazításhoz szükséges változtatások elfogadtatása érdekében. Véleményem szerint a közösségi politika egységesítésére vonatkozó politikát az Európai Bizottság egyik kiemelt feladatának kellene tekinteni, és a jelenlegi helyzet nincs rendjén, különösen a tagállamok és az európaiak szempontjából.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Még ha a mezőgazdasági termelés, növénytermesztés és állattartás terén elért előrehaladás és a hatékonyság elképzelhetetlen is jelentős genetikai felfedezések nélkül, a géntechnológiával módosított mikroorganizmusok zárt rendszerben történő felhasználására vonatkozóan optimális biológiai biztonsági intézkedéseket kell kialakítani, mivel be kell tartanunk az elővigyázatosság elvét, hogy megvédhessük az emberi egészséget és a környezetet.

Kétségtelen, hogy ma az emberiség rosszabb helyzetben lenne és küzdelmesebb élete lenne Mendel, majd Morgan, Crick és Watson felfedezései nélkül. Ugyanakkor egyértelmű, hogy a géntechnológiával módosított organizmusok (GMO) beszerzésére, tesztelésére, felhasználására és kereskedelmi forgalomba hozatalára vonatkozó eljárásokat – akár növényekről, akár állatokról vagy mikroorganizmusokról van szó – minden országban különleges szabályozási, engedélyezési és igazgatási rendszernek kell alárendelni, amely meghatározza az esetleges negatív következmények kockázatának megszüntetésére, illetve csökkentésére szolgáló jogi és intézményi keretet.

– Eoin Ryan jelentése (A6-0348/2008)

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, megszavaztam a Ryan úr által előterjesztett, a tagállamok közötti áruforgalomra vonatkozó közösségi statisztikákról szóló jelentést. A közösségi jogalkotás célja, hogy csökkentse a szükségtelen és túlzott bürokráciát, így a tagállamok közötti áruforgalomra vonatkozó közösségi statisztikák kérdését sem hagyhatjuk ki.

Az Eurostat létrehozott egy munkacsoportot hogy megvizsgálja a Közösségen belüli kereskedelmi forgalmi statisztikákról szóló jelentések modernizálási és egyszerűsítési lehetőségeit. Ezenkívül folyamatban van egy tanulmány elkészítése a közös piacon belüli áruforgalom fejlesztésére és osztályozására vonatkozó egysátozás rendszerrel kapcsolatban. Egyetértek ezzel a kezdeményezéssel, de Ryan úrral együtt remélem, hogy a Bizottság továbbfejleszti ezt a javaslatot azzal, hogy kellő részletességgel meghatározza, milyen intézkedéseket kell tenni az ilyen egysátozás forgalmi rendszer bevezetése érdekében. E célból kísérleti projektek alkalmazhatók, hogy a rendszer értékét és életképességét teljes mértékben meg lehessen vizsgálni.

Eoin Ryan (UEN), írásban. – (GA) Az írországi vállalkozások 90%-a kis- és középvállalkozás, és az egész Európai Unióban hasonló a helyzet. Írországon – ugyanis az ottani helyzetet jobban ismerem – hozzávetőleg 250 000 kis- és középvállalkozás működik, amelyek több mint 800 000 embert foglalkoztatnak. E vállalkozások többsége (körülbelül 90%-a) tíznél kevesebb munkavállalót alkalmaz, az esetek 50%-ában pedig csak egyet. Ezért az idő nagyon értékes dolog, de az említett vállalkozások azt tapasztalják, hogy rengeteg időt töltenek el csupán formanyomtatványok kitöltésével.

Nem lesz meglepő, hogy – mivel a sajátomról van szó – támogatom ezt a jelentést, amellyel kapcsolatban kompromisszumra jutottunk a Tanács és az ECON-bizottságon belüli kollégáim közötti együttműködés segítségével. Azért szerettem volna megindokolni a szavazatomat, mert ki akartam hangsúlyozni a jelentés fontosságát. A jelentés rendelkezései több mint 200 000 kis- és középvállalkozást mentenek fel az áruforgalommal kapcsolatos nyomtatványok kitöltésének kötelezettsége alól, ami által időt megtakaríthatnak meg, és általánosságban is előnyös a számukra.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) Az Intrastat az európai országokra vonatkozó közös egysatornás rendszer. Célja, hogy csökkentse a szükségtelen bürokráciát és szabályozást. Ez egy olyan rugalmas rendszer, amely lehetővé teszi az Európai Unió egyes tagállamaira jellemző sajátosságok és megoldások figyelembevételét.

Egy másik lényeges részlet, hogy mind az Intrastat-rendszer, mind a nemzetközi kereskedelmi statisztikai rendszer az ENSZ Statisztikai Osztálya által kidolgozott nemzetközi árukereskedelmi statisztikai rendszerre vonatkozó ajánlásokon alapul. Ez biztosítja, hogy a nemzetközi árukereskedelemmel kapcsolatban teljes körű és teljes mértékben összehasonlítható információkat lehessen szerezni.

Elengedhetetlen a fontos gazdasági ügyekkel kapcsolatos statisztikai adatokat folyamatos gyűjtése. A tagállamoknak minden lehetséges erőfeszítést meg kell tenniük e rendszer korszerűsítése és fejlesztése érdekében.

– Evelyn Gebhardt jelentése (A6-0361/2008)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Az EU-n belül Málta az egyetlen ország, ahol nincs lehetőség a házasság felbontására. Európában csupán három olyan állam van, amely nem engedélyezi a házasságfelbontást: a Vatikán, Andorra és Málta.

Málta azonban engedélyezte a máshol felbontott házasság bejegyzését, feltéve, hogy az érintett személy azon ország állampolgára vagy lakosa, ahol a válást kimondták.

A II. Brüsszeli Rendelet (a 2201/2003/EK tanácsi rendelet) értelmében akkor érhető el a házasság felbontása, ha az érintett személy valamely tagállam állampolgára és hat hónapja szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik. Bárki más kérelmezheti a házasság felbontását, amennyiben a kérelem benyújtását közvetlenül megelőzően egy évig folyamatosan szokásos tartózkodási hellyel rendelkezett az adott tagállamban.

Helyeslem, hogy olyan esetekben, amikor valamely állam nem rendelkezik házasságfelbontásról szóló törvényről – ahogy például Málta sem –, egy új cikket vettek figyelembe.

Máltán a bejegyzési rendszer alkalmazásával már elismertük a házasságfelbontást olyan esetekben, amikor a megfelelő előírások érvényesek. Nem magának a házasságfelbontás elvének elfogadásáról van szó, mivel bizonyos esetekben ez már érvényben van. A kérdés az, hogy a házasságfelbontásnak akkor is jogrendszerünk külön részét kell-e képeznie, ha ezek a különleges körülmények nem érvényesek.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Megszavaztam a 2201/2003/EK rendeletnek a joghatóság tekintetében történő módosításáról és a házassági ügyekben alkalmazandó jogra vonatkozó szabályok bevezetéséről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslat módosítások figyelembevételével történő jóváhagyásáról szóló jogalkotási állásfoglalást Gebhardt asszony jelentése alapján. Mivel az Európai Unión belül egyre nagyobb mértékű a polgárok mobilitása, aminek következtében egyre több a „nemzetközi” házaspárok száma, azaz azoké, ahol a házastársak eltérő állampolgárságúak, vagy más-más tagállamban rendelkeznek lakóhellyel, illetve olyan tagállamban, amelynek kettőjük közül az egyikük nem állampolgára, és mivel az Európai Unióban nagyon magas a válások száma, elkerülhetetlenné vált, hogy a házassági ügyekben – amelyek évente egyre több embert érintenek – alkalmazandó jogra és joghatóságra vonatkozóan jogszabályt alkossunk. Továbbra is ki kell hangsúlyoznunk, hogy a szerződések a szabadság, biztonság és a jog érvényesülésén alapuló közös térség fokozatos létrehozását írják elő olyan intézkedések mellett, amelyek a tagállamokban alkalmazandó szabályok összeegyeztethetőségének előmozdítására irányulnak a jog és joghatóság összeütközése terén.

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) Gebhardt asszony jelentése pontosítja a nemzeti bíróságok házassági ügyekkel kapcsolatos joghatóságát az EU-n belül, valamint azt, hogy mely jog tekintendő megfelelőnek. Az a cél, hogy küzdjünk azon veszély ellen, hogy a házastársak valamelyike nagy sietve elsőként próbáljon házasságfelbontási kérelmet benyújtani annak érdekében, hogy az ügyre azon ország joga legyen irányadó,

amely az adott házastárs érdekeit védelmezné. Ezt a célkitűzést önmagában természetesen helyénvalónak tartom. A véleményem azonban az, hogy a rendeletnek több a hátránya, mint az előnye.

Svédország az egyik olyan ország a világon, ahol a házassági ügyekkel kapcsolatos törvények a leginkább liberálisak, és erre büszkék lehetünk. Az eredeti javaslat azzal a veszéllyel jár, hogy annak értelmében a svéd bíróságok számos ügyben arra kényszerülhetnek, hogy a máltai, ír, német vagy iráni jog szerint hozzanak határozatot, amikor az egyik fél kérelmezi a válást. Hosszú távon ez a feltétel korlátozná azt a feltétel nélküli svéd jogot, hogy az egyik fél házasságfelbontás iránti kérelmet nyújtson be és meg is kapja az engedélyt – ez egy olyan terület, amellyel kapcsolatban soha nem alkudnék meg. Ezért első gondolatom az volt, hogy a jelentés ellen szavazok. A szavazás alkalmával azonban sor került egy szóbeli módosítás jóváhagyására, amely lényegében a közrend jogi alapelvével kapcsolatos. Továbbra is az a véleményem, hogy a svéd modellt meg kell őrizni, de az előrehaladás elősegítése érdekében végül úgy döntöttem, hogy tartózkodni fogok.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A házassági ügyekben alkalmazandó jogról szóló Gebhardt-jelentés mellett szavaztam. Szem előtt tartva, hogy az EU-n belül egyre nagyobb mértékű az emberek mobilitása, valamint hogy házasságfelbontás esetén a különböző tagállamokban sokféle jog alkalmazandó, támogatom, hogy azon házaspárok esetében, ahol a házastársak eltérő állampolgárságúak, vagy más-más tagállamban rendelkeznek lakóhellyel, meg lehessen választani a házasságfelbontással kapcsolatban alkalmazandó jogot.

Alapvető fontosságúnak tartom azonban annak biztosítását, hogy mindegyik házastársat tájékoztassák, hogy mindketten teljesen tisztában legyenek az alkalmazandó jog megválasztásának jogi és társadalmi következményeivel.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az általunk javasolt új jogszabály „nemzetközi házaspárok” válását érinti, azaz azon házaspárokat, akik esetében a házastársak más-más állampolgársággal rendelkeznek, vagy más-más tagállamban élnek.

A joghatóságra és az alkalmazandó jogra vonatkozó szabályok meghatározásáról van szó az e területen tapasztalható jogi bizonytalanság ellensúlyozása érdekében. Pillanatnyilag az alkalmazandó jogot a jogösszeütközéssel kapcsolatos – a különböző tagállamokban igen eltérő és bonyolult – nemzeti jognak megfelelően állapítják meg. A tagállamok többsége az adott tagállamhoz való kötődés vagy a tartózkodási hely (*lex loci*) követelményének megfelelően határozza meg az alkalmazandó jogot. Más tagállamok következetesen saját nemzeti jogukat alkalmazzák (*lex fori*), ami nyilvánvalóan azt idézheti elő, hogy olyan jogot alkalmaznak, amelyhez a házastársak kevésbé kapcsolódnak, és olyan eredmény születik, amely nincs összhangban a jogbiztonsággal.

Ez az új rendelet azt javasolja, hogy harmonizáljuk a jogösszeütközés e szabályait. Támogatjuk ezt, mivel kiszámíthatóságot kell bevezetnie egy továbbra is drámai helyzettel kapcsolatban, és mindezt főleg a gyerekek biztonsága érdekében tesszük, akik túl gyakran válnak szülei válásának áldozatául.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A Junilistan pártban nagyon csalódottak vagyunk amiatt, hogy az előadó milyen buzgósággal foglalkozik egy olyan kérdéssel, amelyet a Tanács a közelmúltban elutasított. Az a helyzet, hogy a hiányosságai ellenére a jelenlegi IIa. Brüsszeli Rendelet sokkal jobb jogszabály az előadó által javasoltnál. Az, hogy a házastársak elveszítik azt a szabadságot, hogy megválasszák a bíróságot és a joghatóságot, jelzi a Bizottság, és még inkább az előadó nyegle magatartását a tagállamok jelenlegi gyakorlatával kapcsolatban.

Nem csupán elutasítjuk ezt a rosszul kiagyalt jelentést, hanem minden tagállamot felszólítunk arra, hogy álljon ki a válófélben lévő házastársak választási szabadsága mellett. A legegyszerűbb uniós szabályokra van szükségük ezeknek az embereknek, akik nehéz időszakon mennek át.

Marian Harkin (ALDE), írásban. – Írország úgy döntött, hogy nem szavazza meg e rendelet elfogadását és alkalmazását, mivel nem támogatjuk, hogy az ír bíróságokra kiterjesszék azt a hatáskört, hogy egy uniós polgár esetében a származási országa által alkalmazott, lényegesen eltérő jog alapján bontsa fel a házasságot.

Amennyiben Írország végrehajtana ezt az intézkedést, az lehetővé tenné az Írországban lakó uniós polgárok számára, hogy bíróságainkon lényegesen eltérő és kevésbé súlyos indokok alapján érjék el a házasság felbontását, mint amilyeneket az alkotmányunk előír (azaz a felek 4 éves különélését) a házasságfelbontással kapcsolatos 1995. évi népszavazás alapján. Ez egyben azt is jelentené, hogy ezekben az esetekben nem lenne érvényes az ír bíróságokkal szemben a házasság felbontására irányuló eljárás során jelenleg alkalmazott alkotmányos követelmény, miszerint csak akkor engedélyezik a házasság felbontását, ha megfelelő intézkedés

történik az érintett felek és az eltartott gyermekek vonatkozásában. Jóllehet a jelentésnek vannak pozitív vonatkozásai, tartózkodtam, mert Írország elutasította jelentést.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – (FI) Elnök asszony, a Gebhardt asszony által előterjesztett, a házassági ügyekről szóló jelentés ellen szavaztam, mert fontosnak tartom, hogy a jövőben a finn bíróságokon finn törvényeket alkalmazzanak olyan esetekben, amikor egy másik ország jogának alkalmazása nagymértékben ellentétbe kerülne a finn jog alapvető követelményeivel.

A házasságfelbontási ügyekben a bűnösség megállapítására vonatkozó javaslatot is rendkívül aggályosnak tartom. Finnországban körülbelül 20 éve felhagytunk azzal, hogy a házasságfelbontási ügyekben a hűtlenség vagy ehhez hasonló kérdések megvizsgálásával foglalkozunk. Ennek újbóli bevezetése hatalmas visszalépés lenne és a régi időket idézné.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban. – (LT) A kibővített Európai Unióban egyre nő a nemzetközi családok száma, ahol a házastársak különböző állampolgárságúak. Sajnos az EU-ban nagyon sok házasság végződik válással, és a házasságfelbontási eljárás gyakran bonyolult és hosszú időbe telik. Ez azért van így, mert mostanáig az embereknek kevés lehetőségük volt arra, hogy megválasszák azt a bíróságot, amelyik a házasságfelbontással kapcsolatos ügyükkel foglalkozna. Ha úgy döntöttek, hogy elválnak, a házastársak csak a tartózkodási helyük szerinti ország valamelyik bíróságához fordulhattak. Ennélfogva arra sem volt lehetőségük, hogy más közösségi tagállam jogát válasszák és alkalmazzák a házasságfelbontásra. Például egy litván nőnek – aki egy német állampolgárral kötött házasságot és Németországban volt a családja – ahhoz, hogy elváljon a férjétől, a tartózkodási helyük szerinti ország bíróságához kellett fordulnia. A házasság felbontásával kapcsolatos ügyüket a német jog szerint kellett tárgyalni. A rendelet elfogadását követően – 2009. március 1-jétől – megszűnnek ezek a korlátozások. A válófélben lévő házaspárok megválaszthatják, hogy a tartózkodási helyük szerinti ország bíróságához fordulnak vagy annak az országnak a jogát alkalmazzák, amelynek az állampolgárai. A szavazás során azon módosításokat támogattam, amelyek megállapították, hogy a házasságfelbontási ügyekben alkalmazott jog nem ütközhet az Európai Unió Alapjogi Chartájának alapelveivel. Ez rendkívül fontos, mivel arra törekszünk, hogy a házasságfelbontási ügyekkel kapcsolatos tárgyalás és határozathozatal során elkerüljük a nemek közötti megkülönböztetést.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Megszavaztam a Gebhardt-jelentést, mert úgy gondolom, hogy fontos a Bizottság arra irányuló javaslata, hogy a nemzetközi házaspárok házasságfelbontási ügyeivel kapcsolatban egységesítsük a jogösszeütközésre vonatkozó szabályokat. A válás az érintett felek és gyerekeik számára emberi tragédia. Az érintett feleknek ezért kell minél inkább tisztában lenniük az alkalmazandó joggal és a jog érdemi tartalmával.

A jelenlegi helyzet, amikor is a IIa. Brüsszeli Rendelet értelmében a házastársak több különböző illetékes bíróság közül választhatnak, a joghatóságot pedig azon tagállamnak a jogösszeütközéssel kapcsolatos szabályai szerint állapítják meg, hogy ahol az adott fórum található, nem biztosítja a szükséges jogbiztonságot. Ennek súlyos velejárói közé tartozik a legkedvezőbb jog kiválasztása („forum shopping”) és a bíróságra rohanás („dash to court”), hogy az egyik fél érjen el kedvező eredményt.

Úgy gondolom, hogy a házastársak arra vonatkozó joga, hogy kölcsönös megegyezéssel válasszanak illetékes bíróságot vagy joghatóságot, szintén segítené abban, hogy mindkettőjük esetében megtalálják az érdemi tartalmat. Pontosan ezért döntő fontosságú, hogy megkönnyítsék a tartalommal és az eljárásokkal kapcsolatos információkhoz való hozzáférést, ahogy azt 2. módosítás megállapítja. A 2. módosítás is rendkívül fontos, amely a jog megválasztása terén a gyermekek érdekeit védi.

Támogatom a képviselőcsoportom által előterjesztett 37. módosítást, amely szerint a házasságkötés helye szerinti tagállam jogának is a választható jogok közé kell tartoznia. Ez logikus, és még inkább megkönnyítené az alkalmazandó jog tartalmának megállapítását.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (FR) Európában általánosságban véve túl sok a válás, különösen nálunk. A válások számának növekedése a „vegyes” házaspárokat érinti, azaz azon házaspárokat, ahol a házastársak különböző állampolgárságúak.

Mivel a személyek szabad mozgása az európai integráció valós eredménye, alapvető fontosságú, hogy egy világos jogi keret jöjjön létre.

Miután tudom azt, hogy a válásokkal kapcsolatos nemzeti szabályok rendkívül eltérőek, teljesen tisztában vagyok azzal, milyen veszélyek származhatnak a válási „turizmus”-ból, amikor az egyik házastárs számára a legelőnyösebb, a másik számára pedig a legkevésbé előnyös joghatóság választható ki.

A jelentés mellett szavaztam volna, mert a javasolt rendelet ellensúlyozná a hiányosságokat, lehetővé téve azt, hogy két különböző tagállamban élő házastárs közös megegyezéssel és a tények teljes ismeretében válassza meg a házasság felbontására irányuló eljárásban illetékes joghatóságot, amelynek az Európai Unióban a tartózkodási hely szerinti két tagállam egyikének kell lennie.

Sajnos a szavazás során egy elfogadott szóbeli módosítás olyan fejtelenséget okozott, hogy az egész jelentést vissza kellett volna küldeni a bizottsághoz. Mivel a jelentést nem küldték vissza a bizottsághoz, a záró szavazáson már nem vettem részt.

A téma túl kényes ahhoz, hogy ilyen fejtelenség mellett szavazzunk róla.

Mairead McGuinness (PPE-DE), írásban. – Nem vettem részt a jelentéssel kapcsolatos szavazásban, mivel Írország úgy döntött, hogy nem él azzal a lehetőséggel, hogy részt vegyen a javasolt rendelet elfogadásában és alkalmazásában, valamint nem játszott aktív szerepet a tanácsi szintű tárgyalásokon.

Írország nem támogatta a joghatóságnak az ír bíróságokra való olyan értelmű kiterjesztését, hogy az uniós állampolgárok esetében a származási országuknak az írtól lényegesen eltérő joga alapján mondja ki a válást.

Ha ez megvalósult volna, lehetővé tenné, hogy az Írországban tartózkodási hellyel rendelkező uniós polgárok lényegesen eltérő és kevésbé súlyos indokok alapján érhessek el a házasság felbontását, mint amilyeneket az alkotmányunk előír a házasságfelbontással kapcsolatos 1995. évi népszavazás alapján.

Mivel Írország nem vesz részt a rendelet elfogadásában és alkalmazásában, úgy döntöttem, hogy nem szavazok a jelentéssel kapcsolatban.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), írásban. – (SK) Üdvözlöm kollégám, Evelyne Gebhardt asszony jelentését a joghatóság megválasztásáról, a határozatok elismeréséről és a házassági ügyekben való döntési jogra vonatkozó szabályok alkalmazásáról. Szilárd meggyőződésem, hogy ezen a kényes területen fontos világos, átfogó és rugalmas jogi keretet kell létrehozni.

A mai szavazáson amellet szavaztam, hogy vezessük be a házasság felbontására irányuló eljárás tekintetében megfelelő bíróság megválasztására való jogot. Egy olyan javaslatot támogattam, amelynek értelmében egy úgynevezett nemzetközi házaspár vagy a szokásos tartózkodási helye, vagy a házasságkötés helye szerinti ország jogrendszere szerinti joghatóságot választhatja.

Teljes mértékben támogatom azt a nézetet, hogy fontos mindkét házastárs számára megfelelő hozzáférést biztosítani az információkhoz, pénzügyi helyzetüktől vagy képzettségüktől függetlenül. Mindkét félnek pontos és teljes körű információkkal kell rendelkeznie a bíróság megválasztásának és a házasságfelbontási ügyekkel kapcsolatos döntési jog következményeiről. Ez főleg nemzetközi házaspárok esetében érvényes, mivel a tagállamok joga, a házasság felbontására irányuló eljárások és feltételek rendkívül különbözőek.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A határokon átnyúló házasságokkal kapcsolatos ügyekben fontos, hogy Európában egy egységes jogi helyzet alakuljon ki. A házasság és a válás terén – amely gyakran rendkívüli érzelmeket vált ki – a polgárok jogbiztonsága egyre fontosabb kérdés a politika számára.

Egy egyre gyorsabb ütemben szűkülő világban a polgári jog terén már meglévő szabályozások – ebben az esetben az alkalmazandó jog és a bíróság szabad megválasztása – fontos a felek mobilitása szempontjából. Ez a rendelet „felhasználóbarát” hozzáférést biztosít a családjog terén is. Ezzel összefüggésben egy másik fontos tényező, hogy a felek legyenek jól tájékozottak döntésük következményeinek vonatkozásában. Ezért szavaztam a jelentés mellett.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Azért szavaztam erre a jelentésre, mert arra a több mint 150 000 európai férfira és nőre gondoltam, akik éves átlagban érintettek a határokon átnyúló, házasságfelbontásra irányuló eljárásokban. Sok román férfit és nőt is érint ez, akik külföldön kötöttek házasságot. Megszavaztam ezt a jelentést, mert szilárd meggyőződésem, hogy kötelességünk támogatni mindazon bürokratikus akadály és nehézség megszüntetését, amelyek miatt egyesek azt mondhatják, hogy az Unió pokol az emberek számára, ugyanakkor mennyország az ügyvédek számára.

Ezenkívül úgy gondolom, hogy azokkal szemben, akiket képviselünk, kötelességünk, hogy számos más problémát is felszámoljunk, amelyek gondot okoznak az európai polgárok számára. Ezek közül csak két példát említenék, az európai polgárok számára a származási országuktól eltérő országban biztosított egészségügyi ellátás, valamint a tanulmányokat igazoló oklevelek egyenértékűsége.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Gebhardt asszony által előterjesztett, a házassági ügyekben alkalmazandó jogról szóló jelentés mellett szavaztam. A jelentésnek nagyon nemes célja van: egy világos és átfogó jogi keret létrehozása, amely magában foglalja a joghatóságról szóló törvényeket, valamint a családi ügyekben hozott határozatok elismerését és végrehajtását, ezenkívül az alkalmazandó jogra vonatkozó szabályokat.

Valójában a jelenlegi forgatókönyv szerint – a nemzeti és a közösségi jog közötti összeütközés miatt – a „nemzetközi” házasságfelbontások igen különböző jogi kérdéseket vethetnek fel. Figyelembe kell vennünk a bíróságra rohanás („dash to court”) veszélyét is, aminek következtében az a házastárs jár jól, aki arra törekszik, hogy elsőként forduljon bírósághoz, és azt a joghatóságot válassza, amelyiknek a joga leginkább szolgálja az érdekeit.

Ez teljesen elfogadhatatlan, és ezért örülök ennek a jelentésnek, amelynek az a célja, hogy jelentős felelősséget ruházzon a házastársakra, mindenekelőtt az információk alapján hozott döntések, a joghatóság és az alkalmazandó jog megválasztása tekintetében.

Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) Az Európai Unió támogatójaként rendszerint észreveszem az európai jogalkotás hozzáadott értékét. Gyakran jobb megoldásokat lehet találni a problémákra, ha többen gondolkodnak el a lehetőségeken. Sajnálatos módon ez a jelentés kivételt jelent a szabály alól. Minden okunk megvan, hogy büszkéek legyünk azon jogszabályokra, amelyek lehetőséget biztosítanak az emberek számára, hogy – ha úgy döntenek – saját útjukat járják, így minden okunk megvan arra, hogy megőrizzük a jelenlegi svédországi rendszert. Ezért a kormányhoz hasonlóan az a véleményem, hogy a Bizottság harmonizációra irányuló javaslata rossz irányba vezet, amennyiben figyelembe kell venni például a máltai gyakorlatot. Nem engedhetjük meg, hogy a Vatikán akadályokat gördítsen az egyenlőség biztosítására törekvő aktív hazai politika útjába. Az Európai Parlamentnek ezzel kapcsolatban eltérő volt a véleménye. Ezért volt feltett szándékom, hogy a jelentés ellen szavazzak. A módosítást jegyzőkönyvbe is vették.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (SK) Az intézkedés ellen szavaztam, mert az EU részéről felelőtlenségnek tartom, hogy olyan ügyekbe avatkozzon be, amelyek nem tartoznak a hatáskörébe. Ezek közé tartozik a családjog is. A Miniszterek Tanácsának alaposan meg kell gondolnia, hogy elfogadja-e a Parlament, illetve Bizottság javaslatait. Néhány problémás ügyet nem lehet kihasználni arra, hogy az EU további hatáskört szerezzen magának. Az európai integráció egyáltalán nem erről szól.

Ezenkívül az Európai Parlament a véleményében az Európai Unió Alapjogi Chartájára hivatkozott. A Parlament részéről ez elfogadhatatlan manipulációnak tekinthető, mivel az Európai Unió Alapjogi Chartája nem egy jogilag kötelező okmány, hanem egy politikai kompromisszum. Az Európai Unió Alapjogi Chartája a 9. cikkben kijelenti a következőt: „A házasságkötéshez és a családalapításhoz való jogot az e jogok gyakorlását szabályozó nemzeti jogszabályok szerint biztosítani kell.” Mivel a családjoggal nemzeti szinten foglalkoznak, miért van szükségünk a házasságfelbontásra vonatkozó, hasonló európai szabályokra? Ez teret enged a manipulációnak. Ezért nem egészen világos, hogy ez a rendelet milyen irányba vezet, a Bizottság pedig képtelen megszüntetni a bizonytalanságokat. Indítványozom, hogy a Miniszterek Tanácsa utasítsa el ezt az intézkedést.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Megfigyelhetjük, hogy az EU-ban egyre nő azon házaspárok száma, ahol a házastársak más-más uniós vagy nem uniós ország állampolgárai.

Következésképpen az alkalmazandó jog, illetve az adott ügyben illetékes bíróság megválasztásának kérdése egyre gyakrabban kerül szóba.

Az Európai Uniónak hatékony konfliktusrendezési rendelkezésekre van szüksége a joghatóság megállapítása érdekében.

A válások számának növekedésével a házasságfelbontás vagy a különválás elérésére való törekvés során nő a megkülönböztetést magában foglaló ügyek száma. A jobban tájékozott házastárs ragadja magához a kezdeményezést és azt a joghatóságot választja, ahol a jog leginkább szolgálja az érdekeit. Ezzel az adott házastárs előzetesen dönt az érintett jogrendszer illetékessége tekintetében.

Olyan házasságok esetében, amikor az egyik házastárs nem uniós országban rendelkezik tartózkodási hellyel, előfordulhat, hogy egy nem uniós országban elért, a válásra vonatkozó megállapodás bírósági elismerése nehéznek bizonyul.

A jelentés, amelyről ma szavaztunk, annak biztosítására törekszik, hogy mindkét házastárs hozzáférjen a házasságfelbontásra és a különválásra, valamint a nemzeti és a közösségi jog legfontosabb kérdéseire

vonatkozó megbízható információkhoz. Nagyon helyes az a felismerés, hogy az érintett gyerekek érdekében az alkalmazandó jog megválasztásakor minden esetben alapvető fontosságú ennek figyelembevétele.

– Pedro Guerreiro jelentése (A6-0388/2008)

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) Az EU halászati politikája nem jól átgondolt, közös döntéseken alapul, és ez mindig is így volt. Az elmúlt években drámai mértékben csökkent az európai halállomány, és ennek a helyzetnek a megváltoztatása érdekében alig történik valami. Ehelyett az EU a harmadik világ országában a halászati jogok megszerzéséért cserében nyújt segítséget, ennél fogva kimeríti ezen országok tengereinek halkészletét is. A part menti helyi lakosok megélhetési forrása meg fog szűnni és a segélyen fognak élni, ráadásul olyan segélyen, amely aligha biztosít megfelelő kompenzációt, vagy pótolja a kiesett jövedelmet.

Az EU által ehelyett támogatandó halászati politikát hosszú távú és előretételező gondolkodásnak kell jellemeznie. Ebben nincs helye a halászflokkok felújítására és modernizálására irányuló segélynek, amelynek alapvető célja a halfogási kapacitás növelése. Ugyanakkor örömmel támogatnék olyan intézkedéseket, amelyek a szegény part menti régiókban élő, rászoruló helyi lakosok támogatására irányulnak, akik számára a halászat jelenti az egyetlen jövedelemforrást, és akik a halállomány csökkenését – ami jórészt az EU nem elég megfontolt halászati politikájának közvetlen következménye – rendkívül megszenvedik. A Guerreiro úr jelentésében foglalt javaslatok azonban nem tartalmazznak ilyen intézkedéseket, ezért a jelentés ellen szavaztam.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) A Közösség legkülső régióiban nyilvántartott halászflokkok igazgatásáról szóló 639/2004/EK rendelet számos eltérést ír elő a halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló 2371/2002/EK rendelet 13. cikke szerinti belépési/kilépési rendtől.

Mivel azonban későn került sor azon bizottsági jogszabály elfogadására, amely lehetővé teszi az érintett tagállamok számára, hogy állami támogatást nyújtsanak, és mivel a hajógyári kapacitás korlátozott, a felújítás céljából állami támogatásban részesült halászhajók nem tudják teljesíteni a 639/2004/EK rendeletben meghatározott, flottába lépésre vonatkozó, 2008. december 31-i határidőt.

A Halászati Bizottság jelentésében megvédte a hajók felújításához és nyilvántartásához nyújtandó állami támogatásra vonatkozó határidő meghosszabbítását, mind a jelenleg hatályos rendelet, mind az Európai Bizottság által előterjesztett javaslat tekintetében, aminek értelmében a határidő csak egy évvel, azaz 2009. december 31-ig hosszabbítandó meg.

A legkülső régiók flottáinak felújítására szolgáló állami támogatás nyújtásának 2009. december 31-ig történő meghosszabbítása, valamint a hajók 2011. december 31-ig történő nyilvántartásba vételének lehetősége a fent említett korlátozások figyelembevételével lényeges segítségnek minősül.

Ezért megszavaztam a Guerreiro-jelentést.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A legkülső régiókban nyilvántartott halászflokkok felújításának és modernizálásának támogatása rendkívül fontos, mivel e régiókban stratégiai jelentőségű a halászati ágazat. A jelentés, amelyről ma szavaztunk, a legkülső régiókban nyilvántartott halászflokkok felújítására és modernizálására vonatkozó finanszírozási időszak egy évvel történő meghosszabbítását tűzi ki célul.

A halászflokkok igazgatása tekintetében indokolt az említett régiók sajátos strukturális, társadalmi és gazdasági helyzetének figyelembevétele. E célból a belépési/kilépési rend igazgatására és a kötelező kapacitáscsökkentésre vonatkozó rendelkezéseket, valamint a halászhajók modernizálására és felújítására szolgáló állami támogatáshoz való hozzáférésre vonatkozó szabályokat e régiók igényeihez kell igazítani.

Összefoglalva az eddigieket, továbbra is támogatni kell a legkülső régiókban nyilvántartott halászflokkok felújítását és modernizálását, különösen a kisipari flották esetében, mivel e régiók flottái nagyrészt régi, elhasznált hajókból állnak, egyes régiókban olyanokból, amelyek több mint 30 éve épültek. Ezek az intézkedések feltétlenül szükségesek a fogások tárolási körülményeinek, valamint az említett régiók halászai munkakörülményeinek és biztonsági feltételeinek javításához.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Guerreiro úr által előterjesztett, a Közösség legkülső régióiban nyilvántartott halászflokkok igazgatásáról szóló jelentés mellett szavaztam. A Bizottság mindig is igazodott az európai integráció érdekeihez, bármilyen területet is vitattunk meg, ezzel én egyetértek; ebben az esetben azonban minden határidőt meg kell szüntetnünk, hogy ezeknek a régióknak

elegendő ideje legyen a szükséges felújításra és modernizálásra, hogy jobban fel legyenek készülve a belső piaci versenyre.

Egyértelmű, hogy feltétlenül szükség van a felújítás folyamatos támogatására, mivel e nélkül nem lehet biztosítani a megfelelő munkakörülményeket és biztonsági feltételeket, valamint a halállomány megőrzését. Ezért támogatom ezt a kezdeményezést, amely a legkülső régiók flottáinak teljes átalakítására irányul, hogy azok szembe tudjanak nézni a halászati ágazat új európai kihívásaival.

10. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 14.15-kor felfüggesztik, majd 15.10-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

11. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

12. Az EU-Oroszország kapcsolatok (vita)

Elnök. – Az első napirendi pont az EU és Oroszország közötti kapcsolatokról szóló tanácsi és bizottsági közleményeket érinti.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, az Európai Unió és Oroszország közötti kapcsolat napjaink egyik legjelentősebb kihívásai közé tartozik. Egyrészt tudjuk, hogy az együttes tevékenységek és az összefonódó érdekek bonyolult hálót alkotnak. Másrészt ismerjük a grúziai események hátterét.

Az Európai Unió az EU és Oroszország közötti kapcsolatok felülvizsgálatát kérte, amire olyan eseményekkel a háttérben kerül sor, amelyek erősen beárnyékolják az Unió és Oroszország közötti kapcsolatokat. Továbbra is elfogadhatatlannak tartjuk, hogy Oroszország katonai erő alkalmazásával megsértette Grúzia területi integritását és egyoldalúan elismerte Abházia és Dél-Oszétia függetlenségét, továbbá nem érthetünk egyet a Moszkva által az utóbbi időben hangoztatott külpolitikai vezérelvekkel, többek között a befolyási övezetek újbóli kialakításával.

Ennélfogva a kapcsolatok jelenlegi felülvizsgálata során inkább az EU saját érdekének józan értékelésével kell foglalkozni. Ugyanakkor az Európai Unió és Oroszország közötti gazdasági és kereskedelmi kapcsolatok erősek és egyre szorosabbá válnak. Oroszország már a harmadik legfontosabb kereskedelmi partnerünk, és évente mintegy 20%-os növekedés tapasztalható. Az energia az egyik legfontosabb tényező, de a szolgáltatások terén is igen jelentős a növekedés.

Az utóbbi időben tapasztalt nagymértékű növekedés és a középosztály kialakulása miatt Oroszország fontos feltörekvő piacot jelent épp a szomszédunkban, ami a jelenlegi pénzügyi válság hatásai ellenére is lehetőségeket kínál az uniós vállalkozások számára. Az Európai Unió a legnagyobb befektetők közé tartozik Oroszországban, az összes külföldi befektetés 80%-át teszi ki. Oroszország devizatartalékának jelentős részét az euro képezi, aminek következtében Oroszország a világ azon országai közé tartozik, amelyek a legnagyobb összegű, euróban denominált eszközzel rendelkeznek.

Mindezek miatt az az érdekünk, hogy az orosz gazdaság fejlődése töretlen legyen és támogassuk Oroszország modernizációs törekvéseit, többek között a valóban független bíróságok létrehozását, amelyek érvényre tudják juttatni a szerződéseket. Ez összhangban van azzal, hogy Medvegyev elnök kiemelte a jogállamiság fontosságát Oroszországban.

Kapcsolatunk alapvető eleme az energiaellátás biztonsága és az energiaszükséglet. Az EU-tagállamok az orosz energiatermékek legfontosabb vásárlói közé tartoznak, és nem valószínű, hogy ez a helyzet rövid, illetve középtávon megváltozik.

Kapcsolatunkat nem egy egyoldalú függőség, hanem a kölcsönös egymásrautaltság jellemzi. Az Európai Unióba irányuló export lényegesen hozzájárult az Oroszország által az elmúlt öt-hat évben elért lenyűgöző növekedéshez. Mindazonáltal még rengeteg a tennivalónk, hogy egy valódi energiaügyi partnerség jöhessen létre, amely az Energia Charta Egyezményben foglalt elveken, azaz az átláthatóságon, a kölcsönösségen és a megkülönböztetésmentességen alapul.

Ennél is fontosabb, hogy Oroszország rendkívül fontos geopolitikai szereplő, amelynek a nemzetközi ügyekben való konstruktív bevonása nélkülözhetetlen előfeltétel egy hatékony nemzetközi közösség kialakítása szempontjából. Ezért közösen foglalkozunk az Iránnal, a Közel-Kelettel, Afganisztánnal, a Balkánnal és a világ más részeivel kapcsolatos ügyekkel, valamint együttműködünk a multilaterális fórumokon. Ezenkívül közös érdekünk a tömegpusztító fegyverek elterjedésének megakadályozása. Az említett területeken nem mindig könnyű az együttműködés, de nem szabad feladnunk. Ha erőteljesebb együttműködés valósul meg a szabadság, a biztonság és az igazságszolgáltatás terén, az elősegíti, hogy a kihívások, például a terrorizmus vagy a szervezett bűnözés által előidézett fenyegetéseket kezelni tudjuk.

A párbeszéd révén értük el azt, hogy például az emberi jogok kérdését is meg tudjuk vitatni. Ma konzultációkra kerül sor Párizsban. Ismételten emlékeztetni fogjuk Oroszországot az Európa Tanács és az EBESZ tagjaként vállalt kötelezettségeire, különösen a sajtószabadság és például az ingusföldi események, valamint más, az emberi jogokat érintő kérdések vonatkozásában.

Számunkra egyértelmű a következő: Európa megtartja a nemzetközi magatartás értékeit és elfogadott normáit, és minden körülmények között kiáll ezek mellett. Ide tartozik a területi integritás sérthetatlensége és a viták békés rendezése. Az Európai Tanács meglelégedéssel vette tudomásul, hogy az orosz csapatok kivonultak a Dél-Osztéiával és Abháziával szomszédos területekről, ami jelentős lépésnek tekinthető a hat pontból álló terv végrehajtása szempontjából. A múlt héten kezdődtek meg Genfben a tárgyalások, ami egy újabb fontos előrelépést jelent. Természetesen még nagyon sok a tennivaló.

Holnap házigazdája leszek egy adományozói konferenciának, amely Grúzia számára mozgósít pénzeszközöket a szétvert infrastruktúra helyreállításához és a hazájukon belül lakóhelyüket elhagyni kényszerülők reintegrációjához, valamint Grúzia konfliktus utáni gazdasági helyreállításának meggyorsításához. A Parlamenttel együttműködésben mintegy 500 millió eurót szánok erre a célra, és szeretnék köszönetet mondani a költségvetési Bizottság és a Külügyi Bizottság elnökének azért, hogy írásban fejezték ki támogatásukat ezzel az elképzeléssel kapcsolatban.

Az EU és Oroszország közötti kapcsolatoknak az Európai Tanáccsal közösen végzendő felülvizsgálata, a kérésnek megfelelően, a kapcsolat számos eleméről – többek között az Oroszország WTO-hoz való csatlakozásának támogatására, a vízumkönnyítésre, a vámügyi együttműködésre, az oktatási csereprogramok és a tudományos kutatás terén való együttműködés előmozdítására irányuló erőfeszítéseinkről – fog átfogó áttekintést nyújtani. Ennek az áttekintésnek iránymutatást kell adnia az Oroszországgal jelenleg folytatott és pillanatnyilag szüneteltetett valamennyi tevékenységünkkel kapcsolatban alkalmazandó felfogásra vonatkozóan. Ezt a kérdést az Általános Ügyek Tanácsának következő ülésén, 2008. november 10-én kell megvitatni, ahol reményeim szerint képesek leszünk megfelelő egyetértésre jutni az EU és Oroszország közötti új megállapodással kapcsolatos tárgyalások folytatása tekintetében.

Azért mondom ezt, mert nem tudok jobb lehetőséget saját érdekeink érvényesítésére és aggályaink kifejezésére. Másrészt nem viselkedhetünk úgy, mintha semmi sem történt volna. Mindössze annyit kell tennünk, hogy biztosítjuk és egyértelművé tesszük, hogy céljainkat világosan meghatároztuk, továbbá garantáljuk, hogy az EU egységesen kiáll e célok mellett.

Talán éppen jó, hogy ezt a vitát pont ma, a holnapi nemzetközi adományozói konferenciát megelőző napon tartjuk, amelyen a Világbankkal és a jelenlegi francia, valamint a jövőbeni cseh elnökséggel együtt én fogok elnökölni, ahogy azt már említettem.

Az Európai Unió az értékei által vezérelve, valamint döntően hozzájárulva a stabilitás és a béke megteremtéséhez továbbra is – ahogy az egész válság során – a konstruktív, megbízható partner szerepét fogja betölteni.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Mindenekelőtt elnézést kérek, és köszönöm Ferrero-Waldner asszonynak, hogy felszólalt előttem, mivel éppen most értem ide a Bizottsági Elnökök Értekezletéről. A tárgyalások kicsit tovább tartottak a vártnál a ma délelőtti vita miatt, ahol felszólalt a Tanács soros elnöke és szavazásra került sor. Kérem, bocsásson meg nekem.

Ahogy arra Ferrero-Waldner asszony is rámutatott, az EU és Oroszország közötti kapcsolatok tekintetében valóban válaszüthöz érkeztünk, főleg a grúzai konfliktust követően. Ferrero-Waldner asszony elmondása szerint az Európai Tanács szeptember 1-jei rendkívüli ülése után a Tanács ezt október 13-án vitatta meg. Ekkor a Tanács bejelentette, hogy azt követően, hogy az Európai Unió független polgári megfigyelő missziót küldött Grúziába, a Dél-Osztéiával és Abháziával szomszédos területekről kivonták a csapatokat. Ez Grúzia függetlenségét, szuverenitását és területi integritását tekintve egy újabb jelentős lépés volt az Európai Unió

közvetítésével megkötött augusztus 12-i és szeptember 8-i megállapodások végrehajtása terén, ahogy azt már többször is volt alkalmam elmondani a Külügyi Bizottságnak.

Az Európai Unió továbbra is arra kéri a feleket, hogy az idén augusztus 12-én és szeptember 8-án megkötött megállapodásokban előírt tárgyalások keretében törekedjenek kötelezettségvállalásaik végrehajtására.

Tájékoztatom Önöket arról, hogy ezek a tárgyalások október 15-én megkezdődtek az Európai Unió, az Egyesült Nemzetek és az EBESZ égíse alatt. A tárgyalások előkészítése és lefolytatása a grúziai válsággal foglalkozó és kitűnő munkát végző különmegbízottunk, Pierre Morel feladata. Az október 15-i első találkozó lehetővé tette az érintett felek számára, hogy közvetlenül találkozzanak egymással.

Mindez nyilvánvalóan sok időt fog igénybe venni. Ez egy hosszadalmas folyamat, de végül is ha a balkáni helyzetre visszaemlékezve felidézzük azt, hogy általában miből áll egy békefolyamat, az, hogy sor került a felek közvetlen találkozására, már önmagában egy fontos szakasz kezdetét jelzi, még ha tudjuk is, hogy bizonyára hosszú utat kell még majd megtenni, amint már említettem.

A folyamat következő találkozására november 18-án Genfben fog sor kerülni. Reméljük, hogy a felek törekedni fognak arra, hogy gyakorlati megoldást találjanak a tárgyalások folytatására, aminek lehetővé kell tennie az elintézetlen kérdések rendezését, különösen a biztonsággal és a stabilitással, többek között a Kodori-szoros felső részével és az Akhalkori régióval kapcsolatos intézkedések meghozatalát, valamint természetesen a lakóhelyüket elhagyni kényszerülők súlyos helyzetének megoldását.

Az Uniónak eltökélt szándéka, hogy továbbra is fenntartsa a grúziai konfliktusok megoldására irányuló folyamat iránti elkötelezettségét és a nemzetközi jog alapelvei szerinti átfogó rendezést érjen el.

Általánosságban elmondhatjuk, hogy pillanatnyilag ott tartunk, hogy az Európai Tanács felkérte a Bizottságot és a Tanácsot, hogy végezzék el az EU és Oroszország közötti kapcsolatok teljes körű és alapos értékelését annak figyelembevételével, hogy a tervek szerint a következő csúcstalálkozóra november 14-én kerül sor. Ahogy azt ma délelőtt Sarkozy úr, a Tanács soros elnöke elmondta, elsőrendű fontosságú és a saját érdekünk, hogy tárgyalásokat folytassunk Oroszországgal, lévén az oroszországi kapcsolatok igen fontosak.

Ferrero-Waldner asszony emlékeztetett minket arra, hogy ez egy rendkívüli jelentőségű partnerség: az Európai Unió és Oroszország kapcsolatát a kölcsönös függőség jellemzi, és egyértelmű, hogy azt is párbeszéd révén biztosíthatjuk, hogy az emberi jogokkal kapcsolatos helyzet javuljon Oroszországban és a régióban. Érdeklünkben áll arra kérni Oroszországot, hogy folytassa a mindkét fél számára szükséges együttműködést.

Szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy a globális kihívások, például a terrorizmus, az éghajlatváltozás, illetve a tömegpusztító fegyverek elterjedése ellen vívott küzdelemben szükségünk van Oroszországra. Az Európai Unió így döntött, és úgy véljük, hogy Oroszországnak is érdekében áll, hogy meghozza ezt a döntést, pontosan ezért szeretnénk folytatni ezt a párbeszédet.

A közelgő, november 14-i csúcstalálkozó lehetőséget kínál arra, hogy megvizsgáljuk az Oroszországgal kialakítandó kapcsolat különböző aspektusait, és konstruktív találkozót kell tartanunk annak megállapítása érdekében, hogy Oroszország teljes mértékben ki szeretné-e használni a párbeszéd adta lehetőségeket. Ezt a párbeszédet azonban – amint azt a Tanács soros elnöke ma délelőtt közölte – az európai integráció lényegét képező alapelvek feladása nélkül kell folytatnunk.

Az Oroszországgal folytatott párbeszéd kizárólag az állami szuverenitás, a jogállamiság és a közös szabályok tiszteletben tartásán alapulhat. Ebben az összefüggésben Oroszországnak például a Kereskedelmi Világszervezethez való csatlakozása közös érdekünk. Ez ténylegesen lehetővé tenné számos vitás, számos tagállamot érintő kérdés rendezését.

A faexport és a szibériai átrepülési díjak kérdésére gondolok. Továbbá úgy gondoljuk – szintén a ma délelőtt folytatott megbeszélésekkel összhangban –, hogy fontos az Oroszországgal kialakítandó szorosabb gazdasági és kereskedelmi kapcsolatok iránti elkötelezettség. Ehhez kapcsolódóan létre kell hoznunk egy gazdasági és kereskedelmi szinten egyértelműbben meghatározott övezetet, és lehetőség szerint ki kell alakítanunk egy közös gazdasági térséget az Európai Unió és Oroszország között.

Ebben a vonatkozásban természetesen továbbra is hangsúlyoznunk kell Oroszországnak az átláthatóság, a kölcsönösség és a megkülönböztetésmentesség fontosságát az energia terén. Tágabb értelemben ugyanez érvényes a befektetések kérdésére, mivel az Oroszországban működő európai uniós vállalkozások gyakran valódi problémákkal kerülnek szembe, amelyekre jelenleg nincs megfelelő megoldás.

Az is nyilvánvaló, hogy a csúcstalálkozón beszélnünk kell Oroszországgal a pénzügyi válság hatásáról. Ez egy új és az Európai Unió számára fontos kérdés. De ugyancsak fontos Oroszország számára, illetve a befektetési politikák és az EU és Oroszország közötti kereskedelmi politikák szempontjából is.

Ezenkívül – ahogy azt már említettem – újól fogjuk ismételni, hogy aggályaink vannak az emberi jogokkal, a demokráciával és a jogállamisággal kapcsolatos kötelezettségvállalások teljesítése miatt. Nemzetközi szinten foglalkozni fogunk a közös szomszédainkkal való együttműködéssel kapcsolatos valamennyi kérdéssel, és természetesen a grúziai konfliktusból következő jelenlegi problémákkal. Ugyanakkor tárgyalni fogunk a közös érdekű nemzetközi kérdésekről is, például a Közel-Keletről és Afganisztánról.

Végezetül azt szeretném elmondani, hogy érdekünkben áll, hogy folytassuk, sőt fokozzuk a párbeszédet Oroszországgal. Úgy gondoljuk, hogy ez az egyetlen kommunikációs eszköz, amely lehetővé teszi Oroszország számára az előrehaladást, és amely biztosítja, hogy egyre inkább közös értékeken alapuló jövőt alakíthattunk ki. Le kell vonnunk a tanulságokat a Grúziában történekből, és arra kell törekednünk, hogy konstruktív, kiegyensúlyozott kapcsolatokat építsünk ki Oroszországgal, továbbá meg kell próbálnunk, hogy hosszú távú stratégiai partnerséget alakítsunk ki ezzel az országgal. A grúz konfliktus nem téríthet el bennünket ettől a céltól, éppen ellenkezőleg, ebben az összefüggésben meg kell erősítenie azt, amit az Európai Unió létezésének lényege képvisel más partnerek vonatkozásában, akiknek az Oroszországgal való kapcsolataik terén esetleg nem mindig egyeznek az érdekeik a mieinkkel.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, először is néhány szót szeretnék idézni a Sarkozy soros elnök úr által a ma délelőtti vita során elmondottakból. Az Európai Unió nem bonyolódhat bele egy új hidegháborúba, és meggondolatlanul nem táplálhatja a feszültség növekedését, ami előidézhetné, hogy köztünk és Oroszország között válság alakuljon ki. Oroszországot tulajdonképpen arra ösztönözzük, hogy az Európai Unió pozitív és konstruktív partnere legyen stratégiai jelentősége, természeti erőforrásai, katonai és nukleáris ereje, az Oroszországgal folytatott kereskedelem mértéke miatt – ahogy arra a biztos asszony is emlékeztetett –, valamint egyszerűen azért is, mert az EU legfontosabb energiaszállítója.

Mi azonban nem csupán gazdasági és kereskedelmi uniónak tartjuk magunkat, hanem értékeket is képviselünk. Ezért nem válogathatunk ezen értékek között aszerint, hogy ki a leghatalmasabb vagy legfontosabb.

Úgy gondolom, hogy például a szabadság, a demokratikus eredmények, az emberi jogok, valamint az állami szuverenitás és a területi integritás olyan értékek, amelyeket tiszteletben kell tartanunk. Nem nézhetünk félre és nem tehetünk úgy, mintha semmi sem történt volna ezen a nyáron, amikor tulajdonképpen egy szuverén állam katonai erővel való lerohanásának, majd ezt követően elfoglalásának voltunk tanúi.

Erősítenünk kell szomszédságpolitikánkat és következetesnek kell lennünk az általunk támogatott értékek tekintetében.

Még sok mindent kell véghezvinni: az európai biztos és a Bizottság részlegei által jelenleg folytatott értékelést, a genfi tárgyalásokat, valamint az e héten Brüsszelben megrendezendő adományozói konferenciát – véleményem szerint ezek mind fontosak.

Befejezésül szeretném ismét a Tanács soros elnökét idézni, aki azt mondta, hogy az Európai Uniónak határozott, egységes álláspontot kell képviselnie. Nem leszünk képesek határozott, egységes álláspontot képviselni – ehelyett valójában a gyengeség jeleit mutatjuk –, ha a Nizzában november 14-én tartandó következő csúcstalálkozón az Európai Unió anélkül kezdi meg az Oroszországgal megkötendő megállapodásra, illetve létrehozandó partnerségre irányuló tárgyalásokat, hogy Oroszország nem teljesíti és nem tartja be teljes mértékben az Európai Unióval augusztus 12-én és szeptember 8-án aláírt megállapodásokat.

Jan Marinus Wiersma, a PSE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, Salafranca úrhoz hasonlóan én is szeretném kiemelni, amit Sarkozy elnök úr ma délelőtt kijelentett: ahelyett, hogy vitatkoznánk Oroszországgal, inkább párbeszéd segítségével kell megpróbálnunk megoldani a problémákat. Arra kell törekednünk, hogy olyan kapcsolatokat alakítsunk ki Európában, amelyek partnerségen alapulnak, de olyan partnerségen, amelyen belül a partnerek egyenlők, ugyanakkor nem feledkezhetünk meg arról, hogy szükség esetén kritikai észrevételt tegyünk.

Ennek szem előtt tartásával megoldást kell találnunk a Grúziával kapcsolatos problémákra, és együtt kell működnünk Oroszországgal számos, már korábban említett döntő fontosságú nemzetközi kérdésben, például az atomsorompó-rendszer jövője, az Iránnal kapcsolatos problémák és a Kiotói Jegyzőkönyvet

követő időszakra vonatkozó megállapodás terén. Saját környezetvédelmi törekvéseink csak akkor járhatnak sikerrel, ha azokkal kapcsolatban megegyezést tudunk elérni más jelentős nemzetközi partnerekkel.

Oroszországgal a pénzügyi válság és Oroszország által a G8 csoportosulásban betöltött szerep tekintetében is együttműködésre kell törekedni. A pénzügyi válság ismét jól szemléltette, hogy mennyire számíthatunk Oroszországra, és hogy Oroszország mennyire számíthat a nemzetközi közösségre. Az, hogy a világ a 30–40 évvel ezelőtti helyzethez képest teljesen megváltozott, egy újabb ok arra, hogy nem térhetünk vissza a hidegháborús taktikához.

Másodszor, szeretnénk elismerésünket kifejezni azzal kapcsolatban, ahogyan a francia elnökség intézte a dolgokat, és amilyen egységes volt az Unió a grúzai konfliktus kezelése során. Alapvető fontosságú, hogy az elkövetkező hetekben és hónapokban is szilárdan ragaszkodjunk ehhez az egységességhez. Ez különösen fontos a Genfben megkezdett és novemberben folytatandó tárgyalások során. Érthető, hogy azonnal nem jött létre megállapodás a grúz kérdés megoldásának módjával kapcsolatban.

Előfordulhat, hogy ezt a problémát nehéz lesz megoldani, mert alapvető véleménykülönbség van köztünk és Oroszország között. Véleményünk szerint Grúzia területi integritását meg kell őrizni, továbbá elfogadhatatlan számunkra Dél-Oszétia és Abházia független országgént való elismerése. Az említett kérdésekkel kapcsolatban kemény tárgyalások várhatók.

E tekintetben fontos lehet emlékeztetni magunkat arra, hogy szélesebb körű vitát kell indítani a helsinki folyamat szerint jelenleg Európában is érvényben lévő biztonsági struktúrákról és előírásokról. Az oroszok módosításra irányuló javaslatokat terjesztettek elő, de a Tanácsnak és a Bizottságnak is lehet néhány szava ehhez a kérdéshez.

Fontos, hogy a tárgyalások keretében félreérthetetlenül közöljük Oroszországgal, hogy nem akarunk öltre menni a befolyási övezetek miatt, és nem is fogadjuk el azokat az Oroszországgal és az Európai Unióval határos régiókban sem. Nem helyeslem a NATO ilyen irányba történő kibővítését.

Ezzel szemben támogatom azt, hogy az EU aktív politikát folytasson például Ukrajna, Grúzia és Moldova függetlenségének garantálása érdekében, és remélem, hogy a Bizottság által a keleti partnerségekkel kapcsolatban idén ősszel előterjesztendő javaslatok hozzá fognak járulni az említett szomszédos országokhoz fűződő kötelek megerősítéséhez, segítséget tudunk nyújtani számukra saját fejlődésük és függetlenségük biztosításához.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Jouyet úr, Ferrero-Waldner asszony, először is engedjék meg, hogy egy jó könyvet ajánljak Önöknek a karácsonyi szünidőre: Ségur grófnő csodálatos életrajzát. A könyvből kiderül, hogy Ségur grófnő valódi neve Sophie Rostopcsin volt – igen, Rostopcsin –, valamint hogy apja volt az, aki véget vetett Napóleon császár oroszországi előrenyomulásának. A könyv bámulatosan írja le a történeteket. Egyes tanulságok még ma is érvényesek. Mindenesetre ezt csak bevezetésnek szántam.

Mindenekelőtt tisztázni szeretném, hogy amikor ma délelőtt felszólaltam, semmi esetre sem azt akartam sugalmazni, hogy ne kerüljön sor csúcstalálkozóra az EU és Moszkva között. Természetesen nem ez volt a szándékom. Létre kell jönnie egy ilyen találkozásnak. Mivel csupán másfél perc állt rendelkezésemre, nem tudtam megértetni magam Önökkel. Azt akartam mondani, hogy a Tanács következtetéseiből azt vontam le, hogy már döntés született a partnerségi tárgyalások, a társulási szerződéssel kapcsolatos tárgyalások folytatásáról, újbóli elkezdéséről, és bármi is történik, keveset számít, milyen kimenetele lesz a november 14-i, valószínűleg kemény csúcstalálkozásnak, mivel a tárgyalások mindenképpen folytatódniának, és a Bizottság és a Tanács értékelését természetesen – nagyon is helyesen – figyelembe vennék. Tulajdonképpen ezt szerettem volna tisztázni.

Tehát nem tudom, hogy Sarkozy úr szándékosan értett-e félre engem. Mindenesetre nem kaptam választ, pedig szívesen venném, Jouyet úr, mert személy szerint szomorú lennék, ha már eldöntött tény lenne, hogy minden körülmények között újrakezdődnek a tárgyalások. Teljes mértékben támogatom az Oroszországgal való párbeszédet. Oroszország nyilvánvalóan egy nagyszerű ország. Nagyszerű ország, amely rendkívül büszke, egy hatalmas ország, amely nem nagyon mutat könyörületet, és véleményem szerint nem nagyon méltányolja, ha mások gyengének mutatkoznak.

Tehát nem vall túl nagy diplomáciai érzekre, ha már esetleg a csúcstalálkozó előtt eldöntötték, hogy bármi is történik, a tárgyalások újrakezdődnek. Egyébként meg kifutottam az időből, így mindenekelőtt azt remélem, Jouyet úr, hogy valamilyen módon világos választ fog adni nekem, amiért nagyon hálás lennék.

Bart Staes, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.* – (NL) Elnök úr, Jouyet úr, Ferrero-Waldner asszony, hölgyeim és uraim, sokat beszélhetnénk az Oroszország és Grúzia közötti konfliktusról, és napjainkban ez természetesen meghatározó tényező az Oroszországhoz fűződő kapcsolatunkban.

Azt mindenesetre elmondhatjuk, hogy Oroszország és Grúzia kudarcot vallott. Elfogadhatatlan, hogy országok katonai erőit alkalmazzanak konfliktusaik megoldása érdekében. A politikatudomány kidolgozott egy elméletet, amely szerint a demokratikus országok elvben demokratikus módon, párbeszéd segítségével oldják meg konfliktusaikat, nem pedig katonai eszközökkel. Mivel ez esetben nem így történt, kétségtelenül van valami baj a demokráciával Grúziában és Oroszországban is. Más különben a dolgok nem úgy mentek volna, ahogy végül is történt.

A mai vita az Oroszországhoz fűződő kapcsolatunkról szól. Az oroszországi helyzet továbbra is nagyon aggályos, legalábbis a demokrácia, az emberi jogok tiszteletben tartása, a sajtószabadság és az egyesülés szabadsága, a csecsenföldi helyzet terén – ami már nem szerepel a legfontosabb hírek között, de bárki, aki szorosan figyelemmel kíséri az ország sorsát, tudja, hogy Csecsenföldön a helyzet még mindig nagyon válságos –, valamint a Szocsiban megrendezendő téli olimpia előkészületeivel kapcsolatos problémák szempontjából is. Ezek mind olyan kérdések, amelyek számos problémát vetnek fel.

Véleményem szerint – ahogy az már elhangzott – az Európai Unió és Oroszország kapcsolatára a kölcsönös függőség jellemző. Ez így van. Mindemellett minden egyes alkalommal, amikor a kölcsönös függőségről beszélünk és megvitatjuk az említett problémákat, szerintem meg kell említenünk más értékeket, a demokráciával kapcsolatos értékeket, a jellemzően európai értékeket a problémák megoldásának más módját, a szélesebb körű demokráciára való törekvést, valamint a meggyőzés diplomáciai eszközeinek alkalmazását.

A Zöldek / az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának valamennyi tagja a párbeszédet támogatja, amely véleményem szerint az Európai Unió egyik jellemzője. Az Európai Unió a legmesszebbmenőkig békés módszert alkalmaz a konfliktusrendezés és -megelőzés során. Ezért nyugodt lélekkel, eltökélt szándékkal és sikerorientáltan kezdetünk párbeszédet Oroszországgal, többek között a partnerségi és együttműködési megállapodásokkal kapcsolatban, amennyiben minden feltétel teljesül, valamint feltéve, hogy a Tanács, a Bizottság és az Európai Parlament határozottan kiáll az említett értékek mellett.

Adam Bielan, *az UEN képviselőcsoport nevében.* – (PL) Elnök úr, az orosz fegyveres erők grúziai műveletei Oroszország jelenlegi szándékainak különösen meghatározó ismérvei közé tartoznak. Próbára teszik az Európai Unió politikai hatalmát és működésének alapelveit is. Sajnálatos módon egyes tagállamok vezetői úgy viselkednek, mintha Oroszország soha nem nyomult volna be a szuverén demokratikus Grúziába.

Hölgyeim és uraim, Oroszország ismét megsérti az Európai Uniót azzal az állításával, miszerint fegyveres erőit visszavonta a megszállás előtti állásokba. Hogyan magyarázható meg akkor, hogy a Dél-Oszétia területén és annak szomszédságában lévő grúz falvak folyamatosan brutális etnikai tisztogatásnak vannak kitéve? Mire véljük azt, hogy az Unió által kiküldött kétszáz megfigyelőt nem engedik be a konfliktus által érintett helyszínekre? Ez a helyzet fényévekre van az augusztus 7-i *status quo*-hoz való visszatéréstől, amely az Oroszországgal való tárgyalásokon való részvétel feltétele. Grúzia orosz megszállásának egyik célja a régió szomszédos országainak megfélemlítése volt a *Nabucco* projekt megtorpedózása érdekében, amely döntő fontosságú az Unió energiaellátásának biztonsága szempontjából. Úgy tűnik, hogy pillanatnyilag senki sem foglalkozik a Grúzián átmenő gáz- és olajszállítási folyosóval. Ez a szállítási folyosó alapvető fontosságú számunkra, az egyetlen, amely nem tartozik a Kreml ellenőrzése alá.

Szeretnék emlékeztetni arra is, hogy sokan élnek az Unióval szomszédos országokban, akik orosz útlevelemmel rendelkeznek. Például Ukrajnában, Fehéroroszországban és a balti államokban. Ezért szem előtt kell tartanunk, hogy a Kreml bármelyik percben kijelentheti, hogy ezeknek az embereknek az ő úgynevezett védelmére van szükségük. Pontosan ez történt Dél-Oszétiában. Ismételten hangsúlyoznom kell, hogy az Unió tagállamait és legközelebbi szomszédjait az orosz agresszió közvetlen veszélye fenyegeti.

Pillanatnyilag olyan helyzet állt elő, hogy Oroszország az energiával való zsaroláson kívül egészen odáig ment, hogy arzenálját kiegészítette az Unió tagállamai és legközelebbi szomszédjai elleni katonai akcióval való fenyegetéssel. A jelenlegi grúz helyzet nyilvánvaló példája ennek. Ilyen körülmények között szó sem lehet partnerségről az Unió és Oroszország között. A közelgő, november 14-i nizzai csúcstalálkozón sorra kerülő tárgyalásokon való részvétel ismételten bebizonyítaná, hogy az Európai Unió vezetői teljesen tehetetlenek Oroszországgal szemben.

Esko Seppänen, *a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.* – (FI) Elnök úr, biztos asszony, az Amerikai Egyesült Államokban, az Európai Unió tagállamaiban és Oroszországban is összeomlott a tőzsde. Mindannyian a

turbókapitalizmus által előidézett válságba kerültünk bele. Ennek ellenére egyes európai uniós országok, átvéve a vezető szerepet a balti országoktól, amelyek elnökei az Egyesült Államokban végezték tanulmányaikat, és különösen Lengyelország, el akarják szigetelni Oroszországot az Európai Közösségtől. Először késleltették a partnerségi megállapodással kapcsolatos tárgyalások megkezdését, most pedig Grúzia és Abházia Oroszországgal fennálló konfliktusa az indok.

Több nyugati országban a média agresszorként mutatja be Oroszországot. Ez nem a valós helyzetet tükrözi. Saakashvili hadserege hajtott végre támadást, így gerjesztett globális konfliktust. Ezért nem illetheti elismerés. Ezekben az ügyekben az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja sajnálatos módon saját szélsőséges elemeiknek foglya.

Természetesen Oroszország katonai győzelmet aratott Saakashvili hadserege fölött, egy olyan hadsereg fölött, amelyet amerikaiak és izraeliek képeztek ki, és amelyet az ukránok fegyvereztek fel. Dél-Oszétia és Abházia függetlenségének elismerése túlzott politikai reakció volt. Oroszország most szembenéz a politikai következményekkel. Képviselőcsoportunk azonban úgy gondolja, hogy Oroszország elszigetelése nem tartozhat a következmények közé. Az európai kapitalizmusnak szüksége van Oroszország természeti erőforrásaira, Oroszországnak pedig Európa demokráciával, polgári szabadságokkal és jogállamisággal kapcsolatos politikai tapasztalataira.

Ezek a célok nem érhetők el politikai erőszak alkalmazása révén, csak együttműködés és párbeszéd segítségével. A mai napon Helsinkiben valószínűleg erről folynak a tárgyalások Mike Mullen és Nikolai Makarov vezérkari főnökök között. Ráadásul az EU nem bojkottálhatja a párbeszédet.

Azt kívánjuk, hogy az elnökséget betöltő ország által javasolt pozitív erőfeszítések sikeresek legyenek.

Paul Marie Coûteaux, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Jouyet úr, itt az ideje a bűnbánatnak – láthatólag ez jellemzi a mai hangulatot – vagy legalábbis annak, hogy megváltoztassuk a dogmákat és az ösztönös reakciókat, ezenkívül hálás vagyok Sarkozy úrnak azért, hogy ma délelőtt példát mutatott ebben a vonatkozásban, ami őszintének tűnt. Ezért mi is változtassunk azon a régi, nagyon régi eredetű bizalmatlanságon, amit Oroszország, azon ország iránt érzünk, amely – akár szeretjük, akár nem – a partnereink közé tartozik.

Ebben tekintetben Neyts-Uyttebroeck asszonyhoz hasonlóan én is ajánlom Ségur grófnő életrajzának elolvasását, különösen azt, amelyiket Strich asszony írt és a kiváló Bartillat jelentetett meg, és meg fogják látni, valójában milyen jelentőséget kell tulajdonítani a „kölcsonös függőség” kifejezésnek, amely – ha jól hallottam – kétszer is elhangzott.

Igen, nyilvánvalóan kölcsönösen függünk egymástól, de nem csupán a terrorizmus, illetve a tömegpusztító fegyverek elleni küzdelem tekintetében. Minden szempontból kölcsönösen függünk egymástól: hogy csak a legkézenfekvőbb példát említsük, az energia tekintetében, de természetesen sokfélelekppen, a kutatás, az ipar és a politika vonatkozásában is.

Gondolkozzunk el azon, hogy milyen lesz a 21. századi Európa attól függően, hogy nemzeteink továbbra is Szibéria mérhetetlen gazdagságának előtérbe helyezésével foglalkoznak. Tehát kérem, hagyjuk abba, hogy olyan vitákba keveredjünk, amelyek nem ránk tartoznak, hanem valamely harmadik hatalomra, amelynek Európa megosztása az érdeke azért, hogy uralmat gyakoroljon felette. Higgyék el nekem, hogy ebben a tekintetben Európa érdekét nézem, már amennyiben elfogadják azt, hogy a francia szuverenistákat is érdekli ez a dolog.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hölgyeim és uraim, ostobaságnak, meggondolatlanságnak és az uniós polgárok szempontjából hátrányosnak tartom, hogy a Tanács úgy határozott, hogy nem szabad újramegfontolni a stratégiai partnerségről szóló tárgyalásokat Oroszországgal. Fel kell ismernünk, hogy Oroszország olyan partner, amelyről Európa a nyersanyagellátás szempontjából függ. Nem csupán a gáz- és olajellátásról van szó. Az oroszországi titán nélkül például egyetlen Airbus repülőgépet sem lehetne gyártani. Még ennél is rosszabb, hogy jelenleg Európában az oroszfóbia nem tényeken alapul, hanem a politika és a média által kialakított képen. A végeredménytől függetlenül tisztában kell lennünk azzal, hogy a kaukázusi konfliktust Grúzia robbantotta ki, nem pedig Oroszország. Továbbá én nem látok konkrét okot arra, miért ne lehetne tiszteletben tartani Dél-Oszétia és Abházia függetlenségét, mivel Koszovó függetlenségét több uniós tagállam azonnal és ujjongva elfogadta. Örülök annak, hogy Václav Klaus, az általam képviselt Cseh Köztársaság elnöke, realisan jellemezte a helyzetet, amikor kijelentette, hogy nem arról van szó, hogy Grúzia a jó és Oroszország a rossz. Sajnos Václav Klaus volt az egyetlen, aki ezt kimondta. Amennyiben az Unió komolyan gondolja,

hogy stratégiai partner és nemzetközi szereplő szeretne lenni, Oroszországot egyenlő feltételek mellett kell elfogadnia. A szembenállás politikája senkinek sem előnyös.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, a Tanács tisztelt soros elnöke, a korábban felszólalók egyike kijelentette, hogy mindennek az „erőszak alkalmazásának tilalmán” kell alapulnia. A nemzetközi jogban foglaltak alapján egyik fél sem alkalmazhat erőszakot. Ragaszkodnunk kell a nemzetközi jog, többek között a területi integritás, más államok belügyeibe való be nem avatkozás elvének, a befolyásgyakorlás tilalmának, valamint az augusztusi és szeptemberi megállapodás betartásához. Remélem, hogy ez Genfben is érvényes lesz.

Továbbra is biztosítanunk kell az Európai Tanács szeptember 1-jei határozatainak, valamint a Bizottság által a társulási megállapodásokkal, szabadkereskedelmi megállapodásokkal és az Európai Gazdasági Térség Plusszal – vagy hogy is nevezik – kapcsolatban kialakított állásfoglalások figyelembevételét, hogy az egyes országok más országok provokálása nélkül válhassanak erősebbé, stabilabbá és közreműködőbbé, továbbá az adományozói konferencián el lehessen végezni a szükséges munkát.

Ugyanakkor a kelet-európai tagállamok számára biztosítanunk kell, hogy az Európai Unió és NATO-n belül érezzék a biztonságot és a szolidaritást. Úgy gondolom, hogy ez lélektani szempontból is fontos.

Biztos asszony, örülök annak, hogy utalt a kölcsönös gazdasági függőségre, ez a lehető legjobb biztonságpolitika. Minél inkább fokozódik azonban a kölcsönös függőség és minél inkább mindkét fél érdekszférájának részét képezi, továbbá minél inkább összekapcsolódnak a felek, annál nehezebb lesz, hogy nem békés eszközök alkalmazásával vonjuk ki magunkat ebből a függőségből. Ebben az esetben élen kell haladnunk. Ezenkívül támogatnunk kell minden, jogi kötelezettségeket tartalmazó indítványt, amelyben Oroszország is érintett a WTO-val együtt, valamint a partnerségi megállapodásokat a kapcsolódó kötelezettségekkel. Akkor tudunk előrelépést elérni, ha kölcsönös gazdasági függőségünket jogi és szerződésben foglalt intézkedések támasztják alá.

Ennek azonban a mi érdekeinken kell alapulnia. Az energiabiztonság csak egy a problémák közül, és e területen az egész világnak kihívásokkal kell szembenéznie. Nem minden ok nélkül tartott ismét találkozót az 5+1 csoportosulás Iránnal kapcsolatban, majd csak ezután tért vissza a szokásos munkamenethez. Más szinteken is ez történik. Hallottam, hogy egy európai parlamenti bizottság ismét Moszkvába látogatott. Irán, a Közel-Kelet, az éghajlatváltozás, a terrorizmus és sok más téma kerül szóba: Oroszország mindezek tekintetében jelentős szerepet játszik.

Nyitottnak kell lennünk a tárgyalásokra. Oroszországgal csak akkor fog a biztonsági partnerség működni, ha nem a meglévő szövetségek és annak rovására valósul meg, hogy az Amerikai Egyesült Államokat távol tartjuk Európától. Egy ilyen partnerségnek ez a feltétele.

Reino Paasilinna (PSE). – (FI) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, mindkét fél hibát követett el és megszegte a nemzetközi megállapodásokat. Most az a lényeg, milyen gyorsan tudunk továbblépni és stabilizálni a helyzetet.

Ezért is szükségünk van az Oroszországgal való együttműködésre. Ez alapvető követelmény. Tulajdonképpen Oroszország több célkitűzése megegyezik a Lisszaboni Szerződésben foglalt céljainkkal. Medvegyev elnök kijelentette, hogy intézményi reformra van szükség. Ez igaz. A második dolog, amit felhoz, az infrastruktúrával kapcsolatos reformok kérdése. A harmadik a befektetések témája. Tudunk ezekről a dolgokról. Aztán ott van az innováció kérdése, amelyről – ha szabad ezt mondani – mi sokkal többet tudunk. Ezek a közös dolgaink. Az oroszok szerepet akarnak játszani a nemzetközi pénzügyi válság megoldásában, de ehhez kevés tőkével rendelkeznek. Ezért nyilvánvalóan nem akarnak elszigetelődni, és nekünk az együttműködés lehetőségével kell válaszolnunk, ami lehetővé teszi számunkra, hogy Oroszországot az általunk óhajtott irányba kormányozzuk.

Oroszország nem akar az ideológiáról beszélni, ma éppen az Európai Unió akarja ezt. Mi azt akarjuk, hogy Oroszországban demokrácia legyen; ez a mi ideológiánk. Oroszország gyakorlati megoldásokat szeretne, és ezt a két célt alighanem érdemes összehangolni, így fogunk előrehaladást elérni. Ennélfogva – Medvegyev négy „I”-je nyomán – szükségünk van még egy „I”-re, azaz az integrációra, hogy saját szempontunkból sikeresen befolyásolni tudjuk Oroszország jövőjét, és fokozni tudjuk a stabilitást.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Az Oroszország és Grúzia közötti konfliktussal kapcsolatos tárgyalások során Abházia tekintetében hajlamosabbak vagyunk megfélemezni a történelekről, mint az Oszétia tekintetében. Valójában Abháziában valami igen lényeges dolog történt. Az oroszoknak volt némi alapjuk

ahhoz az érveléshez, hogy akciójuk – még ha aránytalan is volt – Oszétia problémájának katonai eszközökkel való megoldására irányuló erőfeszítésre válaszul megtett lépés volt. Abháziában azonban semmi ilyesmi nem történt. Az orosz csapatok tömeges benyomulása, a flotta felvonultatása a grúz partok mentén, valamint a grúz hatóságok ellenőrzése alá tartozó terület katonai megszállása, mind azt bizonyítja, hogy Oroszország kész katonai erőt alkalmazni a megelőzés ürügyén. Következésképpen az ilyen akciót azok közé kell sorolnunk, amelyeket kizárólag a külpolitikai eszközök egyoldalú értékelése szentesít.

Nyilatkozatában Medvegyev elnök visszatért a Vancouver és Vlagyivosztok között elterülő közös biztonsági térség elképzeléséhez. Azt kértem Önöktől, hölgyeim és uraim, hogyan számíthatnánk közös akció végrehajtására a közös biztonsági térségen belül, ha Oroszország cselekedeteivel azt igazolja, hogy ő maga a fenyegetés forrása? A többi dologgal kapcsolatban, amelyeket Medvegyev elnök szeretne belefoglalni egy lehetséges megállapodásba, emlékeztetnünk kell arra, hogy ezek már mind szerepelnek a jelenleg hatályos megállapodásban. Ezt a megállapodást – azaz a „Párizsi Charta egy új Európáért” elnevezésű okmányt – még 1990-ben fogadták el. Természetesen, talán az igazi kérdés nem is a párbeszéd, hanem a különböző akciókkal kapcsolatos vétőjog, amelyeket a NATO végrehajthat.

(Taps)

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, szeretnék utalni arra, amit Staes úr mondott felszólalásában a Kaukázusban még most is fennálló egyéb konfliktusokról.

Ha most újrakezdjük a tárgyalásokat Oroszországgal – és jelenleg emellett vagyunk –, véleményem szerint nagyon fontos, hogy ne feledkezzünk meg Karabahról, Csecsenföldről, Moldováról és a Dnyeszteren túli területről, valamint arról, hogy a következő évtizedben rendeznünk kell egy igen nehéz vitát Ukrajnával a Krím félszigettel kapcsolatban is. Az Európai Unió nem követheti el ugyanazt a hibát, mint a grúziai háború előtt azáltal, hogy nem veszi elég komolyan ezt a konfliktust.

Ezért véleményünk szerint minden ilyen konfliktussal foglalkozni kell. A Kaukázus és a többi szomszédos régió rendkívül fontos térségnek számít. Mindegyik Európában található, és ezért mindegyikkel Európának kell foglalkoznia, az Európai Uniónak, és ezeknek kiemelt fontosságot kell tulajdonítani, továbbá együtt kell működni Oroszországgal.

Jelenleg nem lehetek biztos abban, hogy megfelelő módon meg tudjuk-e oldani az említett konfliktusokat, de valóban elég optimista vagyok azzal kapcsolatban, hogy a hidegbéke érzete, amely egész Európát – és az egész Európai Uniót – átjárta, és amely Oroszországban is aggodalmat keltett, kellő figyelemztetés volt, és a különböző oldalon álló felek most nagyobb lelkesedéssel térnek vissza a tárgyalásokhoz.

A Nyugat szemszögéből az is nagyon érdekes, hogy a pénzügyi válság idején Oroszország egész államokat ment meg, csak hogy ő maga irányítsa ezt a válságot. A globalizáció korában gazdaságaink kölcsönös függősége sokkal nagyobb mértékű, mint ahogy arról az energia vonatkozásában korábban beszéltünk.

Ha nagyobb összhangra törekednénk, és ha a Nyugat talán nem akarná állandóan hangsúlyozni, hogy az 1980-as évek óta az övé a győztes rendszer, jobb helyzetből folytathatnánk a vitát.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Elnök úr, talán Oroszország a legnagyobb nyertese a pénzügyi válságnak. Figyelmünk az utóbbi időben Oroszország grúzai agressziójáról észrevehetően a bankokat fenyegető problémák felé fordult. Ez a ma délelőtti vitán is nyilvánvalóvá vált.

Nem feledkezhettünk meg azonban arról, hogy Oroszország még most is több mint 7000 katonát állomásoztat Oszétiában és Abháziában. Ez háromszor több annál, mint ahány katona augusztus 7-én ott tartózkodott, tehát Oroszország nem úgy tartja be a békemegállapodást, ahogy mi szeretnénk. Ez azt jelenti, hogy az Európai Unió és az Oroszország közötti kapcsolatok holtpontra jutottak. Azt is jelenti, hogy jelenleg nincs okunk arra, hogy a közös európai és orosz szervek keretén belül folytassuk a politikai párbeszédet; nincs alapja annak, hogy újrakezdjük a partnerségi megállapodással kapcsolatos tárgyalásokat. Végezetül, csalogdottan vesszük tudomásul egyes tagállamok álláspontját, amely országok azt sugallják, hogy a grúziai orosz agresszió figyelmen kívül hagyható, és majd megoldja az idő. Ez a passzív politika rendkívül sokba kerülhet az Európai Unió egész külpolitikája számára.

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, el kell ismernünk, hogy a Tanács az Európa Parlament által elfogadott, a grúziai eseményekről szóló állásfoglaláshoz képest sokkal kiegyensúlyozottabb módon tudta kezelni az orosz kapcsolatokat. Az állásfoglalás minden felelősséget Oroszországra hárított, még a grúz hadsereg augusztus 7-i és 8-i támadásait is jogosnak tartotta.

Ha azonban a béke megszilárdítása valóban fontos a számunkra, akkor határozott nemet kell mondanunk Grúzia vagy Ukrajna NATO-tagságára. Tudjuk, hogy mindez csak destabilizálná az egész régiót, és nagyban megnövelné további harcok kirobbanásának valószínűségét. Nem csak a gazdasági érdekek miatt szükséges, hogy újrakezdjük tárgyalásainkat Oroszországgal, hanem mert mindig is a tárgyalásos út a legjobb megoldás, és mert a problémák maguktól, megbeszélések nélkül nem fognak megoldódni.

Ugyanakkor teljesen szilárdan ki kell állnunk az emberi jogok, a szabad információáramlás és a politikai szabadság védelmében, mert Oroszország jelenleg nem ezeket tekinti normának. Az említett jogok védelmében úgy léphetünk fel hatékonyan, ha nem leszünk zsarolhatók az orosz energiával. Energiaellátási forrásaink diverzifikálásán túl alternatív tiszta energiaforrásokba is be kell fektetnünk ahhoz, hogy lazítani tudjunk az Oroszországtól való függőségünkön.

Végezetül hadd tegyek egy észrevételt: a Bizottság és a Tanács is kijelentette, hogy rendkívüli módon bíznak abban, hogy Oroszország a Kereskedelmi Világszervezet tagja lesz. Szeretném emlékeztetni Önöket, hogy ugyanezt mondták el Kína WTO-hoz való csatlakozásakor is, és láthattuk, milyen katasztrofális következményekkel járt Kína WTO-tagsága az európai gazdaság és az európai munkavállalók számára. Mindezt figyelembe véve talán más megoldást kellene keresnünk. Talán magának a Kereskedelmi Világszervezetnek a komplett működését is meg kellene kérdejeleznünk.

Gerard Batten (IND/DEM). - Elnök úr, a Sarkozy elnök úrral való alku során a Kreml mindent megkapott, amit csak akart. Sarkozy elnök „béke a jelenben” megállapodása megadta számunkra, amit akartak: a diplomáciai kiutat. A II. világháború óta az az alapelv érvényes a nemzetközi kapcsolatokban, hogy az agresszió nem lehet kifizetődő, egy agresszor még politikai engedményeket sem kaphat, ezzel szemben most Moszkva győzött, a NATO meghunyászkodott, az EU pedig egyszerre játszik mindkét térfélen.

Az Európai Unió – mint intézmény – egyszerűen nem a demokratikus Nyugat oldalán áll ebben az új hidegháborúban. Az EU nem a szabad világhoz tartozik. Demokráciaellenes és imperialista. Szervezetileg is az antidemokratikus birodalmak felé húz, nem pedig a szabad nemzetek felé. Az EU-t nem a jog, hanem a saját ideológiája vezérli.

Sajnálatos módon az európai kormányok is – jó európaiként – úgy fognak dönteni, hogy követik az EU Oroszországgal kapcsolatos végzetes álláspontját, és nem a saját nemzeti érdekük szerint cselekszenek.

Sylwester Chruszcz (NI). - (PL) Az Amerikai Egyesült Államok mellett az Orosz Föderáció az Európai Unió egyik legfontosabb partnerének számít. Oroszország stratégiai partner, és az EU-tagállamokat – többek között hazámat, Lengyelországot is – nyersanyagokkal látja el az energiatermeléshez. Egyszerű ténykérdés, hogy Oroszországgal együtt kell működniük, és mindkét fél érdeke azt diktálja, hogy az együttműködés sikeres legyen. Grúzia Dél-Oszétia elleni támadása és az azt követő súlyosabb konfliktus komolyan fenyegette Brüsszel és Moszkva kapcsolatát.

Mindez azonban nem azt jelenti – ugyan néhány európai politikus ezt szeretné elérni –, hogy hátat kellene fordítani Oroszországnak, vagy megszakítani a kapcsolatainkat. Oroszország figyelemreméltó erőfeszítéseket tett az elmúlt húsz évben azért, hogy csatlakozhasson a demokratikus európai országok köréhez, és bár vitathatatlanul hosszú út áll még előttük, a legkisebb kétség sem fér ahhoz, hogy az orosz lakosság határozottan támogatja ebben az Orosz Föderáció jelenlegi és a korábbi elnökét. Bízom benne, hogy a felmerülő akadályok ellenére az Európai Unió és Oroszország folytatja sikeres együttműködését, mert mindkét félnek ugyanez az érdeke.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). - (NL) Elnök úr, Jouyet úr, Ferrero-Waldner asszony, hölgyeim és uraim, nem tagadható, hogy megváltozott mostanában a kapcsolatunk Oroszországgal. Hadd tegyem hozzá, hogy véleményem szerint Oroszország elszigetelése szóba sem jöhet. Ugyanakkor nehéz partnerségről beszélni, ha a tagállamok ennyire bizalmatlanok Oroszország irányában.

Ami a magam, mint az orosz kapcsolatokkal foglalkozó küldöttség vezetőjének a véleményét illeti, szerintem folytatni kell a párbeszédet. Ezt teszi a Tanács és a Bizottság is, ugyanezt kell tennünk a Parlamentben is. Az orosz delegáción belül is nagyon heves vitákat váltott ki a téma, mert éppen a mostani hét végére terveztük a moszkvai látogatást. A megbeszélésünk végül azzal az egyezséggel zárult, hogy folytatnunk kell a párbeszédet, de világossá kell tennünk partnereink felé, hogy a dolgok nem a megszokott kerékvágásban

haladnak. Őszintének kell lennünk ebben a tekintetben, és építő jellegű párbeszédbe kell bevonni Oroszországot.

Jóval többet várunk még Oroszországtól. Az ütköző zónákból történt csapatkivonás csupán a legelső lépés volt. Csak akkor enyhülhet a feszültség, ha az Abkháziában és Dél-Ossetiában állomásozó csapatok számát is csökkentik, vagy teljesen kivonulnak a területről. Bár nem szó szerint így szerepel a megállapodásban, de a megállapodás szelleme ezt diktálja, és meghallgatnám Jouyet úr véleményét is erről.

Az utóbbi hónapokban az EU, de különösen az elnökség rendkívül szókimondó és határozott volt. Véleményem szerint a továbbiakban is ezt az irányt kell tartani.

Három kérdést tennék még fel. Először is: a csúcstalálkozó előkészítésével kapcsolatban Önök milyen jeleket és milyen lépéseket tartanak szükségesnek ahhoz, hogy folytatódhassanak a tárgyalások? Másodszor, Önök szerint milyen módon vegyen részt a Parlament ebben a folyamatban? Harmadszor, itt van következő a helyzet: Oroszország nem vesz részt az Oslóban éppen aláírás előtt álló, kazettás bombákról szóló egyezmény tárgyalásán. Kiszivárgott, hogy a holland újságíró halálát éppen egy orosz kazettás bomba okozta. Ferrero-Waldner asszony, mindezek ellenére Ön szerint hogyan lehetne bevonni Oroszországot az Oslóban aláírásra váró új egyezménybe?

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Elnök úr! A grúziai válság kezelésében a francia elnökség példamutató szerepet játszott. Válságot már tudunk kezelni, de válságot megelőzni nem. Emlékeztetném a Tisztelt Házat, hogy volt egy uniós külügyminiszter, Steinmeier német külügyminiszter, aki előhozott egy nagyon komoly rendezési tervet, és ezt a Steinmeier által javasolt tervet minden érintett fél elfogadta, Tbiliszt kivéve. Ez történelmi tény. Ez akár a háborút is megelőzhetne volna, rendkívül sajnálatos. Meggyőződésem, hogy a Steinmeier-terv változatlanul legfőbb alapja lehet a rendezésnek, bár ma sokkal nehezebb a helyzet, hiszen az abkházok és a dél-oszétok magatartása ma egészen más. Rögtön hozzáteszem: nem lehet tárgyalni két nép feje fölött, az abkházok és a dél-oszétok feje fölött, az ő véleményükre is igenis szükség van, ami az Oroszországhoz való viszonyt illeti.

Igen, nem folytathatjuk onnan, ahol tartottunk. Oroszország stratégiai partner, változatlanul, de megrendült a bizalmunk, ugyanakkor nem izolálhatjuk. Oroszországnak le kell vonni a tanulságokat, de nekünk is le kell vonni a tanulságokat, nevezetesen, hogy vajon Oroszország miért türelmesebb sokkal inkább az Ukrajna, Grúzia Unióhoz való közeledéséhez, mint a NATO-hoz való közeledéséhez. Ezt a tanulságot az amerikai politikának és nekünk is le kell vonni, hogyha normalizálni akarjuk az EU-Oroszország stratégiai partnerséget. Köszönöm a figyelmet.

Henrik Lax (ALDE). - (SV) Elnök úr, Grúzia orosz megtámadása nem csak egy elszigetelt incidens. Paradigmaváltást figyelhetünk meg Oroszország szomszédokkal folytatott politikájában. Komoly következményekkel is járhat ez a paradigmaváltás, ha az EU nem cselekszik okosan. Igazság szerint keresztúthoz érkeztünk, ahogyan ezt Jouyet külügyminiszter úr is kifejtette. Engem az aggaszt, hogy sok EU vezető már most az orosz kapcsolatok „szokásos ügymenetéhez” való visszatérést részesíti előnyben. Úgy tesznek, mintha nem is lett volna grúz háború, pedig 8000 orosz katona még mindig ott tartózkodik a megszállt területeken. Még mindig folyik az etnikai tisztogatás.

Az EU-nak világos üzenetet kell megfogalmaznia, és határozottan el kell ítélnie Oroszország imperialista politikáját, amely alapján úgy vélekedik, hogy joga van más szuverén államok megszállásával megvédeni „saját” polgárait. Ma Grúzia, holnap meg majd Ukrajna és Fehéroroszország következik. Ugyanezt el fogom mondani az orosz küldötteknek most pénteken Moszkvában is. Ha az EU a mostani állapotok mellett is az Oroszországgal folytatott tárgyalások feltétel nélküli folytatására ösztönöz, az azt jelenti, hogy jóváhagyjuk Oroszország grúziai akcióját, és teljes körűen felhatalmazzuk Oroszországot, folytassa csak tovább imperialista politikáját. Az EU kötelessége az, hogy az áldozatokat segítse, ne a támadókat. Szeretnék gratulálni Ferrero-Waldner biztos asszonynak az 500 millió eurós felajánlásához, és bízom abban, hogy a holnapi adományozói konferencia sikeres lesz.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). - Elnök úr, nem csak a saját politikai csoportom nevében és az EU orosz küldöttségének tagjaként szólok fel a mai napon, hanem ennek a Parlamentnek az egyetlen orosz anyanyelvű parlamenti képviselőjeként is.

Néhány politikus elfelejti, hogy Európában gyakorlatilag Oroszországnak a legnagyobb a lakossága, és a legnagyobb létszámú kisebbségi csoportot is az orosz ajkú emberek alkotják majdnem 10 millió fős létszámukkal. Sajnos sokan csak a nyersanyagokra gondolnak, amikor Oroszország erőforrásairól beszélnek, de megfelelnek az emberekről. Emlékeztetnünk kell magunkat, hogy az emberek a legfontosabbak az

EU és Oroszország kapcsolatában. Az Európai Unióban élő orosz ajkú lakosság a leendő stratégiai partnerség keretein belül látná szívesen az EU-orosz kapcsolatokat. Nem csak az EU és Oroszország közötti szabad piacot támogatjuk, hanem ahogyan Sarkozy elnök úr is mondta ma, az emberek szabadabb mozgását is. Támogatjuk az emberi jogokat – ezt is említette Sarkozy úr –, de ellenezzük azt a kettős mércét, amelynek alkalmazása révén az Európai Unió intézményei szemet hunynak és nem vesznek tudomást a balti államok orosz ajkú lakossága jogainak megsértéséről.

Ģirts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Versenytársak, vagy partnerek? Ravasz játékosok vagy együgyű balekok? A nyugati demokráciák és az orosz autokrácia kapcsolatáról beszélnek. Macska-egér játékhhoz hasonlít az egész. Komikus, hogy két hónappal a grúziai katonai beavatkozás után Medvegyev úr egy új európai biztonsági megállapodásra tesz javaslatot. Sarkozy úr saját szolgálatkészségétől nem látja, hogy Oroszország fokozta katonai jelenlétét Dél-Oszétiában és Abkháziában. Van bármi alapunk is arra, hogy megbízzunk Oroszországban? A koszovói folyamat és a grúz konfliktus még tanulságosabb volt. Mi táplálja ezt az optimizmust Európa vezetőiben? Oroszország sikerrel használja majd ki a Nyugat hiszékenységet, miközben a Nyugattal szembeni bosszúra szomjazik, ahol csak lehetősége van erre. Oroszország Oszétiában, Grúziában és Ukrajnában meghirdetett, külföldiekkel szembeni politikája jelentős fenyegetést hordoz, és a cyber-térben is folyik a küzdelem. Nem csak úgy a semmiből alakult az ki, hogy az orosz emberek és az orosz tömegtájékoztatás, a balti államokkal egyetemben támogatják Oroszország grúziai megszállását. Jelen helyzetben nem lenne szabad siettetnünk az Oroszországgal folytatott széles körű megbeszélések folytatását. Mindenekelőtt Oroszországnak kellene teljesítenie a kaukázusi béketervezetben előírt kötelezettségeit.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném, ha végre túllépnénk már azon, hogy Oroszország megtámadta Grúziát. Úgy gondolom, hogy el kellene fogadnunk az oroszok javaslatát, amiben azt indítványozták, hogy egy törvényszék döntse el, ki is a felelős a háború kirobbantásáért.

Most, hogy az úgynevezett „kreatív könyvelés” gyakorlata összeomlott, úgy hiszem, hogy ideje lenne a valódi gazdaság jövőbeni ügyeivel foglalkozni, ahol a nyersanyagok, a föld és a munkaerő kérdései vannak terítéken. Európa szempontjából pedig Oroszország kérdése is határozottan ide tartozik. Azt is szeretném elmondani, hogy ez nem csak gazdasági tény: a katolicizmuson alapuló Nyugat-Európa, és az ortodox Kelet-Európa egyesülése – szellemi értelemben – hatékonyan működhet Európa testének két fél tüdejeként.

Ilyen módon Európa érdeke az együttműködés Oroszországgal, Oroszország érdeke pedig az Európával való együttműködés.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (FR) Miniszter úr, lengyelül szeretnék pár megjegyzést tenni azzal kapcsolatban, amit Sarkozy úr mondott ma reggel a határozott európai álláspont szükségességéről.

– (PL) Az utóbbi időben megváltozott a kapcsolatunk Oroszországgal. Európa megosztottá vált, nem képviseltünk egységes álláspontot. Mandelson biztos úr szerint a lengyel húst sújtó embargó csak kétoldali kérdés. Ez az Európa nem egészen az az Európa, amit én szeretnék, és itt nincs helye egy ilyen Európának.

A grúz válság átmenetileg felnyitotta Nyugat-Európa szemét, különösen igaz ez szocialista kollégáimra, akik most végre láthatták, milyenné válhat Oroszország. Lehet vonzó, elbűvölő, de ugyanakkor kiszámíthatatlan, és nem feltétlenül tiszteli az általa aláírt megállapodásokat, a WTO-tagság megszerzésével kapcsolatos hozzáállásuk pedig finoman szólva sem nevezhető lelkesnek. Oroszország továbbra is a saját szabályai szerint akar élni, szabad kezét akar azon döntésekkel kapcsolatban, amelyekből saját magára nézve hasznot remél. Ha ezt nem értjük meg, nem fogunk tudni olyan békés megállapodásokat kötni velük, mint amelyeket szeretnénk. Oroszország a közvetlen szomszédunk. Óriási potenciállal és gazdag kulturális örökséggel rendelkező büszke nép; büszke a Balti-tenger és a Bering-szoros között elterülő hazájára. Olyan párbeszédre van szükség Oroszországgal, amely magában foglalja az orosz emberek tiszteletét, ugyanakkor szemtől szemben is határozott, közös álláspontot képvisel az ország vezetőivel, Medvegyev és Putyin urakkal való találkozókon, nem pedig az attól való félelem irányítja, hogy az oroszok bármelyik pillanatban elzárhatják a gázt.

Az orosz emberek életszínvonala nagyban függ az Európai Unióból importált árucikkektől. Kell, hogy ez a tény erőt és önbizalmat adjon a vezetőink számára, amikor erős orosz partnerünkkel tárgyalunk, nem a térdeinken csúszunk, hanem valódi partnerként ülünk a tárgyalóasztalhoz a Kremlben. Végezetül, *Signora comisaria*, a Tanács soros elnöke azt hangsúlyozza, hogy az ütköző zónákból történt orosz csapatkivonás siker, és pozitív tettként értékelendő. Én ezt inkább az engedmény látszatát mutató visszalépésnek mondanám, mert Oroszország nem vonult ki Oszétia és Abkházia területéről, és nem is szándékozik azt megtenni. Legyünk realisták, és próbáljuk meg előre kiszámítani a következő lépésüket.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, biztos asszony, sok különbség van az Egyesült Államok és Oroszország között. Mindenekelőtt szeretnék egy olyan szabad elnökválasztást látni Oroszországban, mint amilyen ma várható az Egyesült Államokban.

A nagyhatalmak azonban több közös vonást is mutatnak, és remélem, Önök közül is sokan megnézik majd az ARTE csatornán műsorra kerülő, Henry Kissingerről szóló portréfilmet. A chilei intervencióval és a folyamatos latin-amerikai intervenciókkal kapcsolatban Kissinger és Alexander Haig tábornok a következőt mondta: ha valami zavarja az Egyesült Államokat, beavatkozik és lecseréli a helyi rezsimit. Szerintük ez teljesen jogos. Oroszországról is talán elmondhatunk hasonló dolgokat, bár ez részükről kevesebbszer történt meg, mint az Egyesült Államok esetében.

Mindkét nagyhatalom valahogy hadilábon áll a nemzetközi joggal. Különösen a latin-amerikai beavatkozások sértették a nemzetközi jogot. Az Irakban vívott háború szintén egyértelműen a nemzetközi jog ellenében történt, ugyanúgy, mint Oroszország abháziai és dél-oszétiai akciói. A koszovói probléma ügyében meg kell várunk, hogyan határoz majd a Nemzetközi Bíróság, a nemzetközi joggal ellentétesnek ítéli-e meg az eseményeket.

Zaleski úrnak – azért említtem meg, mert nagy tisztelője vagyok Önnek – mindkét esetben teljesen igaza volt, mikor azt mondta, hogy Oroszország csodálatos és nagy ország, de kiszámíthatatlan. Az Amerikai Egyesült Államokra és Oroszországra ez egyaránt jellemző, nekünk pedig ennek megfelelően kell cselekednünk.

Úgy gondolom azonban, hogy mindkét fél részéről hiba lenne megszakítani a tárgyalásokat. Az iraki háború nyilvánvalóan nemzetközi jogot sértő cselekményére reagálva – óriási mértékű volt a jogsérelem, emberek ezrei haltak meg – nem mondtuk, hogy „most pedig megszakítjuk az Egyesült Államokkal folytatott tárgyalásokat”. Természetesen folytattuk a megbeszéléseket.

Nem akarom összehasonlítani az Amerikai Egyesült Államok és Oroszország belső felépítését, csak a nemzetközi szinten tanúsított viselkedésükről beszélek. Sarkozy elnöknek teljesen igaza van – szeretnék is köszönetet mondani a pragmatikus, világos politikájáért –, valóban óriási szükség van a párbeszédre.

A második megjegyzésem a szomszédos országok megerősítésével kapcsolatos. Meg kell őket erősítenünk, főleg azért, mert nekünk is szomszédaink. Meg kell erősítenünk Ukrajnát, Grúziát, hogy ők is megbirkózhassanak nehéz természetű orosz szomszédjukkal. Biztosítanunk kell azonban, hogy racionális intézkedésekre kerüljön sor, Szakashvili lépése viszont nem ilyen volt. Juscenko úr Timoscenko asszony irányában mutatott magatartása sem nevezhető racionálisnak. Gondoskodnunk kell arról, hogy szomszédaink magatartása racionális legyen. Ha majd így tesznek, és bírják a mi támogatásunkat is, képesek lesznek ellenállni az ismét nagyhatalmi szerepben tetszelgő Oroszországnak.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, miniszter úr! Nagyon hálás vagyok Swoboda úrnak, hogy nem akarja megszakítani az Amerikai Egyesült Államokkal folytatott párbeszédet, de térjünk vissza a megbeszélésünk tárgyaához. Világos, hogy mindkét félnek, az Európai Uniónak és Oroszországnak is őszinte és hatékony együttműködésre van szüksége, különösen az energia területén.

Technológiai segítségünk nélkül Oroszország nem lenne képes kiaknázni az erőforrásait. Az is világos azonban, hogy közös és hatékony energiapolitikára van szükségünk, ahogyan a vitában ezt többen is hangsúlyozták. Jelenleg nem rendelkezünk ilyen politikával.

A kaukázusi béke megteremtésével kapcsolatban is egyértelmű, hogy közös politikára van szükség. A kölcsönös jó szándék és a megbízható, hiteles együttműködés egyértelművé tételéhez szükség van a Sarkozy elnök úr és Medvegyev úr között létrejött megállapodások végrehajtására – ideértve az elmúlt három hónap alatt megháromszorozódott létszámú orosz csapatok kivonását Abháziából és Oszétiából.

Ami a Kaukázusi Köztársaságban kialakult helyzetet illeti, Oroszország felelőssége egyértelmű. Az elmúlt 16 évben az orosz katonai jelenlét nem a konfliktusok csökkentését szolgálta, hanem épp ellenkezőleg, a jelenlét a konfliktusokból hasznot húzni próbáló hatalmas Oroszország birodalmi politikájának eszköze volt. Amint több képviselő társam is kijelentette, Abháziában és Oszétiában az orosz katonai jelenlét augusztus előtti szintre történő visszaállítása nyithat csak utat a hatékony tárgyalások előtt.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Elnök úr, mikor Sarkozy elnök felszólalt ma a Tisztelt Házban, azt mondta, hogy Oroszország teljesítette a csapatkivonással kapcsolatos kötelezettségeit, és visszaállt az augusztus 7-e előtti állapot. Azt kérte, hogy a megszokott mederben folytassuk a tárgyalásokat Oroszországgal. Óriási hiba lenne így tenni, mert ez *de facto* alátámasztaná az Orosz Köztársaságban azt az érzetet, hogy büntetlenül tehették, amit tettek.

Szeretném emlékeztetni Önöket, hogy pillanatnyilag 8000 orosz katona állomásozik Abháziában és Dél-Oszétiában, olyan területeken is, ahol a konfliktus kezdete előtt jelen voltak. Brutális etnikai tisztogatásokra került sor a határ menti falvakban, abház katonák szállták meg a Grúzia által ellenőrzött Kodori-szorost. A több mint 200, az Európai Unió által kiküldött megfigyelőt még mindig nem engedték be az Oroszország által függetlennek elismert két ország területére. Nekem úgy tűnik, mintha ez a helyzet elég messze lenne a 2008. augusztus 7-i állapotoktól.

Szó sem lehet a megszokott mederbe való visszatérésről, amíg Oroszország folyamatosan fittyet hány a kötelezettségeire. Ha az Európai Unió mégis így döntene, akkor nevetség tárgyává válhat, és arról tesz bizonyosságot, hogy előbb vagy utóbb jóváhagyja Oroszország minden egyes tettét, még akár a legveszélyesebbeket is.

Bastiaan Belder (IND/DEM). - (NL) Elnök úr, az EU-tagállamok Grúzia orosz felügyelet alatt történő egyoldalú területi felosztására nem a soraikat összezárva és egységesen reagáltak. Ismét nem tapasztalhattuk semmi jelét, hogy Európa határozottan, vagy legalább is egységesen válaszolt volna a Kreml hatalmi fondorlataira. Továbbra is az a legfontosabb kérdés: mit ért az Unió az Orosz Köztársasággal tervezett stratégiai partnerségen? Más szóval, Moszkva valóban nélkülözhetetlen partner-e Brüsszel számára, vagy ezzel a kérdéssel Európa legkényesebb politikai pontját érintem?

Mindent összevetve a lényeg az, hogy Oroszország mindmáig szabotálja az Irán és Észak-Korea nukleáris programjával szembeni hatékony nemzetközi fellépést. Mindeközben Moszkva az afgán fronton sem bizonyult túlzottan nélkülözhetetlen partnernek az iszlám terrorizmus ellen folytatott véres háborúban.

Az Európai Unió és Oroszország között jelenleg csak az energia területén, a rideg számok talaján képzelhető el stratégiai és nélkülözhetetlen partnerségi viszony: jelenleg 27 EU-tagállam függ az orosz gáz- és olaj-exporttól, körülbelül 70%-os mértékben. Az EU-nak saját érdekében mielőbb csökkentenie kellene a függőséget. Végére Moszkva is elismerte, hogy 10–15 éven belül kimerülnek az energiatartalékai.

Tisztelt Tanács és Bizottság, hol van most az energia diverzifikálására irányuló stratégiájuk? A türkménisztáni új gázfeltárás biztosan cselekvésre ösztönzi Önöket.

Josef Zieleniec (PPE-DE). – (CS) Az Európai Unió a szeptember 1-jén tartott rendkívüli csúcson elkötelezte magát az Oroszországgal kötendő új stratégiai partnerségi megállapodással kapcsolatos tárgyalások folytatása mellett, amint az orosz egységek visszavonulnak a grúz területekről, és helyreállnak az augusztus 7-e előtti állapotok. Annak érdekében, hogy az Unió betarthassa a szavát és bizonyíthassa, hogy stabil partner, a tárgyalások megkezdésével szemben egyetlen feltételt támasztott, mégpedig azt, hogy az orosz csapatok tényleg visszavonuljanak az augusztus 7-e előtti pozícióikba. Oroszország még nem tett eleget ennek a feltételnek. A tárgyalások újraindítása semmi esetre sem adhat alapot azon értelmezésnek, ami szerint az EU jóváhagyását adja Oroszország kaukázusi politikájához. Ahhoz a politikához, amelyik *de facto* kizárja a térség rendezésére irányuló jövőbeni tárgyalások létrejöttét. Határozott vonalat kell húznunk a tárgyalások újraindítása és későbbi folytatása közé.

A partnerségi és együttműködési megállapodás kulcsfontosságú okmány az Oroszországgal kialakított kapcsolataink megszilárdításában. Az új partnerségi megállapodás fontossággal bír az Unió, és meggyőződésem szerint talán még inkább maga Oroszország számára. Egy új megállapodás, amely minőségi és mennyiségi szempontból is továbblépés a jelenlegi dokumentum szövegéhez képest, olyan előfeltétel, ami önmagában is tükrözi az Orosz Köztársasághoz fűződő kapcsolataink minőségét. Alapvetően fontos tehát, hogy a tárgyalások során világossá tegyük álláspontunkat és értekeinket. Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak az ígéretéhez híven folytatnia kell a tárgyalásokat egy olyan objektív és egybehangzó értékelés után, amely kijelenti, hogy Oroszország valóban visszavonta csapatait az augusztus 7-e előtti állapotoknak megfelelően. A tárgyalások folytatását azonban feltételekhez kell kötni, minimális elvárásként Oroszország egyértelmű kötelezettségvállalásához, hogy a jövőben eláll az erő alkalmazásától Grúzia vagy bármely más szomszédja esetében, a közös szomszédságunkkal kapcsolatos vitákat pedig az Európai Unióval egyetértésben fogja rendezni. Az Oroszországgal folytatandó tárgyalások lakmusz próbájának Oroszország arra vonatkozó nyitottságát kell tekinteni, hogy katonai erő egyoldalú alkalmazása helyett kész-e az EU-val együttműködve közösen keresni megoldást a Kaukázus, Ukrajna és Moldova problémáira.

Libor Rouček (PSE). – (CS) A világ többi részéhez hasonlóan Európa egy sor komoly globális problémával néz szembe. A nukleáris fegyverkezés terjedése, a nemzetközi terrorizmus, a globális felmelegedés, a megoldatlan közel-keleti konfliktusok, Afganisztán, a pénzügyi világválság, és még sorolhatnám. Az Európai Unió egyedül nem képes ezeket megoldani. Együtt kell működnünk a nemzetközi szintén többi szereplőjével, így Oroszországgal is. Oroszországnak szintén szüksége van együttműködésre és párbeszédre. Oroszország

el szeretné adni ásványait és nyersanyagait, illetve nyugati technológiákat, szaktudást, fogyasztási cikkeket és sok mást kell beszereznie. Csak ilyen módon lehet esélye Oroszországnak arra, hogy modernizálja és fokozatosan megreformálja gazdaságát és társadalmát. Az Oroszországgal való együttműködés közös jövőt biztosít az Európai Unió és az Orosz Köztársaság számára egyaránt. Mindez viszont csakis párbeszéd útján, mégpedig olyan párbeszéd útján lehetséges, amely minden szintre kiterjed, beleértve az energia és a kölcsönös beruházások területét, nem feledkezve meg természetesen az emberi és polgári jogokról és a demokráciáról folytatott dialógusról sem.

Nézőpontom szerint helyes az Európai Unió azon döntése, miszerint a közelgő nizzai csúcstalálkozó előtt folyamatosan elemzi az EU-orosz kapcsolatokat. Az Unió világos jelét adta, hogy hajlandó felújítani az új partnerségi és együttműködési megállapodás ügyében Oroszországgal folytatott tárgyalásait. A feltétel viszont az, hogy Oroszországnak teljesítenie kell az augusztus 12-i és a szeptember 8-i megállapodásokban foglaltakat.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Tisztelt Elnök Úr! Az Unió partneri kapcsolatra és együttműködésre törekszik Oroszországgal, de partnerségről csak akkor beszélhetünk, ha az a kölcsönösségen, a nemzetközi jogon és a megállapodások betartásán alapul. Oroszország Grúziai fellépése lerombolta a partneri kapcsolat legfontosabb lélektani alapját, a bizalmat. Ezt a bizalmat csak akkor lehet helyreállítani, ha a hatpontos megállapodást minden részletében és teljes körűen végrehajtják. Nem előrelépésre, nem jó irányba vett elmozdulásra van szükség, hanem valódi és teljes körű végrehajtásra. Oroszországnak el kell döntenie végre, hogy Európát partnernek, riválisnak vagy ellenfélnek tekinti. Moszkvának tudnia kell, akárhogyan is dönt – akár partnernek, akár ellenfélnek tekint minket –, Ukrajna, Grúzia és más szomszédos országok jövője, függetlensége soha nem lehet hatalmi alku tárgya. Európa soha nem egyezhet bele a kontinens újrafelosztásába, egy újabb Jaltai Megállapodásba. Mi valóban partnerséget akarunk, de kölcsönösségen és egymás megbecsülésén alapuló partnerséget. Köszönöm.

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – Elnök úr, az orosz-grúz háború és utóhatásai arra a politikai szükségszerűségekre mutatnak rá, hogy az Európai Uniónak komolyan felül kell vizsgálnia Oroszországgal folytatott kapcsolatait, amint azt ma a biztos asszony is helyesen kihangsúlyozta. Fel kell függesztenünk továbbá a „normál ügymenet” szemléletét mindaddig, amíg Európa világos válaszokat nem kap Oroszországtól néhány igen fontos kérdésben.

Azt is el kell mondani, hogy Európának meg kell találnia a hangot Oroszországgal. Egy új, másmilyen, erősebb hangot. Oroszország visszatért a 19. századi, úgynevezett „befolyási övezetek” jellemezte politikához, egyszerűbben fogalmazva a realpolitika doktrínájához. Bizonyítékot szolgáltatnak erre Oroszország azon megjegyzései, miszerint kiváltsága van érdekeit érvényesíteni a szomszédos országokban. A realpolitikának ezt a formáját Oroszországban a hazai agresszív nacionalizmus és a szomszédok ellenségképének erősítése táplálja. Ebben a megvilágításban döntő fontosságú, hogy Európa megértse, keményebb hatalmi eszközökhöz kell folyamodnia.

Európa vegyes választ adott az orosz-grúz háborút és utóhatásait illetően. Páran úgy gondolhatják, hogy az EU és Oroszország közötti kapcsolatok visszatértek a „normál ügymenet” medrébe. Történik mindez annak ellenére, hogy Moszkva még mindig nem teljesítette a csapattípusú kapcsolatos vállalásait, sőt, elismerte Dél-Oszétia és Abházia függetlenségét. A „normál ügymenet”-hez való visszatérés szinte megalkuvásnak tekinthető mindaddig, amíg Moszkva teljes mértékben nem teljesíti vállalásait. Európának valóban be kell vonnia Oroszországot a megbeszélésekbe, de csak az elvek mentén és következetes módon.

Az EU Oroszországra csak korlátozott mértékű hatást tud gyakorolni. Ettől függetlenül Oroszországot nyilvánvalóan foglalkoztatná a Nyugat egységes álláspontja. Oroszország nagyon is érzékeny nemzetközi megítélésére és presztízsére: a G7 és a G8 jó példa erre. A technológiai vonatkozású kutatási programok, a kereskedelmi egyezmények és a nukleáris üzemanyagok kérdése szintén érdekli Moszkvát.

Végezetül az EU-nak erősnek és következetesnek kell lennie annak érdekében, hogy előmozdíthassa az orosz partnerség fejlesztésével kapcsolatos elképzelését.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Elnök úr, Jouyet nagykövet úr, biztos asszony. Az EU és Oroszország közötti kapcsolatokat a grúziai események nélkül is újra kellett volna értékelni. Az energia, a biztonság és a közös szomszédság kérdéseiben közös irányítási koncepcióra van szükség, ilyen pedig még nem létezik. Az EU-ban még mindig a kétoldalú megközelítés élvez elsőbbséget a multilaterálissal szemben, ami nagyban rontja a hatékonyságot. Az Unión belüli különböző tapasztalatok alapján az is kiderül, hogy még mindig nem alakult ki egységes felfogás Oroszországgal kapcsolatban. Kelet és Nyugat egyetértése nélkül nem jöhet létre közös álláspont. Hadd legyen teljesen egyértelmű. Mi itt Keleten a legkevésbé sem szeretnénk konfrontációt, mert

mi lennénk az elsők, akik kárt szenvedünk. Ugyanígy kevésbé hajlunk arra, hogy megengedjük, hogy az elfogadhatatlan orosz magatartást figyelmen kívül hagyjuk, mert megint csak mi lennénk a kárvallottak, ha ezek az események megismétlődnének.

Az általánosítás mind a két irányban rossz megközelítés. Egyrészt az oroszországi kapcsolatok nem függhetnek kizárólag a grúziai eseményektől. Másrészt nem lehet eltekinteni attól, ami Grúziában történt, csak azért, hogy a kétoldali kapcsolatok ne szenvedjenek kárt. Nem arra van szükség, hogy megszakítsuk a kapcsolatainkat Oroszországgal. Voltunk mi már ennél sokkal rosszabb helyzetben is. Az erősségeinken alapuló őszinte párbeszédre van szükség – az erő az egyetlen dolog, amit Oroszország tisztel –, ami jelzi Oroszország felé, hogy mi elfogadható és mi nem, Oroszország pedig végre elmondhatja, mit is vár el tőlünk. Bízom benne, hogy ez mindkét fél számára elfogadható lesz.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Elnök úr, van az európai külpolitikában egy olyan hagyomány, amelyet nagyrészt Hans-Dietrich Genscher alakított ki. Ő tárgyalt a Szovjetunióval a hidegháború legkritikusabb időszakaiban, de mindig az orosz érdekek józan megfontolásának a talaján állt. Abban az időben a Szovjetunió elsődleges célja a status quo fenntartása volt, míg a mai Oroszország számára az elsődleges cél a status quo megbontása a saját hasznukra. Oroszország érdekeinek szemszögéből ez már teljesen más pozíció. Világos érdekük fűződik ahhoz, hogy legyenek megoldatlan válsághelyzetek, Abházia és Dél-Osztétia elismerésével is a Párizsi Chartát kritizálták. Ez az ő érdekük. Egy instabil Ukrajna szintén az ő érdekeiket szolgálja.

Egyik dolog sem jó. Számunkra most ez jelent kihívást. Sokkal kedvezőbb a mostani helyzet, mint a létezésünket is fenyegető Szovjetunió idejében, de még akkor is tárgyaltunk az oroszokkal. Ami minket illet, egy dolog teljesen világos: nem vagyunk vevők a hidegháborús szónoklatokra, de naivak sem akarunk lenni. Kritikus hangvételű párbeszédre van szükség Oroszországgal. Támogatjuk a hosszú távú stratégiai partnerséget, de nem egy olyan naiv feltételezés mentén, mintha már el is értük volna ezt a célt.

Szeretném hozzátenni, hogy örültem volna, ha még Brüsszelben le tudjuk folytatni ezt a vitát, és nem itt Strasbourgban.

Francisco José Millán Mon (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, Oroszország fontos globális tényező és a Biztonsági Tanács állandó tagja. Elképesztő méretű nukleáris arzenállal, hatalmas területekkel, bőséges természeti erőforrásokkal, többek között gázzal és olajjal rendelkezik. Oroszország együttműködése alapvetően fontos olyan kihívások megoldásában, mint például a közel-keleti békefolyamat, az iráni nukleáris kérdés, a szervezett bűnözés, a terrorizmus elleni harc, az éghajlatváltozás vagy további nukleáris fegyverek elterjedése.

Ennélfogva úgy gondolom, hogy nem szabad elszigetelnünk Oroszországot, sokkal inkább arra kell törekednünk, hogy párbeszéd és együttműködés jöjjön létre. Még magasabb szintre is emelhetnénk a kapcsolatokat. Az Orosz Föderáció európai szomszédunk, aki hosszú évek totalitárius politikai rendszerét és központi gazdaságirányítást a háta mögött hagyva az elmúlt évtizedben a demokrácia, az emberi jogok és a magántulajdonon alapuló gazdaság útjára lépett.

Amennyiben Oroszország továbbra is ezen értékek mentén halad, az Európai Unióval fennálló kapcsolatainak mélyrehatóknak, közös alapvető értékeken alapuló valódi szomszédi és partneri viszonynak kell lennie. A grúz válság tényleg komoly ügy. Nekünk, EU-tagállamoknak, a békés rendezést kell alapvető elvnek tekinteni, az államok szuverenitásának és területi integritásának tiszteletben tartását, valamint a nemzetközi megállapodások jóhiszemű betartását.

Oroszország nyáron tanúsított magatartása nem volt összhangban ezekkel az alapelvekkel. Az augusztus 12-i és a szeptember 8-i megállapodásokat sem teljesítette egészen megnyugtató módon Oroszország, kihasználva a megállapodásokban fellelhető kétértelműséget.

A Genfi Konferencia szintén nem kezdődött túl jól. Ha az orosz hatóságok velünk, az EU-val valódi együttműködésen és bizalmon alapuló kapcsolatot akarnak kiépíteni, akkor változtatniuk kell az elmúlt hónapokban tanúsított magatartásukon. Hazájukban is biztosítaniuk kell az emberi jogok és a jogállamiság tiszteletben tartását, amint azt Medvegyev elnök kijelentette beiktatásakor.

Hölgyeim és uraim, véleményem szerint döntő fontosságú pillanathoz érkeztünk. Ébernek kell lennünk, és meg kell győznünk Oroszországot arról, hogy a valódi partnerség és az európai szomszédok közötti, kölcsönös bizalmon alapuló intenzív kapcsolat csak közös alapelvek és szabályok mentén jöhet létre.

Kristian Vigenin (PSE). – (BG) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, az orosz kapcsolatok kérdése gyakran volt téma a Tisztelt Házban, ami önmagában mutatja, milyen fontos dologról van szó, nem csak az

intézmények, hanem az Európai Unió polgárai számára is. Biztos asszony! Üdvözlöm az Ön álláspontját, mert a való világot kell szem előtt tartani, és teljes mértékben tisztában kell lennünk az Oroszországgal való esetleges nyílt konfrontáció negatív következményeivel. Próbáljunk tanulni minden konfliktushelyzetből, és fordítsuk ezeket előnyünkre a jövőt illetően. Nem becsüljük le a grúziai katonai akció súlyosságát. A megelőzés politikája teheti csak lehetővé, hogy ne történjenek hasonló események a szomszédos országokban.

Két hónappal ezelőtt megkérdeztem Solana urat, szerinte Oroszország vajon készségesebb és hajlandóbb lesz-e a kompromisszumra a grúz háború után, vagy még konfrontatívabb, harcosabb módon fog viselkedni. Természetesen nem kaptam választ, de ma már levonhatom a következtetést, hogy nem a negatív forgatókönyv valósul meg. Ez viszont nagyban rajtunk múlik. Úgy gondolom, hogy az előttünk álló kihívás az, hogyan is építsünk új, gyakorlatias kapcsolatokat Oroszországgal anélkül, hogy meg kellene alkudnunk az Unió alapjául szolgáló értékeinket illetően. Ezért fontos, hogy világos stratégiával rendelkezünk annak biztosítása céljából, hogy minden, gazdasági, energiaügyi és külpolitikai vagy bármilyen más kérdéssel kapcsolatos együttműködés irányába tett lépést az emberi jogok és Oroszország demokratizálódásának előmozdítására irányuló lépés kövesse.

Végezetül szeretném felhívni a figyelmet, hogy fontos előtérbe helyeznünk azon ügyeket, amelyek mentén Oroszország bevonható a közös politikánk megvalósításába – nem sorolom fel most ezeket. Úgy gondolom, hogy a Bizottság és a Tanács eddigi felfogása változatlan marad és sikerre fog vezetni.

Köszönöm.

Toomas Savi (ALDE). - Elnök úr, az Európa Parlament az egyetlen olyan uniós intézmény, amelyiknek képviselőit közvetlenül az EU polgárai választják meg. Ezért Európa lelkiismeretének is szokták nevezni. Éveken keresztül az Oroszország által kirovokált konfliktusok egész sora terhelte ezt a lelkiismeretet. Emlékezzünk a csecsen háborúra, Ukrajnára, a finn, észt és litván határokon hetekig veszteglő kamionokra, a megoldatlan konfliktusra a Dnyeszteren túli területen, az Észtország elleni cyber-támadásokra, a lengyel hús importjának betiltására. Mindezek után Oroszország most megtámadta Grúziát.

Aggaszt az EU bátortalan válaszlépése, hogy csak lábujjhegyen járja körül a témát, és nem beszél konkrét szankciókról. Ezzel csak tovább bátorítjuk Oroszországot, hogy még felelőtlenebbül viselkedjen. Meg vagyok róla győződve, hogy az Oroszországgal szembeni tiszta lelkiismeret Európa számára nem csupán egy megengedhetetlen luxus.

Ari Vatanen (PPE-DE). - Elnök úr, a jövő héten kezdődnek a moszkvai Forma 1-es versenypálya építési munkálatai. Egy új pálya építéskor ragaszkodni kell a mérnökök tervéhez. Nincs kétféle megoldás. Azt mondják rólunk, hogy itt a Tisztelt Házban a demokrácia építőmérnökének kell lennünk, és az EU-orosz kapcsolatok helyett szólhatnánk inkább a Kreml és az EU közötti kapcsolatokról, mert a Kreml vezetősége megváltozhat egyszer, és bízunk benne, hogy csak jobb lesz a helyzet.

Természetesen szeretnénk bevonni Oroszországot és a Kremlt. Ezt senki sem vitathatja, de a kérdés az, kinek a feltételei alapján? Az ő feltételeik alapján nem lehet. Egyetemes feltételek, egyetemes értékek alapján kell cselekednünk. Az EU legmélyebb alapjait kell megvédenünk. Ha valaki például cserkész, akkor jogkövető cserkésznek kell lennie. Ha elnézzük a Kreml vezetőinek jelenlegi – hogy is fejezzem ki – „gyakorlatát”, akkor mi magunk tagadjuk meg az EU létezésének értelmét. Eláruljuk az orosz embereket is, mert támogatunk kell a demokratikus erőket az egész világon. Nincs kettős mérce. Reményt kell adnunk azoknak az embereknek, akik az élet alapvető jogaiért küzdenek. Ez a feladatunk.

Ha Oroszország demokratikus országgá válik, örömmel kell befogadnunk bármely nemzetközi szervezetbe. Távra kell tekintenünk, ahogyan elődeink tették. Miért is ne lehetne Oroszország a tagja egy megreformált EU-nak vagy a NATO-nak? Sosem tudhatjuk. Monnet és Schuman urak igen előrettekintőek voltak. Ez az út vezet előre. Nagyon komollyá válik a mostani vita, ezért bátorodom emlékeztetni Önöket – a mi kapcsolatunkra tekintettel – egy orosz anekdotára: „A csirke azt mondja a disznónak: hozzunk létre egy közös vállalkozást. Készítsünk reggelit. Én hozom a tojást, te hozod a szalonnát”.

Katrin Saks (PSE). - (ET) Világos, hogy kölcsönös bizalom nélkül nem beszélhetünk az orosz kapcsolatok helyreállításáról vagy javításáról, a békefolyamat teljes körű megvalósulása nélkül pedig éppen ez a kölcsönös bizalom hiányzik. Két szempontból vizsgálom a Moszkvához fűződő kapcsolatokat. Elsősorban a tagállamok szintjén, ahol magam is azt a nézetet osztom, miszerint a kapcsolatok megszakítása helyett ésszerűbb inkább tárgyalni ezekről a kérdésekről. Az Európai Unió szintjén viszont azt az üzenetet kell küldenünk, hogy az Unió azoknak a kisebb államoknak a vágyait és félelmeit is figyelembe veszi, akiknek más a történelmi háttere. Ugyanúgy nem lehet egyoldalúan csak azt üzenünk, hogy Oroszország megszegi az emberi jogokat, mint

ahogyan azt sem, hogy csak a gyengébb, kelet-európai államok feje fölött átnyúló európai uniós érdekek érvényesüljenek.

Tetszett, amit a francia jobboldali elnök, Nicolas Sarkozy ma mondott: azt hangsúlyozta, hogy ellentámadás helyett inkább párbeszédre van szükség. Emlékeztetett arra, hogy többen úgy hitték, semmi értelme Moszkvába menni, mégis így lehetett megállítani az orosz katonai erőket. Természetesen nincs szükségünk újabb hidegháborúra, de meg kell védenünk a szuverenitással, a területi integritással, az értékalapú politizálással és a demokráciával kapcsolatos európai elveket.

Arra kérem az Európai Uniót, hogy folytassa Oroszországgal a fenntartható külpolitika gyakorlatát, és ne szakítsa meg a kapcsolatokat. A parlamenti képviselőknek az a kötelessége, hogy enyhítsék a feszültségeket. Szükség van diplomáciára és népszerű diplomáciára is, amelyre a hazámban, Észtországban éppen befejeződött rendkívül sikeres orosz színházi fesztivál szolgáltat jó példát. Arra is kérem Európa vezetőit, az EU elnökségét és az Európa Parlament frakcióinak vezetőit, hogy ne feledkezzenek meg szomszédjaik félelméről és arról a rettegésről, amit Oroszország az agresszív politikájával folyamatosan gerjeszt. Világosan látszik, hogy pillanatnyilag híján vagyunk a bizalomnak és a tiszteletnek az EU és Oroszország között. ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jerzy Buzek (PPE-DE). - *(PL)* Köszönöm a lehetőséget, hogy megvitathatjuk a témát. Úgy gondolom, hogy itt az ülésteremben mindnyájunkat egy cél vezérel. Együtt szeretnénk működni Oroszországgal. Stabil és kiszámítható politikai helyzetet is szeretnénk Európában. Oroszországnak bizonyosan szüksége van ránk – az Európai Unióra – mert el akarja adni nekünk az olaját és földgázát, de legfőképpen a saját belső és külső problémái miatt. Oroszországnak szüksége van arra a biztonságra, felelős viselkedésre, és erőre, amivel mi rendelkezünk. Miért is vitatkozunk egymással itt az ülésteremben? A különbségek csupán abban rejlenek, ahogyan a kapcsolatok fejlesztésének módjait elképzeljük, ami nem csak az Európai Unió gazdasági céljainak megvalósulását eredményezheti, hanem alapelveinkkel, értékrendünkkel is összeegyeztethető.

Hadd hozzak egy példát a saját tapasztalataimból. 2001-ben a lengyel-orosz kapcsolatok igen jól alakultak, a lengyel külügyminisztert nagy tisztelettel fogadták Moszkvában. Az orosz miniszterelnök eljött Varsóba, és fontos kétoldalú kérdésekről tárgyalt, különös tekintettel az energia kérdéséről. Még meg is hosszabbította a látogatását egy nappal, ami szokatlannak mondható. Mindez annak ellenére, hogy két évvel korábban, 1999-ben Lengyelország kiutasított vagy egy tucat olyan orosz diplomatát, akik sok mindennel foglalkoztak ugyan, de a tevékenységüknek kevés köze volt a diplomáciához. Rövid válsághelyzet következett ezután, amíg az orosz fél végül belátta, hogy érdemes velünk párbeszédet folytatni és közösen cselekedni, ez pedig azért alakulhatott így, mert mikor igazunk van, akkor az erőt ad, hogy kitartsunk mellette.

Az oroszok nagy hagyományokkal rendelkező büszke nép. Sokkal inkább az erőt és a határozottságot értékelik másokban is, mintsem az olyan bonyolult okfejtést, amely szerint „a fekete az nem is igazán fekete”. Amikor nyilvánvalóan igazunk van, akkor egyedül egy kemény, határozott álláspont jelenthet megoldást.

Maria-Eleni Koppa (PSE). - *(EL)* Elnök úr, az Európai Unió ma az orosz kapcsolatai helyreállításának feladatával néz szembe. A kapcsolatoknak az emberi jogok és a nemzetközi jog tiszteletben tartásán kell alapulniuk. A nemzetközi fejlemények tükrében az Európai Uniónak Oroszországgal egy új stratégiai partnerséget kell kialakítania. Végső célunk a múltban kialakult határvonalak nélküli, egyesült Európa elérése.

Az európai szomszédsági politika keretein belül szorosan együtt kell működnünk annak érdekében, hogy stabilitás alakulhasson ki a térségben, figyelembe véve a tényt, hogy Oroszország nélkül nem lehetne komoly esélyünk rendezni a kaukázusi országok régóta megoldatlan konfliktusait. Az az érdekünk, hogy közös problémáinkra közösen találjunk megoldást, és amint lehet, folytassuk a partnerségi megállapodásról szóló tárgyalásokat, és kölcsönös megértésen és tiszteleten alapuló párbeszédet kezdjünk. Csak így lehet esélyünk arra, hogy közös érdekeinket szolgáló megoldást találjunk akár legsúlyosabb problémákra is. Mindez az Európa egészét érintő biztonsági belpolitika miatt is szükséges.

A kaukázusi országokkal és az Egyesült Államokkal is meg kell értetni, hogy a szélesebb euro-atlanti kapcsolatoknak összhangban kell lenniük a Moszkvával folytatott kapcsolatok normalizálásával. Ha valóban a kollektív biztonság a cél, akkor szükség van minden fél együttműködésére és részvételére. Más különben újra bekerülünk a hidegháborús gondolkodás zsákutcájába.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - *(SV)* Elnök úr, Európa térképe háborúk és fegyveres harcok során változott meg. Oroszország ezzel az akciójával bebizonyította, hogy kész fegyveres erőt is használni politikai céljai elérésére. Nem söpörhetjük a szőnyeg alá ezt a tényt a mai vitában. Természetesen meg kell változtatnunk

az Oroszországról kialakult képünket, de ez befolyással van azokra a különböző feltételekre, amiket egy bármilyen jövőbeni együttműködéssel szemben támasztanunk kell. Óva inteném azokat, akik a helyzetet más országokhoz vagy esetekhez hasonlítják. Swoboda úr, kérem, ne hasonlítsa a helyzetet Irakhoz. Irakban a legrosszabb fajta brutális diktatúra volt, amely a nemzetközi közösséggel is összeütközésbe került. Lehet eltérő véleményünk az eseményekről, de ne hasonlítsunk össze egy európai demokráciát és szuverén államot Irakkal.

Nincs mentség a grúzai tettekre. Ne próbáljuk mentegetni azt, amire nincs mentség. Oroszországnak, de egyetlen más országnak sem lehetnek jogos biztonsági igényei egyetlen európai országgal szemben sem. Ezt minden európai együttműködés kiindulópontjának kell tekinteni. Máskülönben aláásható lesz az együttműködés alapja, ez pedig további erőszaknak enged teret.

Számos olyan terület létezik, ahol fontos az együttműködés, és szükséges Oroszország bevonása. Ide tartozik az energiaágazat, Irán és az éghajlatváltozás kérdése. Véleményem szerint Európának és az Európai Uniónak nyitottnak kell lennie az együttműködésre, de egyértelműen azon feltételek mentén, amelyek az együttműködésnek alapulnia kell. Üdvözlünk az együttműködést, de egyúttal világosan meg is kell határoznunk a szükséges feltételeket. Ezáltal segíthetjük is Oroszországot a demokrácia elfogadásában és az alapvető szabályok tiszteletben tartásában. Ennek kell képeznie az Oroszországgal kapcsolatos európai politika alapját.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, miniszter úr, biztos asszony, megértem az okát, hogy miért foglal sok képviselő állást Oroszországgal szemben. Szenvedtek a múltban. Nálunk, Görögországban polgárháború is volt, ami négy teljes évig tartott, és sok halálos áldozattal járt.

Nem nézhetünk állandóan visszafelé. Fel kell ismernünk azt is, miben van Oroszországnak igaza. Elfeledkeztünk már Putyin figyelmeztetéséről, hogy Koszovó elismerése később mennyire visszaüthet? Elfeledkeztünk már arról, hogy Bush elnök megszegte az Amerikai Egyesült Államok által Oroszországnak tett ígéretet, hogy a NATO nem terjeszkedik tovább kelet felé?

Egyetlen politikát folytathatunk csak, mégpedig azt, amit Sarkozy elnök úr fejtett ki ma, mikor elmondta, hogy felelőtlenség lenne hagyni, hogy válság jöjjön létre az Európai Unió és Oroszország közti kapcsolatban.

Adrian Severin (PSE). - Elnök úr, Oroszország már nem a Szovjetunió, a szabad és demokratikus Európa egykori ellensége. Oroszország még nem az Európai Unió stratégiai szövetségese. Fel kell oldanunk ezt a látszólagos ellentmondást. Oroszország túl nagy ahhoz, hogy el lehessen szigetelni, és túl fontos ahhoz, hogy figyelmen kívül lehessen hagyni. Az Európai Uniónak ezekből a tényekből kell kiindulnia.

A Dél-Kaukázus és a Nyugat-Balkán geopolitikai válságai igazolják, hogy Oroszország és az euro-atlanti demokráciák egymástól függetlenül is, könnyedén képesek egyoldalú intézkedéseket hozni anélkül, hogy figyelembe vennék egymás szempontjait.

A nemrég bekövetkezett globális pénzügyi és gazdasági válság bebizonyította, hogy Oroszország és az Európai Unió kölcsönösen függenek egymástól, és szükségük van egymásra. Egy szélesebb európai – most egészen Vancouvertől Sanghajig húzódó – térségben egy új biztonsági és együttműködési konferenciát kell összehívunk, hogy újra meghatározzuk a nemzetközi kapcsolatok alapelveit és szabályait, valamint a nemzetközi szervezetekre vonatkozó nemzetközi jogot...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Bogusław Rogalski (UEN). - (PL) Oroszország lépésről lépésre visszaszerzi az irányítást a szomszédjai fölött, és sikeresen eléri külpolitikai célkitűzéseit. A világ számára ez már visszafordíthatatlan tény, míg az európai politikusokból csak úgy árad a képmutatás és a gyengeség. A francia elnök szinte ömlengve dicsérte Oroszországot, de Oroszország nem vonta ki katonáit Grúzia lázadó területeiről, és elismerte függetlenségüket. A német kancellár a maga részéről Tbilisziben garanciát vállalt, hogy Grúzia hamarosan NATO taggá fog válni. Pár héttel később viszont biztosította Medvegyev elnököt, hogy nincs semmi ok siettetni a dolgokat.

Igen, Oroszország tényleg tudja, hogyan is jutalmazza ezt a fajta lojalitást. Az E.ON nevű német vállalat hozzáférhet a szibériai tartalékokhoz és bejuthat az energiapiacra, a két állam közösen épít gázvezeték, ez lesz a Balti-tenger alatt átvezető köldöksínór. A francia elnök a maga részéről sokmilliárdos szerződéseket írt alá Moszkvában az orosz vasúti rendszer modernizálásával kapcsolatban. A legszégyenletesebb példája az Oroszországgal kapcsolatos európai magatartásnak az volt, mikor Sarkozy elnök azt állította, hogy Oroszországnak joga van megvédeni saját polgárait.

El kell azt hinnünk, hogy a Tanács elnöke nem tudta, hogy Oroszország a múltban már többször eljátszotta ezt a trükköt? Ez egy újabb Jalta .....

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Hölgyeim és uraim, azt kell, hogy mondjam, ha az előző felszólaló beszédtempóját követjük, nincs semmi értelme a tolmácsolásnak, mert a tolmácsok nem bírják követni a felszólalásokat. A „catch-the-eye” eljárás nem arra szolgál, hogy számítóan kihasználják azok, akik nem kaptak szót. Az Elnökség elé terjesztjük az eljárást, mert egyre több képviselő folyamodik ehhez. Ha 14 vagy 15 képviselő akar felszólalni, akkor egyszerűen nem tudunk szót adni mindenkinek. Kérem, legyenek tekintettel arra, ha túl gyorsan beszélnek, akkor csak Önök és honfitársaik fogják érteni a felszólalást, mert egy tolmács sem lesz képes tartani a tempót.

Christopher Beazley (PPE-DE). - Elnök úr, három kérdést szeretnék feltenni a biztos asszonynak, aki a megbeszélések folytatása mellett érvelt kollégáját, Hökmark urat követve. Mik azok az európai uniós érdekek, amelyek mellett felszólal majd? Az a célja, hogy a 8000 orosz katonát – akik még mindig grúz földön tartózkodnak – kivonják, különösen Kodori-szoros területéről, amelyet a grúz katonák után abháziai alakulatok szálltak meg illegálisan?

Másodszor, Oroszország vajon megfontolja-e, hogy hozzájáruljon az orosz csapatok által tönkretett grúz infrastruktúra és a grúz lakosság kárenyhítését célzó újjáépítési alaphoz?

Végül, van-e tudomása arról, hogy Saakashvilit azzal vádolják, hogy türelmetlenül cselekedett, mikor ott volt 400 orosz tank ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Téves a kiindulási pont, ha Oroszországra ellenséggként tekintünk. Ahogyan az sokszor elhangzott már, Oroszországgal sok közös stratégiai érdekünk van. A globalizáció ténykérdés, nekünk pedig tudnunk kell, milyen veszélyeket tartogat a folyamat a jövőre nézve, ami a békét, a fejlődést és saját létünket befolyásolhatja.

Egyetértek. Ítéljük el az aránytalan grúziai beavatkozást, és minden más hasonló tettet is. De mégis, mire számítottunk? Kritizálunk, reagálunk, de működünk is együtt Oroszországgal úgy, mint egyenlő és lehetséges stratégiai partnerünkkel, és megoldási javaslatokkal is járulunk hozzá a novemberi csúcshoz. Legalább saját érdekeinket tartsuk szem előtt.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, biztos asszony! Az előző vita elég világosan megmutatta, hogy nagyon is sok közös érintkezési pontunk van Oroszországgal, és ezek többsége úgy látszik konfliktust is okoz: a kaukázusi és a grúziai helyzet és az energia kérdése sokszor szóba került, végül a pénzügyi válsággal kapcsolatos közös érdekeinkről is szó esett, ez később még egyszer előkerült, nagyon is jogosan.

A Bizottság és a Tanács felé az lenne a kérésem – ezt röviden már Sarkozy elnök is érintette –, hogy Európa ne csak pusztán a helyzetekre próbáljon reagálni, hanem aktívan és ösztönző módon vegye át a kezdeményezést és kezdjen párbeszédet egy sor olyan kérdésben, amely számunkra fontos. Konstruktív párbeszédre van szükség Oroszországgal, de ne állandóan csak az egyik fél tettei határozzák meg a folyamatot.

Tunne Kelam (PPE-DE). - Elnök úr, azt gondolom, hogy a legfőbb probléma nem Oroszország, hanem az EU megosztottsága – megosztottság az értékek területén, és az a létező kísértés, hogy minden úgy folytatódjon, ahogy eddig mentek a dolgok. A megoldás az, ha meggyőző módon demonstráljuk, hogy az EU komolyan veszi, hogy a gyakorlatban is alkalmazza egyetemes értékeit – nem az EU vagy Oroszország értékeiről van szó – és biztosítsa, hogy a grúziaihoz hasonló megszállás soha többé ne történhessen meg Európában.

Hogyan tudjuk ezt elérni? Nem lábujjhegyen járva, ahogyan ezt Savi úr említette, hanem világos állásfoglalással arra vonatkozóan, hogyan akadályozhatjuk meg az ilyen események előfordulását a jövőben.

A kérdésem érinti az adományozói konferenciát is. Kérjük-e Oroszországtól, hogy fedezze a károk költségeinek egy részét...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Óriási kihívást jelent az Európai Unió számára, hogy jó kapcsolatokat építsen ki az Orosz Föderációval. Az Orosz Föderáció az egyik legerősebb politikai, gazdasági és katonai partnerünk.

A közelmúlt grúziai eseményei nagyban aláásták keleti szomszédunkba vetett bizalmunkat. Az orosz külpolitika felfedte a Kreml törekvését, hogy egy nagy és globális birodalmat akarnak kiépíteni, és hogy nem tisztelik kellő mértékben a nemzetközi megállapodásokat. Moszkva világosan megmutatta, hogy meddig is tart befolyási övezete. Az Európai Unió nagyon nehéz helyzetbe került ezáltal, olyan helyzetbe, ahol bár egységes álláspontot képviselt, de nagyon bátortalanul.

A grúz eseményeket követően el kell gondolkodnunk Oroszországgal kapcsolatban, hogyan is tarthatunk fenn következetes politikát. A biztonság kérdése olyan terület, amely azonnali figyelmet követel a részünkről.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Charles Tannock (PPE-DE). - Elnök úr, szeretném külön méltányolni Sarkozy úr tevékenységét, mivel a francia elnökség ideje alatt 90%-ban megvalósultak a hat pontos tervben előírt, Grúziából történő csapatkivonások. Azt gondolom, a Putyin és Medvegyev urak fémjelezte orosz vezetés későn ismerte fel, hogy eltúlzott mértékű grúziai agressziójuk hiba volt, és hogy továbbra is szükségük van a Nyugattal ápolott jó kapcsolatra, ellenkező esetben a gazdasági összeomlás vár rájuk. Csak Venezuela, Nicaragua és a terrorista Hamasz ismerte el Dél-Osziatiát és Abháziát, ami önmagában szégyen saját kormányaikra nézve. Legközelebbi szövetségeseik, Fehéroroszország és Üzbegisztán is ellenálltak a nyomásnak, hogy felsorakozzanak az önrendelkezésről Oroszország által újonnan kialakított felfogás mögé. Ez az önrendelkezés persze sosem volt érvényes a csecsenekre.

Oroszországnak fel kell ismernie, hogy a 19. századi befolyási övezetek nem alkalmazhatók a mai modern korban, és hogy a jövőben le kell vennie a kezét Ukrajnáról, különösen a krími országokról, de Moldáviáról, illetve a dél-kaukázusi köztársaságokról is. Moszkvának tiszteletben kell tartania ezen országok területi integritását...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, azt kell mondanom, hogy az Unió jellegénél fogva sok eltérő nézőpontot hallhatunk a Tisztelt Házban. A mostani vita – ezt meglepéssel jegyzem meg – magas színvonalú volt, talán Batten úr megjegyzéseit kivéve, amelyeket a magam részéről megdöbbenőnek tartok. Ettől a beszédetől eltekintve az összes felszólalást tökéletesen helyénvalónak gondolom. Szeretném megköszönni Neyts asszonynak és Couteaux úrnak, hogy olyan könyveket ajánlottak, amelyek elolvasása gazdagíthatja majd a Napóleon és Oroszország közötti kapcsolatokról kialakult nézőpontunkat, és lehetővé teszi Benita számára és az én számomra, hogy jobban megismerhessük az osztrák-orosz kapcsolatokat is.

Ami a konfliktus forrását és kialakulását konkrétan illeti, három megjegyzést tennék az EU-elnökséggel kapcsolatosan. Először is nyilvánvalóan hiba volt katonai erőt alkalmazni. Másodszor, Oroszország válasza túlzott volt, de ahogyan ma reggel is hangsúlyoztuk, a válaszreakciót mindig megelőzi egy akció, ezt még akkor is figyelembe kell venni, ha a válaszreakció túlzott. Harmadszor, az Európai Unió egy független nemzetközi vizsgálatot szeretne a konfliktus forrását és kialakulását illetően.

Ami az orosz csapatok kivonásának mértékét és a Kaukázus stabilitását illeti, szeretném elmondani, hogy nem tehetünk úgy, mintha semmi sem történt volna. Azt mondták rólunk: „Az Elnökség úgy viselkedik, mintha a kapcsolatok körül minden rendben lenne”. Ez nem igaz. Történtek már bizonyos dolgok augusztus óta. Két hónappal ezelőtt fegyveres konfliktussal néztünk szembe, és október 10-én már szemtanúi is lehettünk az orosz csapatok szomszédos övezetekből történő kivonulásának. Ahogyan már említettem, ez egy újabb rendkívül fontos lépés.

Ez nem azt jelenti, hogy Oroszország teljesítette volna a kötelezettségeit – ezt mindnyájan tudjuk. Azoknak a felszólalóknak mondom ezt, akik az Akhalkori térségében tapasztalható problémákat hangsúlyozták, de ezen a ponton a legfontosabb az, hogy nekilássunk a politikai rendezési folyamatnak. Ez a jelenlegi genfi tárgyalások célja. Az Európai Unió üzenete az, hogy nem akarunk befolyási övezeteket ezen a kontinensen. Az Európai Unió és Oroszország szomszédjai egymásnak, ezért nem ellenségeskednünk, hanem együttműködnünk kellene.

Ami a partnerségi tárgyalások újrakezdését illeti, azt szeretném elmondani, hogy a jövőbeni megállapodásról szóló tárgyalásokat elhalasztottuk, nem pedig felfüggesztettük a ma reggeli vitában is elhangzott jogos indokok miatt, és az Európai Tanács által október 15-én közöltek szerint a tárgyalások folytatása magába foglalja foglalni azt az értékelést, amelynek az elvégzésére a Bizottság és a Tanács megbízást kapott. Mindez teljesen logikus, ahogyan azt Neyts asszony hangsúlyozta. Felhívnam a figyelmet arra, hogy különbséget

kell tennünk a tárgyalások újrakezdése, valamint az EU és Oroszország közötti november 14-i csúcstalálkozó megtartása között. A csúcstalálkozó létre fog jönni, mert ahogyan ez a vita is mutatja, a megbeszélések fontosabbak, mint valaha. A csúcsnak önmagában nem az a célja, hogy ott magáról a partnerségi megállapodásról külön tárgyaljunk.

Visszatérnék arra, amit számos felszólaló megemlített a kölcsönös függőségről. Igaz, hogy szélesebb értelemben létezik ilyen kölcsönös függőség. Minden területen létezik ilyen: az energia területén nyilvánvalóan, még azt is mondanám, hogy bizonyos EU-tagállamok tekintetében, és ezt a függőséget az energiaellátási források diverzifikációja révén kell megoldanunk. A nemzetközi biztonság kérdésében is függünk egymástól, éppen ezért nem hagyhatja az Európai Unió válasz nélkül Medvegyev orosz elnöknek egy új európai biztonsági keret létrehozására vonatkozó javaslatát, még akkor sem, ha éppenséggel az Európai Unió más álláspontot képvisel, mint Oroszország.

Ebből a szempontból több felszólalóhoz hasonlóan kiemelném, hogy tartjuk magunkat a Helsink-i Záróokmányhoz és a Párizsi Chartához, amely nemzetközi okmányokat Oroszország is aláírt, ahogyan ezt Oniszkiewicz úr is helyesen hangsúlyozta. Ezzel összefüggésben – amint azt többen is jelezték Önök közül – józanul kell elemeznünk az Oroszországhoz fűződő kapcsolatainkat. Nem térhetünk vissza a hidegháborúhoz, de nem alkudhatunk meg értékeink és elveink rovására. Céljaink elérésében éppen ezért az Oroszországgal folytatott párbeszéd fontosabb, mint valaha.

Szeretném megköszönni mindazoknak az elismerő szavait, akik az Európai Unió soros francia elnökségét méltatták, különösen Wielowieyski és Tannock úrnak szeretnék köszönetet mondani. A francia elnökség azért is működhetett hatékonyan – és ezzel szeretném befejezni mondandómat –, mert az összes tagállam, az Európai Bizottság és a Tisztelet Ház támogatására is számíthatott. Az Európa Unió belüli megosztottság vitán felül Oroszország azon szándékát szolgálná, hogy az EU meggyengüljön.

Tekintettel a frissen csatlakozott és a régebbi tagállamok közötti nagyon éles vitára, most még inkább nyomatékosítani kell, hogy – amint azt a mai vita is bizonyította – egységes fellépésre van szükség a grúz válság kezelésében, csakúgy, mint az Oroszországgal folytatott párbeszédben: egységre az Európai Unió belüli az erőszak alkalmazásának elutasítását és a területi integritás megsértését illetően; egységes uniós fellépésre van szükség a helyszínre kiküldött civil megfigyelők ügyében; és végül, az Európai Uniónak egységesen kell meghatároznia az érdekeit, különös tekintettel az energia és a nemzetközi biztonság még átfogóbb kérdésében. Csak egy ilyen egység alapján és a megfelelő időben kezdődhetnek meg újra a tárgyalások Oroszországgal egy jövőbeni megállapodásról.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagyon érdekes vitát hallhattunk, de a vitából kiderült, hogy a nézőpontok elég különbözőek. Más és más szempontok kerültek előtérbe, és láthattuk, hogyan érvényesülnek ezek az eltérő nézetek a Tanácsban. Teljes mértékben egyetérték a Tanács elnökével és egyben barátunkkal abban, hogy az a legfontosabb, hogy egységes és határozott álláspontot képviseljünk. Ezt kell tennünk a soron következő, Oroszországgal tartandó európai csúcstalálkozón is.

Mik az érdekeink? Azt gondolom, ezt világosan elmondtam az első felszólalásom során. Mivel olyan nagy mértékű az egymástól való kölcsönös függőségünk, minden fontos érdek a gazdaság és az energia terén összpontosul, de vannak átfogóbb, egész világot érintő érdekek is. Ezeket is érintettük: az éghajlatváltozás, az energiabiztonság, az, hogyan érhetünk el majd megállapodást Koppenhágában, és mihez kezdünk Iránnal a Közel-Keleten. Világosak az érdekeink az összes kérdésben, ezt fontosnak tartom hangsúlyozni és megismételni.

Nagyon fontos megbeszélések állnak előttünk az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának következő, november 10-i ülésén, és remélem, hogy megtaláljuk a megfelelő módot az EU és Oroszország közötti új megállapodáshoz vezető tárgyalásokkal kapcsolatban, mert azokat csak elhalasztottuk. Úgy gondolom, az elnökünk nagyon egyértelműen fogalmazott. Azért mondom ezt, mert hiszem, hogy a leginkább előremutató megoldást vázolta, és persze határozottnak is kell lennünk. Olyannak kell elfogadnunk Oroszországot, amilyen, nem pedig olyannak, amilyennek látni szeretnénk. Ez is egyértelmű. Ez azt jelenti, hogy párbeszédet kell folytatni a mai vitában ismertettek szerint és beszélnünk kell a nézetkülönbségekről. Ugyanezt tettük a korábbi csúcstalálkozókra is, amelyeken magam is részt vettem.

Ami a 8000 katonát érintő kérdéseket illeti, az Európai Tanács már világos választ adott, és megelégedéssel nyugtázta, hogy Oroszország kivonult a Dél-Oszétiával és Abkháziával szomszédos területekről, ami alapvetően fontos további lépés az augusztus 12-i és szeptember 8-i megállapodás végrehajtása terén, valamint az ezen megállapodásokon alapuló genfi nemzetközi tárgyalások megkezdése tekintetében is. Úgy gondolom,

Genfben folytatni kell a megbeszéléseket a politikai megoldásról. Nehéz időszakban kezdődött ugyan a folyamat, de már elindult, és most előrenézünk. Először is erről szerettem volna beszélni.

A másik dolog az, hogy Oroszország nem lesz jelen az adományozói konferencián, hogy világos választ adjon, de úgy gondolom, eljön majd az az idő, amikor az okozott károk kérdése is előtérbe kerül, és akkor sor fog kerülni egy nemzetközi vizsgálatra. A Tanács foglalkozott már ezzel a kérdéssel, és támogatja egy ilyen nemzetközi megbeszélés létrejöttét.

Hadd szóljak még pár szót az emberi jogokról. Ahogyan már említettem, számos, aggodalomra okot adó fejlemény tapasztalható Oroszországban, például újságírókat gyilkolnak meg, korlátozzák a nem kormányzati szervezetek tevékenységét, és megemlíthetjük még az általános észak-kaukázusi helyzetet, különös tekintettel Ingusföldre. Teljes körű nyomozást kértünk Anna Politkovskaja meggyilkolása és Magomed Jevlojev letartóztatását követő halála ügyében. Ahogy már említettem, az emberi jogok kérdéskörében ma kerül sor az utolsó konzultációkra, és bizonyosan lesz ott lehetőség ezen aggályok kifejezésére.

Világossá tettük Oroszország számára azt is, hogy teljes mértékben együtt kell működnie az Európa Tanáccsal, és ratifikálnia kell az Emberi Jogok Bíróságáról szóló 14. jegyzőkönyvet és a halálbüntetésről szóló 6. jegyzőkönyvet is.

A WTO-hoz való csatlakozást az Európai Unió továbbra is határozottan támogatja, mert azt gondoljuk, hogy ez egyenlő feltételeket fog biztosítani, ami a Gazdasági Közösségünk számára alapvetően szükséges, és meggyőződésünk, hogy érdekeinkben áll, hogy egy olyan fontos kereskedelmi partner, mint Oroszország egy szabályozott rendszerbe kerülhessen. Ez kétoldalú kapcsolataink további alakulása szempontjából is fontos. Legfontosabb dolgunk tehát, hogy támogassuk ezt az ügyet. Folytatnunk kell ebben a témában a nyílt megbeszéléseket az orosz partnerrel, de az is világos, hogy aktuális megoldásokat kell találnunk velük közösen és az ő számukra.

Az energiabiztonság és a zöld energia kérdése is szóba került. Hadd mondjak csak annyit, hogy az energia, a környezetvédelem és ezáltal az energiahatékonyság és a zöld energia témájában is folytatunk kell a párbeszédet. Számos kérdést megoldottunk korábbi G8 találkozókon és EU-csúcstalálkozókon, és az említett témák Koppenhága előtt is a legfontosabbak közé tartoznak, ahol szintén szükséges Oroszország együttműködése. A Bizottság támogatta a Kiotói Jegyzőkönyv alapján együttes végrehajtással megvalósítandó projekteket, és kész még többet tenni, mert azt gondoljuk, hogy nagyon fontos kérdéssről van szó.

Ami az európai biztonsági struktúrát illeti, szeretném világossá tenni, hogy Medvegyev elnök júniusban már megemlítette ezt az EU-Oroszország csúcstalálkozón Hanti-Manszijszkban – nem a grúz válság után, hanem még előtte. Én is jelen voltam, és jól ismerem a témát, csak fontosnak tartottam tisztázni a kérdést. Ez egy régi orosz elképzelés, amely újból előtérbe került, és érdekesnek tartom, hogy Sarkozy elnök úr tervbe vette, hogy talán beszél erről egy EBESZ-csúcson 2009-ben. Még nem tartunk ott, de hadd mondjak annyit, hogy rendkívül fontos dolog a biztonsági partnerség kérdéséről tárgyalnunk, de mindig szem előtt kell tartanunk a meglévő biztonsági viszonyrendszert. Itt is világos határvonalat kell húzni.

Záró gondolatként hadd mondjam el, hogy nagyon fontosnak tartom, hogy előrelépést érjünk el a már régóta megoldatlan konfliktusokban – ez egészen világos –, a magam részéről azt javaslom, hogy a keleti partnerségről minél hamarabb, november végén/december elején adjunk ki közleményt. Voltak már megbeszélések ebben a témában a Tanácsban, és egy nagyon határozott, a biztonságot illető elem is szerepelni fog benne, de további intézményi mechanizmusokat sem szabad kizárni, például a minszki csoportot.

Végül a kazettás bombák kérdésével szeretnék foglalkozni, ami szintén szóba került már. Hadd mondjam el, nagyon sajnálatos, hogy kazettás bombákat használt mindkét fél, komoly akadályokat gördítve ezáltal a hazájukban lakhelyüket elhagyni kényszerült emberek hazatérése elé. Az illetékes nemzetközi szervezetek bevonásával meg akarjuk tisztítani az érintett övezeteket, de az is a célunk, hogy a jövőben teljesen megszűnjön a kazettás bombák alkalmazása.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Alexandra Dobolyi (PSE), írásban. – A közelmúlt eseményei kérdéseket vetettek fel rövid és hosszú távú kapcsolataink jellegét illetően is. Tovább kell lépniünk, és előre kell nézniünk. Az EU és Oroszország közötti új stratégiai partnerségi megállapodásról szóló tárgyalásoknak folytatódniuk kell. Mindkét félnek az az érdeke, hogy a tárgyalások eredményesen záruljanak. Az EU-nak maximálisan az az érdeke, hogy valódi „stratégiai partnerségre” törekedjen Moszkvával. Következetesnek és realistának kell lenniünk, és

eredményközpontú politikát kell folytatnunk. Az EU-nak meg kell találnia a közös hangot Oroszországgal olyan témákban, mint például az aktuális globális gazdasági kérdések, az energia, a kölcsönös gazdasági függőség, a leszerelés, a terrorizmus és az éghajlatváltozás, mert e kérdések rendezése alapvető közös érdekünk. Nem engedhetjük meg Oroszország kiszorítását, konstruktív módon kell együttműködnünk. Jobban szükség van most a párbeszédre és a hosszú távú együttműködésre, mint bármikor. Oroszország elszigetelése nem megoldás. Sok közös érdekünk van, és ezek mentén kell erősíteni a kapcsolatainkat, így különösen a jelenlegi pénzügyi válság megoldása és az új globális pénzügyi rendszer létrehozása terén – ahol az Oroszországgal, Kínával és Indiával való együttműködés alapvető fontosságú –, illetve az EU és Oroszország szomszédságában kialakítandó stabilitás és biztonság megteremtése terén.

Lasse Lehtinen (PSE), írásban. – (FI) Oroszországgal kapcsolatos várakozásaival a Nyugat ismét becsapta magát. A Szovjetunió felbomlását követően azt gondoltuk, Oroszország a kommunizmus elutasításával és megszabadulva ideológiai kötelekeitől egyúttal megszabadul majd a totalitárius és hatalomelvű szemlélettől, és felhagy a másképpen gondolkodók üldözésével. Azt hittük, mint már annyiszor, hogy Oroszország közelebb kerülhet Európához és az európai értékrendszerhez. Oroszország nem vált demokratikus piacgazdasággá, hanem egyfajta kizsákmányoló kapitalista diktatori uralom alakult ki, ahol a polgári jogoknak be kell hódolniuk egy náluk magasabb erőnek.

A megbeszélések során néha nehéz megkülönböztetni a naiv gondolkodást és a hiú reményeket a megfontolt pragmatizmustól. Az EU-tagállamok igen sokféle módon reagáltak a grúz háborúra. Meg kell kérdeznünk, hogy például Oroszországgal szemben alkalmazott, a gazdasági indokokon alapuló szelektív bánásmód nem ássa-e alá alapvető közös értékeinket? Az EU közös értékek, valamint azon elképzelés alapján jött létre, hogy a gyakorlati problémákat tárgyalásos módon kell megoldanunk, nem katonai eszközökkel. A szervezetet életben kell tartani, hogy a legkisebb jelenlegi és leendő EU-tagállamok is életben maradhassanak. Nem szabad ezeket a közös alapelveket feláldozni a tagállamok Oroszországgal való kétoldalú kapcsolatainak az oltárán.

Andres Tarand (PSE), írásban. – (ET) Elnök úr, a Parlament számos képviselője kifejtette, hogy a kapzsiság a jelenlegi gazdasági válság oka. Schöpflin úr tavasszal megjelent cikkében az EU és Oroszország közötti kapcsolatok szemszögéből jellemzi ezt az ősi jelenséget. Meg kell jegyezni, hogy a cikk megjelenésekor ugyanerre a következtetésre jutottam, látva, hogy az utóbbi pár évben milyen kapcsolatok alakultak ki bizonyos EU-tagállamok között az energia terén. Az utóbbi hetekben – az augusztusi eseményeket követő első sokk óta – ugyanez a jelenség nyilvánul meg a grúz kérdésben. Egyes politikusok sikerrel meggyőzték egymást, hogy elhallgattassák közös lelkiismeretüket, és a konfliktus kirobbanásával kapcsolatban Saakashvili neveztek meg fő bűnösnek. Talán szintén Saakashvili szervezte meg a grúzok deportálását Moszkvából két éve, és odarendelte a Pskov ejtőernyős egységet a csata estéjére? Azt hiszem, hogy sokkal ésszerűbb az orosz befolyási övezetek visszaállítására irányuló veszélyes politika számlájára írni az eseményeket, és aszerint is cselekednünk.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) Nyilvánvaló, hogy Oroszország gazdaságának szüksége van az uniós beruházásokra és technológiákra. Az Európai Uniónak szüksége van az orosz nyersanyagokra. 2001-ben az EU-tagállamaiból érkezett Oroszországba az összes külföldi beruházás 79%-a, majdnem 30 milliárd USD értékben. 2004 májusában az EU 25 tagállama bonyolította Oroszország teljes külkereskedelmi forgalmának 55%-át.

Az Európai Unió tagállamainak nem áll érdekében, hogy hagyják elromolni az Oroszországgal fennálló kapcsolatainkat. Az Uniónak diverzifikálnia kell nyersolaj- és földgázellátását. Politikai és gazdasági potenciáljánál fogva Oroszország jelentős partnere az Európai Uniónak. Ha az Európai Unió az Amerikai Egyesült Államokétól eltérő elképzeléseket szeretne nemzetközi szinten előmozdítani, akkor Oroszország politikai támogatása lehet a megvalósítás kulcsa. A Kiotói Jegyzőkönyv például az orosz ratifikációval lépett hatályba, a ratifikációért cserébe az Európai Unió hozzájárult Oroszország WTO-tagságához.

13. Demokrácia, emberi jogok, valamint az EU és Vietnám közötti új partnerségi és együttműködési megállapodás (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az alábbiakkal kapcsolatos vita:

– Marco Cappato által az ALDE képviselőcsoport nevében a Tanácshoz előterjesztett, szóbeli választ igénylő kérdés a demokráciáról, az emberi jogokról, valamint az EU és Vietnam közötti új partnerségi és együttműködési megállapodásról (O-0095/2008 – B6-0473/2008), valamint

– Marco Pannella által az ALDE képviselőcsoport nevében a Bizottsághoz előterjesztett, szóbeli választ igénylő kérdés a demokráciáról, az emberi jogokról, valamint az EU és Vietnam közötti új partnerségi és együttműködési megállapodásról (O-0096/2008 – B6-0474/2008).

Marco Cappato, szerző. – (IT) Elnök úr, biztos asszony, a Tanács tisztelt képviselői, hölgyeim és uraim! Folyamatban vannak a tárgyalások a Vietnammal kapcsolatos új együttműködési megállapodásról, és meg vagyok győződve arról, hogy fontos, hogy a Parlament tájékoztatást kapjon a tárgyalások tartalmáról, különös tekintettel az emberi jogok és a demokrácia tiszteletben tartására.

Nem állítjuk, hogy együttműködési megállapodások segítségével egy pillanat alatt csoda történik a demokrácia és emberi jogok tiszteletben tartása terén Vietnamban vagy bárhol máshol. Ugyanakkor az európai jog elvárja tőlünk, hogy elutasítsuk a demokrácia és emberi jogok súlyos és következetes megsértését. Tudatában vagyunk annak, hogy nem sok eszköz áll rendelkezésünkre e jogok tiszteletben tartásának kikényszerítésére, de azt is tudjuk, hogy az együttműködési megállapodásokról szóló újabb tárgyalások lehetőséget jelentenek arra, hogy legalább valamennyi előrelépést érjünk el a súlyos és következetes jogsértések tekintetében.

Remélem, hogy az állásfoglalás, amit holnap fogad el a Parlament, több különösen fontos kérdést fog a Bizottság és a Tanács elé tárni, amelyek már a Parlament Emberi Jogi Albizottsága által például Kok Ksor, Vo Van Ai és az erőszakmentes radikális párt tagjai részvételével tartott meghallgatáson is szóba kerültek.

Először is, a Degar kisebbség, a Vietnam középső részén elhelyezkedő fennsíkon élő keresztények közül több százan be vannak bebörtönözve, ugyanakkor Vietnam középső fennsíkja el van zárva a nemzetközi, különösen az ENSZ-megfigyelők elől. Most, hogy Vietnam az ENSZ Biztonsági Tanács nem állandó tagja, ez nem folytatódhat így tovább: a több száz őrizetben tartott politikai foglyot szabadon kell engedni.

Igen nagy problémák vannak a vallásszabadság terén, és mielőtt egy új megállapodást aláírunk, Vietnammal állást kell foglalnia ebben a kérdésben, különös tekintettel az Egyesült Buddhista Egyház elismerésének megtagadása miatt. Thich Quang Do, az egyház vezetője még mindig házi őrizetben van, a katolikusok földjeit pedig elkobozták. Itt az ideje, hogy Vietnam hatályon kívül helyezze a szakadár és vallásos tevékenységeket illegálisnak minősítő törvényeket.

Biztos asszony, elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, van egy konkrét kérésünk: biztosítható-e az, hogy ezek a problémák, legalábbis az emberi jogok súlyos megsértésének problémája, megoldódnak, mielőtt megkötünk egy új együttműködési megállapodást?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, örülök, hogy ismét itt lehetek Önök között.

Szorosan figyelemmel kísérjük az emberi jogok tiszteletben tartását Vietnamban, az elnökségnek nemrég lehetősége volt, hogy ismét kifejezze aggodalmát elsősorban a két újságíróval kapcsolatban meghozott ítéletek miatt, akik beszámoltak a hivatali korrupcióról. A Tanács és a Bizottság az évente két alkalommal megtartott tárgyalásokon folyamatos párbeszédet folytat Vietnammal az emberi jogokról. A legutóbbi, 2008. június 10-i hanoi találkozó során lehetőség nyílt arra, hogy egyrészt az emberi jogok általános vietnami helyzetével foglalkozzunk, másrészt kitérjünk a szólásszabadság kérdésére, a kisebbségek helyzetére és a halálbüntetés alkalmazására, valamint több egyedi esetre.

A párbeszéd mellett több konkrét intézkedés született azon egyedi esetekkel kapcsolatban, amelyeknél úgy tűnik, hogy a letartóztatások, illetve szankciók figyelmen kívül hagyják a polgári szabadságjogok és a nemzetközi kötelezettségvállalások tiszteletben tartását, főleg a polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmányát, amelyet Vietnam is megerősített.

Továbbá az október 10-i, halálbüntetés elleni európai napon ismételtén kifejeztük a kérdésre vonatkozó egyértelmű álláspontunkat a vietnami hatóságoknak. Úgy tűnt, hogy nyitottak az ügyben, és megemlítették, hogy a büntető törvénykönyv reformja folyamatban van, egy olyan reform, amelynek eredményeként csökkenni fog azon bűncselekmények száma, amelyek esetében halálbüntetést szabnak ki. Ez a lehető legkevesebb, amit tehetnek.

Vietnammal való kapcsolatunkban. Ez egy érzékeny kérdés. Cappato úr, Ön említette a Vietnam középső részén élő keresztények helyzetét, amire különösen odafigyelünk, és köszönöm, hogy ezt szóba hozta. Hangsúlyozni szeretném, hogy az Európai Unió az egyetlen hatalom, amely globális és átgondolt politikát folytat az ügyben, és emiatt esetenként kritika ér bennünket partnereink részéről. Szeretném azonban leszögezni: eltökélt szándékunk, hogy ezt a politikát folytassuk.

És most szeretnék rátérni a tervezett új partnerségi és együttműködési megállapodásra, amely a mostani vita tárgyát képezi. Az új tárgyalássorozat Hanoi-ban folyik és október 22-én ér véget. Mint az Európai Unió által a harmadik országokkal kötött minden megállapodás esetében, ennek a megállapodásnak is tartalmaznia kell egy fontos záradékot az emberi jogokról. Ez a záradék alapvető elemét képezi a későbbi megállapodásnak, amelyet fel lehet függeszteni vagy érvényteleníteni lehet, ha a felek nem tartják be – ezt mindenképpen szeretném kihangsúlyozni. A tárgyalások e szakaszában Vietnam nem vonta kétségbe egy ilyen záradék lehetőségét. Ismét azt mondhatjuk, hogy ez a legkevesebb, amit tehetnek. Ez pozitív jelzés Vietnam részéről, és tulajdonképpen elkötelezettséget jelent az emberi jogok tiszteletben tartása iránt. Az Európai Unió ezáltal egy olyan hatékony jogi eszközhöz jut, amely a megállapodás megerősítésétől fogva biztosítja az emberi jogok tiszteletben tartását.

Hölgyeim és uraim, Cappato úr, egyetértünk Önnel, hogy az emberi jogok helyzetén javítani kell Vietnámban. Úgy véljük, hogy mindaz, amit az utóbbi években ennek érdekében tettünk, ezt szolgálja, de most a tervezett partnerségi és együttműködési megállapodás aláírása lebeg a szemünk előtt, amely lehetővé fogja tenni, hogy ugyanúgy, mint máskor, az emberi jogi záradékot felhasználjuk arra, hogy biztosítsuk a lehető legkedvezőbb körülményeket a kérdés megoldására Vietnámban. Természetesen a Tisztelt Házat folyamatosan tájékoztatjuk a tárgyalásokról, amelyek, ismétlem, folyamatban vannak.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök úr, kérem, bocsássa meg, hogy egy pillanatra megzavartam az ülést azzal, hogy a képviselőkre figyeltem.

Elnök. – Biztos asszony, nem az Ön hibája, hogy a képviselők elvonják a figyelmét a tárghyhoz nem tartozó dolgokkal, szemmel láthatóan tekintet nélkül arra, aki éppen beszél. Ezért Ön nem hibáztatható, hanem a képviselők azok, akiknek figyelembe kell venniük, hogy ha egyikünk beszél, ne zavarják meg a Tanács soros elnökét vagy bárkit, aki a Bizottság nevében szólal fel. Kérem, folytassa.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, tisztelt Tanács, Tisztelt Ház, Cappato úr, a Bizottság nagyon örül annak, hogy a Parlament figyelemmel kíséri a Vietnámmal folytatott partnerségi és együttműködési megállapodásról szóló tárgyalásokat és az ország emberi jogokkal kapcsolatos helyzetét.

Ez a vita éppen időszerű, mert – ahogy azt az elnök úr is említette – éppen ma tárgyalnak Hanoi-ban a megállapodásról. Kijelenthetem Önöknek, hogy az emberi jogok kérdése mindenképpen döntő fontosságú az Európai Unió és Vietnam kapcsolatát illetően. Tagadhatatlan, hogy az ország – mindentől eltekintve – bizonyos előrehaladást ért el ezen a téren. Különösen az utóbbi időben tett lépésekre gondolok, amelyek érintik a halálbüntetés alkalmazási körének korlátozását, többek között a vallásszabadság gyakorlásának feltételeit meghatározó jogi keret kialakítását, valamint a kedvezőbb bánásmód alkalmazását azokkal az etnikai kisebbségekkel szemben, akik Kambodzsába menekültek és most térnek vissza Vietnámba.

Ugyanakkor – és ebben Önnek igaza van – tagadhatatlan, hogy az utóbbi hónapokban sajnos nyugtalanító folyamatoknak lehetünk tanúi, különösen a vallásszabadság és a szólásszabadság tekintetében. Mindezt jól példázza a Hanoi katolikus közösséget ért zaklatás és a korrupciós ügyeket vizsgáló újságírók ellen a múlt héten hozott ítélet.

Amint azt a vietnami miniszterelnök-helyettesnek, Khiêm úrnak megemlítettem, mikor nemrégiben, szeptember 17-én, Brüsszelben találkoztunk, Vietnam hosszú távú stabilitását és nemzetközi hitelességét tekintve katasztrofális lenne, ha az ország a jelenlegi gazdasági és szociális problémái következtében ösztönszerűen visszafejlődne az önkényuralom és elnyomás szintjére.

Éppen ellenkezőleg, Vietnámnak most – sokkal inkább, mint valaha – törekednie kell olyan mechanizmusok kiépítésére, amelyek teret engednek az országban érezhető feszültség és társadalmi elégedetlenség békés megnyilvánulásának. Ezt az üzenetet fogja Barroso elnök úr közvetíteni Dung miniszterelnöknek, amikor a hét folyamán nem hivatalosan találkoznak a pekingi ASEM-csúcstalálkozón. Ezt az üzenetet fogja közvetíteni az Európai Unió a következő, az EU és Vietnam között az emberi jogokkal kapcsolatban decemberben szintén Hanoi-ban tartandó párbeszéd során. A partnerségi és együttműködési megállapodástervezet, amit az EU javasolt Vietnam számára, megerősíti és fokozza az emberi jogok fontosságát a Vietnámmal való kapcsolatokban.

Valóban, a jelenlegi megállapodástervezet, ahogy azt az elnökünk is említette, tartalmaz egy rendkívül fontos felfüggesztő záradékot az emberi jogokkal kapcsolatban; megszilárdítja az EU és Vietnam közötti folyamatos emberi jogi párbeszédet azáltal, hogy jogi hatáskörrel ruházza fel, valamint segítséget nyújt Vietnámnak abban, hogy kialakítsa saját nemzeti, emberi jogi cselekvési tervét. Ez számos, részletes rendelkezést tartalmaz

a munkajognak való megfelelésről, a felelős kormányzásról és a jogállamiság előmozdításáról. A tervezet a Nemzetközi Büntetőbíróságról is tartalmaz egy záradékot. A megállapodás ezáltal jogi eszközzé és a politikai cselekvés ösztönző erejévé válik, és én úgy gondolom, szükségünk van erre ahhoz, hogy növeljük szerepünket az emberi jogok és a demokratizálódás terén.

Charles Tannock, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, sajnos azt kell mondanom, hogy én továbbra is szkeptikus vagyok azzal kapcsolatban, hogy az EU és Vietnam közötti együttműködési megállapodásban foglalt emberi jogi záradékra érdemes-e a papírt pocskoltni.

A benne rejlő nemes szándék érthető módon tükrözi a mi közös, európai értékeinket, de úgy gondolom, ez alig több, mint szemfényvesztés, és érthető módon engedmény az Unió erős emberi jogi lobbicsoportja felé. Végül is most Kína az EU második legnagyobb kereskedelmi partnere, bár a pekingi kommunista diktatúra nem sokat törődik azzal, hogy mit gondolunk az emberi jogokról. Valójában néha azon gondolkozom, érdemes-e egyáltalán felvetni ezt a kérdést.

A kínai politikai elnyomás és az emberi jogok megsértése miatt hajlamosak vagyunk megfedkezni arról, hogy mi folyik a szomszédos Vietnámban, ahol legalább annyira embertelen körülmények vannak. A demokráciát támogató másként gondolkodókat, valamint a vallási kisebbségek tagjait bebörtönözték, az újságírókat hallgatásra kényszerítették és azok a szabadságjogok, amelyek számunkra természetesek itt Európában, például a cenzúrázatlan internet, egyszerűen nem léteznek.

Ezért javasoltam tavaly Cappato úrral és másokkal együtt Thich Quang Do béke Nobel-díjra való jelölését. Ezt a bátor buddhista szerzetest évekig zaklatták és bebörtönözték azért, mert küzdött a vallásszabadságért és az emberi jogokért.

Vietnam helyzete megtestesíti az Európai Unió dilemmáját. Mennyire számít az emberi jogok kérdése a harmadik országokkal folytatott kereskedelmi kapcsolatainkban, ha csupán formalitásként kerülnek be a kereskedelmi és partnerségi megállapodásokba? És lehetséges-e, hogy pusztán a szorosabb gazdasági kapcsolatok pozitív hatással legyenek az emberi jogi és politikai reformokra?

Ezek nagyon nehéz kérdések, amelyekre az új, brit kereskedelmi biztosnak, Ashton bárónőnek kell választ találnia. Véleményem szerint a közös értékeink nem képezhetik vita tárgyát. Ezért egyrészt arra buzdítom a Bizottságot és a Tanácsot, hogy hagyjon fel a képmutató magatartásával, próbáljon őszinte lenni, és törölje el az emberi jogokkal és a demokráciával foglalkozó záradékot, vagy ténylegesen és komolyan vonja felelősségre a harmadik országokat a mindannyiunk által szentnek és sérthetetlennek tartott értékek önkényes megsértése miatt. Külön elismerésemet szeretném kifejezni Cappato úrnak mindazért a csodálatos munkáért, amit ezen a téren végzett.

Barbara Weiler, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mi, Európában mély megértéssel, élénk figyelemmel és együttérzéssel viseltetünk Vietnam népe iránt. Képviselőcsoportom tagjai ma is élénken emlékeznek a háborúk és megszállások okozta borzalmas szenvedésre és pusztulásra Vietnámban, amiben nemcsak az Egyesült Államok, de európai országok is részt vettek.

Ma Vietnam fejlődése Délkelet-Ázsiának egy különösen dinamikus és izgalmas régiójában megy végbe. Az ASEAN 10 tagállama közül nem mindegyik nevezhető európai értelemben demokráciának, de a dolgok változnak. Az új ASEAN-Charta kifejezetten kinyilvánítja, hogy az emberi jogok megsértése nem hagyható figyelmen kívül, Tannock úr, és a chartával kapcsolatos tárgyalások során bebizonyosodott, hogy az emberi jogok megsértésének kérdése igenis napirenden van.

A mostani egy különösen kedvező időpont, mert újraindultak a tárgyalások, és az 1995. évi együttműködési megállapodást újratárgyalják. Igaz, hogy Kína után Vietnam az Európai Unió második legnagyobb kereskedelmi partnere, és éppen ezért tudunk majd előrelépni. Az együttműködési megállapodásoknak mindenképpen van értelmük.

Az Európai Unió Szocialista Képviselőcsoportja felkéri a Bizottságot, hogy tegye lehetővé a sajtószabadság, a kisebbségek és a demokráciáért harcoló aktivisták szabadságjogainak és természetesen az ENSZ-megfigyelők szabad belépésének és tevékenységének biztosítását. Ezek után még szorosabbra fűzhetjük a barátságot ezzel a gyönyörű országgal.

Athanasios Pafilis, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, tökéletesen megértjük, hogy az imperializmus, és annak képviselői, az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok, illetve mindazok, aki őket támogatják, nem fognak elfeledkezni Vietnámról, hiszen globális szimbólum volt: népük legyőzte a francia és amerikai imperializmust is, és kivívták a szabadságukat.

A ma előterjesztett, azonos tartalmú állásfoglalások egyike sem elfogadható, valamint arra szólítja fel Vietnamban, hogy igyekezzen megfelelni az Európai Unió javaslatainak. Amit Önök nem tudtak fegyverrel elérni, most megpróbálják elérni gazdasági zsarolással. Ez a lényege a záradékoknak, amelyeket úgymond az emberi jogok és a demokrácia tiszteletben tartása címén fogadtak el.

Mivel szóba hozták az emberi jogok kérdését, azt kérdezem mindnyájuktól, beleértve Cappato urat is, hogy válaszoljanak a következő kérdésre: több tízezer ember szenved Vietnamban az Amerikai Egyesült Államok által használt „agent orange” utóhatásától, amely emberre ártalmas vegyi anyag és biológiai fegyver. A jól ismert cég, a Monsanto által gyártott fegyver bevetésének következtében több ezer születési rendellenesség fordul elő, ezrek halnak meg rákbetegségekben és teljes területek pusztulnak el.

Vajon azoknak, akik még ma is szenvednek és meghalnak, nincsenek emberi jogaik, beleértve a legfontosabb emberi jogot, az élethez való jogot? Akkor Önök miért nem a vietnami kormánynak és az áldozatoknak a tiltott biológiai és vegyi háború következményei miatti kártérítési igényét támogatják ahelyett, hogy az egyházi tulajdon – amely tulajdonképpen az embereké – visszaszolgáltatására vonatkozó, feltételezett emberi jogokat támogatják?

Ezért képmutatás az emberi jogokra hivatkozni. Egyedül a vietnami népnek van joga, hogy megoldja ezeket a problémákat és nem azoknak, akiknek végül is bocsánatot kellett volna kérniük azért, hogy egymillió embert öltek meg az általuk kirobbantott háborúban. Kiegyensúlyozott, kölcsönös és előnyös gazdasági együttműködésre van szükség, politikai és gazdasági zsarolás nélkül.

ELNÖKÖL: EDWARD McMILLAN-SCOTT

alelnök

Jim Allister (NI). - Elnök úr, annak ellenére, hogy a vietnami kormány nemrég hangoztatta, hogy biztosítja a vallásszabadságot, és annak ellenére, hogy az előző felszólaló megpróbálta felmenteni a vietnami rezsimet, a valóság teljesen más, különösen az elszigetelt keresztény csoportok esetében. Míg az egyházi vagyon elkobzása mindennapos, az állam kiváltképp üldözi a nem bejegyzett evangéliumi keresztény csoportokat. Alig néhány hónappal ezelőtt történt, hogy egy ember, aki nem volt hajlandó megtagadni keresztény hitét, belehalt a hivatalos kihallgatás során szerzett sérüléseibe; több százan vannak börtönben a hitük miatt, ahol az embertelen bánásmódnak nincsenek korlátai. Én tisztelem a bátorságukat és elítélem azokat, akik üldözik őket, de elsősorban arra kérem az EU-t, hogy ne tartsa fontosabbnak a vietnami kapcsolatok fejlesztését és a kereskedelmet annál, hogy megvédje és követelje ezeknek a nagyon nagy hittel rendelkező embereknek az alapvető emberi jogait. Nem szabad a kereskedelem vagy rövid távú nyereség kedvéért tisztára mosni Hanoi borzalmas emberi jogi múltját.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Vietnam egyre nyitottabb az Európai Unió irányába, de egy komoly akadály áll az útjában, és ez az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok kérdése. Ezzel kapcsolatban a vallásszabadságra szeretnék kitérni, mint ahogy az szerencsére az állásfoglalásban is szerepel. Vietnamban üldözik a keresztényeket, és az augsburgi püspök, aki különösen szíven viseli az üldözött keresztények sorsát, körünkben van ma, hogy beszéljen nekünk erről a kérdésről. A buddhisták és más vallási csoportok esetében szintén akadályozzák és üldözik a vallásgyakorlást.

Egyértelművé tehetjük, hogy a mi feladatunk, hogy biztosítsuk azt, hogy Vietnam egyenlő partnerré váljon, ami nagyobb nyitottságot és közeledést jelent. De nem az alapvető emberi jogok rovására, hanem az alapvető emberi jogokra épülő őszinte partnerség alapján.

Richard Howitt (PSE). - Elnök úr, mai állásfoglalásunk nem csupán a szólásszabadsággal, az eltérő vélemények kifejezésével és a valláson alapuló megkülönböztetéssel kapcsolatos aggályainkat tartalmazza. Arra hívja fel az Európai Uniót, hogy adjon számot, hogy mit értünk el az emberi jogi párbeszéd során, és egyértelmű követelményeket határozzon meg a Vietnammal kötendő partnerségi és együttműködési megállapodás létrehozására vonatkozóan.

Soha nem fogjuk elfogadni, hogy azok az újságírók, akik bizonyítani tudják, hogy a Kereskedelmi Minisztériumban 750 000 dollárt sikkasztottak, és ennek egy részét fogadásokra költötték az angol Premier Ligában, börtönbe kerüljenek.

Soha nem fogjuk elfogadni, hogy halálbüntetést alkalmaztak 29 különböző bűncselekmény esetében, amelyek közül szerintünk egy sem számít bűncselekménynek. Információink szerint a kivégzéseket előzetes

figyelmeztetés nélkül, hajnali 4 órakor hajtják végre, ami azt jelenti, hogy a fogva tartottak már fenn vannak hat óra előtt, rettegetve, hogy most ők következnek.

És soha nem fogjuk elfogadni a katolikus egyház elleni fenyegetést és megfélemlítést, amire például a múlt hónapi békés tömegtüntetést követően került sor Hanoi-ban. Az Amnesty International jelentése szerint egy hölgy a templomból kijövet hallotta, hogy egy banda azt kiabálja, hogy „Öljék meg az érseket!” és „Öljék meg a papokat!”

Vietnam 1982 óta részes fele a polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmányának. A jelenlegi helyzet a 2. és a 8. cikk egyértelmű megszegését jelenti. Ráadásul júliusban Vietnam volt a Biztonsági Tanács elnöke. Felkérjük az európai tárgyalókat, hogy tegyék egyértelművé a vietnami kormány számára, hogy a nemzetközi jog betartására nem csupán a nemzetközi intézmények keretein belül kell törekedni, hanem otthon is.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Véleményem szerint az emberi jog megsértésének esetei közül ki kell emelni az állam által a katolikusokkal szemben elkövetett erőszakos cselekményeket. A hanoi kormány egyoldalúan tartja kézben a katolikus egyház vagyonát, megszegve korábban tett ígéreteit. Azokat a katolikusokat, akik ellenzik az apostoli nunciatúra birtokában lévő épületek lefoglalását, halálkommandók támadják meg. A lelkiismereti szabadság gyakorlása miatt fogva tartottak száma egyre nő. Az utóbbi időben további letartóztatások történtek, a redemptorissza kolostor területén Thai Haban. A hanoi érsek, Quang Kiêt továbbra is házi őrizetben van, halálfélelemben él. Bár Vietnam úgyszólván nyitottabb lett gazdasági és szociális értelemben, azonban egy olyan ország, ahol a keresztényeket egyre inkább üldözik. A Vietnam és az Európai Unió közötti új megállapodásnak foglalkoznia kell a vallásszabadság kérdésével. Ellenkező esetben nem kellene aláírni.

Marco Cappato (ALDE). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azt szeretném mondani Pafilis úrnak, hogy a jelenlegi harcot Vietnámban, a vietnami rezsim folytatja saját népe, a vietnami nép ellen, a khmer krom és a degard kisebbség ellen.

Az új megállapodás tartalmazni fog emberi jogi záradékot. Ez jó dolog, de a jelenlegi megállapodásban is van egy záradék, és nem tudjuk biztosítani, hogy betartsák. Tehát azt kérjük, ami szerintem nagyon fontos lenne, hogy egy új megállapodás aláírása előtt garanciákat kapjunk azon alapvető kérdések rendezésére vonatkozóan, ahol az emberi jogokat sorozatosan megsértik: ideértve a Vietnam középső részén fekvő felföldek megközelíthetőségét, a politikai fogva tartottak szabadon bocsátását, a buddhista egyház és a katolikus egyház tulajdonának elismerését, hiszen ha nem sikerül elérni valamit, mielőtt aláírjuk a megállapodást, később már lehetetlen lesz az európai és nemzetközi jog tiszteletben tartását követelni.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Cappato úr, egyrészt úgy gondolom nem szabad összekeverni, hogy mit jelent az, hogy valaki az imperializmus áldozata lett, azzal hogy tudjuk, mit jelent ma az emberi jogok tiszteletben tartása. Én nem hasonlítanám össze a biológiai és vegyi fegyverek áldozatait azokkal, akik a vallásszabadság elleni támadások áldozatai. Ezek együttesen egyetlen, szétválaszthatatlan egészet képeznek.

Válaszul Tannock úrnak és bizonyos szempontból Cappato úrnak is, ne becsüljük alá a felfüggesztő záradék értékét, ami az emberi jogokat illeti. Csak gondoljunk azon nehézségekre, amelyek más megállapodások megkötése során merültek fel, amelyekről az utóbbi 20 év során más államokkal tárgyaltunk – és most az Öböl-országokra gondolok. Nem szabad elfeledkezni arról sem, hogy milyen szerepet játszott ez a záradék egyes országok esetében a cotonoui megállapodás keretében. Ez azt mutatja, hogy az Európai Unió emberi jogok iránti elkötelezettségét komolyan veszik ezekben a megállapodásokban.

Ami a Cappato úr által kért újabb garanciákat illeti, pontosan a Bizottság tárgyalásainak kell lehetővé tenniük – és ezt a biztos asszony is kiemelte –, hogy megtudjuk, hogy e téren értek-e el előrehaladást a vietnami hatóságok. Az előrelépést összességében fogjuk értékelni. Ismételten hangsúlyozom, úgy gondolom, hogy párbeszéd révén derül ki, hogy történt-e előrehaladás az említett országok és az Európai Unió közötti kapcsolatok terén, továbbá ilyen megállapodások és záradékok segítségével képes az Unió leginkább támogatni azon értékeket, amelyeket Önök és mi, Cappato úr és mások az ülésteremben olyan nagyra tartanak.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. - Elnök úr, úgy gondolom, teljesen egyértelmű, hogy mindnyájunknak szándékában áll, hogy amikor és ahol lehet, foglalkozzunk az emberi jogok kérdésével. Amint már említettem, éppen néhány héttel ezelőtt is megtettem ezt, és két évvel ezelőtt is, amikor Vietnámba látogattam. Emlékszem akkor azt is el tudtam érni, hogy néhány fogva tartottat szabadon engedjenek, tehát

valóban mindig adódik valamilyen lehetőség. Ezenkívül azt tudjuk tenni, hogy átadunk egy listát arról, hogy itt és itt valamit tenni kell.

Úgy gondolom, hogy ezért ez egy fontos vita volt, mert újra ráirányította figyelmünket a vallási közösségek – konkrétan a keresztények és a katolikusok – problémájára. Teljesen nyilvánvaló, hogy hangsúlyt kell helyeznünk ezekre a kérdésekre, ugyanakkor azt is szeretném megemlíteni, hogy tisztában vagyunk azzal, hogy most Vietnam is nehéz helyzetben van gazdasági és társadalmi szempontból, tehát ha Vietnam nem elég körültekintő, a külföldi, főleg az európai országok nem fognak befektetéseket végrehajtani az országban. A párbeszédén kívül ez is igen jó eszköznek bizonyul.

Például okvetlenül arra fogjuk kérni a vietnami hatóságokat, hogy gesztusként gyakoroljanak kegyelmet a két újságíró esetében, akiket nemrég bebörtönöztek és elítéltek Hanoi-ban a szólásszabadság gyakorlása miatt. Ezt feltétlenül ismételtén meg fogjuk említeni.

Végezetül azt szeretném még mondani, hogy a vietnami emberi jogi helyzettel kapcsolatban legközelebb Genfben kerül sor időszaki és általános felülvizsgálatra, és ez egy újabb remek alkalom lesz arra, hogy egyértelmű kérdéseket tegyünk fel, és megtudjuk, milyen eredmények születtek eddig.

Elnök. – A vitát lezárom.

Négy, az eljárási szabályzat 108. cikke (5) bekezdésének megfelelően előterjesztett, állásfoglalásra irányuló indítványt⁽²⁾ kaptam kézhez.

A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán kerül sor.

14. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B6-0475/2008).

A következő kérdéseket intézik a Tanácshoz.

Sajnálattal közlöm, hogy kevés idő áll rendelkezésünkre, de szándékomban áll, hogy a tervezettek szerint 19.00-kor felfüggesztem az ülést. Jouyet úr, Ferrero-Waldner asszonyhoz hasonlóan egész délután itt volt.

1. kérdés, előterjesztette: **Claude Moraes** (H-0703/08)

Tárgy: Előrelépés a „kék kártya” ügyében

Most, hogy a francia elnökség megbízatási idejének felénél tartunk, milyen előrehaladásról tud beszámolni a Tanács a „kék kártya” ügyében és ahhoz kapcsolódóan a magasán képzett munkaerő migrációja és a körkörös migráció terén?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, szeretném elmondani Moraes úrnak, hogy a harmadik országbeli állampolgárok magas szintű képzettséget igénylő munkavállalás céljából való belépésének és tartózkodásának feltételeiről szóló tanácsi irányelvre – a „kék kártyáról” szóló irányelvre – irányuló javaslatot a Bizottság 2007 októberében terjesztette a Tanács elé, amint egyébként azzal a tisztelt képviselő úr is nyilván tisztában van.

A javaslat célja, hogy arra ösztönözze a harmadik országbeli, magasán képzett állampolgárokat, hogy az Európai Unióban telepedjenek le. Annak érdekében, hogy az EU még vonzóbb helyé váljon, a javaslat közös követelményeket állapít meg a befogadásukra vonatkozóan, az uniós polgárok esetében alkalmazottal egyenlő bánásmódot garantál számukra bizonyos területeken, valamint lehetőséget biztosít arra, hogy a kék kártyával rendelkezők az Unión belül mozoghassanak.

Köztudott, hogy ez a javaslat a francia elnökség prioritásai közé tartozik a bevándorlási és menekültügyi paktum keretében. Szeptember 25-én a Tanács az elnökség által javasolt kompromisszum alapján támogatását adta ehhez a kezdeményezéshez. Ez a kompromisszum egyrészt a magasabb szakmai képesítés és a felsőoktatási képesítés, másrészt a nemzeti joggal való kapcsolat meghatározására helyezte a hangsúlyt;

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

végül az alsó bérezési küszöböt helyezte a középpontba, amelyre vonatkozóan eltérést állapít meg, ha erre egy adott szakmán belül szükség van.

A Tanács azzal a feladattal bízta meg az Állandó Képviselők Bizottságát, hogy fejezze be a szöveg vizsgálatát, hogy nagyon gyorsan megszülethessen a javaslat, a végleges elfogadásra pedig azt követően kerülhet sor, hogy az Önök javaslattal kapcsolatos véleményét elfogadják. Úgy gondolom, hogy erre a novemberi plenáris ülés keretében lesz lehetőség.

Claude Moraes (PSE). - Köszönöm ezt a minden részletre kiterjedő választ. A kék kártya hatalmas eredmény lehet, ha átfogó, előnyös és kiegyensúlyozott. Ezzel kapcsolatban hadd kérdezzem meg a Tanácstól, hogyan kerülhető el az agyelszívás, illetve a fejlődő, valamint a gazdaságilag felemelkedő országok legjobb munkavállalóinak kiválogatása? Lesz-e valamilyen kapcsolat az európai uniós kormányok, a Bizottság és a kormányok – főleg az említett országok munkaügyi miniszterei – között annak biztosítása érdekében, hogy miközben megszerezzük a legjobb munkavállalókat és versenyzünk a legjobb munkavállalókért, ne fosszuk meg a feltörekvő és fejlődő országokat legképzettebb embereik egy részétől, továbbá hogy ellenőrizzük ezt a kérdést és megmaradjon a döntési szabadság, ugyanakkor rendezzük a kék kártya kérdését, mert ez egy igen kedvező fejlemény lehet a Parlament számára?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Csupán egy konkrét részletre szeretnék visszatérni. A múltban több ízben az volt a problémánk, hogy egyrészt az állítottuk, hogy európai szemszögből nézve szükségünk van szakképzett bevándorlókra, másrészt továbbra is nagyon korlátozóak voltunk.

Létezik-e hiteles összehasonlítás az amerikai zöld kártya és hasonló rendszerek vonzereje, valamint aközött, amit mi itt Európában szeretnénk kialakítani?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, úgy gondolom, éppen erre törekszünk: azaz, hogy elfogadtassuk, hogy Európának mindig szüksége van bevándorlókra. Demográfiai szempontból és a vonzóerő tekintetében egyértelműen hátrányba kerülünk a világ más régióihoz képest, ezért mind az Európai Unióban, mind a valóban felemelkedő országok irányában nyitott politikát kell képviselnünk, és e kereten belül egyrészt biztosítanunk kell, hogy rendelkezünk a gazdasági bevándorlókra vonatkozó jogi kerettel, másrészt hogy kiegyensúlyozott megállapodásokat érünk el a származási országokkal azáltal, hogy vonatkozásukban összehangoljuk saját felvevő kapacitásunkat és az agyelszívás megakadályozását.

Úgy gondolom, hogy a 27 tagállam által elfogadott bevándorlási és menekültügyi paktum leginkább innovatív elemei közé tartozik, hogy a gazdasági migráció új jelenségét figyelembe kell venni és biztosítani kell ennek a migrációnak a keretét. A tisztelt képviselő úr kérdésére válaszolva a következőt mondhatom: igen, e területen okosan és hatékonyan megpróbáljuk követni majd az Egyesült Államokban elért eredmények egy részét.

Elnök. – 2. kérdés, előterjesztette: **Liam Aylward** (H-0705/08)

Tárgy: Az élelmiszerárakkal kapcsolatos kockázatokra és a káros organizmusokkal szembeni ellenállásra alapozott megközelítés következményei

Ha azt feltételezzük, hogy a kockázatalapú megközelítés csökkenteni fogja a forgalomban lévő peszticidek számát, a Tanács véleménye szerint ennek a jövőben milyen kihatása lesz a káros organizmusokkal szembeni ellenállásra és az EU-n belüli növénytermesztésre, az élelmiszerárakra/élelmiszer-biztonságra, és milyen következményekkel jár majd a fejlődő világra nézve? (Egyes szakértők úgy gondolják, hogy az EU több élelmiszert fog beszerezni a fejlődő világból, ennél fogva ott növekedni fognak az élelmiszerárak, ami a szegénység peremén élőket fogja sújtani.)

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Ami a növényvédő szereket illeti, a Tanácsban előterjesztettek egy „peszticid” csomagot, amelynek az a célja, hogy felülvizsgálja az ilyen termékek forgalomba hozatalára irányadó rendeleteket, és bevezessen egy irányelvet, amely a fenntartható felhasználásukat szabályozza.

A cél annak biztosítása, hogy a peszticidek alkalmazása összeegyeztethető legyen a környezetvédelemmel és az egészségvédelemmel, továbbá természetesen figyelembe kell vennünk a csomagnak a káros organizmusokkal szembeni ellenállásra gyakorolt hatását. Éppen ennek alapján fogadott el a Tanács egy közös álláspontot szeptember 15-én.

Ez az álláspont rendelkezik arról, hogy a peszticidekben alkalmazott hatóanyagok az emberek és az állatok egészségével és a környezettel kapcsolatos veszélyek és kockázatok értékelését követően hagyhatók jóvá.

Ez egy fontos feladat. E téren is biztosítanunk kell polgáraink védelmét, mert vannak olyan veszélyes anyagok, amelyek rákkeltők, mutagének, teratogének, vagy olyan anyagok, amelyek tönkreteszhetik a belső elválasztású mirigyeket, ezért ezeket nem szabad felhasználni. A Tanács a mezőgazdasági termelésre gyakorolt hatást is figyelembe vette, mert eltökélt szándéka annak biztosítása, hogy az új jogszabály ne járjon kedvezőtlen hatással az élelmiszerekkel kapcsolatos költségekre, valamint az élelmiszerek Európában vagy a világ más régióiban való elérhetőségére nézve.

Éppen ellenkezőleg, a peszticidekről és a növényegészségügyről szóló jogszabályok felülvizsgálatának erősítése kell a termékek szabad forgalomba hozatalát, a termékjövőhagyások kölcsönös elismerését ugyanazon körzeten belül, valamint a hatóanyagok európai szintű jóváhagyására vonatkozó racionálisabb eljárásokat, mindennek hozzá kell járulnia az európai mezőgazdaság modernizációjához, valamint a fogyasztók és a polgárok jobb védelméhez.

Liam Aylward (UEN). - Biztosíthatom a miniszter urat arról, hogy mindannyian az emberek egészségével és a környezet védelmével szeretnénk törődni, de egyetért-e a Tanács azzal a felkéréssel, hogy az Európai Bizottság végezzen hatásvizsgálatot a jogszabály által az egyes tagállamokban az élelmiszertermelésre és az élelmiszerellátásra gyakorolt hatásokkal kapcsolatban? Teljesen elfogadhatatlan, hogy az Európai Bizottság mindeddig nem végezte el ezt a hatásvizsgálatot.

Egyetért-e a Tanács azzal, hogy kellően friss információk nélkül nem várható el, hogy megalapozott döntéseket és határozatokat hozzunk?

Jim Allister (NI). - Az utolsó kérdéssel kapcsolatban kérdezném, hogy a megfelelő hatásvizsgálattal kapcsolatban mitől kell a Tanácsnak félnie: attól talán, hogy megtudhatjuk, hogy az Önök javaslatai milyen tényleges hatást gyakorolhatnak az európai élelmiszertermelésre? Ez a termelőkre és a fogyasztókra is kihat. A termelőknek és a fogyasztóknak sok a veszítenivalójuk, ha a peszticideket – amelyek jelenleg alapvető fontosságúak a növénytermesztés szempontjából – anélkül szüntetik meg, hogy megfelelő helyettesítő anyag állna rendelkezésre. Például mit tegyenek a nedves éghajlatú Észak-Európában a burgonyatermesztők, ha a burgonyavész ellen nincs más helyettesítő szer? Egyszerűen csak mondjuk azt, hogy „Kár”? Mondjuk azt a fogyasztóknak, hogy „Importáljanak olyan országokból, ahol nem foglalkoznak a peszticidek korlátozásával”? Tényleg, nem lenne itt az ideje átgondolni ezeket a javaslatokat és megfelelő hatásvizsgálatot végezni?

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Hadd támasszam alá a hatásvizsgálattal kapcsolatos két utolsó észrevételt! Azt gondoltam volna, hogy mind a Bizottság, mind a Tanács szemszögéből nagy előnyt jelent, ha vannak olyan bizonyítékok, amelyek elősegítik a hatásvizsgálatot. Tudom, hogy régóta téma az ír burgonyavész, de ez valóban egy nagyon jelentős probléma, és szerintem Önöknek foglalkozniuk kell vele, és nem csak termelői szempontból, hanem szem előtt tartva azt, hogy ez kihat az élelmiszerárakra, a termék elérhetőségére, valamint azt is, hogy olyan termék importjára kényszerülünk, amelyet vegyi anyagok felhasználása mellett természetnek, amelyeket Európa be fog tiltani.

Mondja meg nekem, mi ennek az értelme, mert én nem tudom.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Aylward úr, Allister úr és McGuinness asszony, nagyon köszönöm a kérdéseket. Mi azt a célt tűztük ki, hogy az év vége előtt a decemberi ülésen az Európai Parlament általi hivatalos elfogadás révén második olvasatban megállapodást érjünk el ezzel a kényes témával kapcsolatban. Terveink szerint háromoldalú párbeszédre kerül sor a Bizottság, a Tanács és a Parlament között a különböző nézőpontok közelítése céljából, és nagyon logikusnak tűnik nekem, hogy ennek keretében hatásvizsgálatokat végezzenek a rendeletek által a termelési módszerekre és fogyasztóvédelemre gyakorolt hatás megállapítása érdekében. Nincs kétségem afelől, hogy a hatásvizsgálatok eredményeképpen világosabb képet kapunk ezen irányelvek hatásáról.

Elnök. – 3. kérdés, előterjesztette: **Seán Ó Neachtain (H-0707/08)**

Tárgy: Hozzáférés az európai kutatási és technológiai fejlesztési programok jogcímén biztosított finanszírozásokhoz

Milyen kezdeményezéseket vezet be a Tanács annak biztosítása érdekében, hogy az európai vállalkozások teljesen tisztában legyenek azzal, hogyan juthatnak finanszírozáshoz az EU kutatási, technológiai és fejlesztési programjai keretében, amelyek 2007 és 2013 között több mint 55 milliárd EUR összegű finanszírozást biztosítanak az európai uniós vállalkozások számára?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Ó Neachtain úr kérdésére válaszolva hadd mondjam el, hogy az első kutatási keretprogram elfogadása óta a Tanács egy sor intézkedést vezetett be annak érdekében,

hogy a vállalkozások könnyebben hozzáférhessenek az információkhoz. Ezen intézkedéseknek lehetővé kell tenniük, hogy a vállalkozások teljesen tisztában legyenek azzal, hogyan juthatnak finanszírozáshoz az európai kutatási és fejlesztési keretprogramokból.

Itt van például a Cordis honlap, egy olyan elektronikus eszköz, amely az európai technológiai kutatási és fejlesztési programok bemutatására szolgál. A vállalkozások az európai programokkal, valamint a különböző tagállamok fő nemzeti és regionális szereplőivel kapcsolatban minden szükséges információhoz hozzájuthatnak. A honlapon megtalálható egy gyakorlati útmutató a kutatásra és innovációra vonatkozó finanszírozási forrásokhoz.

Létrejött a nemzeti kapcsolattartó pontok hálózata is azzal a céllal, hogy a vállalkozások könnyebben szerezhessenek információkat, és ez a hálózat a hetedik kutatási és fejlesztési keretprogramból, valamint a versenyképességi és innovációs programból kap támogatást. Tehát ennek a hálózatnak az a célja, hogy elősegítse a személyre szabottabb és decentralizált tájékoztatást azáltal, hogy kapcsolatok jönnek létre a különböző intézmények, nemzeti minisztériumok, egyetemek, kutatóközpontok vagy magántanácsadó cégek között.

Végül elmondanám, hogy iránymutatásokat tettünk közzé a hetedik kutatási keretprogramból származó pénzeszegek felhasználására, valamint a strukturális alapoknak a kutatás terén való felhasználására vonatkozóan. Ezek az iránymutatások lényeges információkat nyújtanak a vállalkozások számára, és azt is tudjuk, hogy ez a tájékoztatás és ez a több információs forrás teszi lehetővé vállalkozásaink számára, hogy pályázzanak az Európai Unió által létrehozott eszközökre.

Seán Ó Neachtain (UEN). - (GA) A Tanács tisztelt soros elnökének köszönöm a minden részletre kiterjedő választ. Azt szeretném kérdezni azonban, hogy a Tanács ki tudná-e fejteni, hogy a fejlesztési program keretében hogyan kezelhetők a pályázatok hatékonyabban, és hogy vannak-e tervei annak biztosítására, hogy gyorsabban kapjunk választ a pályázatokkal kapcsolatban. Ön szerint hogyan kellene ezt elérni?

Teresa Riera Madurell (PSE). - (ES) Elnök úr, mind a hetedik keretprogram, mind a versenyképességi és innovációs keretprogram esetében az volt az egyik célkitűzésünk, hogy ösztönözzük a kis- és középvállalkozások részvételét.

Mivel két év már eltelt a programok elfogadása óta, meg tudná mondani a Tanács, hogy a tagállamokban történt-e előrelépés a kis- és középvállalkozások részvétele tekintetében az előző keretprogramokhoz képest?

Avril Doyle (PPE-DE). - Meg tudná-e erősíteni a Tanács, hogy az FP7-ben az volt a cél, hogy az egész pályázati eljárás sokkal inkább felhasználóbarát legyen, és hogy ez valóban így történt-e, valamint hogy ezenfelül az eljárás átlátható legyen, hogy a vállalkozások általában tudják, hogyan juthatnak finanszírozáshoz, és hogyan reagáljanak az FP7 alapján rendelkezésre álló pénzeszegekkel kapcsolatos pályázati felhívásokra?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Egészen őszinte leszek Önnel, Ó Neachtain úr: tekintettel az Európai Tanács decemberi ülésének napirendjén szereplő pontokra, úgy gondolom, hogy ez a kérdés nem fog szóba kerülni az Európai Tanács ülésén a benne rejlő kihívás ellenére. Ezt a kérdést a Kutatási, illetve Versenyképességi Tanácsban kell felvetni. Az az érzésem, hogy már sok minden történt a tájékoztatási rendszer fejlesztése érdekében.

Riera asszony kérdésére válaszolva elmondhatom, hogy szerintem még sok a tennivaló. Holnap a Bizottság, a Tanács és a Parlament elfogad majd egy közleményt a tájékoztatásról annak érdekében, hogy az európai intézkedéseket szélesebb körben lehessen közzétenni.

Véleményem szerint ez egy fontos lépés, ugyanakkor úgy gondolom, hogy emellett fontos az is – és ezt Riera asszonyhoz hasonlóan Doyle asszony is jogosan hangsúlyozza –, hogy jócskán megnöveltük az információ-hozzáférési pontok számát. Megítélesem szerint a Tisztelt Háznak nagyon fontos felügyeleti szerepe van annak biztosításában, hogy ezek az információ-hozzáférési pontok még tovább fejlődjenek abból a szempontból, hogy kinek kell tájékoztatást nyújtaniuk és milyen eljárást kell alkalmazni.

Elnök. – 4. kérdés, előterjesztette: **Brian Crowley** (H-0709/08)

Tárgy: Sürgősségi segély természeti katasztrófák után

Milyen javaslatokat terjesztett elő a Tanács elnöksége a természeti katasztrófákat, árvizeket és tűzeseteket stb. követő sürgősségi segély-intézkedéseknek az EU-ban történő kiterjesztése és fejlesztése érdekében?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Crowley úr kérdésére válaszolva elmondom, hogy Európában az elmúlt években egyre több katasztrófa és nagyobb válság következett be. Az utóbbi időben számos európai országot sújtó erdőtűzök és árvizek rávilágítottak, hogy döntő fontosságú az Európai Unió hatékonyságának és képességének növelése a válsághelyzetekre adandó válaszlepek tekintetében. Ezt a szolidaritás szellemében és a polgárok védelmében is meg kell tenni. Szolidaritásra és egységre van szükségünk, továbbá meg kell védenünk polgárainkat az Európai Unión belül és kívül. Az elnökség prioritásai között éppen ezért szerepel az Európai Unió katasztrófákkal és válsághelyzetekkel kapcsolatos válaszadási képességének megerősítése.

A közösségi eszközöktől, különösen a közösségi polgári védelmi mechanizmustól kezdve végig kell mennünk a katasztrófára történő reakció különböző szakaszain. Először is megelőzésre, kutatásra és tájékoztatásra van szükségünk. Fokoznunk kell a korai figyelmeztető rendszerek megvalósítására irányuló tevékenységünket. Másodszor fel kell készülnünk a válsághelyzetekre, ami azt jelenti, hogy meg kell erősíteni az irányítási és reakció kapacitást, valamint fokozni kell a közösségi és nemzetközi szinten érintett ügynökségek közötti koordinációt. Reméljük, hogy beavatkozás révén több európai humanitárius segélyt és nagyobb mértékű polgári védelmet tudunk biztosítani, és ezáltal egy működőképesebb központ körül fejleszteni tudjuk a közösségi polgári védelmi mechanizmust.

Ezért a Tanácson belül e kérdéseket tanulmányozó, különböző illetékes felek és a Tanács közösen megvizsgálják ezt a tevékenységet még az év vége előtt. Tájékoztatom a tisztelt képviselő urat arról, hogy az elnökség november 4-én és 6-án polgári védelmi gyakorlatot szervez, amelyen részt vesz valamennyi tagállami polgári védelmi főigazgató. Ez lehetővé fogja tenni számunkra, hogy a gyakorlatban megtudjuk, milyen előrehaladásra van szükség ezen az igen fontos területen.

Brian Crowley (UEN). – Ami a tevékenységek koordinálását illeti, nyilvánvaló, hogy ez a leglényegesebb szempont, ahogy azt tavaly a Görögországból Olaszországra és Szlovénia egyes részeire áttérjedő erdőtűzök, illetve a Duna többszöri – nem csupán Ausztriát, hanem más Duna menti országokat is érintő – áradása esetében láttuk.

Van-e arra vonatkozó javaslat, hogy jöjjön létre egy koordinációs egység, amely egy központi helyen állandóan működik, hogy segítse az ilyen, határokon átnyúló természeti katasztrófákkal kapcsolatos koordinációt, amelyek az egész Unióra hatást gyakorolnak?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) A Tanács tisztelt soros elnökének szeretném elmondani, hogy a segélynyújtásra irányuló intézkedések koordinációja az egyik tényező; a másik az, hogy továbbra is nyilvánvaló lesz-e az európai polgárok számára, hogy ez nem csak a tagállamok, hanem az Európai Unió részvételét is jelenti – azaz, hogy Európa valóban tesz valamit az egyénekért helyi szinten.

Jim Allister (NI). – Miniszter úr, szeretném az uniós Szolidaritási Alap hozzáférési küszöbértékének kérdésére irányítani az Ön figyelmét. Tudomásom szerint azt 3 milliárd EUR körüli összegben határozták meg. A nagyobb országokra, valamint a kisebb és nagyobb régiókra is ugyanez a hozzáférési küszöbérték vonatkozik. Következésképpen hiába következik be egy pusztító áradás – mint például nálunk Észak-Írországból idén nyáron, amely az adott régióban nagy kiterjedésű volt –, de ha a küszöbérték alatt marad és nem terjed ki az egész országra, akkor nem lehet az EU Szolidaritási Alapjához fordulni. Igazságosnak tartja ezt? Nem kellene ezt megvizsgálni, valamint azon ostoba akadályokat is, amelyeket a mezőgazdasági termelőknek ki kell kerülniük ahhoz, hogy megpróbáljanak finanszírozáshoz jutni?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Először is, Crowley úrnak a következő választ adhatom. Úgy gondolom, hogy az elnökségnek valóban az a célja, hogy létrejöjjön egy koordinációs központ, amely – amennyire lehetséges – működőképes. Ebben bízunk. A probléma az, hogy egyensúlyt kell teremtenünk azok között, akik nagyobb mértékű koordinációt szeretnének, ez esetben például az elnökség, és a tagállamok között, amelyek jobban ragaszkodnak a szubszidiaritáshoz, többek között ezen a területen is. Végül is, hogy teljesen érthető legyen, az elnökség a Tanács keretében a fokozott koordináció megteremtésén fog dolgozni, és – Rack úrnak válaszolva – nyilvánvalóbb koordináción, mert – ahogy azt Rack úr helyesen mondta – biztosítanunk kell, hogy az Európai Unió tevékenysége látható legyen.

Allister úrnak válaszolva, ami a Szolidaritási Alapot illeti, teljesen tisztában vagyok azzal, hogy milyen nagy figyelmet kell fordítanunk Észak-Írországra a számos természeti katasztrófával kapcsolatban. Nem tudok arról, hogy hátrányos megkülönböztetés érte volna Írországot, de természetesen a Tanács szolgálataival együtt biztosítani fogom, hogy a Szolidaritási Alap felhasználására a lehető leggyorsabban és legigazságosabban kerüljön sor a régiók alapján, európai és tagállami szinten egyaránt.

Elnök. – 5. kérdés, előterjesztette: **Eoin Ryan** (H-0711/08)

Tárgy: Élelmiszerbiztonság nem méltányos partnerség keretében

Mivel az EU kötelezettséget vállal arra vonatkozóan, hogy folytatja az olyan kezdeményezések bevezetését, amelyek a fejlődő világba irányuló élelmiszer-ellátás biztonságának biztosítására szolgálnak, mit szándékozik kezdeni a Tanács a fejlődő világ azon állításaival, amelyek szerint az EU kihasználja a nem méltányos partnerséget, először is olyan kereskedelmi megállapodások megkötése révén, amelyek az ENSZ Afrikai Gazdasági Bizottságát idézve „nem kellően átfogóak” és „nem átláthatóak”, és amelyek lehetővé teszik az EU számára, hogy kihasználja azt, hogy az afrikai országoknak nincs elég kapacitása a bonyolult jogi helyzetek kezeléséhez, másodsorban pedig azáltal, hogy többek között a nyugat-afrikai halászat rovására biztosítja az Európából érkező élelmiszer-ellátást?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Ryan úr! Kérdésére válaszul azt szeretném elmondani, hogy – amint azt Ön is tudja – a cotonoui megállapodás 2000. június 23-án új partnerséget vezetett be az Európai Unió és a 78 AKCS-ország között. Ezen új megállapodásoknak elő kell segíteniük az Európai Unió és az említett országok közötti kapcsolatok globális megközelítését az árukkal és a szolgáltatásokkal kapcsolatos kereskedelmi szemlélet alapján, támogató intézkedések, a regionális integrációt előmozdító intézkedések, valamint annak alapján, hogy e kereskedelmi intézkedéseknek összhangban kell állniuk a Kereskedelmi Világszervezet szabályaival. 2007 végén számos ideiglenes megállapodást parafáltak, amelyek – amint azt a Tanács is kihangsúlyozta 2008. májusi következtetéseiben – a kereskedelem megszakításának veszélyének kérdésével foglalkoznak, ami egy lényeges szempont volt.

Teljesen egyértelmű, hogy a teljes körű regionális gazdasági partnerségi megállapodások megkötése a Tanács legfőbb prioritásai közé tartozik. Ezenfelül a Tanács egy sor új következtetést – 2006 óta a negyediket – fogadott el a gazdasági partnerségi megállapodásokról, újól megismételve azt, hogy ezeknek a WTO-val összhangban lévő megállapodásoknak a fejlődés támogatása a célja. Tehát a Tanácson belül még mindig konszenzus van ezzel a fontos kérdéssel kapcsolatban és egységes a szándék abban a vonatkozásban, hogy teljes körű regionális gazdasági partnerségi megállapodások jöjjenek létre, amelyek fenntartható gazdasági növekedést idéznek elő az AKCS-országokban.

A tárgyalásokért felelős bizottság tájékoztatása szerint a közös tárgyalások középpontjában az élelmiszer-ellátás biztonsága áll. Regionális szinten folyamatos volt az előrehaladás, és továbbra is az a célunk, hogy minél gyorsabban teljes körű regionális gazdasági partnerségi megállapodásokat kössünk.

Ami a halászati ágazaton belüli partnerségi megállapodásokat illeti, szeretném emlékeztetni a Tisztelt Házat arra, hogy a Tanács 2004. júliusi következtetése nyomán a Közösség új típusú kétoldalú megállapodást vezetett be. Engem először is az foglalkoztat, hogy a halászati lehetőségeket átlátható tudományos vélemények alapján kell kiosztani a közösségi hajók számára, és reméljük, ez így is lesz, másodsor pedig az, hogy az úgynevezett ágazati támogatási megállapodásokban meghatározott közösségi pénzügyi hozzájárulás egy részét a part menti partnerállamok halászati ágazatának fejlesztésére kell felhasználni, hogy felelős és fenntartható halászat alakuljon ki.

Végezetül, nem felejtethetjük el, hogy szükségünk van ideiglenes megállapodásokra, de minél gyorsabban teljes körű gazdasági partnerségi megállapodást kell kötnünk, és a Tanács minden tagja ezen dolgozik.

Eoin Ryan (UEN). - Milyen átláthatósági intézkedéseket tud bevezetni a Tanács a kereskedelmi megállapodások, sőt a fejlődő világnak nyújtandó segélyek maximális hatékonyságának biztosítása érdekében?

Tekintettel arra, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokkal kapcsolatban meghallgatjuk az egyik fél, a Bizottság véleményét, aztán a nem kormányzati szervezeteknek a gazdasági partnerségi megállapodásokkal kapcsolatos gyakori bírálatait, igen nehéz megállapítani, hogy kinek van igaza, és hogy a megállapodások valójában kinek is előnyösek. A partnerségi megállapodásokkal kapcsolatban mindenképpen következetes bírálatot hallhatunk, és az átláthatóság hiányát tapasztalhatjuk. Arra kérném, hogy tegyen észrevételeket erre vonatkozóan.

Avril Doyle (PPE-DE). - A nyugat-afrikai halászzal kapcsolatban azt a kérdést vetném fel az elnökségnek, hogy e halászati megállapodások esetében, bár kétoldalúak, sokkal nagyobb ellenőrzésre és felülvizsgálatra van szükség az EU és a Bizottság részéről annak biztosítása érdekében, hogy e harmadik országokban tapasztalható súlyos szegénység és adósság miatt ne nehezdedjen rájuk tarthatatlan és ellenállhatatlan nyomás az előnyöket biztosító megállapodások aláírása tekintetében, amelyek gyakran és általában az erőforrások fenntarthatatlan és felelőtlen kiaknázásához vezetnek. Úgy gondolom, nagy kérdés, mit tesz Európa ezen a téren. Kérem az elnökséget, hogy tegye meg észrevételeit!

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Elnök úr, szeretném megismételni Doyle asszony kérdését, de egy kissé más formában.

A nyugat-szaharai halászat igazgatása mintegy húsz évvel ezelőtt átkerült Marokkóba. Nyomásgyakorlásra nem került sor. Az Európai Unió minimális halászati tevékenységet folytatott a térségben, de problémát okozott a halászat nem megfelelő igazgatása.

A kérdésem a következő: milyen intézkedéseket tehetünk annak érdekében, hogy segítséget nyújtsunk azon országoknak, amelyek felelősek a halászat irányításáért, hogy hatékony ellenőrzést biztosítsunk? Az nem elegendő, ha egyszerűen nem írunk alá halászati megállapodásokat. Ha nem biztosított a halászat hatékony ellenőrzése, mindig is lesznek problémák.

Tud-e tenni valamit az Európai Unió, hogy segítséget nyújtson ezen országoknak a halászat hatékony ellenőrzéséhez és az erőforrások kimerítésének megakadályozásához, mert jelenleg ez a helyzet?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Úgy gondolom, hogy ami az átláthatóságot illeti, e megállapodásoknak rendkívül átláthatónak kell lenniük. Személy szerint nekem nincs semmi észrevételem az átláthatóság hiányára vonatkozóan. Azt kell szem előtt tartanunk, hogy az ideiglenes megállapodások egy átmeneti szakaszt jelentenek. Ezek a megállapodások nem minden tekintetben megfelelőek, de a WTO-szabályok figyelembevételével nem tehetünk másként.

Másodszor, a tisztelt képviselőnek igaza van: azon országok, amelyek ilyen megállapodásokat kötöttek, bírálják ezeket a megállapodásokat. A fejlesztési segélyek hatékonyságát folyamatosan bírálat éri. A Bizottsággal együtt egyértelműen annak biztosításán dolgozunk, hogy ezek a segélymechanizmusok átláthatóbbak legyenek.

Harmadszor, globális megállapodások irányába szeretnénk elmozdulni, amelyek a partnerországokban minden érdekelthez és a civil társadalom valamennyi képviselőjéhez kiterjednek.

Negyedszer, ami a nyugat-afrikai partok mentén folytatott halászatot illeti, úgy gondolom, hogy Doyle asszonynak igaza van. Nyilvánvalóan biztosítanunk kell, hogy mindig is fenntartható fejlődés legyen, és, bármi is történjék, a továbbra is kétoldalú megállapodások nem gyakorolhatnak túlzott nyomást. Ahogy arra a tisztelt képviselő is rámutatott, hatékony intézkedéseket kell alkalmaznunk a halászati erőforrások ellenőrzése érdekében. Ez nem könnyű feladat. Természetesen figyelembe kell vennünk a gazdasági fejlődés helyzetét, és segítenünk kell ezen országoknak, hogy jobban integrálódjanak a nemzetközi kereskedelmi övezetekbe.

Elnök. – A 6. kérdést elfogadhatatlannak nyilvánították, mivel hasonló a szeptemberi II. ülésen megválaszolt kérdéshez.

7. kérdés, előterjesztette: **Manuel Medina Ortega** (H-0719/08)

Tárgy: A légi közlekedés biztonsága

Tekintettel arra, hogy az elmúlt hónapokban megnövekedett a légiközlekedési balesetek száma a világ különböző részein, elmondhatja-e azt a Tanács, hogy véleménye szerint a légi közlekedés biztonságára vonatkozó, meglévő nemzetközi szabályok és eljárások elegendőek, vagy olyan új kezdeményezések benyújtását támogatja, amelyek az EU-n belüli vagy kívüli légtérben utazó légi utasok biztonságának biztosítására irányulnak?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Medina Ortega úrnak válaszolva elmondhatom, hogy a légi közlekedés még mindig az egyik legbiztonságosabb közlekedési mód, az azonban igaz – és megértem az Önök érzéseit –, hogy néhány baleset, főleg az idén nyáron Spanyolországban bekövetkezett baleset, emlékeztet bennünket arra, hogy ezeknek rendkívül tragikus következményei lehetnek.

A légi utasok biztonságának fejlesztése most is a Tanács egyik legfontosabb prioritásai közé tartozik. Szeretném emlékeztetni a Tisztelt Házat, hogy a Parlament és a Tanács elfogadott egy rendeletet a veszélyesnek tartott légitársaságok feketelistájának létrehozásáról. Ez a rendelet lehetővé teszi, hogy azon légi járművek esetében, amelyeket nem tartanak biztonságosnak, megakadályozzák a közösségi légtér használatát, és ez hatékony eszköz ahhoz, hogy a nemzetközi biztonsági előírásokat megfelelőbben alkalmazzák azon országokban, ahol a Bizottság szerint nem tartják be a minimális biztonsági szabályokat. Ezt a listát rendszeresen frissítik.

A légi közlekedési biztonság ezen alapvető fontosságú ágazatában egy másik jelentős tényező az Európai Repülésbiztonsági Ügynökség létrehozása, amelynek az a feladata, hogy a polgári repülés terén biztosítsák

a lehető legmagasabb szintű biztonságot és a környezetvédelmet. A közösségi intézmények a harmadik országbeli, azaz Közösségen kívüli légi üzemeltetők által a Közösségen belül üzemeltetett légi járművek esetével is foglalkoztak, és közösségi szabályokat állapítottak meg a személyzet szakszolgálati engedélyeire, az üzemeltetésre és a biztonsági előírásokra vonatkozóan.

Ezeket a szabályokat – ahogy azt a tisztelt képviselő is nagyon helyesen megállapította – nyilvánvalóan ki kell egészíteni és meg kell erősíteni, és reményeim szerint a Bizottság minél hamarabb bizonyos javaslatokat fog előterjeszteni. E javaslatokat a Tanács és a Tisztelt Ház az Önök által ismert szabályozási eljárás keretében meg fogja vizsgálni.

Ezenkívül együtt kell működnünk a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezettel, amely természetesen rendkívül fontos partner ezen a területen, és az elnökségnek eltökélt szándéka, hogy előrelépést érjen el a légi közlekedés biztonsága terén. Már elkezdte a tavaly júniusban elfogadott bizottsági javaslatok vizsgálatát, amelyek a repülőterekre, a légiforgalmi ellenőrzésre és a légiközlekedési szolgáltatókra vonatkozó közösségi biztonsági szabályok létrehozására irányulnak.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) A Tanács soros elnökének szeretnék köszönetet mondani a részletes válaszáért, amely minden kérdésre kiterjedt.

Kiegészítésként csak azt szeretném megjegyezni, hogy egyesek azt állítják, hogy a balesetek számának növekedése azzal áll összefüggésben, hogy a légi társaságok versenyeznek egymással, hogy olcsó járatokat tudjanak indítani. A fogyasztók örömmel fizetnek kevesebbet a repülésért, de vajon a Bizottságnak van-e a birtokában olyan tanulmány, amely megállapítja az olcsó járatok és a légiközlekedési incidensek számának növekedése közötti kapcsolatot.

Robert Evans (PSE). - Kérdésem a légi közlekedés biztonságának egészére vonatkozik. Számos olyan incidensről számoltak be, amikor az utasok, olykor britek, olykor más nemzetiségűek túl sok alkoholt fogyasztottak a repülés során, és veszélyt jelentettek a többi utasra és tulajdonképpen az egész légi járműre nézve.

Véleménye szerint megengedhető, hogy a fedélzetre szálljanak olyan utasokat, akiknél alkohol van?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Úgy gondolom, hogy a Bizottságnak minden veszélyforrást meg kell vizsgálnia a javaslatai keretében. Hogy az Evans úr által feltett legutóbbi kérdésre válaszoljak, ha úgy tűnik, hogy ez egy veszélyforrás, ami könnyen meglehet, akkor egyetértek ezzel. Ennek keretében tehát az utasok viselkedését is meg kell vizsgálnunk, ami lehetővé teszi számomra, hogy válaszoljak Ortega úr kérdésére, ugyanis nem az olcsó járatok miatt fordulnak elő ilyen incidensek, mivel az értékesítés kétségkívül csökkent.

Ortega úr kérdésére válaszolva azonban elmondhatom, hogy nem tudok arról, hogy közvetlen kapcsolat lenne az olcsó járatok és a balesetek számának növekedése között, ha erre irányult a kérdése; az viszont igaz, hogy van összefüggés az olyan társaságok és a balesetek száma között, amelyek a költségek csökkentésére törekcsenek, különösen ami a légi járművek karbantartását, biztonságát és élettartamát illeti. Ezzel szemben fel kell vennünk a küzdelmet, valamint a már meglévő bizottságok és még inkább a CESAR-projekt segítségével biztosítanunk kell, hogy e társaságok műveleteinek ellenőrzése hatékonyabb legyen, különösen a karbantartási műveletek tekintetében, mivel a vizsgálat ki fogja mutatni, hogy bizonyos esetekben ezek idézik elő a katasztrófákat, amelyeknek sajnálatos módon az utasok az áldozatai. Úgy gondolom, hogy valóban külön figyelmet kell fordítanunk erre a jelenségre.

Avril Doyle (PPE-DE). - Köszönöm, még ha félbe is szakítom Önt. Mi mindössze biztosítékokat szeretnénk – az elnök nagylelkűségével visszaélve kissé eltérve a témától –, hogy tudna-e tenni valamit a Strasbourgba való eljutás érdekében, hogy a strasbourgi repülőterre repülhessünk, és eljuthassunk ide? Strasbourg szép város, ahova lehetetlen eljutni, ezért panaszkodunk mindannyian amiatt, hogy itt tartunk üléseket.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Örülök, hogy válaszolni tudok Doyle asszonynak, akit nagyon kedvelek és szeretek. Szeretnék rámutatni arra, hogy komoly erőfeszítéseket teszünk annak érdekében, hogy Strasbourg jobban megközelíthető legyen, valamint hogy – amint azt Önök is tudják – öt légitársaságot támogatunk. A francia kormány, le a kalappal előtte, több mint 22 milliót költ annak biztosítására, hogy ezek a légitársaságok Strasbourgba repüljenek. Megpróbáltuk javítani a Brüsszel és Strasbourg közötti vasúti összeköttetést a Roissyn keresztüli kerülővel, továbbá a Thalys és a TGV közötti összeköttetést is. Egyértelmű, hogy még többet kell tennünk. Próbálkozni fogunk, nem adjuk fel. Jelenleg arról tárgyalunk, hogyan

fejleszthetnénk folyamatosan az ebbe az Ön által gyönyörűnek nevezett városba – és ezzel a megállapítással teljesen egyetértek – irányuló szolgáltatásokat.

Elnök. – 8. kérdés, előterjesztette: Robert **Evans** (H-0721/08)

Tárgy: Elektronikus útlevelek

Mivel az illetékes tisztviselő nem végez vizuális ellenőrzést, a Tanács milyen biztosítékokat tud nyújtani arra vonatkozóan, hogy az elektronikus útlevelek használata egyes repülőtereken nem vezet majd a biztonsági szint csökkenéséhez, illetve azon lehetőség növekedéséhez, hogy az illető másnak adja ki magát?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Evans úr kérdésére a következő választ tudom adni: a Tanács valóban nagy jelentőséget tulajdonít az Európai Unió külső határain történő ellenőrzések fokozásának, ma délelőtt ismét kihangsúlyoztuk ezt a kérdést.

Nem akarunk egy Európa-erődöt létrehozni, de szem előtt kell tartanunk, hogy a schengeni térség kibővült, és hogy Schengennek teljesen hatékonyan kell működnie, valamint hogy közös felelősségünk a határokon átnyúló bűncselekmények elleni küzdelem és az illegális tevékenységek teljes mértékű megakadályozásának biztosítása.

Ennélfogva a Tanács gondoskodott arról, hogy a külső határok igazgatása során fokozottabban felhasználják az új technológiát. A Bizottság közzétett egy teljesen jókor jött közleményt „Az Európai Unió határigazgatása terén teendő újabb lépések” címmel, amely kitűnő javaslatnak tűnik.

Az is lényeges, hogy a határátkelőhelyeken történő ellenőrzések megkönnyítése nem teszi kétségessé a schengeni térség integritását és biztonságát, erről biztosíthatom Evans urat. Az utasok személyazonosságának automatizált ellenőrzése nem vezethet a határok biztonságának csökkenéséhez.

Amint azt Ön is tudja, a 2252/2004/EK rendelet garanciákat biztosít; ez a dokumentum pontos előírásokat határoz meg a tagállamok által kiállított útlevelekbe és úti okmányokba beillesztett biometrikus azonosítókra vonatkozóan. Ezek a rendelkezések hozzájárulnak ahhoz, hogy az útlevelek biztonságosabbá váljanak, és lehetővé teszik számunkra, hogy hatékonyan felvegyük a küzdelmet az okmányhamisítás ellen azért, hogy az okmány és a birtokosa között megbízhatóbb kapcsolat jön létre. A rendeletben foglalt garanciákat tovább kell erősíteni, és folytatnunk kell ezt a kezdeményezést – azaz a bevándorlási és menekültügyi paktummal kapcsolatos egész elképzelést, amelyet Sarkozy elnök úr bizonyos mértékig kifejtett a ma délelőtti ülésen.

A lényeg az, hogy a cselekvéshez jogi kerettel kell rendelkezünk; az is fontos, Evans úr, hogy ugyanakkor a paktum révén most már megvan a közös politikai akarat is a biztonság biztosításához, ami elengedhetetlen a szabadságon alapuló, kibővített térség vonatkozásában.

Robert Evans (PSE). – A miniszter úrhoz hasonlóan én sem akarom, hogy Európa erőddé váljon, ésszerű biztonsági ellenőrzéseket szeretnék, és azt szeretném, hogy új technológiát alkalmazzanak. De szemtanúja voltam az ilyen útlevelek alkalmazásának, és kíváncsi vagyok arra, hogy a miniszter úr meg tudja-e mondani nekem, miben tévedek, mert úgy az történik, hogy egy elektronikus útlevéll rendelkező személy odamegy egy géphez, ráhelyezi a leolvasóra az útlevét, és ha az útlevél rendben van, átsétál. Nem tudom felfogni, hogy ez miben más, mint annak az ellenőrzése, hogy az illető rendelkezik-e érvényes útlevéll.

Azt viszont nem ellenőrzi, hogy az illető olyan útlevéll rendelkezik-e, amelyet az ő nevére állítottak ki. Ezért én úgy értelmezem, hogy semmi sem akadályozhatja meg engem abban, hogy az Ön útlevét használjam, miniszter úr – feltéve, hogy hajlandó lenne kölcsönadni nekem –, hogy átmenjek az ellenőrzésen, mert senki sem ellenőrzi, hogy a fénykép az illetőt ábrázolja-e, vagy akár egy olyan kiváló ember útlevét is használhatnám, mint McMillan-Scott úr.

Kíváncsi vagyok arra, hogy tud-e biztosítékkal szolgálni arra vonatkozóan, hogy valójában hol kerül sor az útlevél birtokosának és a személy valódi személyazonosságának ellenőrzésére.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Ez nagyon könnyű kérdés, amelyért hálás vagyok Önnek, Evans úr. Nem, a legkomolyabban úgy gondolom, hogy ha van egy kiskapu a személyazonosság ellenőrzésének szintjén, és ezt nekem kell ellenőriznem, akkor valóban meg kell bizonyosodnunk arról, hogy rendelkezünk a személyazonosságot igazoló bizonyítékkal. Ez elég egyértelműnek tűnik nekem. Nem fordulhatnak elő útlevélcserék.

Ezért nem fogok megfélekezni az észrevételeiről. Le kell ellenőriznünk azt, amit mondott, és biztos lehet afelől, hogy a Tanács rendelkezésére álló intézkedésekkel, valamint a bevándorlási és menekültügyi paktum

végrehajtásával kapcsolatos munkával összefüggésben még egyszer meg fogjuk vizsgálni, hogy ajánlatos lenne-e ezt a pontot megerősíteni a schengeni térség keretében. Ezt mindenképpen meg kell tennünk.

Elnök. – 9. kérdés, előterjesztette: **Marian Harkin** (H-0723/08)

Tárgy: Önkéntes munka

Meg tudja-e mondani a Tanács, hogy a francia elnökség támogatná-e azt, hogy felkérjük az Eurostatot, hogy ajánlja az ENSZ által közzétett, „A nonprofit intézmények a nemzeti számlák rendszerében” című kézikönyv alkalmazását, tekintettel arra, hogy ez egy olyan területe a statisztikai rendszernek, amely közvetlenül érinti az európai polgárokat, ennél fogva szentesíti a polgárok önkéntes tevékenységekben való részvételét azáltal, hogy első alkalommal biztosítja ennek a statisztikai rendszerben való kifejezett láthatóságát?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Harkin asszony kérdésére válaszolva elmondom, hogy a Bizottság – ahogy azt Harkin asszony is tudja – megbeszéléseket folytatott a monetáris, pénzügyi és fizetésimérleg-statisztikákkal foglalkozó bizottságon belül; azaz, feltételezem az Eurostaton belül. A megbeszélések végén a bizottság úgy gondolta, hogy további tudományos szintű kutatásra van szükség a nonprofit intézményekre vonatkozó harmonizált azonosítási kritériumok meghatározása érdekében, hogy időben és térben megbízható összehasonlítást lehessen végezni az intézmények között. Ilyenformán ez a statisztikai kérdés fontos, mert az igaz, hogy az önkéntes szektoron belüli struktúrák nagyon különbözőek, és jobban meg kell értenünk ezeket a struktúrákat. Ugyanakkor az a lényeg – és erről szeretném biztosítani a tisztelt képviselő asszonyt –, hogy a Tanácsban rendkívüli jelentőséget tulajdonítunk a fejlődő önkéntes szektornak. Ez egy olyan ügy, amelynek révén a polgárok, főleg a fiatalok azonosulhatnak az európai célokkal. Nemrégiben, a legutóbbi vizsgálatokból megtudtuk, hogy a számunkra biztosított lehetőségek ellenére a fiatalok nem tartoznak feltétlenül az Európa-pártiak közé.

Ezért novemberben a Tanács „Oktatás, ifjúság és kultúra” programjának el kell fogadnia egy ajánlást a fiatal önkéntesek európai mobilitásáról az európai szintű önkéntes munka ösztönzése, valamint annak érdekében, hogy világosabb kép alakuljon ki Európáról, különösen a fiatalok körében.

Marian Harkin (ALDE). – Először is szeretnék köszönetet mondani az elnökségnek a válaszáért, és helyeslem a francia elnökség mobilitással kapcsolatos kezdeményezését. Válaszában azonban az Európai Bizottság levelére hivatkozik, amely csak elterelő manőver, mert közli, hogy a hangsúlyt az eltérő jogállásra és arra helyezték, hogy a különböző országokban nincsenek a nonprofit tevékenységek meghatározására vonatkozó harmonizált kritériumok. Miniszter úr, Ön nagyon jól tudja, hogy 32 ország már kialakította ezeket a nonprofit intézményeket, többek között – örömmel mondhatom – Franciaország és a Cseh Köztársaság is, amely januártól átveszi a Tanács elnökségét. Tehát úgy gondolom, hogy a Bizottság – ahogy már említettem – elterelő manővert alkalmaz és kerékkötője az ügynek, és mivel maga Franciaország készít ilyen nemzeti számlákat, nagyon örülnék, ha Ön legalább ajánlaná az Eurostatnak, hogy javasolja, hogy minden EU-tagállam állítson össze ilyen számlákat.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Több mint 100 millió, különböző korú, vallási meggyőződésű és állampolgárságú európai végez önkéntes munkát, és az aktív önkéntes tevékenység által képviselt társadalmi tőke a többszintű partnerség révén rendkívül jelentős szerepet játszik a helyi demokráciában. Ezért támogatom azt a tervet, hogy 2011-et nyilvánítsuk az önkéntes munka európai évének. Egyetért-e a Tanács azzal, hogy 2011-ig ez eddigieknél sokkal többet tehetnénk és kell tennünk?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) A kérdésem arra vonatkozik, hogy ezeket a statisztikákat hogyan összesítik. Időről időre azt látjuk, hogy az európai statisztikák felsorolják a különböző országokat, Németországot, Spanyolországot, Lengyelországot stb., de szinte soha nem említik Európa egészét, a 27 tagállamból álló Európát; ezeket a statisztikákat még az Amerikai Egyesült Államok, India vagy Kína statisztikáival is összevetik. Törekednünk kell annak biztosítására, hogy a 27 tagú Európa megjelenjen a statisztikákban, éppen azért, mert az önkéntes munka különösen fontos számunkra.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Úgy gondolom, hogy ez valóban fontos, és először Pleštinská asszonynak szeretnék válaszolni, majd aztán térek vissza Harkin asszony és Rübig úr kérdésére. Foglalkozunk azzal, hogy az önkéntes szektor szimbolikus jelentőségű, és hogy 2011 legyen az önkéntes szektor éve. Ezért a francia elnökség fel akar készülni erre, valóban ösztönözni szeretné a fiatalok mobilitását, és biztosítani kívánja, hogy Európa-szerte előrelépés történjen az önkéntes szolgálatok fejlődése terén.

A statisztikával kapcsolatos kérdésre válaszolva szeretnék visszatérni egy Doyle asszonnyal folytatott eszmecsere. Ahogy azt Rübig úr is elmondta, én valóban amellet vagyok, hogy több ismeretünk legyen

arról, hogy mit is csinál Európa közösségi és jótékonyági szempontból, valamint hogy nagyobb legyen az átláthatóság. Azt is könnyen megérthetjük azonban, hogy milyen mértékű az európai humanista hagyomány kiterjedése a világ más régióihoz, különösen az Egyesült Államokhoz, de más helyekhez képest is, és itt most arra gondolok, mi lehet Ázsiában.

Azt is biztosítanunk kell azonban – és ebben a kérdésben nem vagyok szakértő –, hogy megfelelő egyensúly jöjjön létre a statisztikai követelmények és az egyszerűsítés között, és meg kell próbálnunk enyhíteni és csökkenteni a szervezetekre háruló terheket, amelyek időnként kevés forrással rendelkeznek. Személy szerint én a megfelelő statisztikai ismeretek mellett vagyok, amellyel, hogy az Ön által javasolt irányba haladjunk. Ezen a téren az egyformaság ellen vagyok: fontosnak tartom azt is, hogy megtartsunk bizonyos mértékű változatosságot, és szerintem ez semmiképpen nem akadályozná ezt a megfelelő statisztikai módszert. Másrészt, fontosnak tűnik nekem annak biztosítása, hogy a követelmények – amelyek hasznosságával tisztában vagyok, és amelyeket ki kell alakítani – arányosak legyenek az elérni kívánt célhoz, a terhek enyhítéséhez képest, különösen azon szervezetek vonatkozásában, amelyek az igazgatás terén a legnagyobb hiányokkal küzdenek.

Elnök. – A 10. és a 11. kérdést összevonták, mert nagyon hasonló tartalmúak, de mindkét előterjesztőnek lehetősége lesz kiegészítő kérdéseket feltenni a miniszter úrnak.

10. kérdés, előterjesztette: **Avril Doyle** (H-0725/08)

Tárgy: Az Európai Unió politikája a genetikailag módosított termékekre vonatkozóan

Egyetért-e az elnökség és a Tanács azzal, hogy az EU jelenlegi „zéró tolerancia” politikája, amely megtiltja az EU által jóvá nem hagyott – véletlenül vagy kismértékben GMO-t tartalmazó – termékek importját, lényeges ellátási problémákat okoz az EU mezőgazdasági vállalkozásai számára, amelyek a gabona- és takarmányimporttól függenek?

E termékek gyakran tartalmaznak az EU által korábban jóváhagyott GM-változatokat, és ha a nem engedélyezett GM-nek még a legkisebb nyomát is találják, a termékeket betiltják és megsemmisítik. Ez az eljárás minden tudományos pontosságot és tisztességet nélkülöz.

A Bizottság Közös Kutatóközpontja által nemrégiben készített jelentés azt a következtetést vonta le, hogy „eddig nem számoltak be arról, hogy a szabályozási eljárásnak alávett, genetikailag módosított élelmiszertermékeknek bármilyen egészségügyi hatása lett volna”.

Tekintettel a Közös Kutatóközpont jelentésében foglalt megállapításra és a GM-változatok értékelési eljárásával kapcsolatos, indokolatlan késedelemre, milyen intézkedést fog tenni az elnökség annak biztosítása érdekében, hogy az Európai Unióban haladéktalanul elvégezzék a biztonsági értékeléseket?

11. kérdés, előterjesztette: **Mairead McGuinness** (H-0730/08)

Tárgy: Viták a genetikailag módosított szervezetek stratégiai vonatkozásairól

Az Európai Bizottság elnöke nemrég felkérte a tagállamokat, hogy jelöljenek ki magas rangú tisztviselőket, akik részt vesznek a genetikailag módosított szervezetek stratégiai vonatkozásairól szóló vitákban. A csoport keretében megvitatandó kérdések közé tartozik a jóváhagyási eljárások működése, a nem összehangolt GM-engedélyezés, valamint a GMO-k kérdésével kapcsolatban a nyilvánosság bevonásával tartott vita. A magas szintű csoport első találkozóját július 17-én tartották, a következőt erre a hónapra tervezik.

Tudná-e ismertetni a Tanács, hogy milyen előrehaladás tapasztalható a viták során, és hogy a magas szintű csoport várhatóan mikor tud majd beszámolni tevékenységéről?

Meg tudná-e magyarázni a Tanács, hogy a magas szintű csoport célkitűzései és ajánlása(i) hogyan különbözhetnek a GMO-kal foglalkozó munkacsoport célkitűzéseitől és ajánlása(i)tól, amelyeket a Környezetvédelmi Tanács vezetett be?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, örömmre szolgál, hogy lehetőségem van arra, hogy egyszerre válaszoljak Doyle asszonynak és McGuinness asszonynak. A francia elnökség úgy határozott, hogy folytatja a genetikailag módosított szervezetekkel kapcsolatos, bonyolult és politikai szempontból nagyon kényes vitát – azokat a vitákat, amelyeket az előző elnökség kezdett el annak érdekében, hogy még az év vége előtt döntésre jusson ezzel a témával kapcsolatban.

Tegnap Doyle asszony, McGuinness asszony, a Környezetvédelmi Tanács a környezetvédelmi miniszterek tavaly júliusban Celle Saint-Clouban megtartott informális találkozóját követően eszmecserét folytatott a

genetikailag módosított szervezetekről, amint ezt Önök is tudják. Ez a megbeszélés folytatódni fog azzal a céllal, hogy a Tanács decemberi ülésére, a francia elnökség megbízatásának lejártakor operatív következtetések szülessenek.

Ebben a szakaszban milyen irányba haladnak a viták? Elsőként meg kell erősíteni a környezetvédelmi ellenőrzésekhez és vizsgálatokhoz szükséges eszközöket azok európai szintű harmonizációja révén, és ezzel kapcsolatban elég nyilvánvaló, hogy nem halaszthatom el azt a lehetőséget, hogy decemberben visszatérjek ezeknek az elgondolásoknak az eredményeire.

Ezen elgondolásokkal kapcsolatban egyenlő arányban figyelembe kell venni a genetikailag módosított szervezetek kockázatainak kezelésével kapcsolatos társadalmi-gazdasági kritériumokat, és meg kell vizsgálni, hogyan fejleszthetjük a tudományos szakértelem alkalmazását, harmonizált címkézési küszöbértékeket kell létrehoznunk, és végül figyelembe kell venni bizonyos érzékeny, illetve védett területek sebezhetőségét.

Ezért – amint azt Önök is tudják – Barroso elnök úr létrehozott egy magas szintű csoportot, hogy foglalkozzon ezzel a kérdéssel, és úgy gondolom, hogy Önöknek a Bizottsággal együtt tudniuk kell, milyen szakaszban van a csoport által végzett munka. Jelentés közzétételére eddig még nem került sor. A csoport a jogszabályi keretet, a kereskedelem és a környezet között felmerült kapcsolódó problémákat, valamint a mezőgazdasági termékek áremelkedését és annak a GMO-kal kapcsolatos hatását vizsgálja.

Ahogy már említettem, az a fontos, ami a Tanács elé került, valamint az, hogy biztosítani kell, hogy a környezeti vizsgálatokkal kapcsolatos új iránymutatásokat gyorsan elfogadják, hogy figyelembe lehessen venni a genetikailag módosított szervezetekkel kapcsolatos, hosszú távú környezeti kockázatot. Ezt szerettem volna kiemelni.

Avril Doyle (PPE-DE). - Köszönöm az elnökségnek a választ, de annak ellenére, hogy a magas szintű csoport rég várt jelentése még nem készült el, amennyiben a Kereskedelmi Világszervezet szerepe bármit is számít, nem kellett volna – legalább – egy egységes biztonsági vizsgálati és engedélyezési eljárást tartalmaznia azon genetikailag módosított termékek vonatkozásában, amelyekkel nemzetközi kereskedelmet folytatnak? Mert bizonyára nem azt állítjuk, hogy az egyesült államokbeli, ausztrál és japán fogyasztók nagyobb kockázatnak vannak kitéve a genetikailag módosított termékekkel kapcsolatos saját biztonsági vizsgálati és engedélyezési eljárásaik miatt, amelyek rendkívül hatékonyak? Végül, egyet tudna érteni az elnökség azzal, hogy a genetikailag módosított szervezetekkel kapcsolatos, szakértői bírálaton, tudományos alapokon nyugvó biztonsági vizsgálati és engedélyezési eljárásokon kívül bármi más tisztességtelen és a Tisztelt Házban rossz hírért keltené jogalkotásunknak?

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Úgy gondolom, a két kérdés összevonása, ha lehet így fogalmazni, megrövidített engem, mert a kérdésem nagyon konkrét. Először is, nem vagyok biztos abban, hogy a magas szintű csoporttal teljes körű együttműködés folyt, de szeretném tudni, hogy milyen előrelépés történt, ha egyáltalán beszélhetünk előrelépésről, és hogy mikor készül el a jelentés, mert úgy tűnik nekem, hogy Európa többet foglalkozik a genetikailag módosított termékekkel kapcsolatos tevékenységgel, mint a cselekvéssel, pedig nekünk éppen cselekvésre van szükségünk, mert olyan helyzetben vagyunk, amikor egy hatalmas ország – az Egyesült Államok – és mások nagyon elégedettek azzal, ahogy a genetikailag módosított termékeket vizsgálják, Európa pedig más kritériumokat akar. A válaszból azt veszem ki, hogy valami sokkal „szigorúbbat” szeretne – bármit is jelentsen ez –, ennél fogva a probléma ugyanaz marad.

Elnök. – Valójában a Tanács kérte a két kérdés összevonását.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elismerem a felelősségemet. Elnök úr, biztosíthatom Önt, hogy nem hiába van itt. Ezzel kapcsolatban minden felelősséget vállalok, és elnézést kérek McGuinness asszonytól.

Doyle asszonynak a lehetséges vizsgálatok, főleg a szakértői vizsgálatok kérdésével kapcsolatban elmondhatom, hogy a Tanács igen gyümölcsöző eszmecsere-t kezdett az EFSA szakértőivel, különösen a környezeti kockázatelemzés tekintetében. Ezek a megbeszélések elsősorban a környezeti kérdések vizsgálatának megerősítésével, a technológiai szakértelem fokozott felhasználásával, ahogy azt már említettem, valamint bizonyos érzékeny területek figyelembevételével kapcsolatos témához járultak hozzá lényegesen.

Úgy tűnik, hogy a szakértői vizsgálat valóban a helyes irányt jelenti. Úgy vélem, hogy ez megfelelő haladás lenne. Ami a McGuinness asszony által kifejezésre juttatott aggályokat illeti, úgy gondolom, hogy nem nélkülözhetjük a genetikailag módosított szervezetek felhasználásával járó hosszú távú környezeti következmények szigorú vizsgálatát. Ismerem az ezzel kapcsolatos amerikai tendenciákat. Ami az európai

aggályokat illeti, szem előtt kell tartanunk a hosszú távú problémákat is, ezért valóban nagyon szigorúnak kell lennünk az elvégzendő vizsgálatok során.

Elnök. – 12. kérdés, előterjesztette: **Jim Higgins** (H-0728/08)

Tárgy: A zimbabwei helyzet

Be tud-e számolni a Tanács arról, hogy a zimbabwei helyzettel kapcsolatban újraértékelte-e álláspontját amiatt, hogy az álláspont megszövegezésekor a Thabo Mbeki közvetítésével történő megállapodásra irányuló erőfeszítések kudarcba fulladtak, és a zimbabweiek továbbra is megpróbáltatásokon mennek keresztül, míg az Európai Unió még mindig csak szemlélője a meghiúsult tárgyalásoknak?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Higgins úr kérdésére válaszolva szeretném elmondani, hogy továbbra is különlegesen koncentrált figyelmet fordítunk a zimbabwei helyzetre, amelyet igen aggasztónak találunk. Ezért ítéltük el a tavaly április eleje óta tartó erőszakos cselekményeket. Elítéltük a választások lebonyolításának módját, de nem akarok visszatérni erre a témára. Az Európai Unió nevében megpróbáltuk elérni a Biztonsági Tanácsnál, hogy fogadjon el egy nagyon fontos határozatot Zimbabwe-ről.

A SADC égisze alatt, szeptember 15-én aláírt megállapodást követően, amely egy egységkormány létrehozását biztosítja, az Európai Unió kapcsolatba lépett partnereivel annak érdekében, hogy minél gyorsabban egy hiteles egységkormány jöjjön létre, azaz, hogy érvényt szerezzünk a zimbabweiek március 29-i akaratának.

A tárgyalások folytatódnak, de Mugabe elnök arra vonatkozó tervét követően, hogy a fontos portfóliókat saját pártjának tegye félre (emlékeztetem Önöket arra, hogy elvesztette a választásokat, amely második fordulójának eredményét meghamisították), ezek a közvetítési erőfeszítések meghiúsultak. A Tanács közölte, hogy továbbra is nagyon szigorúan figyelemmel fogja kísérni a helyzetet.

Ezenkívül támogatta a SADC által Mbeki elnök vezetésével tett, közvetítésre irányuló erőfeszítéseket, hogy elfogadhatóbb eredmény szülessen a zimbabweiek március 29-i választása tekintetében. Ha ezeket az erőfeszítéseket továbbra is akadályozzák, készek vagyunk arra, hogy további intézkedéseket tegyünk a zimbabwei hatóságokra irányuló szankciók révén.

Tekintettel a súlyos humanitárius helyzetre, nem akarjuk, hogy a lakosság a helyzet áldozatává váljon, és a Bizottság éppen ezért újabb 10 millió eurót bocsátott rendelkezésre a zimbabweiek helyzetének kezelésére.

Végül, ami a gazdasági és társadalmi szempontot illeti, emlékeztetnem kell a Parlamentet, hogy az Unió egy hiteles egységkormány létrehozása esetén kész olyan intézkedéseket elfogadni, amelyek támogatják az országban a demokrácia megszilárdítását és a gazdasági helyreállást.

Ezért figyelmeztetnem kell Önöket arra, hogy továbbra is legyünk éberek, és emlékeztetem Önöket arra, hogy az Európai Unió minden területen – politikai, diplomáciai, gazdasági és humanitárius téren egyaránt – továbbra is aktív szerepet vállal annak biztosítása érdekében, hogy igazságot szolgáltatassunk a zimbabweiek számára.

Elnök. – Ehhez a kérdéshez van két kiegészítő kérdés, de ez lesz utolsó kérdés. Sajnálom, hogy most véget kell vetnem ennek a napirendi pontnak. Szeretnék köszönetet mondani a miniszter úrnak a minden részletre kiterjedő válaszokért. Az ülésteremben mindenki, aki nem kapott választ a kérdésére, írásbeli választ fog kapni.

(Gay Mitchell közbeszól az ülésteremből)

Értem a problémáját, Mitchell úr. Tartom magam az időhöz. Ha mások nem, az az ő problémájuk, de én csak saját magamért tudok felelni. A kérdések órájának kezdetekor elmondtam, hogy 19.00-kor be fogjuk fejezni.

(Gay Mitchell közbeszól az ülésteremből)

Próbálunk valamiféle rendet tartani itt, és megértem az Ön szempontját.

(Gay Mitchell közbeszól az ülésteremből)

Tudomásul veszem az észrevételeit, de úgy gondolom, hogy nem én vagyok a hibás.

Jim Higgins (PPE-DE). - (GA) A Tanács tisztelt soros elnökének szeretném elmondani, hogy a Tanács tisztában van azzal, hogy az NDC (a Nemzeti Demokratikus Konferencia) új választásokat követel, valamint

hogy a szváziföldi hatalommegosztással kapcsolatos tárgyalások megszervezésére vonatkozó terveket egy héttel elhalasztották.

Ez a halasztás annak volt a következménye, hogy Morgan Tsvangirai ellenzéki vezetőnek nem adtak útlevelet. Úgy gondolja, miniszter úr, hogy ez helyes, illetve hasznos? Továbbá jelenleg biztos-e Ön abban, hogy fenntartható, hosszú távú rendezésre kerülhet sor?

Colm Burke (PPE-DE). - Csak arra lennék kíváncsi, hogy az Európai Unió bármilyen módon közvetlen kapcsolatban állt-e a zimbabwei politikai folyamatban érintett érdekelt felekkel. Még akkor is, ha ma délelőtt meg is oldja politikai problémáit, hatalmas támogatásra lesz szüksége egyrészt gazdasági szempontból, másrészt abban a tekintetben is, hogy új kereskedelmi kapcsolatokat kell kiépítenie. Csak arra lennék kíváncsi, hogy az Európai Unió bármilyen módon közvetlen kapcsolatban állt-e az érdekelt felekkel.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Először is – ahogy azt Higgins úr említette – a helyzet továbbra is komoly aggodalomra ad okot, és megértjük, hogy a javasolt megoldásokat jelenleg mi teszi elfogadhatatlanná az ellenzék vezetői számára, de remélem, hogy legközelebb október 27-én Hararében létrejön egy háromoldalú találkozó a SADC, azaz Szváziföld, Angola és Mozambik politikai szervei között.

Burke úr kérdésére válaszolva azt mondhatom, hogy nyilvánvalóan nehéz kapcsolatot tartani, tekintettel arra, hogy a tét Tsvangirai úr sorsa. Az útlevelét elkobozták és nem adták vissza; nem jött el Szváziföldre. A Bizottság és a Miniszterek Tanácsának soros elnöke, Bernard Kouchner természetesen folyamatosan tájékozódik, és igen szoros kapcsolatban állnak a SADC és Mbeki úr képviselőivel. Ami bennünket illet, csak biztosítani tudjuk, hogy helyreállnak a kapcsolatok Zimbabwevel, de kizárólag akkor, amikor garantált a jogállamiság és megfelelő megoldás születik. A jelenlegi helyzetben rendelkezünk a lehetséges maximális összeköttetéssel, Louis Michel úrral vagy Bernard Kouchner úrral.

Elnök. – Ezzel véget ér a kérdések órája.

Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

(Az ülést 19.00-kor felfüggesztik, és 21.00-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: MORGANTINI ASSZONY

alelnök

15. Parlamenti mentelmi jog fenntartása: lásd a jegyzőkönyvet

16. A lengyelországi hajógyárak reformprogramja (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a lengyelországi hajógyárak reformprogramjáról szóló bizottsági nyilatkozat.

Marek Siwiec (PSE). - (PL) Elnök asszony, szeretném tájékoztatni Önt, hogy egy lengyel szakszervezeti küldöttség foglal helyet a karzaton. Szeretnék követni a vitát. A küldöttség tagjai közé tartoznak a gdański, a gdynia és a szzczecini hajógyár képviselői. Arra szeretném kérni Önt, hogy üdvözlje lengyel barátainkat.

Elnök. – Köszönöm Siwiec úr; örömmel üdvözljük a küldöttséget.

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, a Bizottság tisztában van a lengyel hajógyárak történelmi jelentőségével, éppen ezért nagyon keményen dolgoztunk azon, hogy olyan megoldást találjunk, amely lehetővé teszi az ágazat olyan módon történő szerkezetátalakítását, hogy az érintett régiók számára is megélhetést biztosítson. Ahhoz azonban, hogy életképes megoldást találjunk, a lengyel hatóságok együttműködésére is szükségünk van. Hogy egészen világosan fogalmazzak, az említett esetekben az állami támogatásokkal kapcsolatos vizsgálat már körülbelül négy éve tart.

A vizsgálat a szzczecini, gdyniai és gdański hajógyár számára nyújtott jelentős összegű működési támogatást érinti. Ha nem számítjuk be a 2002-től egészen mostanáig biztosított állami garanciákat, a gdyniai hajógyár a lengyel államtól – azaz a lengyel adófizetőkől – körülbelül 167 000 EUR összegű támogatást kapott munkavállalónként. Azaz évente hozzávetőleg 24 000 EUR jutott egy munkavállalóra, és ez azt jelenti, hogy az egy munkavállalóra számított támogatás legalább kétszerese a lengyel munkavállalók éves átlagjövedelmének.

Ha nem számoljuk az állami garanciákat, a gdyniai és szcczini hajógyár 2002-től összesen körülbelül nettó 700 millió EUR, illetve nettó 1 milliárd EUR összegű támogatásban részesült.

Az említett pénzüsszegek ellenére a hajógyarak és a munkavállalók jövője továbbra is bizonytalan. Szeretném kihangsúlyozni, hogy valójában ez aggaszt engem. Úgy gondolom, hogy a munkavállalók jövőjével foglalkoznunk kell. Elkerülték a fájdalmas, de szükséges szerkezetátalakítást, amelyet például a német és a spanyol hajógyarak végrehajtottak, és amelyre jelenleg Málta is készül.

Az elmúlt négy évben a Bizottság ajtaja mindig nyitva állt az egymást követő lengyel kormányok előtt. Elég sok miniszterrel és miniszterelnökkel találkoztam a különböző lengyel kormányokból. Újra és újra megpróbáltunk megállapodásra jutni, és sajnos – és ezt szomorú szívvel mondom – a lengyel hatóságok nem használták ki ezeket a lehetőségeket.

Idén júliusban a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a legutóbbi szerkezetátalakítási tervek nem biztosítják a hajógyarak életképességét, de most is tudatában van annak, hogy a hajógyarak kérdése mennyire fontos a lengyel gazdaság és társadalom szempontjából, így a Bizottság rugalmasságot tanúsított és újabb két hónapot adott, hogy az új végleges terveket legkésőbb szeptember 12-ig benyújtsák.

Nyáron a Bizottság szolgálatai végig folyamatosan rendelkezésre álltak és visszajelzéseket adtak a lengyel hatóságoknak a benyújtott tervezettel kapcsolatban. Most már én is alaposan tanulmányoztam a lengyel hatóságok által szeptember 12-én benyújtott szerkezetátalakítási terveket. Sajnos, nem tudom, hogyan vonhatnám le azt a következtetést, hogy ezek a felülvizsgált végleges tervek biztosítani fogják a hajógyarak életképességét. A tervek valójában szükségessé teszik, hogy a jövőben még több közpénzt pumpáljanak a hajógyárakba, beleértve a napi működési támogatást.

Azt is ki kell hangsúlyozni, hogy a szeptember 12-én benyújtott szerkezetátalakítási tervek – és én a lengyel kormány terveiről beszélek – körülbelül 40%-os leépítést írnak elő. Ezek az áldozatok azonban még mindig nem jelentenék azt, hogy a megtartott munkavállalóknak jobb kilátásai lennének a fenntartható foglalkoztatás tekintetében, mivel igen valószínű, hogy a hajógyarak nem lesznek életképesek, és továbbra is állami támogatásra lenne szükségük a lengyel adófizetők rovására.

Ez elfogadhatatlan megoldás. Elfogadhatatlan az EU versenyjoga szempontjából, de a hajógyarak jövőjére nézve is. Elfogadhatatlan a munkavállalók és általánosságban a lengyel gazdaság szempontjából. Ezért a helyzet jelenlegi állása szerint nem tudom elképzelni, hogyan lehetne elkerülni, hogy a gdyniai és szcczini hajógyárakkal kapcsolatban kedvezőtlen álláspontot fogadjunk el.

A Bizottságnak azonban nem szokása, hogy csak úgy „nem”-et mondjon. Serényen dolgoztunk azon, hogy segítsünk a lengyel hatóságoknak abban, hogy olyan megoldással álljanak elő, amely üzleti szempontból életképes jövőt, valamint fenntartható munkahelyeket biztosítana a gdański, gdyniai és szcczini gazdasági központ számára.

E forgatókönyv szerint a gdyniai és szcczini hajógyár vagyontát piaci értéken több csomagban értékesítenék. A vagyontérteket egy nyílt, feltétel nélküli és megkülönböztetéstől mentes pályázati eljárást követően csomagokba osztanák; a megmaradó holding pedig a vagyon eladásából származó bevételeket a többéves támogatás visszafizetésére használná fel, majd felszámolásra kerülne, és ezt követően az eszközállományt átvevők gyorsan újra tudnák kezdeni a gazdasági tevékenységet a hajógyárakban azon teher nélkül, hogy a hajógyáraknak több éve nyújtott hatalmas összegű állami támogatást vissza kellene fizetniük. Ez esetben még több embert alkalmazhatnának újra, mint ha a december 12-i szerkezetátalakítási terveket hajtánák végre.

Csak feltételezni tudom, hogy bármely befektető, amely hajlandó átvenni a hajógyárakat – vagy legalábbis az esedékes tartozások egy részét – még boldogabb lenne, ha adósságmentesen szerezne meg a legfontosabb termelési eszközöket, majd versenyképes és fenntartható fejlesztést végezne. A végeredmény valószínűleg két szempontból lenne kedvező: egyrészt kevesebb munkavállalót kellene elbocsátani, mint ahogy azt a lengyel hatóságok által benyújtott szerkezetátalakítási terv előírja, másrészt a hajógyarak eszközállományát megvásárlók által újraalkalmazott munkavállalóknak az életképes vállalkozások keretén belül sokkal biztonságosabb kilátásai lennének a foglalkoztatás tekintetében, mert megszűnne a múltbeli adósságok által okozott teher.

Ez a megoldás, amely összhangban lenne az „Olympic Airways” legutóbbi esetével, lehetővé tenné a hajógyárakban a gazdasági tevékenységek teljes újraindítását, ami az ottani munkavállalók számára is előnyös lenne.

A Bizottság felvetette ezt a lehetőséget a lengyel hatóságoknak. Ezt többször is megtettük, és őszintén remélem, hogy a hatóságok kihasználják a rugalmasságunkat arra, hogy konkrét javaslatot terjesszenek elénk. A lengyel hatóságok és a Bizottság tisztviselői szakmai megbeszéléseket folytatnak az „Olympic Airways” esetében alkalmazott megoldásnak a gdyniai és a szccecini hajógyárakban való lehetséges végrehajtásával kapcsolatban.

Ami Gdańskot illeti, úgy gondolom, hogy ha mindkét fél továbbra is rugalmas és jó szándékú lesz, jó esély van arra, hogy kedvező végeredmény szülessen. Nyilvánvalóan a következőt fogják kérdezni tőlem: miért alkalmazunk ilyen megközelítést Gdańsk esetében? Ennek két oka van: először is Gdańskot már eladták egy magánszereplőnek, aki friss, nem az adósságszolgálathoz szükséges pénzüsszegeket fektetett be, másodsor, ennek a hajógyárnak a korábbi támogatással kapcsolatban sokkal kevesebb tartozása van, mint a gdyniai és a szccecini hajógyárnak.

A Bizottság részéről mi már közöltük álláspontunkat a lengyel hatóságokkal az állami támogatással kapcsolatos EK-szabályok teljesítéséhez szükséges kompenzáló intézkedések megállapítása kapcsán. Mivel a hajógyár korábban kevesebb támogatásban részesült, e tekintetben megtehetjük, hogy ne legyünk olyan kemények. A Bizottság nyitottságának ellenszolgáltatásaként a lengyel hatóságoknak most már be kell nyújtaniuk a Gdańskra vonatkozó szerkezetátalakítási terv tervezetét annak érdekében, hogy meg lehessen vitatni a rendezetlen kérdéseket, eddig azonban – sajnálattal jegyzem meg – nem érkezett hozzánk ilyen terv, és rendkívül fontos, hogy a lengyel hatóságok gyorsan benyújtsák a tervezetet.

Ezenkívül a lengyel kormány támogatást kérhet az európai globalizációs alkalmazkodási alaptól; e kérelem valószínűleg sikeres lesz. A beavatkozás mértéke attól függ, hogy a lengyel kormány milyen összegű társfinanszírozásra hajlandó, mivel az európai globalizációs alkalmazkodási alap legfeljebb a költségek 50%-ához biztosít társfinanszírozást.

A Bizottság eddig elvégzett elemzése alapján az európai globalizációs alkalmazkodási alap által nyújtott, egy főre jutó támogatás 500 EUR és 10 000 EUR között mozgott, amely mellé a tagállamoknak ugyanilyen összegű finanszírozást kellett biztosítaniuk.

Végezetül elmondhatom, hogy a Bizottság nyitott volt az említett esetek vizsgálata során és jelentős rugalmasságról tett tanúbizonyságot. Minden tőlünk telhetőt megtettünk, és továbbra is együtt fogunk működni a lengyel hatóságokkal, hogy olyan gazdaságilag életképes, társadalmi szempontból pedig fenntartható megoldást találjunk, amely összhangban áll az EK versenyjogával és a közösségi joggyakorlattal.

Most a lengyel hatóságoknál van a labda. A hajógyárak és a munkavállalók jövője attól függ, hogy a lengyel hatóságok mennyire hajlandók együttműködni a Bizottsággal, hogy az általam korábban vázolt keretek között gyorsan kedvező megoldást találjunk.

Elnök. – A képviselőkhez szeretnék fordulni és a fegyelmezettségükre és a felelősségérzetükre szeretnék hatni, mert nagyon szorosak a határidők. Ma este nagyon sok napirendi pont áll előttünk, így arra kérném Önöket, hogy pontosan tartsák be a rendelkezésükre álló időt.

Jerzy Buzek, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, Kroes biztos asszony, köszönöm, hogy ma megjelent itt, és hogy foglalkozik a hajógyárak ügyével. A felszólalása végén elhangzott pozitív megjegyzést is köszönöm.

Természetesen elismerjük a verseny elvét, és azt szeretnénk, hogy az európai vállalkozások nyereségre tegyenek szert és tisztességes bért fizessenek a munkavállalóknak. A lengyel hajógyáraknak már hosszú ideje nehézséget okoz az említett elvek alkalmazása. A Bizottságnak a hajógyárakkal kapcsolatos kedvezőtlen határozata azonban most azzal a következménnyel jár, hogy a gyárak csődbe mennek, és ezt a helyzetet nehéz elfogadni.

Elfogadjuk, hogy a csőd káros gazdasági és társadalmi következményei regionálisak vagy legfeljebb nemzeti szintűek lennének, valamint hogy az Európai Unió jelenleg a globális válság problémájával is foglalkozik. Nincs értelme azonban, hogy a lengyel hajógyárak és munkavállalók helyzetét összekössük az általános gazdasági visszaeséssel. Az európai és a lengyel hajógyártó ágazat megérdemli, hogy megmentjük. Ezért nem tudom elfogadni a kedvezőtlen határozatot, és a döntés elhalasztását kérem, hogy a lengyel kormánynak és a befektetőknek legyen ideje a cselekvésre. Tehát pozitív jelzésre várunk az Európai Bizottság részéről. Először is ez lehetővé tenné, hogy a szóban forgó vállalkozások a szerkezetátalakítás időszaka alatt is aktívan működő hajógyárak legyenek. Ha a privatizáció következtében a hajógyári struktúra szétesik, lehetetlenné válik a hajógyártó ipar megújítása. Másodsor kedvező kimenetel esetén a hajógyári munkások megtarthatnák

munkahelyüket vagy számukra megfelelő új munkahelyet találhatnának, ugyanakkor a termelés és a foglalkoztatás folyamatos maradna.

Harmadszor, ezen időszak során csekély támogatásra lenne szükség a termelés fenntartásához és annak biztosításához, hogy a változások tartósak legyenek. Érdemes lenne megtalálni a helyzet optimális megoldását, és határozott meggyőződéseim, hogy Kroes biztos asszony és a Bizottság hozzá fog járulni ehhez.

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony! Képviselőcsoportom kérte, hogy sor kerüljön erre a vitára Önnel, biztos asszony, mert tulajdonképpen szinte semmiben nem értünk egyet Önnel. A jelenlegi a világgazdasági helyzetben nem fordíthat háttal és nem mondhatja azt, hogy csupán azért, mert bizonyos szabályozási feltételek nem teljesültek, a hajógyárakat be kell zárni. Ha most bezárják ezeket a hajógyárakat, ebben a gazdasági helyzetben, ahogy azt Ön is említette, az egész régió gazdasági katasztrófa helyzetbe kerül, és ez tovább folytatódik. Ezért a lengyel kormánynak – a Bizottságnak és a Parlamentnek is – több időre van szüksége. Ilyen feszült gazdasági helyzetben nem lehet egyszerűen csak azt mondani, hogy „bizonyos feltételek nem teljesültek, ezzel az ügy lezárult”.

A második észrevételem a következőkhöz kapcsolódik: az az érvelés, hogy minden egyes munkahelyre 24 000 eurót költünk, még megjárja, de hadd mondjak Önnek valamit: korábban egy német város polgármestere voltam, ahol működött egy szénbánya, majd azt mondták, hogy túl sok pénzt költünk a munkahelyekre, így a bányát bezárták. 20 évbe került – 20 évbe! –, amíg az elvesztett munkahelyek felét visszaszereztük. Ez azon lengyel városokban sem lesz másképp, ahol hajógyárak vannak. Ha ma Ön azt mondja, hogy mindennek vége, legalább két évtizedbe fog kerülni a régió helyreállítása.

Ezért kell az erőfeszítéseket arra összpontosítani, hogy a hajógyárak tovább működjenek, nem pedig arra, hogy bezárásra kerüljön a sor. Felkérem mind a Bizottságot, mind a lengyel kormányt – valamint kollégáimat a képviselőcsoportban –, hogy tegyenek meg mindent mindhárom lengyel hajógyár fennmaradása érdekében. Ez az egyik döntő fontosságú dolog, amit kérni szeretnénk Önöktől.

Ha a lengyel hatóságok nem dolgoztak elég gyorsan, ha a cselekvési tervek, az üzleti tervek – ahogy azt Ön is említette, Kroes asszony – még nem állnak rendelkezésre, akkor a következőt kérdezem Öntől: a lengyel hajógyári munkásokat kell büntetni azért, mert bizonyos hatóságok, illetve a kormány nem végezte el a feladatát? Ön többé-kevésbé a következőt mondja: a munkavállalók fizetik meg az árát annak, hogy a kormány, illetve a közigazgatás részéről hiányosságok tapasztalhatók, és ez teljességgel elfogadhatatlan.

Tehát nagyon jó, hogy igénybe lehet venni az európai globalizációs alkalmazkodási alapot, de mobilizálni kell az alapot, hogy gyakorlati segítséget tudjunk nyújtani a gyárak fenntartásához, megőrizve ezáltal a lengyel hajógyártó ipar versenyképességét.

Ez azon szociáldemokraták számára is fontos kérdés, akik nem Lengyelországból érkeztek, és éppen ezért szólok fel ebben a vitában. A lengyel hajógyárak, az olyan helyszínek, mint Gdańsk és Szczecin, mindnyájunk számára a lengyelek diktatúra elleni demokratikus küzdelmének fontos szimbólumai voltak. Ez egy újabb ok arra, hogy ne kerüljön sor a hajógyárak bezárására.

Janusz Onyszkiewicz az ALDE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, a lengyel hajógyárak problémája nem új keletű. Több év alatt alakult ki. Az egymást követő kormányoknak sajnos nem sikerült megfelelő megoldást találniuk erre a problémára. Hogyan történhetett ez? Ez a hely és idő nem alkalmas ennek a konkrét kérdésnek a megvitatására. A felelősöket a lengyel demokratikus eljárásoknak megfelelően felelősségre fogják vonni.

Most azonban nehéz helyzetben vagyunk. Érthető, hogy a Bizottság nem hagyhatta figyelmen kívül a cselekvésképtelenséget. Másrészt hangsúlyoznunk kell, hogy a különböző forgatókönyveknek más-más költségvonzata van. A helyzet javításával kapcsolatos azon lehetőség, hogy *de facto* kijelentjük, hogy a hajógyárakat be kell zárni, nyilvánvalóan súlyos következményekkel jár. Mindenekelőtt munkahelyek fognak megszűnni. Az érintett munkavállalók alkalmazására a jövőben ismét sor kerülhet, de addig nagy bizonytalansággal és komoly nehézségekkel kell szembenéznünk.

Ezenkívül figyelembe kell vennünk egy másik tényezőt. Nem akarok olyan kérdésekre visszatérni, amelyek már korábban szóba kerültek, de a lengyel hajógyárak bezárásának ügye és az előttünk álló nehéz időszak kérdése éppen az európai parlamenti választások idején vetődött fel. Igen sajnálatos lenne, ha ezeket a döntéseket érvként hoznák fel azon emberek – sajnálatos módon Lengyelországban is elég sokan vannak –, akik még mindig ellenzik az európai uniós tagságunkat.

Ezért a Bizottsághoz szeretnék folyamodni, hogy Gdańsk vonatkozásában legyen minél rugalmasabb. Természetesen Lengyelországban mi is tenni fogunk annak biztosítása érdekében, hogy a lengyel kormány szintén határozottan és rugalmasan cselekedjen.

(Taps)

Elisabeth Schroedter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, biztos asszony, a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében felkérem a Bizottságot, hogy segítse elő a hajógyárak jövőjének biztosítását.

Most nem rövid távú szerkezetátalakításról van szó, ahogy az a nyugati országokban gyakran előfordul. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy ezek a hajógyárak még a múltból származó súlyos terheket hurcolnak – nem csupán az állam-szocialista gazdaság terhét, hanem a csatlakozási folyamat során elkövetett hibák terhét, amely folyamatban a Bizottság nem vette figyelembe, hogy ez az ország nehéz átalakulási folyamaton ment keresztül, és akkoriban nem reális követelményeket írt elő Lengyelország számára, amelyek társadalmi és gazdasági szempontból nem a megfelelő fejlődés irányába vitték az országot. Ezek olyan hibák voltak a csatlakozási folyamat során, amelyekért Önöknek is felelősséget kell vállalniuk.

Ezért most teljesen értelmetlen az állami támogatás megtagadása és a munkahelyek megszüntetése, majd az európai globalizációs alkalmazkodási alap felhasználásával támogatást nyújtani az elbocsátott munkavállalók számára. Pillanatnyilag mi értelme van a munkanélküliek támogatásának? Ennek következtében a helyi lakosok rendkívül csalódottak lennének, és az EU lenne a felelős. Több értelme van annak, hogy elkezdjük az említett hajógyárak megfelelő fejlesztését, hogy a három város, Szczecin, Gdańsk és Gdynia számára fenntartható jövőt biztosítsunk. Ez egy olyan lehetőség, amelyet támogatnunk kell, és nem csak utólag okoskodni. Ebben az esetben én ezt az egyetlen választási lehetőséget látom.

A Bizottság szempontjából az egyetlen lehetőség azt mondani, hogy lesz állami támogatás, de azt akarjuk, hogy az állami támogatás keretében kerüljön sor a munkahelyek környezetvédelmi vonatkozású modernizációjára, hogy hosszú távú jövőt garantálhassunk a városok számára, valamint hogy biztosítsuk, hogy ott a munkavállalók megfelelő hosszú távú munkahelyekkel rendelkezzenek.

Adam Bielan, a UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, az Európai Parlament székhelyét, ahol jelenleg tartózkodunk, a francia-német megbékélés szimbólumának tartják. Ez az egyetlen oka annak, hogy az Európai Parlament két székhelyet tart fenn –, egyet Brüsszelben és egyet Strasbourgban –, amelyek alkalmasak plenáris ülések tartására. Az európai adófizetők több százmillió eurót fizetnek ezért évente.

A lengyel hajógyárak, különösen a gdański hajógyár, a kommunista kormány elleni küzdelem szimbólumának számítanak. A vasfüggöny lebomlását jelképezik, amely két részre osztotta Európát. Ez az oka annak, hogy az Európai Parlament épületei előtt található zászlórudakat, ahova kitűzik a tagállamok lobogóit, a gdański hajógyárban készítették. Ezzel köszönetet mondunk a lengyel hajógyári munkások hősiességeiért, akik egy újraegyesített Európáért küzdöttek, azért, hogy ma itt gyűlhetünk össze. Ezek az emberek megérdemlik, hogy tiszteljük őket, méltóság teljes életet és tisztességes megélhetést érdemelnek.

A hajógyárak bezárása, amit az Európai Bizottság javasol, több ezer szakképzett munkavállaló embertelen elbocsátását jelenti, ezenkívül további nyolcvanezer ember veszíti el megélhetési forrását. Ez tömeges gazdasági migrációt idézhet elő. A lengyel hajógyári munkások nem akarják, hogy ez bekövetkezzen, szülőföldjükön szeretnének maradni és korszerű, nyereséges hajógyárakban dolgozni.

Ezért most Kroes biztos asszonyhoz fordulok – ne romboljuk le ezt a hatalmas potenciált. Adjunk esélyt a lengyel hajógyáraknak, hogy a pénzügyi összeomlás után helyreállhassanak. Elnök asszony, tisztában vagyok azzal, hogy a jelenlegi lengyel kormány és különösen a pénzügyminiszter rengeteg hibát követett el az elmúlt évben. Több tízezer ártatlan ember nem fizetheti meg Aleksander Grad hozzá nem értésének az árát. Főleg most, amikor a nyugat-európai államok több tízmillió eurót pumpálnak bankrendszerükbe anélkül, hogy eszközükbe jutna a szabad verseny. Egy kedvezőtlen döntés a Bizottság részéről a rosszhiszeműség látszatát keltene Lengyelországban.

(Taps)

Ilda Figueiredo, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök asszony, ideje, hogy a Bizottság felülvizsgálja stratégiáját az Európai Unióban található hajógyárak tekintetében. Országaink hajógyártó iparát feláldozták a neoliberalizmus oltárán, és komoly annak a veszélye, hogy még azt is tönkreteszik, ami megmaradt Lengyelországban vagy Portugáliában.

Mára egyértelművé vált, hogy nem megfelelő az Európai Bizottság által a közösségi hajógyártó ágazat versenyképességével kapcsolatban követett globális stratégia. Míg egyes országokban helyreállt a hajógyártó ipar, máshol ez nem következett be. Portugália szemtanúja volt annak, hogy a több ezer embert foglalkoztató legfontosabb hajógyárait, például az almadai Lisnave hajógyárat, tönkretették. Eddig nem került sor helyreállítási intézkedésekre ezen a területen. Még megvan a Viana do Castelo hajógyár, amely stratégiai jelentőségű az egész régió szempontjából, és amelynek támogatásra van szüksége a modernizációhoz, hogy elkerülhető legyen az újabb súlyos problémák kialakulása.

Ezért ki kell fejeznünk, hogy szolidárisak vagyunk a hajógyártó ipar dolgozóival, a lengyelekkel, a portugálokkal vagy más tagállambeliekkel, és olyan megoldásokhoz kell ragaszkodnunk, amelyek következtében az ágazat életképessé válik. Ha a pénzügyi válságra vonatkozóan különleges intézkedéseket lehet elfogadni, miért nem lehet ugyanezt megtenni a hajógyártó ipar esetében is? Ez a kérdésem Önhöz, biztos asszony.

Witold Tomczak, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, biztos asszony, a szolidaritás együttműködést jelent, azt, hogy soha nem egymás ellen harcolunk. A lengyel hajógyárak problémája felvet egy alapvető kérdést – mi vagyunk a gazdaságért, vagy a gazdaság van értünk? A bankok esetében, amelyek mohósága és hozzá nem értő irányítása váltotta ki a pénzügyi válságot, emberekre vagy még inkább bankárookra mutogattak. Ennélfogva a világ az adófizetők pénzét használja fel a pénzügyi rendszer megmentéséhez, még ha a tiszta közgazdaságtan azt is követelné meg, hogy az ítéletet a vétkes felekre hárítsuk, a bankok pedig omoljanak össze. Sajnálatos módon a lengyel hajógyárak esetében más filozófiát alkalmaznak. A bankár külön ember lenne, mint a hajógyári munkás?

A lengyel hajógyárak azon változásokat jelképezik, amelyek előidézték a berlini fal leomlását és egy új Európa létrejöttét. A bankok nem járultak hozzá ilyen mértékben történelmünk alakulásához. Mégis a bankokat segítjük, miközben halogatjuk a hajógyárak ügyével kapcsolatos döntést. A lengyel hajógyárak nem a munkavállalók miatt kerültek nehéz helyzetbe, és nem is a hajógyártó iparon belüli szakértelem hiánya miatt. A helytelen gazdálkodás, a politikai játszmák és hajógyárak összeomlásával összeköthető homályos pénzügyi érdekek okolhatók.

Míg az Európai Unió régi tagállamaiban több hajógyár részesült állami támogatásban, a gdański hajógyárat, amely a szabadságért és az emberi jogokért folytatott küzdelem jelképe, politikai okokból tönkretették. A lengyel hajógyárak pénzügyi összeomlása azoknak áll érdekében, akik hatalmas nyereségre számítanak a hajógyárak eszközállományának és azon előnyös földterületek átvételéből, ahol a hajógyárak állnak. A hajógyárak összeomlásából nyilvánvalóan a versenytársak – többek között a nem európaiak – is profitálni fognak. Érdemes kihangsúlyozni, hogy az egész Európai Unió részesedése a teljes hajógyártó iparból háromszor kevesebb, mint egyedül Dél-Koreáé, amely támogatja hajógyártó iparát.

Hölgyeim és uraim, kiderül, hogy a hajógyárak számára elkülönített állami támogatás jelentős részét nem erre a célra használták fel. Ezt az ügyet alaposan ki kell vizsgálni. Kroes biztos asszony, ha a lengyel hajógyárak számára fejlesztési lehetőségeket teremtenénk, az nem csupán több ezer lengyel hajógyári munkás és családja megélhetését biztosítaná, hanem a kapcsolódó iparágakban foglalkoztatottakét is. Arra is lehetőséget biztosít, hogy egy modern lengyel gazdaságot hozzunk létre, ami az Európai Unió hosszú távú érdekét szolgálná, így annak támogatnia kell hajógyártó iparát. Ennélfogva a lengyel hajógyárak tönkretétele ellentétben áll a lisszaboni stratégiával.

(Taps)

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Elnök asszony, biztos asszony, a lengyel hajógyárak jelenlegi helyzete nyilvánvalóan azonnali cselekvést kíván a kormány, az egész hajógyártó ágazat és az Európai Bizottság részéről. A privatizáció helyett inkább államosítani kell a hajógyárakat egy átfogó szerkezetátalakítási program végrehajtása céljából. Mi értelme van bármilyen támogatásnak, ha az egyetlen megoldás a privatizáció, és a hajógyárak Európai Unión kívüli jogalanyok tulajdonába kerülnek? Ez nem csupán az EU versenyszabályaival lenne ellentétes, hanem azt is jelentené, hogy a lengyel gazdaság elveszítené egy stratégiai ágazatát, mivel a hajógyártó iparban és a kapcsolódó ágazatokban jelenleg több mint 100 000 munkavállalót foglalkoztatnak.

Tekintettel a globális gazdasági válságra az utóbbi időben a bankoknak nyújtott támogatás ténylegesen az államosításukhoz fog vezetni, és azt idézi elő, hogy állami ellenőrzés alá fognak kerülni. Az állami támogatás célja, hogy a vállalkozások szerkezetátalakítás révén váljanak nyereségessé. Egy ilyen intézkedés például megmenthetné a lengyel hajógyártó ipart. 2005 óta az Európai Bizottság azt kérdezi, hogy mire költötték a lengyel hajógyáraknak nyújtott állami támogatást. Jó lenne, ha a Bizottság azonos kritériumokat alkalmazna az Európai Unió más részein a hajógyárak által végzett hasonló tevékenységek vonatkozásában.

Ahelyett, hogy alapos megfontolás nélkül bezárja a hajógyárakat, Lengyelországnak felelősségre kell vonnia azokat, akik a vállalatok helytelen gazdálkodásáért felelősek, a vezetőségtől kezdve egészen a központi igazgatásig. Meg kell állapítani, hogy kik felelősek a hajógyárakkal kapcsolatos rossz döntésekért, és nem az adófizetőket kell büntetni, akiknek a hozzájárulásaiból finanszírozzák az állami támogatásokat. Most Önhez fordulok, biztos asszony, hogy arra kérem, hogy cselekedjen megfontoltan. Időre van szükségünk, hogy megfelelő és hatékony intézkedést tegyünk. Biztos vagyok benne, hogy ez nem elvesztegetett idő.

(Taps)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Elnök asszony, hazámban mindenki kedvező döntést vár a Bizottságtól. Tennünk kell annak biztosítása érdekében, hogy kedvező eredmény szülessen. Segítséget kell nyújtanunk a lengyel hajógyárak szerkezetátalakításához és korszerűsítéséhez, nem pedig a bezárásukkal fenyegetőzni. A gdyniai, gdański és szzczecini hajógyár bezárása az egész gazdasági ágazat összeomlásához fog vezetni. Százazrek fogják elveszíteni munkahelyüket és az emberek az utcára fognak vonulni. Valóban ezt akarjuk?

Több érv is szól a lengyel hajógyártó ipar megmentése mellett. Először is a szakértők egyetértenek abban, hogy gyorsan nő a hajók iránti globális kereslet. Másodszor, a hajógyáraknak már a következő néhány évre előre betelt a megrendelési könyve, ami garantálni fogja, hogy nyereségesek lesznek az említett időszakban. Harmadszor, a lengyel hajógyárak szakképzett munkaerővel és kiváló technológiával rendelkeznek, ami az ázsiai hajógyárakkal való verseny tekintetében a siker előfeltételének tekinthető. Negyedszer, a hajógyárak összeomlása, és azt követő tömeges elbocsátások szintén nagy terhet rónak Lengyelország szociális biztonsági rendszerére.

A biztos asszony rugalmatlanságának arra kellene késztetnie minket, hogy a helyzetet vizsgálva elgondolkodjunk egy kicsit, miközben szem előtt tartjuk, hogy egyes európai országok milyen hatalmas összegeket költenek a pénzügyi válság által veszélyeztetett bankok megmentésére. Tényleg ennyire különbözik a két eset? Vagy talán csak a Bizottság jó szándéka hiányzik?

Ismételten azt szeretném kérni, hogy a lengyel hajógyárak problémáját próbáljuk pozitívan rendezni.

(Taps)

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Elnök asszony, Nyugat-Pomeránia parlamenti képviselője vagyok. Gdańskhoz és Gdyniához hasonlóan Szczecin – mint a régió fővárosa – szintén egyik jelképének tartja a hajógyárát. Biztos asszony, hölgyeim és uraim, pillanatnyilag a pénzügyi válság által okozott fájdalmakat éljük át, a bankrendszer válságát, valamint a reformszerződés ratifikációjának válságát. A liberalizmus korszaka a végéhez közeledik, ezért a Bizottságnak rugalmasabbnak kell lennie az állami támogatások kérdésében, és nem csupán a bankok irányában. Úgy tűnik, hogy az állami támogatás tekintetében egy banki dolgozó sokkal többet ér, mint egy lengyel hajógyári munkás.

Indítványozom, hogy ismerjük el a lengyel hajógyáraknak nyújtott állami támogatás hasznosságát. Mivel állami támogatásról van szó, nem kell visszafizetni. Késedelem tapasztalható a hajógyártó ipar reformjával kapcsolatban. A Bizottság nem büntethet meg 100 000 lengyelt, ahogy azt Martin Schulz elnök úr is kifejezte, három kormány hanyagsága és szívtelensége miatt.

Hogyan is állnak jelenleg a dolgok? A hajógyárak iránt befektetők érdeklődnek, aki kedvező döntésre várnak. A hajógyárak rendelkeznek szerkezetátalakítási programmal. Ha ezeken változtatni kell, az a Bizottság feladata, valamint a lengyel kormányé. Tudjuk, milyen hajókat lehet gyártani, és hogy a hajókon kívül mi mást lehet gyártani. A munkavállalók és a szakszervezetek szokatlanul együttműködnek. Tehát hajtsuk végre a hajógyárak reformját csapások, csődök, elbocsátások nélkül, valamint anélkül, hogy felbontanánk a szerződést a beszállítókkal és a fogyasztókkal.

Hatékonyra és versenyképesre kell tennünk a hajógyárakat. Ez néhány hét alatt nem fog menni. Legalább egy évre van szükség, és ez az amit én is javaslok. Biztos asszony, Ön is teljesen tisztában van azzal, hogy időre van szükség, és nem tűnik helyénvalónak, hogy az Olympic Airways esetét állítja párhuzamba a hajógyárak helyzetével. Egy év nem sok, ha közel 100 000 család sorsa a tét.

(Taps)

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). - (PL) Elnök asszony, Lengyelországban egyre nő az elkeseredettség és a harag. A közvélemény számára érthetetlen, hogy az Európai Bizottság miért akarja csődbe kényszeríteni a lengyel hajógyártó ipart. Az emberek egyre gyakrabban teszik fel a következő kérdést: ki húzza a legnagyobb

hasznát ebből? Ennek az iparágaknak a lerombolása tényleg egy lépést jelent az európai fejlődésében? A világválság idején, amikor a pénzügyi szektor több száz milliárdos nagyságrendű támogatásokat kap, ésszerű vagy indokolt visszakövetelni mindössze néhány tízmillió támogatást, amelyben évekkal ezelőtt a hajógyárak részesültek? Most van itt annak az ideje, hogy a munkaadókat tömegesen tönkretessük és az alvállalkozókat megfosszuk a legfontosabb ügyfelektől? Valóban fel vagyunk készülve a közvetett hatásokra, amelyeknek a jelenlegi válságban végzetes következményei lehetnek?

Remélem, hogy a valóságban nincsen alapja annak a szóbeszédnek, hogy e téren a lobbicsoportoknak milyen komoly befolyása van a Bizottság keményvonalas tagjaira. A szolidaritás eszméje – amely a lengyel emberek szemében a hajógyárakban született meg – egészen egyszerűen azt jelenti, hogy törődnünk kell egymással, kivéve, ha a Bizottság – Orwell „Állatfarm”-jának néhány szereplőjéhez hasonlóan – úgy gondolja, hogy minden európai egyenlő, de egyesek egyenlőbbek a többinél.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). - (PL) Elnök asszony, arra kérem az Európai Bizottságot, hogy fogadja el a gdyniai és gdański egyesült hajógyárakra és a szzczecini hajógyárra vonatkozó szerkezetátalakítási terveket. A Bizottságnak nem csupán azért kell elfogadnia ezeket a terveket, mert a gdański hajógyár egy jelkép. A jelképek nagyon fontosak, különösen, ha olyan jelentőségűek, mint a gdański hajógyár, de még ez sem mentesítheti a jog és az általános szabályok tiszteletben tartása alól. A szerkezetátalakítási terveket más okok miatt kell elfogadni – azért, mert ésszerűek, és talán az egyetlen lehetséges megoldást jelentik. Ez azért van így, mert a hajógyártás modernizációja szükségességének kérdésével foglalkoznak, végrehajtásuk pedig a szabad verseny elveinek betartását jelenti, mert privatizációról lesz szó, következésképpen a hajógyárak függetlenül, piaci feltételek mellett lesznek képesek működni.

Örömlünk kell annak, hogy a jelenlegi lengyel kormány évek óta az első, amely valóban próbál segíteni a hajógyáraknak kijutni a nehéz helyzetből. Bielan úr nagyot téved, Gradów miniszter úrnak köszönhető, hogy most lehetőségünk van arra, hogy a problémákat tartósan rendezhessük.

Ma délelőtt Sarkozy elnök úr azt mondta a Tisztelt Háznak, hogy „egyesíteni szeretnénk Európát”. Az egység annak megértését is jelenti, hogy érdemes lehetőséget teremteni a lengyel hajógyárak megmentésére. A szerkezetátalakítási tervek elfogadása ilyen lehetőséget biztosítana. Sarkozy elnök úr valójában azt is mondta, hogy „Európának erős iparra van szüksége. Európának autókat és hajókat kell gyártania.” Ha az Európai Bizottság elutasítja a szerkezetátalakítási terveket, ez azt jelenti, hogy egy újabb európai országban áll le a hajógyártás.

A francia elnökség mai kérésének azzal a logikus következménnyel kellene járnia, hogy a lengyel hajógyárakra vonatkozó szerkezetátalakítási terveket el kell fogadni. Ezt követően van esély arra, hogy ezzel a témával kapcsolatban európai konszenzusra jussunk, a Parlamenttel, a Bizottsággal és a Tanáccsal közösen elősegítve a lengyel hajógyárak megmentését.

Andrzej Jan Szejna (PSE). (PL) – Biztos asszony, az Ön által kifejtett liberális nézetek egyetlen szavával sem tudok egyetérteni. Ön a lengyel hajógyárak eszközeinek szétदारabolását, feltételhez nem kötött felhívás keretében történő eladásukat, majd magánbefektetőknek való átadásukat javasolta. Kíváncsi lennék, vajon kinek az érdekeit szolgálja ez a javaslat? Semmiképpen nem a hajógyári munkásokét és a hajógyárakét, hanem a befektetőké.

Szeretném még azt is elmondani Önnek, hogy az Ön által előterjesztett javaslat megvalósítása a lengyel jog értelmében sajnos nem lehetséges, mivel ez egyszerűen fizetéseket jelent. Miért nem javasolta Ön vagy a Bizottság az európai bankok eszközeinek szétदारabolását és feltételhez nem kötött felhívás keretében történő eladásukat? Napjainkban a kormányok például Hollandia esetében 10, Franciaország esetében 10,5, Németország esetében pedig 400 milliárd erejéig garanciát kínálnak, mert Európa az a hely, ahol számítanak a társadalmi értékek és a szolidaritás.

Tudom, hogy egyes lengyel kormányok sok hibát követtek el. Sajnos ezeket most kell helyrehozni, és a lengyel kormánynak időre van szüksége – legalább egy évre – annak biztosításához, hogy a lengyel munkavállalókat ne sújtsák e hibák következményei. Több időt kérek Önöktől. Az Önök szociális érzékenységre és gazdasági józanságára építek. A lengyel hajógyárak európai hajógyárak.

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) — Elnök asszony, visszagondolok arra, hogy mintegy tizenöt évvel ezelőtt a szzczecini hajógyár képviselői arról tájékoztattak engem, hogy az EU és Németország hatalmas összegű támogatásokat nyújtanak a német hajógyártó iparnak a szzczecini hajógyárral való verseny miatt. Ezzel most azt mondom, hogy nem egy pillanat alatt alakult ez ki, hogy Brüsszel kettős mércét alkalmaz, hogy az EU-nak

vannak jobb és rosszabb hajógyárai, egyenlő és még egyenlőbb hajógyárai, vannak olyan hajógyárok, amelyek érdemesek a Bizottság jóindulatára, és vannak olyanok, amelyek csak rosszindulatú hibakeresést érdemelnek.

Először a négy legnagyobb tagállam, majd az euroövezet, és végül mind a 25 tagállam vezetői vidáman úgy határoztak, hogy több millió eurót költenek az emberek százazreit foglalkoztató bankok megmentésére, ugyanakkor mérlegelik, hogy az ezeket, sőt ha az alvállalkozókat is beszámítjuk tízezreket alkalmazó hajógyárok kapjanak-e támogatást. Nem a lengyel hajógyári munkásoknak kellene elbocsátások formájában hatalmas árat fizetniük az Európai Bizottság és a jelenlegi lengyel kormány közötti furcsa kötélhúzásban. Túl egyszerű, hogy a Bizottság hozzon meg egy olyan határozatot, amely eldönti, hogy a szeczeni és a gdyniai hajógyárok elsüllyednek vagy fennmaradnak. Ha a Bizottság ilyen vitatott döntést hoz, legalább hagyjon időt a vitára. Fogadják el egy szakértői csoport létrehozásának ötletét, és ne fordítsanak hátat a lengyel hajógyári munkásoknak és családjaiknak.

Urszula Gacek (PPE-DE). - (PL) Elnök asszony, megelégedéssel követtem a lengyel hajógyárokkal kapcsolatos vitát, és úgy gondolom, hogy a lengyel küldöttség tagjainak többsége megfelelt a feladatnak, és helytálló érveket hozott fel, ugyanakkor tartózkodott attól, hogy bárkit is hibáztasson.

Nem egyezhetünk bele a felszámolásba, amely végül is a hajógyárok eszközeinek szétदारabolásához fog vezetni. Ön a görög légitársaság példáját hozta fel, amelynek esetében a felszámolás lehetővé tette, hogy a társaság megszabaduljon az adósságoktól és tovább működhessen. Sajnos a lengyel jog értelmében a fizetéseképtelenség nem teszi lehetővé a vállalkozások számára, hogy ilyen gyógyymódot alkalmazzanak, és hogy szikárabban és egészségesebben kerüljön ki a nehéz helyzetből. Ez a gyógyymód elpusztítaná a lengyel hajógyárokakat. Ugyanakkor az adósságteher soha nem fogja lehetővé tenni a hajógyárok számára, hogy nyereségesen működjének. Egy lengyel újságban megjelent interjúban Ön azt mondta, hogy az adóssággal terhelt bankok megmentése egészen más téma, mint az adóssággal terhelt hajógyáraké. Lehet, hogy a hajógyáraknál helytelen gazdálkodás folyt, és lehet, hogy a nehéz szerkezetátalakítást többször is elodázták, egy dolog azonban biztos, mégpedig az, hogy nem bonyolódtak olyan teljesen felelőtlen és kétes ügyletekbe, mint a bankszektor. A lengyel hajógyárok által elkövetett hibákért a lengyel adófizetők fizettek, míg az európai bankok hibáiért mindannyian fizetünk és még egy ideig fogunk is.

Ez a vita bebizonyította, hogy egyetértés van abban, hogy a hajógyárok reformját úgy kell végrehajtani, hogy valódi esély legyen arra, hogy a jövőben nyereségesen működjének. Mindannyian tudjuk, hogy ha a Bizottság elfogadja érveinket, és Lengyelország elszalasztja ezt a lehetőséget, biztosan nem adódik helyette másik.

Marek Siwiec (PSE). - (PL) Elnök asszony, biztos asszony, nem lenne itt az ideje tudomásul venni, hogy valami új dolog megy végbe Európában és az egész világon? Nem lenne itt az ideje, hogy kissé változtassunk felfogásunkon és gondolkodásunkon? Nem lenne már itt az ideje, hogy beismerjük, hogy ebben a konfliktusban csupán egy oldal van, nem kettő? Egy, ahol mindannyian együtt vagyunk, és ahol valami jót szeretnénk tenni. Nem lenne már itt az ideje, hogy bebizonyítsuk a lengyel munkavállalóknak és embereknek, hogy az Európai Unió tényleg tud valami jót tenni ebben a konkrét helyzetben?

Arra bátorítom Önt, hogy álljon át a jó oldalra. Hogy legyen fogékonyabb és legyen nagyobb képzelőereje, és álljon ezen az új oldalon, mert a történelem menete éppen most változik, Önnek pedig lehetősége van arra, hogy a jó oldalon legyen.

(Taps)

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). - (PL) Elnök asszony, a bankok és a pénzügyi intézmények számára azonnal több száz milliárd eurót bocsátottak rendelkezésre a szabad piac és az Európai Unió védelme érdekében. A lengyel hajógyárok számára még jelképes összeget sem bocsátottak rendelkezésre, miközben éppen a pénzügyi intézmények spekulációja vezetett a világválság kirobbanásához, és a lengyel pénznem több mint 30%-os felértékelése vezetett a lengyel hajógyártó ipar összeomlásához.

Napjainkban az Unió a polgárok zsebéből nyújt támogatást azoknak, akik felelősek a válság kirobbanásáért, ugyanakkor az áldozatokra a felszámolás vár. A lengyel hajógyárakra kiszabott ítélet egyben ajándékot jelent a német hajógyárok számára, amelyek 1989 után német márkában több száz milliárd, vissza nem fizetendő támogatást kaptak. A több mint 100 000 munkahely megszűnése, főleg Lengyelországban, az az ár, amit a lengyeleknek kell megfizetniük, és nem az Európai Uniónak.

Azon embereknek és helyeknek, akik és amelyek elindították a Szolidaritás mozgalmat, előidézték a berlini fal leomlását és Európa szabaddá válását, valóban Brüsszel önkényes határozatainak áldozatául kell válniuk, azon határozatokénak, amelyeket a spekulánsok érdekében hoztak, akik földig akarják rombolni a

hajógyárakat? Olyan határozatokat várunk a Bizottságtól, amelyek elősegítik a hajógyártó ipar megmentését és fejlesztését.

Janusz Lewandowski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, biztos asszony, miután már oly sokan felszólaltak, főleg lengyelek, csak két észrevételt szeretnék tenni. Először is a PPE-DE képviselőcsoportban helyet foglaló lengyel küldöttség által Barroso elnök úrnak küldött levélre szeretnék utalni, hogy emlékeztessem őt. Hogy a vasfüggöny mögött a hajógyártást lengyel sajátosságnak tekintették. A viszonylag magas szintű technológia és a képzett munkaerő miatt. Ez valamiféle adottság, tehetség volt, amelyet mi hoztunk az egyesült Európába, és ez tapasztalható a kis- és középvállalkozásokban, amelyek most is jól teljesítenek, de ez a rejtett potenciál – beleértve a humán erőforrásokat – abban a három hajógyárban is megvan, amelyek a mai vita tárgyát képezik. Napjainkban a hajógyárakra vonatkozó tervek hitelességét az éppen aktuális és a potenciális magánbefektetők érdeke határozza meg, akik saját pénzüket az említett három hely jövőjére teszik fel.

Második megjegyzésem arra vonatkozik, hogy ezekben a bizonytalan időkben a versenypolitikának mennyire kell józannak lennie. A józanság nem érhet egyszerűen véget ott, hogy Európában biztosítjuk a versenytársak közötti tisztességes kapcsolatokat. A globális helyzettel is szembe kell néznie és azt figyelembe kell vennie. Szembe kell néznie olyan versenytársakkal is, akik néha más játékot játszanak – Európában mi focizunk, ők rögbiznek. Az, hogy az eredmények nem mindig jók, látható egy olyan példából, amely Lengyelország hátsó udvarán túlról származik. Valószínűleg hallottak már az Aker csoportról, a modern Európa leghatalmasabb hajógyártó csoportjáról, amely egyesítette a skandináv, francia, német, sőt brazil hajógyártást, feltételezem a távol-keleti versennyel szemben. De az Aker csoport már rég megszűnt. És „STX of Korea” lett belőle. Valami nem működött ott. Tehát annál fontosabb, hogy a mai zavaros időkben olyan döntések szülessenek, amelyek a veszély helyett stabilitást idéznek elő, és ez érvényes a lengyel hajógyárak esetére is.

(Taps)

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Elnök asszony, biztos asszony, Ön egy olyan tervet terjesztett elő, amely valóban a lengyel hajógyárak sikeres szerkezetátalakításának alapjává válhat. A lengyel kormány már gőzerővel dolgozik ezen a terven, de az idő kulcsfontosságú tényező. Azzal a kéréssel fordulunk Önhöz, hogy a Bizottság függessze fel a hajógyárakkal kapcsolatos határozatát. Több időt kérünk a lengyel hatóságok számára, hogy egy olyan programot készítsenek, amely sikeres lehet, és amely megment 100 000 lengyelországi munkahelyet. Azt is elő fogja segíteni, hogy Európa megőrizzen egy fontos iparágat, amely a nemzetközi szinten is képes felvenni a versenyt. Legalább két okom van arra, hogy több időt kérjek. Először is az Ön által előterjesztett terv lényeges jogszabályi változtatásokat tesz szükségessé Lengyelországban, és ez néhány hét alatt nem vihető végbe, több hónapra lesz szükség. Másodszor, a jelenlegi helyzet mindnyájunkra kihat. A pénzügyi válság egy általános európai válság veszélyével fenyeget. Biztos asszony, Európának éppen most hiányzik a legkevésbé, hogy az egész ipar összeomoljon.

(Taps)

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Elnök asszony, ebben a vitában három kérdést szeretnék felvetni. Először is, a lengyel hajógyáraknak nyújtott pénzügyi támogatás célzott támogatás. Következésképpen az Európai Bizottság nem követelheti a visszafizetést. Másodszor, a lengyel hajógyáraknak nyújtott támogatás egyben az európai hajógyártásnak nyújtott támogatás, mint ahogy annak idején a kelet-németországi hajógyártó iparnak biztosított támogatás is az volt. Az Európai Uniónak modern, jövedelmező hajógyártó iparra van szüksége, amelytől az európai hajózási társaságok hajókat fognak rendelni. Harmadszor, a lengyel hajógyáraknak eddig nyújtott állami támogatás mértéke és a jövőre vonatkozóan előre jelezhető támogatási összeg jelképes ahhoz a mintegy 2 milliárd euró összegű támogatáshoz képest, amelyet a hírek szerint az európai magánbankszektor rendelkezésére bocsátottak. Mi több, egyes tagállamok kormányai olyan hirtelen döntéseket hoznak ezzel kapcsolatban, hogy még idejük sincs értesíteni az Európai Bizottságot.

Az Európai Bizottság javaslatai, miszerint a lengyel hajógyárak számára az lenne a legjobb megoldás, ha külön termelő vállalkozások létrehozásával hajtánánk végre a szerkezetátalakításukat, elfogadhatatlanok, mivel ez valószínűleg a hajógyárak eszközállományának feldarabolását jelentené, így a hajógyárak nem tudnának hajókat építeni.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Biztos asszony, egyrészt értékelem, hogy megérti az említett hajógyárak történelmi és morális jelentőségét. Másrészt úgy gondolom, hogy Ön túl intelligens ahhoz, hogy ne értse meg, hogy a gazdasági érvek már nem állnak meg. Véleményem szerint az, amit a bankokért megteszünk, és amit nem teszünk meg a hajógyárakért, nem vizsgálat kérdése. Ezenkívül úgy gondolom, hogy ilyen nehéz helyzetben bátor döntéseket kell hoznunk. Talán most van itt ennek az ideje.

Harmadszor, ha nagyon sötét képet akarnánk festeni a csődről és az eszközök befektetőknek történő eladásáról valahol Lengyelországon kívül, mert ilyen nálunk nem fordul elő, úgy gondolom, az megegyezne azzal a helyzettel, ha a Siemens vagy az Airbus irányítása a koreaiak kezébe kerülne. A lényeg az, hogy ha például egy olyan hatalmas nemzeti iparág, mint a hajógyártás más kézben lenne, az előnyös lenne Lengyelország és Európa számára?

Bogdan Golik (PSE). – (PL) Elnök asszony, biztos asszony, mivel júliusban és szeptemberben, tehát kétszer feltettem egy kérdést, és nem kaptam írásbeli választ, most szóban is szeretném megkérdezni a következőt. Tehát a kérdésem az volt, hogy igaz-e az, hogy az Európai Bizottság és az Ulstein csoport (az egyik befektető) küldöttsége közötti június 20-i találkozón egy bizonyos Soukup úr, aki a Bizottságot képviselte – és most az Európai Bizottság feljegyzéseiből idézek –, amikor a szcczini Nowa hajógyár javasolt vételáráról kérdezték, azt közölte, hogy mivel sok a tartozás és a veszteség, nem lesz túl magas. Ezzel összefüggésben megkérdezte, hogy az Ulstein csoport miért nem gondolkodik azon, hogy a végső fizetésektől való elvonás után – amelyet az állami támogatás visszafizetésére vonatkozó határozat meghozatalát követően kezdenek el – vásárolja meg az eszközöket. Hangsúlyozta, hogy ha a csődvagyont veszik át, nem lesz lehetőség szerkezetátalakítási támogatás igénybevételére, viszont az új befektetésekre és új munkahelyek teremtésére vonatkozó regionális támogatás részeként lehet támogatást kapni. Tapasztalt üzletemberként az a véleményem, hogy ez egyenlő azzal, hogy a befektetőnek azt tanácsoljuk, hogy várjon ki és a vállalkozás érdekeinek ellenében cselekedjen. Így történt, biztos asszony?

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) A gdanski hajógyár, a szolidaritás bölcsője, a kommunizmus elleni harc főszereplője, az a hajógyár, amelyet hátrányos megkülönböztetés ért, és amely a kommunisták politikai döntései miatt került nehéz pénzügyi helyzetbe, ma az Európai Bizottság kedvező határozatára vár. Ez elmondható az egész hajógyártó iparról is. Nem csak a lengyel hajógyártás sorsa függ ettől a döntéstől, hanem az Európai Unió hajógyártó iparának világszintű helyzete is ettől függ. A problémát az okozza, hogy Korea és más országok iparával kell versenyeznünk, amely országok azonkívül, hogy állami támogatást nyújtanak, még a munkahelyi normákat is csökkentik és nem tartják tiszteletben a munkavállalók jogait. Így nem lesz itt tisztességes verseny, ha a hajógyárak kedvezőtlenebb bánásmódban részesülnek, mint a bankok, amelyek tisztességtelen eszközöket alkalmaznak a jelzáloghitel felvételének ösztönzésére.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Elnök asszony, biztos asszony, a lengyel hajógyártó ipar összeomlása sem Lengyelországnak, sem az Európai Uniónak nem hiányzik. Ezért közösen kell megoldást találnunk.

Először is, az Európai Bizottságnak vissza kell vonnia az állami támogatás visszafizetésére irányuló követeléseit, főleg mivel ennek nagyobb része mögött a kölcsönfelvevőknek biztosított állami garancia állt. Másodszor, olyan időszakban fizetésre kérni a hajógyárakat, amikor az Európai Unió kihátrál a piacgazdaságból és államosítja a bankokat, tisztességtelen, és az Európai Unió céljával ellentétes.

Harmadszor, az Európai Unió gazdaságának és a lengyel gazdaságnak fejlődnie kell. A fejlődés nem alapulhat pusztán az egyes iparágak felszámolásán vagy termelésének csökkentésén. Negyedszer, a hajógyárak – a Szolidaritási Mozgalom és az európai változások kiindulópontja – felszámolásának követelése védekezésként széles körben általános elégedetlenséget válthat ki, amire pillanatnyilag senkinek nincs szüksége. És végül ötödször, az Európai Unióban már közel százmillió ember él a szegénységi küszöb alatt. Miért növelnénk még tovább a szegénységet?

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Elnök asszony, kétségtelenül az európai intézményekbe vetett bizalom válságának vagyunk szemtanúi, Írországból, Hollandiából és Franciaországból. De Lengyelországban nem. Legalábbis nem olyan nagy mértékben. Lengyelország bízik az európai intézményekben. Sajnálatos módon, amennyiben ténylegesen megakadályozzák a hajógyárak működését és fokozatos reformját, Lengyelországban is bekövetkezhet az Európai Unió intézményeibe vetett bizalom válsága, mert mindenki számára nyilvánvaló, hogy kétféle mérce, kétféle norma létezik: más volt a mérce a volt Kelet-Németország és a bankok esetében. Beszélhetünk itt különböző arányokról, de ezt nem fogják megérteni azok, akik elvesztik munkahelyüket. Amikor az a megtiszteltetés ért, hogy a biztos asszonnyal együtt látogathattam el a lengyel hajógyártókhoz, az volt a benyomásom – talán helyesen –, hogy Ön megfelelő megoldást szeretne találni. Ezért arra kérem Önt, hogy valóban a lehető legjobb megoldást próbálja megtalálni, és adjon egy esélyt ezeknek a hajógyáraknak. Nagyon köszönöm.

Elnök. – Elnézést kérek Janowski úrtól, Wojciechowski úrtól és Pęk úrtól, de sajnos nem tudjuk folytatni a vitát. 30 évig aktívan részt vettem a szakszervezetek munkájában, és megértem az üggyel kapcsolatos tragikus és drámai helyzetet, de most meg kell adnom a szót Kroes biztos asszonynak.

Neelie Kroes, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, nagy hatást gyakorolt rám a tisztelt képviselőknek az ügyben tanúsított aktív részvétele, és fokozott figyelemmel hallgattam a ma este elhangzott észrevételeket.

Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy választ adjak Önöknek, és ha megengedik, egy kevés időt arra használok fel, hogy megpróbáljam ismertetni a jelenlegi valós helyzetet.

Buzek úr azzal kezdte, hogy ismertette a lengyelországi helyzetet, és nagyon helyesen jegyezte meg, hogy az üzleti tevékenységek fenntartása érdekében készen kell állnunk arra, hogy kedvező megoldást ajánljunk. Igenis kedvező megoldást ajánlunk. Amennyiben a befektetők érdeklődnek a hajógyártás iránt, ahogy azt néhányan állítják – és nem csak egy kormánytagtól, hanem különböző helyekről kaptunk ilyen információt –, árajánlatot tehetnek az eszközökre, és éppen ez az, amit kihangsúlyoztam. Kérem, vegyék tekintetbe, hogy – ami a Bizottságot illeti – a megoldás életképes gazdasági tevékenységhez vezethet Lengyelországban. Életképes gazdasági tevékenységről kell beszélnünk, mert nem akarok olyan munkavállalókat, akik olyan dologban vesznek részt, ami nem életképes.

Ez túl sokáig tartott. Ezeknek az embereknek joguk van ahhoz, hogy megtudják, mi folyik körülöttük, és mi lesz a jövőjük, és senki sem tartja valószínűnek, hogy csak annyit fogunk mondani: menjünk tovább, ki a fenét érdekel, hogy most mit tehetünk, továbbra is csináljuk azt, amit eddig. Tisztában vagyunk azzal, hogy ez a helyzet már tarthatatlan. Ennek ismeretében a Bizottság mindent megtett, hogy megfelelő megoldással álljon elő.

Ezért, ahogy azt korábban már elmondtam, a lengyel kormánynak először Gdańskra vonatkozóan kell elénk terjesztenie egy üzleti tervet, amelyben felvázol egy életképes jövőt. Minden szakember rendkívül jó munkát tud ott végezni és végez is, amivel kapcsolatban jó okunk van azt gondolni, hogy ez még fokozható – végül is sor került a privatizációra, a tulajdonosok beruházásokat hajtottak végre és lehetőség van ennek folytatására. De mindenképpen szükségünk van egy üzleti tervre, éppen ezt kérem Önöktől. Önök, akik annyira ismerik a lengyel helyzetet, nem tudnák egyszerűen azt mondani a lengyel kormánynak: „Gyerünk, fiúk és lányok, most kell teljesíteni. Mi, európai parlamenti képviselők már nem fogadhatjuk el, hogy nem tesztek semmit.” Azaz, nem adnak megoldást az Önöket foglalkoztató kérdésre.

Tételezzük fel, hogy a probléma Gdańskot érintő részét az általam említett módon közelítik meg, és akkor most rátérek a két másik hajógyárra. Nemrég ismertettem Önökkel, hogy Gdynia és Szczecin problémájára olyan megoldást kellene találni, amely a jövőbeni foglalkoztatás szempontjából életképes. Éppen erről beszélünk, és ezért említettem az Olympic Airways példáját. Természetesen ez a kettő teljesen különböző eset: az egyik a hajógyártást érinti, a másik a repülést. De miután ezt megállapítottuk, elmondom, hogy az Olympic Airways esetében alkalmazott megoldás mögött az az eredeti elképzelés húzódott meg, hogy először jön a felszámolás, majd az eszközök, a hatalmas összegek visszafizetésének terhe nélkül, aztán az új befektetőkkel új lehetőséget kap a vállalkozás egy életképes jövő kialakításához.

Schulz úr, nem azt mondjuk, hogy a hajógyárakat be kell zárni. Olyan megoldást keresünk számunkra, hogy elég erősek legyenek ahhoz, hogy kiállják a közelgő recessziót, és olyan tevékenységet, amely nagy valószínűséggel nyereséges azokon a helyeken, és mindkét hajógyárban megvan ez a lehetőség, miután az eszközök csomagban történő értékesítése megtörtént, figyelembe véve, hogy néhány lehetséges befektetőt csak az érdekel, hogy életképes jövőt biztosítson számukra.

Schroedter asszony, a lengyel hajógyárak számára hosszabb átmeneti időszak volt biztosított, mint a kelet-német hajógyárak számára, és ez az időszak a gazdasági fellendüléssel esett egybe. Chruszcz úr és Czarnecki úr, ha a lengyel hajógyárak helyzetét a német hajógyárakéhoz hasonlítják – és jogosan állíthatjuk, hogy vannak hasonlóságok –, akkor két általános észrevételem lenne.

Először is, el kell ismernünk, hogy más országok hajógyártó iparának tevékenységét – vegyük például Dániát és az Egyesült Királyságot, ahol az állam nem volt olyan nagylelkű – jelentősen csökkentették, sőt bezárták a hajógyárakat. Van némi alapom ahhoz, hogy ismerjem ezt a helyzetet: hazámban elég sok hajógyárat be kellett zárni. Tehát ha egyenlő bánásmódról beszélünk, figyelembe kell vennünk, hogy az Európai Unió más tagállamaiban múltja van annak, hogy az életképtelen hajógyárakat bezárták.

Néhány képviselő a lengyel helyzetet a németországi helyzettel hasonlította össze. A három lengyel hajógyár – a gdyniai, a gdański és a szcczecini hajógyár – együttesen hasonló nagyságú, mint a szerkezetátalakítás előtti német hajógyárak, és a lengyel hajógyáraknak a 2002–2008 közötti időszakban nyújtott támogatás összege is hasonló ahhoz, amit Németország támogatásként nyújtott a hajógyárainak – körülbelül 3 milliárd EUR. Tehát van alapja az összehasonlításnak.

A verseny torzulásának és a stabil munkahelyek biztosításának szempontjából azonban a lengyelországi szerkezetátalakítási folyamat időtartama súlyosbító tényező. Míg Németországban a hajógyárak privatizációjára 1993-ban került sor, szerkezetátalakításukat pedig 1995–1996-ban fejezték be, a lengyel hajógyárak nagyon hosszú ideig – még jóval a lengyel csatlakozást megelőző időszaktól kezdve – támogatás mellett működtek, és azóta többször is kiegészítésre szorultak.

Korábban már említettem, hogy most, 2008-ban, amikor több mint négy év telt el Lengyelország uniós csatlakozása óta, valamint nyolc telt el azóta, hogy az 1994. évi csatlakozási megállapodás alapján 2000-ben Lengyelországban bevezették az első, állami támogatásra vonatkozó szabályokat. Ezenkívül a hajógyártó iparban az elmúlt öt évben példátlan fellendülés következett be. Ezt is figyelembe kell venni: a lengyel hajógyárak még a fellendülés időszakában sem lettek életképesek, tehát ez egy olyan dolog, amit tekintetbe kell vennünk. A dolgok még ebben az időszakban sem mentek rendben más hajógyárakhoz képest.

Tehát ha tekintetbe vesszük, hogy a fellendülés időszaka – amikor áramlottak a megrendelések és állandóan növekedtek az árak – kedvező feltételeket teremtett egy átfogó szerkezetátalakítás végrehajtásához Lengyelországban, akkor azt mondhatjuk, hogy Lengyelország nem használta ki a lehetőséget. Az ágazati szakemberek a következő két–három évre már világszerte hanyatlást és túltermelést jeleznek előre.

Egyszóval a Németországgal való összehasonlításnak lehet értelme. Igen, hasonló; igen, szinte teljesen hasonló a helyzet. Ez azt bizonyítja, hogy a lengyel hajógyárak és a német hajógyárak teljesen egyforma elbánásban részesültek. Az állami támogatások értékelésekor ugyanazok a kritériumok vonatkoztak rájuk, amelyek közül az életképesség volt a legjelentősebb.

Végül olyan esetekkel is párhuzamot lehet vonni, amikor a Bizottság nem engedélyezte az állami támogatást, sőt más tagállamokban elrendelte a jogtalanul kifizetett állami támogatások visszafizetését. A hajógyártó ágazatban emlékszem olyan kedvezőtlen határozatokra, amelyek elrendelték a támogatás visszafizetését – ahogy egyesek emlékeznek rá – a spanyol IZAR állami hajógyár, a görög hajógyárak vonatkozásában és néhány más esetben.

Ha Bielan úr azt mondja – ahogy azt én is közöltem az észrevételeimben –, hogy éveket pazaroltunk el, ez azért volt, mert figyelembe vettük a hajógyárak gazdasági, társadalmi és szimbolikus jelentőségét. Igen, ezt tettük. Ezt merem állítani, de a legtöbb, amit a hajógyárak hőseiért tehetünk, hogy életképes jövőt biztosítunk számukra, és én éppen ezt kérem Önöktől: csak reális megközelítést kérek, olyat, amelyet ezek a hősök megérdemelnek.

Elhangzott egy kérdés az európai hajógyártással kapcsolatban. A Bizottság az európai hajógyártó iparral együttműködve aktívan részt vesz egy – „Leadership 2015” – integrált stratégia végrehajtásában, amely arra irányul, hogy az Európai Unió összes tagállamában növekedjen a hajógyártó ipar versenyképessége. Ezzel összefüggésben folyamatosan dolgozunk annak érdekében, hogy segítséget nyújtsunk a lengyel iparnak és más országok iparának az ágazat előtt álló kihívások kezeléséhez például azáltal, hogy elősegítjük az innovációt és a szellemi tulajdonjogok hatékonyabb védelmét. A folytonos támogatás nem megfelelő válasz a versenyképességgel kapcsolatos kihívásokra.

A Bizottság, Önökhöz hasonlóan, abban érdekelt, hogy egy életképes ipar jöjjön létre, amely állami beavatkozás és állami támogatás nélkül képes működni, és a saját erejéből képes felvenni a versenyt. Sok európai hajógyár esetében így van ez, különösen a technológiai szempontból fejlett hajók ágazatában.

Tomczak úr és több képviselő a hajógyárak esetét a pénzügyi ágazat mai helyzetével és a bankok helyzetével hasonlította össze, valamint feltette azt a kérdést, hogy kiért is van a gazdaság? Azt a helyzetet, hogy az EU-nak egyre kisebb a részesedése a világ hajógyártásából, nem tudjuk megfordítani azzal, hogy a hajógyárak továbbra is életképtelen tevékenységet folytatnak, és Chruszcz úr és Tomczak úr a pénzügyi válsággal az általános problémát érintette. Első beszámolómban megpróbáltam ezt kifejezni. Egy kicsit többet szeretnék beszélni a néhány által feltett kérdésekről.

Elhangzott egy kérdés azzal a lehetőséggel kapcsolatban, hogy – tekintettel a Bizottság által a pénzügyi intézmények számára mostanában jóváhagyott állami támogatásokra – kevésbé szigorú szabályokat alkalmazzunk az állami támogatások esetében. Ez egy érdekes kérdés, és nem csak a mai ülést érinti. Az is tény azonban, hogy meg kell vizsgálnunk, hogy miért tűnik úgy, hogy a Bizottság szigorúbb a hajógyárak esetében, miközben a hatalmas támogatási összegeket engedélyez az európai bankok számára.

A lengyel hajógyárak helyzete – ha mondhatom ezt – teljesen más, mint a bankszektore. Ennek két oka van, amelyeket kifejték Önöknek. Először is: egy jelentős európai bank csődje számos más pénzügyi intézmény összeomlását idézheti elő, és egy vagy több tagállamban szisztematikus negatív hatásokat válthat ki az egész

gazdaságra nézve. Tehát pillanatnyilag a bankok számára nyújtandó, rövid távú sürgősségi támogatási intézkedéseken gondolkodunk, szemben a lengyel hajógyáraknak több éven keresztül biztosítandó szerkezetátalakítási támogatással. Mellesleg, ha a bankok hosszú távú állami támogatást kérnének, rájuk is hasonló követelmények vonatkoznának, mint a lengyel hajógyárakra. Hiteles szerkezetátalakítási tervet kell benyújtaniuk. Kedvezményezettjeik számára hosszú távú növekedést kell biztosítaniuk. Tehát valójában az a helyzet, hogy a pillanatnyilag a bankszektorban szintén szerkezetátalakítási és jövőre vonatkozó, életképes üzleti tervekkel kapcsolatos felfogást alkalmazzuk a bankok felé.

Nem értem, hogy Önök közül egyeseket miért aggaszt annyira a hajógyári eszközállomány vásárlójának állampolgársága. Ha a vásárlók igazi vállalkozók, és ha ők érdeklődnek az eszközök iránt, versenyezzenek érte. Tartozunk azzal a hajógyári munkásoknak, hogy állampolgárságra való tekintet és protekcionizmus nélkül keressünk megoldást. Én nem szeretnék ilyen választ adni a munkavállalóknak, akiket érdekel a saját munkájuk, amely életképes.

Örülök annak, hogy néhány képviselő felismeri, hogy a hajógyárak rugalmasak, és hogy ebből nem csinálunk lelkiismereti kérdést. Ha kizárólag a hajógyártás az egyetlen lehetőség, úgy gondolom, hogy nem kezeljük szakszerűen ezeket az eseteket. A hajógyárakban dolgozók szakértelmét felhasználva bármilyen termék fenntartható termelésének esélyt kell adni. Ha a kereslet nő, a munkavállalók és a hajógyárak pedig hozzáértők, és ez gondolom, így van – amint azt Önök is említették –, esélyt adhatunk, hogy megszabaduljanak a korábbi állami támogatások terhéől.

Igyekezni kell befejezni mondanivalómat, mert az Önök jelzéseiből is ezt a következtetést vonom le. Az egyik legfontosabb kérdés, amely többször elhangzott: nem kaphatnánk több időt? Így kell kezelni ezt a rendkívül nehéz kérdést? Úgy gondolom, hogy az érintett munkavállalóknak joguk van arra kérni bennünket, hogy a jövőre vonatkozóan életképes megoldással álljunk elő. Azzal, amit a Bizottság előterjeszt, és amire a lengyel kormányt kérjük – és amivel kapcsolatban nagy szükségünk van az Önök közbenjárására a lengyel kormánynál –, azzal ők tisztában vannak. Csak nyújtsák már be a Gdańskra vonatkozó üzleti tervet. Nagyon kérem, tegyék már ezt meg. És csak legyenek tudatában annak, hogy Gdynia és Szczećin számára is van lehetőség.

Van jövő, de akkor úgy kell eljárnunk, hogy az eszközöket tegyék szabaddá a korábbi évek állami támogatásainak visszafizetési terhéől, és hogy – a felosztott eszközökkel – új jövő legyen biztosított a hajógyárakban, valamint a térségekben és régiókban végzendő tevékenységek vonatkozásában.

Alapvető fontosságú, hogy az eszközök ne legyenek adóssággal megterhelve, mert ellenkező esetben kisebb az érdeklődés a befektetők részéről. Valóban így kell a megoldásról gondolkodnunk. Ha a felszámolást végre kell hajtani, azt meg lehet oldani párhuzamosan, és akkor nem vesz igénybe annyi időt.

Ha szembe kell néznem a hajógyári munkásokkal, azt mondanám inkább, kérem, hogy fogadják el a Bizottság által ajánlott megoldást. Ha elfogadják, gyorsan végre lehet hajtani, és ne mondják nekem azt, hogy a Lengyelországban ilyen meg olyan a jog, és hogy nem tudják megváltoztatni. Nem vagyok teljesen biztos abban, hogy ez a megoldás összeegyeztethető a joggal, de ha így is van, a kormány tud intézkedni. Még a múlt században egy másik állásponttal kapcsolatban szerzett tapasztalataim alapján tudom – és akkor is tudtam –, hogy ha megoldást szeretnénk, mindig van kiút. Szívből kérem Önöket az összes munkavállaló érdekében: kérem, járjanak közben a lengyel kormánynál.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN), írásban. – (PL) Elnök asszony, ahogy a Bizottságnak a lengyel hajógyárakkal kapcsolatban jelenleg folytatott tevékenységét figyelem, újlag megerősödött az a meggyőződés, hogy Lengyelországnak a néhány évvel ezelőtti biztosított feltételek mellett nem kellett volna csatlakoznia az EU-hoz. Több millió honfitársam osztotta ezt a nézetet, de a többséget megtévesztették azzal, hogy az EU segíteni fog Lengyelországnak abban, hogy elérje a „rég” EU-tagállamok fejlettségi szintjét. Ez nem csupán a hajógyárakra érvényes, hanem sok egyéb területre, például a mezőgazdaságra. Én támogatom azt, hogy Lengyelország az Európai Közösség része legyen, de ellenzem és tiltakozom az ellen, hogy gazdasági szempontból Lengyelországot úgy kezeljék, mint egy meghódított területet. Megfigyelhető, hogy a volt kommunista Kelet-Németországra vagy a bankszektorra más követelmények vonatkoznak. Ezekben az esetekben igénybe lehet venni állami támogatást.

Napjainkban, amikor a Lisszaboni Szerződés sorsa a levegőben lóg, meg vagyok győződve arról, hogy a szerződés következtében Lengyelország gazdasági szempontból teljesen a brüsszeli bürokráciának lesz alárendelve. Ezért a közelgő európai parlamenti választásokon az európaiaknak azon politikusokat kell támogatniuk, akik „nem”-et mondanak erre a szerződésre.

17. Tiszta közúti szállítójárművek támogatása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Dan Jørgensen által a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében előterjesztett, a tiszta és energiatakarékos közúti járművek használatának előmozdításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló átdolgozott javaslatról (COM(2007)0817) szóló jelentés (A6-0291/2008) megvitatása.

Dan Jørgensen, előadó. – (DA) Elnök asszony, nap mint nap betegednek meg európai polgárok a levegőszennyezéstől. Nap mint nap veszítik életüket európaiak az európai közlekedésből származó levegőszennyezés miatt. Tudjuk azt is, hogy drasztikus éghajlatváltozással kell szembenéznünk, ami nem kis mértékben annak tulajdonítható, hogy a közlekedési ágazat túl sok üzemanyagot használ. Ezen két oknál fogva rendkívül fontos az a jogszabály, amelyet ma délután itt a Házban vitára bocsátunk. Ugyancsak ezen két oknál fogva rendkívül fontos az a megegyezés, amelyre a Parlamentnek és a Miniszterek Tanácsának sikerült jutnia, és amelyet reményeink szerint holnap elfogadunk.

Amit elfogadni készülünk, az az európai hatóságok kötelezettsége arra, hogy lényegesen nagyobb szerepet vállaljanak a levegőszennyezés elleni küzdelemben. Amit elfogadunk, az a hatóságok kötelezettsége arra, hogy a járművek beszerzésekor, legyen szó hulladékgyűjtő tehergépjárműről, buszról vagy a közfeladatok végzésére alkalmazott egyéb járművekről, ne csak a fontokban és pennykben vagy eurókban és centekben kifejezett árat vegyék figyelembe. Figyelembe kell venni az egészséggel, a környezettel és az éghajlattal kapcsolatos költségeit annak, hogy a járművek különböző részecskéket bocsátanak ki és a fosszilis üzemanyag elégetésével növelik a levegő szennyezettségét és ezáltal a globális felmelegedést.

Nem arra kötelezzük a helyi hatóságokat, hogy a leginkább környezetbarát megoldást válasszák, hanem arra kényszerítjük őket, hogy számításaik során vegyék figyelembe az egészséggel és a környezettel kapcsolatos következményeket. A meghozott döntések nyitottságát és átláthatóságát is megteremtjük. Biztos vagyok tehát abban is, hogy jóval több hatóság fogja Európában a megfelelő – azaz környezetbarát –, mintsem a rövid távú, habár olcsóbb, pusztán fontban és pennyben elvégzett számításokon alapuló megoldást választani. Az egész javaslatnak tulajdonképpen ez a célja.

Mi több, a javaslat minden bizonnyal, remélem, közvetlen környezeti hatással is jár, hiszen valójában a közfutár adja a különféle járművek beszerzésének jelentős részét: például, a buszok esetében Európában a hatóságok állnak a buszvásárlások megközelítőleg egyharmada mögött. A közvetlen környezeti hatáson túl a javaslatnak másodlagos hatása is lesz, hiszen keresletet kívánunk teremteni a speciális környezetbarát járművek iránt – olyan keresletet, amely motiválhatja a piacot és nyereségessé teheti az iparág számára az új, jobb és fokozottabban környezetbarát járművek fejlesztését mielőtt még jogszabályok köteleznék erre.

Fontosnak tartom kiemelni, hogy ez nem egy kifejezetten bürokratikus szabályozás. Nem arról van szó, hogy egy sor terhes szabályt kényszerítünk a helyi hatóságokra. Arról sincs szó, hogy jelentősen tovább növelnénk a bürokráciát. Ellenkezőleg, egy olyan szabályozást hoztunk létre, amely nagyon könnyen végrehajtható és bevezethető; egy olyan szabályozást, amely szükség esetére mentességeket is tartalmaz, és mindenekelőtt biztosítja, hogy azok az országok, amelyek már rendelkeznek egy az egészségre és a környezetre gyakorolt hatásokkal számoló hatékony rendszerrel, megtarthassák ezt a rendszert.

Mint arra már rámutattunk, sikerült megállapodásra, megegyezésre jutnunk. Úgy vélem fontos, hogy e folyamat során jelét adtuk annak, hogy itt a Parlamentben, ahol ezzel a jelentős jogszabállyal foglalkozunk, mi egymás mellett állunk. Szeretném megköszönni minden árnyékelőadó és a Bizottság építő együttműködését. Szeretném továbbá megköszönni a francia elnökségnek, hogy szintén külön erőfeszítéseket tett, amelyek lehetővé tették, hogy ez a megegyezés létrejöjjön. Büszke vagyok arra, hogy holnap megszavazhatunk egy olyan jogszabályt, amely csökkenteni fogja a szennyezettséget Európában, és amelynek segítségével a helyi hatóságok veszik át az irányítást a globális felmelegedés elleni küzdelemben és a levegőszennyezés elleni küzdelemben, amely évente számtalan európaikat tesz beteggé.

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR*alelnök*

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mint azt tudják, a javaslat célja, hogy növelje a kismértékű szennyezést okozó energiatakarékos járművek jelenlétét az európai piacon azzal a szándékkal, hogy mind az energiafogyasztás, mind a szén-dioxid és más szennyezőanyagok kibocsátása csökkenjen. Ezek az intézkedések a nagyobb városokban és a nagyvárosokban élő polgárok javát szolgálják, akik ma Európa népességének a többségét alkotják.

Mindenekelőtt szeretném megköszönni az előadónak, Jørgensen úrnak és az árnyékelőadóinak elkötelezettségüket és konstruktív hozzájárulásukat, továbbá azt a szoros együttműködést, amely a nyáron folytatott intézményközi egyeztetések során zajlott. Ez az együttműködési folyamat lehetővé tette számunkra, hogy egy olyan megegyezésen alapuló szöveget alkossunk, amely az első olvasat után széles körű támogatást kapott.

Az irányelvre irányuló javaslat rendelkezései előírják, hogy a hatóságoknak és az állami vállalatoknak, illetve a tömegközlekedési szolgáltatást nyújtó vállalatoknak az energiafogyasztást és a szén-dioxid, valamint az egyéb szennyezőanyagok kibocsátását fel kell venniük a pályázat útján beszerzett járművek kiválasztási szempontjai közé. A beszerzési döntést a jövőben tehát nem kizárólag csak a jármű árára alapozzák, hanem a jármű egész életciklusára megállapított környezetvédelmi költségekre is. Ugyanakkor a javaslat lehetőséget ad a helyi hatóságoknak arra, hogy a rendelkezések végrehajtásának részleteiről maguk határozzanak, és így teljes mértékben megfelel a szubszidiaritás elvének. A jogalkotási szöveg, amelyet jóváhagyunk, nem kíván új adminisztratív eljárásokat. A javaslat tehát tökéletesen összhangban áll a közbeszerzésre és a közszolgáltatásokra vonatkozó meglévő rendeletekkel, valamint az azokban foglalt valamennyi rendelkezés, mint például a mentességre megállapított küszöbértékek, hatályban maradnak.

A javaslat emellett jelentős előrelépést jelent a közösségi energia-, éghajlat- és környezetpolitikában. Az irányelv a pályázat útján megvalósuló közbeszerzéseknél általános paramétereket állapít meg az energiafogyasztásra, a szén-dioxid-kibocsátásra és az egyéb szennyezőanyagok kibocsátására vonatkozóan. A közszféra Európában ezáltal példaként szolgál, és a fenntartható közlekedési rendszerek jövőbeni létrehozása érdekében támogatja a fejlettebb innovatív technológiákat. Véleményem szerint ez egy igen világos üzenet, amelyet a helyi állami vállalatok vagy magával a szennyezéscsökkentés fontos ágazatával kapcsolatos helyi szolgáltatásokat nyújtó vállalatok közvetíthetnek.

A javaslat ezenkívül bevezeti a fenntartható gazdaság kritériumát a járművásárlásra irányuló közbeszerzések esetében anélkül, hogy magasabb költségeket eredményezne. Ehelyett a járművek által az üzemidejük alatt kifejtett hatásra vonatkozóan a költségek keletkezését megelőzően, átlátható formában előrejelzés készül. Ezért a tömegközlekedési eszközök beszerzéséről racionális döntés hozható, így a magasabb költségek kiküszöbölhetők mind az üzemeltetők, mind maguk a tömegközlekedési társaságok részéről.

Az irányelv hatásai – és máris befejezem, elnök úr – előreláthatóan jócskán túlmutatnak alkalmazásának közvetlen hatókörén. A közbeszerzési eljárások kulcsfontosságú, nagy nyilvánosságot kapó piacot alkotnak és befolyásolni képesek a vállalatok és az egyes emberek döntéseit. Várhatóan, az irányelvnek köszönhetően, hosszú távon a tiszta és energiatakarékos járművek nagyobb számban érkeznek majd a piacra és a méretgazdaságosság révén költségeik csökkenni fognak. Ennek eredményeként nő az energiatakarékosság, valamint az Európában forgalomban lévő valamennyi jármű széndioxid- és szennyezőanyag-kibocsátása csökken.

Most szeretném hallani a vitában részt vevő európai parlamenti képviselők hozzászólásait, hogy a vita végén elmondhassam számukra a szükséges pontosításokat. Remélem, hogy e vita során kedvező eredményre jutunk és elfogadhatjuk az irányelvre irányuló átdolgozott javaslatot.

Andreas Schwab, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, hadd kezdjem azzal, hogy elmondom, ebből a jelentéstervezetből világosan kitűnik, hogy a környezetvédelem és az éghajlatváltozás valóban számít az egész Európai Parlament és minden bizottsága, de a Bizottság és a Tanács számára is.

Ezért úgy gondolom, hogy feltétlenül felsorakozhatunk Jørgensen úr mögé, amikor azt mondja, hogy Európában mindenkinek oda kell figyelnie a szennyezőanyag-kibocsátás csökkentésére, és hogy a környezet- és éghajlatvédelmi tényezőknek jelentős szerepet kell tulajdonítani a járműbeszerzésben. A környezetvédelemnek és az éghajlatváltozásnak azonban az emberek, maguk az Európai Unió polgárai ügyének, autonóm ügynek is kell lennie, más szóval azok ügyének, akik az Európai Unióban személygépkocsit

vagy buszt vásárolnak. Ezért továbbra is azon tűnődöm, hogy vajon az itt javasolt rendelkezések végső soron tényleg növelik-e a polgárok tudatosságát ebben a kérdésben, avagy valójában gyengítik azt, és hogy ez az irányelv elősegíti-e egyáltalán az általunk elérni kívánt célkitűzéseket, vagy valójában csak még több frusztrációt okoz a feltételezett brüsszeli bürokráciában.

Ahogy én látom, számtalan példa létezik több európai országban, amelyek azt mutatják, hogy már napjainkban, az irányelv nélkül is vásárolnak hidrogénmeghajtású és alacsony szén-dioxid-kibocsátású járműveket, más szóval, már létezik környezettudatosság. Erősen kétlem, hogy egy irányelv ezt ténylegesen felerősítene, mivel véleményem szerint az irányelv vajmi keveset ér el ebben a tekintetben, és nem igaz az, amit Ön, Jørgensen úr állít, hogy a környezeti hatások kivételesen jelentősek lesznek.

Célul a beszerzők tudatosságának növelését kéne kitűznünk, és nem szükségszerűen a személygépkocsi-piac 1%-ának és a tehergépkocsi-piac 6%-ának az irányelvvel való befolyásolását. Úgy gondolom, hogy a hatás viszonylag csekély lesz: a pályázati feltételek viszonylag kiterjedtek lesznek, és végül túlnyomórészt a nemzeti végrehajtás határozza majd meg a döntést. Ez azt jelenti, hogy igencsak valószínű, legalábbis a Tanács jogi szolgálatai szerint, hogy a környezeti hatások csak 1%-ot nyomnak majd a latban, és így a környezetre gyakorolt hatás viszonylag csekély lesz.

Az irányelv ugyanakkor kárt sem okoz, mivel az érintettek végső soron többé-kevésbé ugyanúgy folytathatják eddigi gyakorlatukat. Ez a Tanács és a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság árnyékelőadója, Hoppenstedt úrnak az érdeme. A Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleménye, amelynek én voltam az előadója, szintén e gondolatmenet mellett foglalt állást, és a háromoldalú egyeztetések során jelentős javításokat hajthattunk végre az irányelven.

Ezért azt gondolom, hogy természetesen vannak olyan pozitív pontok, amelyeket érdemes kiemelni, mivel az irányelv néhány bürokratikus élet sikerült tompítanunk. Az irányelv mostani formájában megadja a tagállamoknak a lehetőséget arra, hogy megállapítsák a pályáztatás technikai követelményeit, ami jelentős rugalmasságot biztosít. Azt is kimondja, hogy a speciális járművek általában nem tartoznak a hatálya alá.

Mindezek ellenére még mindig fennáll a kockázata a nulla súlyozásnak, és ezért azt mondanám, hogy az irányelv a jó cél felé, de rossz úton halad. A háromoldalú egyeztetéseken született megegyezés eredményeként létrejött módosítások azt jelentik – feltételezve, hogy az irányelvet nemzeti szinten úgy hajtják végre, hogy az az ajánlatkérők javát szolgálják –, hogy az irányelv több tagállamban minden valószínűség szerint szinte semmilyen hatással nem jár.

Az uniós intézmények érintettjeinek fel kell tenniük maguknak a kérdést, hogy ez az irányelv valójában, jelenlegi állapotában, még mindig – a háromoldalú egyeztetéseken elért, bevallottan nehézkes megegyezést követően – eléri-e azt a célt, amelyet eredetileg elérni hivatott. Rendelkezéseinek minősége szinte kizárólag azoknak a tagállamok általi átültetésén múlik, amely esetben nincs valójában szükség közösségi szintű szabályozásra.

Szeretnék ismét rámutatni arra, hogy sajnálatos módon ez az irányelv végső soron a személygépkocsik eladásának csak 1%-át, míg a haszongépjármű-eladás pusztán 6%-át érinti, így sajnos nem jár túl nagy előnnyel a környezet számára.

Silvia-Adriana Țicău, a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság véleményének előadója. – (RO) Az irányelv a tiszta és energiatakarékos közúti járművek beszerzésére vonatkozóan vizsgált kritériumok között környezetvédelmi követelményeket vezet be. A tagállamok tájékoztatni fogják a tömegközlekedési szolgáltatást nyújtó ajánlatkérő hatóságokat és szerveket a környezetbarát járművek beszerzésével kapcsolatos rendelkezésekről.

A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság azt javasolja a tagállamoknak és a Bizottságnak, hogy a nemzeti stratégiai referenciakeretek és a nemzeti operatív programok féldős felülvizsgálata során vegyék figyelembe a városi mobilitás pénzügyi támogatásra való jogosultságát, valamint a tiszta és energiatakarékos közúti járművek használatának előmozdítását. A városi közlekedéssel kapcsolatos kezdeményezéseket, valamint a Civitas programot és az „Intelligens energia – Európa” programot szintén folytatni kell.

A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság azt javasolta, hogy azon hatóságok, amelyek teljes adott éves közbeszerzéseinek túlnyomó részét tiszta és energiatakarékos járművek teszik ki, használhatják a „tisztá és energiatakarékos városi közúti közlekedés” címkét. Szeretnék gratulálni az előadónak, és biztos vagyok abban, hogy ez a dokumentum meg fogja változtatni a helyi hatóságok környezettel kapcsolatos magatartását.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, az előttünk lévő, az energiatakarékos járművek használatának előmozdításáról szóló bizottsági javaslat annak az eredeti javaslatnak az átdolgozott változata, amelyet két évvel ezelőtt elutasítottunk. Az új bizottsági javaslat lényeges előrelépést jelent. Meg kell azonban mondanunk, hogy ez a szöveg is számos olyan pontot tartalmaz, amely kifogásolható, ezek közé tartozik a hatásvizsgálat hiánya, az érintett járművek viszonylag csekély piaci részesedése – ez a kérdés már szóba került – és nem kevésbé a környezetvédelmi szempontoknak a pályázati eljárásba való kötelező beépítése az Európai Bíróság joggyakorlatát megsértve.

E hiányosságokat még fokozta az illetékes bizottságon belüli egyetértés, amely szigorú és bürokratikus szabályozást hozna létre. Ez a végeredmény elfogadhatatlan lett volna számomra. A kompromisszum elősegítése keretében – és ez legalább egy megjegyzésre méltó pozitív dolog – a Tanács és a Bizottság bevonásával sor került a tartalom teljes megváltoztatására, így most egy olyan szöveg vár a plenáris ülésen való elfogadásra, amely támogatható.

A középpontban a helyi hatóságoknak biztosítandó rugalmasság áll. A tagállamok iránymutatásokat dolgozhatnak ki maguk számára, amelyek a bizottsági javaslatban foglalt egységes módszertan helyébe lépnek. Csak egyedül Németországban számos olyan előírásról tudok, amelyek a környezetbarát járművek beszerzését szabályozzák. Ezeket az előírásokat már most is eredményesen alkalmazzák, és a települési szövetségeink által elmondottak alapján ennek a jövőben is így kell maradnia. Ennélfogva ilyen esetekben új kötelezettségek nem várhatók el.

Másrészt azon tagállamok számára, amelyek nem rendelkeznek vonatkozó szabályozással, a szöveg iránymutatásként szolgál a környezetbarát beszerzés vonatkozásában. Amennyiben azonban a tagállamok a Bizottság által kidolgozott modellt választják, most már egyszerűsített eljárásokkal számolhatnak. A legfeljebb 249 000 EUR összegű beszerzések esetében nem kell hivatalos pályázati eljárást indítani. A minimális értékhatárok elve érvényes. Amint az elhangzott, a speciális járművek esetében sem kell hivatalos eljárást indítani.

A kompromisszum eredményeként létrejött szöveget a Tanács és a Bizottság is támogatja, továbbá a települési szövetségek és az autóipar is elfogadták. Gyakorlatilag nem maradtak ellentétes érdekek, még ha ezt az egész jogalkotási szöveg rovására lehetett is elérni. Összességében javaslom a kompromisszumos megegyezést.

Inés Ayala Sender, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak azért, hogy kitarzott egy olyan téma mellett, amelyet a Parlament kezdetben elutasított. Az Európai Bizottságnak is szeretnék köszönetet mondani, mert szintén kitarzott a téma mellett, egy átdolgozott szöveget terjesztett elő, amely alapvető fontosságú, mivel egy már rendelkezésre álló eszközt használ fel: azaz a helyi hatóságok képesek támogatni az irányadó közbeszerzést, különösen egy olyan területen, mint a tiszta közúti járművek, amelyek alkalmazása most már létfontosságú.

Annak is örülök, hogy kockázatot vállaltak a folyamat felgyorsítása érdekében, amely reményeim szerint most már előre tud haladni, ahogy az az egyezség, illetve megegyezés esetében is történt.

Ezenkívül öröndetesnek tartom az olyan kezdeményezések támogatását és elismerését, mint a „City-VITALity-Sustainability” (CIVITAS) („a városok életképességének fenntarthatósága”) és az „Intelligens energia – Európa”, amelyek egy ilyen jellegű program alapját képezik. Reméljük, hogy ez a támogatás továbbra is biztosított lesz, az összes érdekelt fél részvételének elismerésével együtt, beleértve a hidrogén alkalmazásának támogatását is.

Ami azonban az ellátáshoz szükséges infrastruktúrákat illeti, sajnálatosnak tartom, hogy végül nem tudtunk felhasználni egy olyan eszközt a közlekedés területéről, amelyet bizonyos mértékig a Parlament utasított el, azaz a transzeurópai energiahálózatokat, amelyeket előzőleg szerepeltek a javaslatban, de végül nem került sor az elfogadásukra.

Mindenféle alapról, állami támogatásról volt szó, de nem került sor a transzeurópai energiahálózatokkal kapcsolatos konkrét alap vagy program meghatározására. Az elmúlt években időhúzás volt tapasztalható ezekkel kapcsolatban, és még most is ez a helyzet az új alternatív üzemanyagok, például a gáz és a hidrogén esetében, amelyekre most már feltétlenül szükség van.

Ezért azt szeretném megkérdezni Tajani biztos úrtól, hogy a jövőben, a szöveg vizsgálata során, vagy talán még előtte, elő tudna-e terjeszteni egy javaslatot ezzel kapcsolatban: azaz arra vonatkozóan, hogy a transzeurópai energiahálózatokat eszközül használjuk fel, biztosítva ezáltal az új üzemanyagokkal való ellátást az egyik olyan területen, ahol a leginkább szükség van rájuk, vagyis az új üzemanyagokhoz szükséges alapvető infrastruktúrák terén.

Vittorio Prodi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani Jørgensen úrnak a jelentésért. Úgy gondolom, hogy ez valóban egy olyan lépés, amely összhangban van a mostani vita tárgyát képező teljes energiaügyi és környezetvédelmi intézkedéscsomaggal. Természetesen kihatással lesz a közbeszerzési eljárásokra, kétségtelenül irányadó lesz az intézmények által meghozandó döntések, de mindenekelőtt – az intézményi szintet megelőzően – a gyártók döntései tekintetében.

Ez valóban egy koherens keret előterjesztésével ér fel azon műszaki előírások vonatkozásában, amelyeket a járműveknek teljesíteniük kell majd az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó, valamint a szennyezéshez és az egészséghöz közvetlenül kapcsolódó paraméterek tekintetében.

A pénzügyi értékelés bizonyos mértékig szintén aggályos lenne: ami a szén-dioxidot illeti, ez már a Kiotói Jegyzőkönyvben is aktuális téma a kibocsátáskereskedelem szempontjából. Más területeken tulajdonképpen az egészség pénzben való kifejezését, illetve az egészség pénzügyi értékelését jelentené. Mindazonáltal egyértelmű, hogy a konkrét cél az, hogy összehasonlítási pontokat találjunk, természetesen nem a kibocsátások ösztönzésére, hanem csökkentésére, beleértve azon kibocsátásokat, amelyek kihatnak az egészségre. Ennélfogva sor került az energiahatékonyságra és környezetvédelmi teljesítményre vonatkozó műszaki előírások meghatározására.

Ez az irányelv hatalmas lehetőséget kínál. Tehát a helyzet világos, de ne korlátozza az intézmények választási lehetőségét. Elégge meglep az ezzel kapcsolatos ellenállás, amely – nekem legalábbis úgy tűnik – tele van előítéletekkel. Ez az irányelv határozott javaslat az intézmények számára, de véleményem szerint mindenekelőtt a gépjárműgyártóknak szól.

Margrete Auken, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DA) Köszönöm, elnök úr, és szeretnék köszönetet mondani Jørgensen úrnak az őszinte és konstruktív együttműködésért. Szükség van arra a jogszabályra, amelyet remélhetőleg holnap elfogadunk. Mindenesetre a dániai tapasztalatokból – Dan Jørgensen és én is Dániából származunk – azt a tanulságot vontuk le, hogy ha nem hozunk létre megfelelő kereteket a környezetbarát beszerzésekre vonatkozóan, soha nem lépünk túl a megbeszélések szintjén. A hatóságok a legolcsóbb ajánlatot választják, nem azt, amelyik a leginkább környezetbarát. Ezért indokolt kötelezővé tenni az európai hatóságok számára, hogy vegyék figyelembe például a széndioxid- és a részecskékibocsátást, amikor új járművekbe készülnek beruházni. Ideális esetben örömmel vettük volna, ha a pályázati felhívások kiosztásakor valamennyi hatóság alkalmazza a környezeti hatás figyelembevételére vonatkozó közös módszert, hogy egyértelművé váljon, hogy a szennyező fizet. Mindannyian szeretnénk, ha a külső költségek internalizálása – ahogy ezt az alapelvet emlegetni szoktuk – megvalósulna. Ez bizonyos fokú biztonságot is biztosítana a gyártók számára az alkalmazott kiosztási szempontok vonatkozásában. Ugyanakkor örülünk a Tisztelt Házban elért megoldásnak, amely révén a helyi hatóságok és maga az állam eldönthetik, hogy a pályázati dokumentációban kívánnak-e konkrét követelményeket szabni az üzemanyag-fogyasztással és a részecskékibocsátással kapcsolatban, vagy olyan modellt akarnak használni, amelyben a járművek környezetvédelmi hatására helyezik a hangsúlyt, ami így a szerződés alapjának részévé válik. Ezzel kapcsolatban elégedettek vagyunk azzal, hogy az ár, amelyet a javaslat egy kilogramm szén-dioxidra határoz meg, jobban közelít a várható piaci árhoz. Csak ilyen módon lehet erősen ösztönözni a tiszta autóbuszok, haszongépjárművek és személyautók fejlesztését. Szégyen, hogy a bizottságban nem tudtuk megszerezni a többséget ahhoz, hogy a használt járművek kereskedelmére is ugyanezek a követelmények vonatkozzanak. Nincs műszaki oka annak, hogy ebben a vonatkozásban ezek a követelmények rájuk ne legyenek érvényesek. Azzal, hogy csak az új autókra alkalmazzuk ezeket a követelményeket, túl sok időbe fog kerülni, mire a javaslat jótékony hatásai érvényesülnek majd, és egyáltalán nincs időnk arra, hogy ezekre a feltétlenül szükséges, hasznos változtatásokra várjunk. Mindazonáltal ez a jogszabály fontos lépés abba az irányba, hogy a közzsféra hatalmas vásárlóerejét arra használjuk, hogy minden szinten a környezetbarát megoldások alkalmazását sürgessük.

Bairbre de Brún, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (GA) Elnök úr, örömdetesnek tartom a Parlament, a Tanács és a Bizottság képviselői által az egyeztetés során a tiszta közúti járművekkel kapcsolatban kialakított ajánlásokat.

A helyi hatóságokat és más állami szerveket ösztönözni kell arra, hogy beruházásokat hajtsanak végre a fenntartható tiszta közlekedéssel kapcsolatban.

Ha a városokban környezetbarát, hatékony közlekedési megoldásokat választanak, ez előnyös a polgárok egészsége és a környezet szempontjából. Elő fogja segíteni, hogy teljesítsük az éghajlatváltozással kapcsolatban vállalt kötelezettségvállalásainkat, és ami még ennél is fontosabb, piaci szempontból ösztönző szerepet

tölthet be a tiszta közlekedési megoldások tekintetében. A közbeszerzésben érintetteknek figyelembe kell venniük a hosszú távú előnyöket.

A számításoknál minden olyan költséget tekintetbe kell venni, amely a választott intézkedésekkel kapcsolatos.

Európában a közlekedési ágazatban tapasztalható a legtöbb nehézség.

Remélem, hogy sor kerül az irányelv – minél hamarabbi – elfogadására, hogy legkésőbb 2010-re végre lehessen hajtani azt azon helyi hatóságok és állami szervek támogatása érdekében, amelyek jelentőséget tulajdonítanak a környezetvédelemnek.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos vita során – amely jelenleg is folyik a Tisztelt Házban – a fenntartható társadalom fontosságát mindig is kiemeltük, és ennek a fenntartható közlekedés is részét képezi. Az elmúlt néhány hónapban szigorúbb előírásokat próbáltunk előírni a teherszállítással (Euro 6) és az autókkal kapcsolatban. Ennek során az eredeténél ragadtuk meg a problémát. Ahogy azt a mostani vita tárgyát képező javaslat is indítványozza, környezetbarát pályázati felhívások segítségével a későbbi szakaszokban is elérhetnénk, hogy a közlekedés fenntarthatóbbá váljon.

Készséggel támogatom azt az elvet, hogy a járművekre vonatkozó pályázatokba építsük be az energiával és a környezettel kapcsolatos hatásokat. Ez hozzájárul a fenntartható járműfejlesztéshez, mert növeli a keresletet a fenntartható járművek iránt, ami innovációra ösztönzi a gyártókat. Az üzemanyag-fogyasztás és a kapcsolódó szén-dioxid-kibocsátás, valamint a mérgező és más káros részecskék és anyagok – például a szén-dioxid és a finom por – kibocsátása azon fontos szempontok közé tartozik, amelyeket tekintetbe kell venni.

A hatékony eljárás érdekében fontos biztosítani a tagállamok között a hasznos ismeretek és információk cseréjét. Ilyen módon kicserélhetők a bevált gyakorlatok, aminek következtében a környezetbarát beszerzési eljárás továbbfejleszthető.

Szeretnék köszönetet mondani Jørgensen úrnak azért, hogy sikerült kompromisszumra jutnia a Tanáccsal ebben a kérdésben. A korábbi szakaszban nehéz volt vitát folytatni erről a témáról, de a második olvasatban – legalábbis szerintem – olyan ésszerű megállapodást sikerült elérni, amelyhez a nevemet adhatom.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, biztos úr, a Tisztelt Házban éppen ma reggel beszélt Sarkozy elnök úr arról, hogy különbség van a protekcionizmus és az intelligens piaci beavatkozás között. Ha ehhez még hozzátesszük, hogy számtalan az olyan eset, amikor az európai ipart túlságosan leterhelik a szabályok és a korlátozások, ezáltal – jóllehet szükségesek – veszít versenyképességéből, könnyen érthető, hogy miért dicsérjük és támogatjuk a jelenlegi vita tárgyát képező javaslatot.

Közismert, hogy az Európai Uniónak különböző eszközei vannak a tervezett „háromszor hús” célkitűzések eléréséhez: az egyik legáltalánosabb módszer az, hogy az európai iparágaktól meg kell követelni, hogy teljesítsék a környezetvédelmi és kibocsátáscsökkentési követelményeket; ennek egy alternatívája az az elgondolás, amelyet ma vitatunk meg, hogy a hatóságok a piaci katalizátor szerepét töltsék be. Ennek tényleg van értelme. Arra ösztönözni a legnagyobb állami vásárlókat, hogy ösztönzést adjanak a piacoknak és keresletet teremtsenek a tiszta és energiatakarékos járművek iránt – amelyek gyártása jóllehet költségesebb, de környezetvédelmi szempontból mindenképpen kedvező –, olyan piaci beavatkozásnak tekinthető, amely jogos, megfelelő és indokolható.

Az egyértelmű, hogy erre a beavatkozásra nem kerülhet sor oly módon, amely ellentétes az adófizetők érdekeivel. Ezeket az érdekeket azonban össze kell vetni a közvetlen költségekkel és polgárok hétköznapi életében előidézett lehetséges környezeti előnyökkel. A mai vita tárgyát képező kötelezettségvállalás alapján a hatóságok a közúti járművek beszerzése során ne csak a beszerzési árat, hanem az életciklusra vetített üzemanyagköltségeket, a szén-dioxid-kibocsátást és a légszennyezést is vegyék számításba. Alapvetően figyelembe kell venni ezeket a költségeket a beszerzések során.

Ennélfogva a hatóságoknak a jövőben lehetősége nyílik példát mutatni és arra ösztönözni az autóipart, hogy olyan környezetbarát járművek tekintetében végezzenek fejlesztéseket és beruházásokat, amelyek széndioxid- és szennyezőanyag-kibocsátása állandóan csökken. Végezetül gratulálok Jørgensen úrnak és a vélemények előadóinak, akiknek a munkája lehetővé tette e dokumentum mai megvitatását abban a reményben, hogy tényleges szemléletváltást fog előidézni, aminek kedvező következményei lesznek társadalmaink fenntartható jövője szempontjából.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Elnök úr, bár épp most jutottunk kompromisszumra, vagy talán éppen azért, mert most jutottunk kompromisszumra, amelynek következtében – amint azt Schwab úr az előbb elmondta – a jogalkotási szövegből eltűntek az érvényesítésére szolgáló eszközök, felvetődik a kérdés, hogy mi az értelme ennek az irányelvnek.

Tekintettel arra, hogy a járművek közbeszerzésének nagyon csekély a piaci részesedése – a személygépkocsik eladásának 1%-át, míg a haszongépjármű-eladás 6%-át érinti –, nem merülhet fel az a kérdés, hogy ez jelentősen hozzájárul-e az éghajlatvédelemhez. Ez csak egy csepp a tengerben. Az ezzel járó költségek nem érnek annyit.

Mindenekelőtt vitathatónak tartom a közbeszerzési törvény alkalmazását. A hatóságok gazdasági beszerzéseinek eszközeként a közbeszerzési törvény egyértelműen arra szolgál, hogy a termékkel, annak megfelelőségével és teljesítményével foglalkozzon. Egyszerűen nem foglal magában külön környezetvédelmi követelményeket.

Arra is szeretnék rámutatni, hogy Brüsszelben meg fogjuk vitatni a termékszabványok kérdését. Megvitatjuk a haszongépjárművekre és a személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási normákat, valamint a személygépkocsikra és a haszongépjárművekre vonatkozó szén-dioxid-kibocsátási küszöbértékeket. Nincs szükségünk további európai szabályozásra a termékbeszerzés tekintetében. Ebben az esetben megint külön és felesleges bürokrácia alakul ki, és ismét megsértjük a szubszidiaritás elvét.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Elnök úr, amikor a viták feltartóztathatatlanul pörögnek, mint a keringő dervisek, a válság körül, nem tudok ellenállni a kísértésnek, hogy kollégám Dan Jørgensen megközelítését is egy körnek lássam, de egy pozitív hatásokat kiváltó körnek; sőt olyanak, amely átláthatóságában hathatós.

A közbeszerzés révén ösztönözni a régi járműpark újra való lecserélését azt jelenti, hogy a gazdaságot a környezet szolgálatába állítjuk; a szén-dioxid-kibocsátásnak a keresletteremtés érdekében történő csökkentése azt jelenti, hogy a környezetet a gazdaság szolgálatába állítjuk. Ez egy tökéletes egyensúly, amely költségvetési, ökológiai szinten és az átláthatóság szintjén létrehozza a pozitív hatásokat kiváltó kört. Ezen az áron érhető el tényleges előrelépés.

Ennek megvalósítása érdekében két alapelvet kell irányadónak tekintenünk: a jármű teljes élettartama alatt felmerülő költségek valóságnak megfelelő értékelését, valamint az átlátható helyi döntéshozatalt, hogy a következményeknek a környezeti előnyök tekintetében történő, társadalmi szempontból felelős ellenőrzése végbemehessen. Átláthatóság nélkül létre fog jönni egy körfolyamat, de az egyáltalán nem lesz hathatós. Elismerésemet szeretném kifejezni képviselőtársunk által az átláthatóság fokozása érdekében végzett munkáért. Azáltal, hogy végül is a beszerzéssel kapcsolatban minden adat elérhető, valamint az eredményekről készült beszámolók felhasználása révén, amelyek kihangsúlyozzák, hogy a helyi hatóságok valóban jó szándékkal szereztek be tiszta járműveket, minden egyes polgár ugyanarra a megállapításra fog jutni, nyilvánosan és ténylegesen értékelni fogja a kötelezettségvállalások megvalósulását a szónoklaton túlmenően.

Ezt a gondolatmenetet követve jobbat nem tehetünk, mint támogatjuk egy környezetvédelmi címke – a környezetvédelmi szempontú teljesítményt igazoló, jól látható, jól olvasható és ésszerű címke – létrehozását. Ebben a válságos időszakban az európai autóipar meg fogja tapasztalni, hogy a környezetvédelmi szempontú teljesítményt igazoló címkével ellátott tiszta járművek iránti új igény egyáltalán nem lesz akadály, sőt ösztönözni fogja a fejlődést, ami egy olyan kihívás, amelyre választ kell adni. A gazdasági válság semmiképpen nem hozható fel ürügyként arra, hogy a környezetre gyakorolt káros hatások csökkentésére irányuló gyakorlatunk fejlesztése terén visszaforduljunk.

Éppen ellenkezőleg, ez a helyzet lehetőséget kínál számunkra. Nézzük meg, hogyan ragadhatjuk meg ezt a lehetőséget, és hogyan hozzunk létre hathatós körfolyamatokat azáltal, hogy itt és most a bolygónk jövőjére, és mindenekelőtt a jövő nemzedékeire gondolunk.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr, köszönöm a türelmét. Az első jelentésével kapcsolatos jelentős vitát követően a Bizottság múlt év januárjában átdolgozott javaslatot terjesztett elő azzal a céllal, hogy a tiszta és energiatakarékos járművek használatának előmozdítása révén hozzájáruljon ahhoz, hogy az EU olyan gazdasággá váljon, amelynek rendkívül nagy az energiahatékonysága, és ahol alacsony az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása. Ez a cél összhangban van több javaslattal, többek között az éghajlat-változási és energiaügyi csomagban foglaltakkal. Véleményem szerint az irányelv felgyorsítaná a tisztább és energiatakarékosabb járművek bevezetését, ugyanakkor elősegítené az ilyen járművek piacának fejlődését.

A Tanács módosította a javaslattervezetet és újra fogalmazta az alkalmazási kört annak biztosítása érdekében, hogy az összhangba kerüljön a közbeszerzési irányelvekkel. Ezenkívül a választási lehetőségek tekintetében nagyobb rugalmasságot vezetett be. A jelenlegi irányelvtervezet az ajánlatkérő hatóságok, valamint különböző felek és üzemeltetők által végrehajtott járműbeszerzésre vonatkozik a közbeszerzési irányelvek alkalmazása szempontjából, továbbá a közszolgáltatási kötelezettségekről szóló rendelet értelmében tömegközlekedési szolgáltatásokat nyújtó üzemeltetők járműbeszerzéseire. Előírja az érintett hatóságok számára, hogy a pályázati dokumentációba építsék be az energiafogyasztással, a szén-dioxid-kibocsátással és más szennyezőanyag-kibocsátással kapcsolatos követelményeket, vagy a szerződés-odaítélési kritériumokba foglalják bele az ilyen hatásokat.

Támogatom az általános megközelítést, amely választási lehetőséget biztosít a járművek teljes élettartama során felmerülő költségek figyelembevétele tekintetében és rugalmasságot tesz lehetővé a teljes élettartam során felmerülő költségeknek az odaítélési kritériumok közötti súlyozása vonatkozásában. Ezenkívül az irányelv megfelelő összhangban van a fenntarthatósági programmal, amely megkövetelné, hogy a járművek közül mindig a leginkább környezetbarát járművet kell választani. Javasolhatnám azt, hogy ez az irányelv a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére vonatkozó, nem kereskedelmi jellegű tagállami programok fontos kiegészítése legyen az éghajlat-változási és energiaügyi csomaggal kapcsolatos általános törekvésünk keretében?

Az irányelv a kormányzati hivatalok, a helyi hatóságok és az állami szervek által beszerzett valamennyi járműre vonatkozik, természetesen a mentőjárművek és a katonai járművek kivételével. Meggyőződtem arról, hogy az említett szervek közül több már most is figyelembe veszi a járművek teljes élettartama alatt felmerülő költségeket – beleértve az üzemanyagköltségeket – a beszerzésre vonatkozó követelmények között. A számítások szerint a tényleges költség, beleértve a kibocsátásokat is, csekély lenne az összköltséget tekintve. Nem kedvelem a bürokráciát, és ez a javaslat nem tartalmaz új adminisztratív akadályokat, hogy magát Tajani biztos urat idézzem. De minden szinten intézkedésre van szükség, ha azt szeretnénk, hogy gazdaságaink alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdasággá váljanak, amire olyan nagyon szükségünk van. Az említett okok miatt támogatom a javaslatot.

Paweł Bartłomiej Piskorski (ALDE). - (PL) Elnök úr, a mai vitánk tárgyát képező téma nem megoszt, hanem sokkal inkább egyesít bennünket itt az Európai Parlamentben. Arról tárgyalunk, hogy mit tehetünk polgárainkért, és hogyan tehetjük az általunk használt járműveket minél inkább környezetbaráttá.

A vita tárgyát képező dokumentum egyáltalán nem tökéletes. Tele van kompromisszumokkal, amelyekre a vita e szakaszában talán még szükség van. De a javaslat mindenképpen jó irányba tett lépésnek tekinthető. Főleg a tömegközlekedési eszközök beszerzőit – a helyi és központi állami hatóságokat – ösztönzi arra, hogy környezetbarát járműveket szerezzenek be. Ennek az irányelvnek ez a nagy értéke, de nagyon valószínű, ahogy a Tisztelt Házban a közúti közlekedésbiztonsággal kapcsolatos ügyben is tapasztaltuk, ez még csak a vita kezdete, korántsem a vége.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a tiszta közúti járművek használatának közintézményekben történő előmozdításáról szóló irányelvre irányuló javaslat rendkívül bürokratikus és kivitelezhetetlen. Valójában nem feltételezhetjük, hogy bármilyen érzékelhető hatással fog járni a környezet szempontjából. Természetesen a célkitűzéssel minden rendben van; sőt, támogatjuk is. Azt is szeretnénk azonban, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk annak érdekében, hogy Európában megfelelő legyen az éghajlat.

Nem tudom követni azonban ezt a bürokratikus megközelítést, amely valójában több problémát hoz létre, mint amennyit megold, és nem tekinthető előrelépésnek. Amennyiben – ahogy azt már többször hangsúlyozták – a személygépkocsik eladásának csak 1%-át, míg a haszongépjármű-eladás pusztán 6%-át érinti, aligha várható, hogy bármilyen hatás érzékelhető lesz. Ha a helyi hatóságoknak állandóan azt kell számolgatniuk, hogy milyen hatásokkal számolhatnak a jármű teljes élettartama során, és várhatóan milyen költségek merülnek majd fel, és ezt követően az említett tényezők figyelembe vételével kell meghozniuk a beszerzéssel kapcsolatos döntést, és tekintettel arra a kifogásra, hogy az irányelv még nagyobb bürokráciát teremt, a közbeszerzési törvény nagymértékű megsértésébe keveredünk. Egész egyszerűen azt mondjuk, hogy jelenleg valami másról döntenek. Tény, hogy a helyi hatóságoknak az ár alapján kell döntést hozniuk.

Mivel olyan helyzet alakult ki, hogy két jogi eszköz áll rendelkezésre, ez jogbizonytalanságot teremt. Ez nagyon elítélendő helyzet, amelyet nem hagyhatok jóvá. Még a dolgok tompítására szolgáló kompromisszum sem idézett elő előrelépést. Nem várható semmilyen javulás az éghajlat problémájával kapcsolatban. És a közeljövőben várhatóan a bürokrácia sem fog csökkenni.

Mi több, mindez az európai választások előtt mindössze hat hónappal történik. Ezt a vitát nem Önnek kell lefolytatnia, biztos úr, sokkal inkább majd nekünk, a választási kampány során.

Ha két éven belül még mindig itt leszek, amikor a Bizottság előterjeszti jelentését, előre el tudom képzelni, hogy a Bizottság a következőt mondja: az intézkedés sikertelen volt, szigorítanunk kell a rendelkezéseken. Nem fogja belátni, hogy hibát követett el – ahogy két évvel korábban az elutasítást sem látta előre –, hanem csak elkezd majd mondogatni – ahogy az az üggyel kapcsolatos vizsgálatból kiderül –, hogy most már a magánszemélyek által végzett személyszállítást is be kell vonni. Ez a cél, és én egyszerűen nem tudom ezt követni. Vitáinknak a polgárok képviseletén kell alapulnia, tehát a Bizottságnak is tisztában kell lennie azzal, hogy ebben az esetben jobban oda kell figyelnie a Parlamentre és az európai parlamenti képviselőkre.

Gábor Harangozó (PSE). - (HU) Köszönöm szépen, Elnök Úr! Tisztelt Biztos Úr! Kedves Kollégák! Már a délelőtti vitában egy dologban egyetértettünk: a világ jelenleg a környezeti katasztrófa irányába halad. Ezen ma még változtathatunk, és Európa ezen változtatni is akar. Sem a pénzügyi válság, sem semmilyen más egyéb szempont nem kényszeríthet minket arra, hogy feladjuk vezető szerepünket egy fenntarthatóbb fejlődés megteremtésében. Ha ezt komolyan vesszük, akkor komoly változtatásokra lesz szükség egy környezettudatosabb autóipar megteremtéséhez.

Nehéz rávenni a fogyasztókat arra, hogy a környezettudatosabb, de ma még drágább járműveket válasszák. De egy jó szabályozással sokat tudunk segíteni a tisztább járműpark létrehozásában. Egyrészt a közbeszerzésekkel vásárolt járműveknél nagyobb figyelmet fordítunk a környezeti szempontokra, a közsféra oldaláról jó példával tudunk szolgálni, másrészt egy olyan megrendelés-növekedést tudunk elérni, ami gazdaságosabbá teszi a tisztább technológiák fejlesztését. Ez a szabályozás nemcsak környezetvédelmi szempontból fontos, de az erős európai autóipar megőrzésének kulcsfontosságú esélye is, ezért minél szélesebb körben, a lehető leggyorsabban be kell vezetnünk. Köszönöm szépen!

Fiona Hall (ALDE). - Elnök úr, ez az irányelv nagyon üdvözlendő, mert jogi keretet ad a 2006. évi irányelvben és a Bizottság energiahatékonysági cselekvési tervében foglalt korábbi javaslatoknak.

A közbeszerzésnek fontos szerepe van, és nem csupán azért, mert jó példát mutat, hanem azért is, mert a nagy értékű szerződések tömegtermelést idéznek elő, így csökkentik az energiatakarékos járművek költségét. Műszaki szempontból is ideje volt már ennek az irányelvnek. Az elektromos járművek elterjedtsége és sebessége az akkumulátortechnológiával kapcsolatos innováció révén megváltozott. Az ajánlatkérők által beszerzett járművek között sok a flotta-jármű – amely éjszaka visszatér a bázishelyre, ahol könnyen utántölthető –, tehát nem függ a szervizállomáson található utántöltő berendezések előzetes fejlesztésétől.

Végezetül, remélem, hogy ez az irányelv kiindulópontul szolgál majd a haszongépjárművek szén-dioxid-kibocsátásának csökkentéséről szóló átfogó javaslat elkészítéséhez.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - (FI) Elnök úr, a tények magukért beszélnek: a teljes energiafogyasztás 26%-a és a szén-dioxid-kibocsátás 24%-a. Az energiafogyasztás és a kibocsátás évente körülbelül 2%-kal nő.

A kibocsátások miatt sok európai városban romlik a levegőminőség, és több terület problémákba fog ütközni a közösségi levegőminőségi célkitűzések elérése terén. A fejlesztés hatalmas költségei miatt lassult az alacsony kibocsátású járművek iránti kereslet növekedése, ami viszont lassítja a beszerzési költségek csökkenését, még akkor is, ha a hatásvizsgálat azt mutatná ki, hogy az alacsonyabb üzemanyagköltségekre vonatkozó szabályok ellensúlyoznák az alacsony kibocsátású járművek magasabb beszerzési árát.

Az említett, a közúti közlekedéssel kapcsolatos tények mindenki számára ismertek, és végre cselekednünk kell. Az általunk most vizsgált, irányelvre irányuló javaslatban szereplő költségmegtakarításokat körülbelül 21,5 milliárd euróra becsülik, nem beszélve a környezeti előnyökről. Mindazonáltal nem lényegtelen, hogy a kitűzött célokat hogyan lehet elérni.

Mindannyian több olyan példát is felidézhetünk, amikor az egymást átfedő jogszabályok kétszeresen sújtottak bennünket, amikor az elméleti elképzelés következtében végül a bürokrácia taposómalmába kerültünk. Például az előadónak a „környezetbarát beszerzés” címkére, illetve arra vonatkozó javaslatai, hogy a meglévő járművek tekintetében úgy érjünk el előrelépést, hogy azokra is az új járművekre alkalmazandó követelmények legyenek érvényesek; amennyiben hatályba lépnének, felemésztenék a jogszabály által a költségek tekintetében biztosított előnyöket a járulékos költségek miatt. Pontosan ezért nem szabad elsietnünk a környezeti problémák megoldását.

Jørgensen urat azonban a jó szándék vezérelte és több területen is eredményes volt. A közbeszerzésekkel kapcsolatos nagyobb átláthatóságot érdemes támogatnunk, amennyiben biztosítjuk, hogy az információval

nem élhetnek vissza populista szándékkal. Valószínűleg az is elkerülhetetlen, hogy a közbeszerzés ösztönző szerepet játsszon a környezetbarát járművek piacán.

Mindazonáltal megértem azokat, akik holnap a jogalkotási javaslat ellen szándékoznak szavazni. Az első olvasat során elért megegyezés ritkán felel meg a demokrácia kritériumainak: ez már akkor is egyértelművé vált számunkra, amikor a Parlament éghajlat-változási és energiaügyi intézkedéscsomagját vitattuk meg, ha nem korábban.

Thomas Ulmer (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, mindannyian az éghajlatvédelemre törekszünk. Különböző módszerek lehetnek azonban, és ezek első pillanatra nem mindig foghatók fel. Nincs semmi kifogásom a környezetbarát beszerzés ellen, ha annak van értelme. Mindenesetre ezt az irányelvet elutasítom, bár tisztában vagyok azzal, hogy ez összességében nem sokat változtat a dolog kimenetelén itt a Parlamentben. Mindazonáltal ismertetem döntésem okait.

Az együttdöntési eljárás körébe tartozó, rendkívül fontos – nem csupán technikai kiigazítást érintő – kérdéssel kapcsolatban az első olvasat során elért megállapodás aláássa a demokráciát. A tény az, hogy az előadó – akinek a munkáját oly nagyra értékelem – nem képviseli a Parlament szavazatát, csupán a bizottságot, a Tanács és a Bizottság pedig ez alapján foglalkozik a kérdéssel. Végeredményben a Parlament ki van zárva ebből az egészből.

Másodszor, a kompromisszumok olyan mértékben módosították az irányelvet, hogy az többé-kevésbé elvesztette tartalmát, ugyanakkor jelentős bürokratikus kiadásokat jelent a helyi hatóságok számára. A bürokráciának mindig ára van, de gyakran értelmetlen. Ez esetben feleslegesen növeljük az európaiak és a helyi hatóságok Európával szembeni elégedetlenségét.

Mivel az irányelvnek több lényeges része jelentősen vesztett súlyából, azt szerettem volna, hogy a Tanács és a Bizottság vonja vissza az egészet. Az összes, még fennmaradó lényeges kérdéssel kapcsolatban már vagy kialakult egy európai szintű szabályozás, vagy nincs szükség szabályozásra, vagy az adott kérdés a szubszidiaritás elve alapján jobban megoldható. A visszavonás azt jelentette volna, hogy mindannyian komolyan vesszük a bürokrácia felszámolását.

A hozzám tartozó területen például több helyi hatóság már fontos döntéseket hozott az EMAS-rendszeren keresztül. Az így elköltött pénz százszor többet ért volna el az éghajlatvédelem tekintetében, ha a középületek szigetelésére szolgáló módszerre költöttek volna.

Az a kérdés vetődik fel bennem, hogy az irányelv vajon csak öncélú, vagy arra szolgál, hogy intézkedés történjen. Az európaiak többsége egyik megközelítést sem fogja megérteni.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Örülök a Jørgensen úr által előterjesztett jelentésnek, amely a tiszta, olcsó és energiatakarékos járművek európai közutakon való használatának előmozdításával kapcsolatos célt követi. Határozottan úgy gondolom, hogy közös európai szabályok bevezetése révén kedvezőbb hatást tudunk elérni a környezet vonatkozásában. A helyi hatóságok kulcsfontosságú szerepet játszanak a közúti közlekedéssel kapcsolatos közbeszerzésekre vonatkozó kritériumok meghatározásában. Ezért támogatom a javaslatot, amelynek értelmében a közbeszerzés során nem csupán a beszerzési költséget, hanem a járművek teljes élettartama alatti energiafogyasztási költségeket, szén-dioxid-kibocsátást és levegőszennyezéssel kapcsolatos információkat is tekintetbe kell venni. Határozott meggyőződésemm, hogy egy sor, világosan meghatározott környezetvédelmi kritérium jelentős szerepet játszhat a tiszta járművek piacának előmozdításában.

Azzal a véleménnyel is egyetértek, hogy a városi tömegközlekedési eszközök beszerzésével kapcsolatos információknak átláthatónak és nyilvánosan hozzáférhetőnek kell lenniük. A helyi hatóságok, a környezetvédelmi csoportok és a polgárok közötti intenzív és nyílt párbeszéd minden bizonnyal hozzá fog járulni ahhoz, hogy a környezeti tényezők fontosabbá váljanak az új járművek beszerzése során.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fontos és teljesen indokolt a tiszta járművek beszerzésére irányuló cél, de a helyi hatóságoknak ma már megvan az a választási lehetőségük, hogy a környezetvédelmi szempontokat beépítsék a tömegközlekedési szolgáltatásokra vonatkozó szerződésekbe. És ezt meg is teszik. Az irányelv semmilyen új hozzáadott értéket nem biztosít a környezetvédelem szempontjából, és szükségtelen adminisztratív terheket jelent a helyi és regionális hatóságok számára. A tagállamok vállalták, hogy 20%-kal csökkentik a kibocsátást, és valószínűleg jobb lenne rájuk bízni annak eldöntését, hogy beruházásaikat a lakóházak fűtésére vagy más dolgokra irányítják. Hagyjuk ezt a régiókra! Senki sem mondta ki eddig az igazságot. Valójában az a lényeg, hogyan biztosítsunk piacot az európai autóipar számára, amelyet a

kibocsátáscsökkentésre vonatkozó követelményekkel sújtottunk. Ez azt jelenti, hogy a kérdés az, hogy ki fog drága járműveket vásárolni, amikor csökken a fogyasztás és recesszió felé haladunk. És az irányelv révén még további terheket helyezünk a helyi és regionális hatóságokra. Ezzel egyszerűen nem érthetnek egyet. Ezért arra kérem Önöket, hölgyeim és uraim, hogy támogassanak bennünket, akik úgy gondoljuk, hogy ezt a javaslatot egész egyszerűen és egyértelműen el kell utasítani.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Elnök úr, engedje meg, hogy – mint korábbi helyi tanácsadó – kimondjam azt, hogy elutasítom a vita tárgyát képező javaslatot. Az irányelv felesleges, nincs szükségünk rá, és ennek számos oka van: először is ellentétben áll a szabad piac szabályaival, másodszor akadályozza, hogy a helyi hatóságok érvényesítsék a szubszidiaritás elvét, mivel a hatóságoknak maguknak kell meghatározniuk saját prioritásaikat, harmadszor a közbeszerzési eljárásokra vonatkozó feltételek már tartalmazták a környezetvédelmi követelményeket és szigorúan ellenőrzik a járművek kibocsátását, negyedszer nagyon nagy áron csekély hatást érünk el, és növeljük a helyi hatóságok adminisztratív terheit és a bürokráciát. Jobb lenne, ha a helyi hatóságok a már megnövelt pénzügyi forrásokat az épületek fűtésére, a nyílászárók szigetelésének javítására és régi típusú égők új, korszerűre való cserélésére használnák fel. Így jóval nagyobb hatást és megtakarítást tudunk elérni, miközben a környezet és az éghajlat védelmét is biztosítjuk.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Ez az irányelv hozzájárul ahhoz, hogy a helyi hatóságok tájékozottabbak legyenek a városi közlekedés által a környezetre gyakorolt hatásokkal kapcsolatban. A tagállamok az irányelvben javasoltaknál szigorúbb odaítélési kritériumokat is alkalmazhatnak a tiszta és energiatakarékos járművek beszerzésére. Dönthetnek úgy is, hogy felújított járműveket szereznek be, vagy a meglévőket korszerűsítik részecskeszűrők felszerelésével vagy a motor átalakításával, hogy tisztább üzemanyagot használhassanak.

Személy szerint én úgy gondolom, hogy akkor kellene lehetővé tenni tiszta és energiatakarékos közúti szállítójárművek beszerzését, valamint motoroknak és alkatrészeknek a járművekbe való utólagos beszerelését, ha a járművek nem lépték túl a teljes élettartamuk alatt megtehető távolság 75%-át. A jelenlegi irányelv nem vonatkozik motoroknak és alkatrészeknek a közúti szállítójárművekbe való utólagos beszerelésére, ha a járművek túllépték a teljes élettartamuk alatt megtehető távolság 75%-át. Úgy gondolom, hogy ezek szükséges szempontok, ha olyan beruházásokról beszélünk, amelyeknek fenntarthatónak kell lenniük.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, egészen egyszerűen az ösztönző rendszer hiányzik, és erről valójában Kovács biztos urat kellene megkérdezni. Nem lenne értelme annak, hogy e területen is megfontoljuk az amortizációs időszak lerövidítését, az engedmények biztosítását vagy a bónusz kifizetését?

Az Európai Unió szemszögéből el tudnám képzelni azt, hogy e területen lehetővé tennénk például a versenyképességi és innovációs keretprogramból nyújtandó támogatást. Rendelkezésünkre áll az „Intelligens energia – Európa” program és a 7. kutatási keretprogram is.

Ezenkívül még azt szeretném javasolni, hogy legyünk aktívak egyrészt az adókedvezmények, másrészt a támogatás nyújtása terén. Hatalmas pénzösszeg érhető el e területen, és azt javasolnám, hogy ezzel kapcsolatban indítsunk el egy új kezdeményezést.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, mindenekelőtt szeretném elmondani Rübig úrnak és Ayala Sender asszonynak, hogy beszélni fogok az illetékes biztosokkal, és megkérem őket, hogy válaszoljanak a felvetett kérdésekre. Szeretnék köszönetet mondani minden képviselőnek, aki részt vett a vitában, amely egyáltalán nem volt unalmas, hanem nagyon is élénk, ésszerű észrevételeket halhattunk, egymástól eltérő érvek is elhangzottak, és ezt mindig jó hallani.

Elnök úr, válaszbomban csak három dolgot szeretnék kiemelni. Az első az, hogy a javaslat hatásának értékelésével kapcsolatban elvégzett költség-haszon elemzés kimutatja, hogy a lehetséges előnyök jelentősek, mert a járművekkel kapcsolatos beruházási költségeket – amelyek valószínűleg magasabbak lesznek – ellensúlyozni fogják az alacsonyabb energiafogyasztásnak, valamint az alacsonyabb széndioxid- és egyéb szennyezőanyag-kibocsátásnak köszönhető megtakarítások.

Másodszor, ha az értékelési kritériumok közé bevesszük a járművek teljes élettartama során kifejtett hatást, az nem csak hogy nem jelent nagyobb költségeket, hanem jelentős megtakarítást eredményezhet mind az üzemeltetők, mind a lakosság számára.

Harmadszor, az üzemanyagköltségekkel kapcsolatos megtakarítás, amely közvetlenül az üzemeltetők számára előnyös, már önmagában nagymértékben ellensúlyozza a beszerzéskor felmerülő magasabb költségeket.

Dan Jørgensen, előadó. – (DA) Elnök úr, úgy gondolom, hogy tíz–húsz éven belül az európaiak sokkal másképpen lesznek majd környezettudatosak, mint jelenleg. Teljesen meg vagyok győződve arról, hogy akkorra elképzelhetetlen lesz, hogy az adófizetők pénzén – azaz az emberek saját zsebéből – olyasmit vásároljanak, ami kevésbé környezetbarát. Akkor majd azok, akik közülünk támogatják a holnap megszavazandó kompromisszumot, talán büszkeséggel tudnak majd visszatekinteni arra az időre, amikor azzal foglalkoztunk, hogy megtegyük az első lépéseket a helyes irányba. Ezért ismét köszönetet szeretnék mondani az árnyékelőadóknak, akik részt vettek a kompromisszum létrehozásában. Szeretném megköszöni a sok pozitív észrevételt, amely ma elhangzott a Tisztelt Házban az elvégzett tárgyalásokkal kapcsolatban.

Megjegyzéseket kell fűznöm azonban az elhangzott kritikai észrevételekhez is, mert volt néhány ilyen. Úgy gondolom, hogy Ulmer úr fogalmazott a legélesebben. Azt mondta például, hogy az egész ügy túl bürokratikus. Nos, különösebben nem bürokratikus. Valójában úgy alakítottuk ki, hogy nagyon egyszerű és rugalmas legyen. Ténylegesen úgy alakítottuk ki, hogy a legkisebb helyi hatóság, sőt a legkisebb város vagy régió is könnyedén meg tudja birkózni ezekkel az ügyekkel. Kivételek is vannak olyan területeken, ahol indokolt. Ulmer úr még mást is mondott: azt, hogy nem lesz hatása annak, amit csinálunk. Hölgyeim és uraim, Európában az állami hatóságok évente százezer személygépkocsit vásárolnak. Évente százezer – tíz év alatt ez már egymilliót tesz ki. Nem mondhatjuk azt, hogy nem lesz hatása, ha elősegítjük, hogy a beszerzés fokozottabban környezetbarát legyen. Természetesen lesz bizonyos hatása. A haszongépjárművek esetében évi 35 000 darabról, az autóbuszok esetében pedig évi 17 000 darabról van szó. A tízenhét ezer valójában az egy év alatt Európában vásárolt autóbuszok egyharmadát teszi ki. Nyilvánvaló, hogy annak, amit teszünk, nagy hatása lesz. Volt azonban Ulmer úr felszólalásában egy rokonszenves dolog is. Mégpedig az, hogy kijelentette, hogy az ő álláspontja aligha fogja befolyásolni a holnapi szavazás végeredményét. Úgy gondolom, hogy – szerencsére – teljesen igaza van ebben.

Elnök – A vitát lezárom.

A szavazásra október 22-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Ivo Belet (PPE-DE), írásban. – (NL) Elnök úr, biztos úr, ha egy hiteles éghajlatvédelmi politikát akarunk elfogadni – és ezzel kapcsolatban az előttünk álló néhány hét döntő fontosságú –, mindenképp a kormánynak kell jó példát mutatnia.

Ezért jó ez az irányelv, és jót tennék azzal, ha minél hamarabb bevezetnénk. Senki sem akadályozhatja a nemzeti kormányokat, hogy egy éven belül végrehajtsák. Ez teljes mértékben lehetséges.

Mindaddig, amíg egy európai címke nincs benne a pakliban, semmi sem akadályoz meg bennünket abban, hogy olyan nemzeti szintű kezdeményezésekkel álljunk elő, amelyek figyelemfelkeltőek és befolyásolják a közvéleményt.

Mindenekelőtt ez a lényeg, azaz, hogy meggyőzzük a fogyasztókat, saját magunkat, hogy rendelkezésre állnak környezetbarát autók, és nem kerülnek többre, mint a szennyező járművek.

Ezért fontos, hogy maximálisan nyitottak legyünk az ilyen új járművek beszerzése felé, hogy mindenki, főleg helyi szinten, maga tudja ellenőrizni a dolgokat és összehasonlítást végezhesen.

Ezenkívül jó példát mutathatunk például azzal, hogy úgy döntünk, hogy nem 4x4-es autókkal utazunk Strasbourgba vagy Brüsszelbe, hanem inkább környezetbarát megoldást választunk, olyat, amely kevesebb port és kormot, valamint kevesebb szén-dioxidot bocsát ki anélkül, hogy kényelmetlenebb lenne a vezetés.

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), írásban. – (PL) Elnök úr, minden olyan kezdeményezés, amelyet az Európa Tanács 2007 márciusában ismertetett, az éghajlatváltozással kapcsolatos – a jelenlegi elnökség által a következtetéseiben is megismételt – kritérium teljesítésére irányul, egyértelműen megerősíti az EU vezető szerepét az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén.

Ezzel összhangban ez a jelentés szintén a folyamatban lévő vita részévé vált azáltal, hogy próbál hatékony eszközöket találni a káros szén-dioxid-kibocsátás csökkentéséhez.

Az állami szervek által az autógyártók felé közvetített ösztönzés helyes lépésnek tűnik a jó irányba. Nem szabad megfeledkeznünk azonban arról, hogy megfelelő egyensúlyt alakítsunk ki az EU gazdaságában végrehajtandó innováció ösztönzése és az európai vállalkozások közötti nyílt verseny fenntartása között.

Reménykedjünk abban, hogy az autóipar ösztönzésnek tekinti ezt a kutatás fokozásához, ami az új, környezetbarát és energiatakarékos technológiák gyorsabb bevezetését fogja eredményezni.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – Napjainkban az egész világot érintő fontos kérdések közé tartozik az éghajlatváltozás és a természeti erőforrások kimerülése. Ez a kezdeményezés egy egyszerű kezdetnek tekinthető annak előmozdítása tekintetében, hogy tisztább környezetet teremtsünk és Európa fejlődése fenntarthatóbbá váljon a jövőben. Ez a jogszabály alapvető fontosságú, amennyiben az EU legkésőbb 2020-ig el akarja érni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 20%-os csökkentését, az energiahatékonyság 20%-os növelését, valamint azt, hogy az összes fogyasztáson belül a megújuló energiaforrások felhasználásának aránya legalább 20% legyen.

Ezenfelül valószínű, hogy a tiszta és energiatakarékos autók többre fognak kerülni. Ha a környezetbarát járművek iránti kereslet nő, ez árcsökkenést idézhet elő, így a környezetbarát autók versenyképesek és a fogyasztók számára megfizethetőbbek lennének. Igen fontos, hogy arra bátorítsuk az európaiakat, hogy vegyék ki részüket a környezetvédelemből.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Öröndetesnek tartom a kompromisszumos intézkedéscsomagban foglalt ajánlásokat.

Helyes, hogy a helyi hatóságokat és az állami szerveket felhívjuk arra, hogy a fenntartható, tiszta közlekedés terén vezető szerepet vállaljanak. A közbeszerzésnek a fenntarthatóságon kell alapulnia.

Az, hogy hatékony, környezetbarát közlekedési módokat választunk, elsősorban a városi lakosság egészsége, környezetünk és az éghajlatvédelemmel kapcsolatos kötelezettségvállalásaink szempontjából előnyös, továbbá piaci ösztönzőnek tekinthető a tiszta közlekedési módok vonatkozásában. A közbeszerzés terén illetékeseknek ezeket a hosszú távú előnyöket kell figyelembe venniük.

Tudjuk, hogy a közlekedés az egyik olyan terület, ahol a szén-dioxid-kibocsátást csökkenteni kell, és remélem, hogy az irányelv átdolgozása minél hamarabb befejezhető, hogy legkésőbb 2010-re végrehajtható legyen a környezetvédelmi szempontból tudatos helyi hatóságok és állami szervek támogatása érdekében.

írásban. – (GA) Úgy gondolom, hogy a bizottság helyesen teszi, hogy cselekvésre hívja fel a helyi hatóságokat. Mindannyian tudjuk, hogy a közlekedés azon területek közé tartozik, ahol csökkenteni kell a szén-dioxid-kibocsátást. Ez az irányelv azon helyi hatóságokat és állami szerveket támogatja, amelyek felismerik a környezet fontosságát. A közbeszerzésnek a fenntarthatóságon kell alapulnia, és nem csak az árat, hanem minden más költséget, továbbá az egészséget, a környezetet és a szén-dioxid-kibocsátást is figyelembe kell vennie.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A tiszta és energiatakarékos járművek piaci forgalmazása a szennyezőanyag-kibocsátás csökkentése révén lényegesen hozzá fog járulni a környezetvédelemhez, a levegőminőség javításához és az energiatakarékosabb közlekedési módokhoz. A levegőminőségről szóló irányelv és a város mobilitásról szóló zöld könyv célkitűzései hatékonyabban végrehajthatók a környezetbarát tömegközlekedés előmozdítása révén. Ugyanakkor a japán autóipar – amely jórészt a tiszta autók gyártására fordítja erőfeszítéseit – veszélyt jelent az Európai Unió piaca számára, amelynek többet kell befektetnie az olyan járművek technológiai fejlesztésébe, amelyek kevesebb szén-dioxidot bocsátanak ki, valamint az alternatív üzemanyagok használatának előmozdításába.

Annak érdekében, hogy az autógyártókat arra ösztönözzük, hogy folyamatosan növeljék az általuk gyártott környezetbarát autók számát, a közbeszerzések esetén figyelembe kell venni az adott járművek teljes élettartama során felmerülő költségeket, valamint a környezetre és közegészségre gyakorolt hatásokat. Ezek a követelmények azonban nem fogják torzítani a köz- és a magánszféra közötti versenyt, mivel alapvetően ugyanazon környezetvédelmi szabályozások és kritériumok vonatkoznak majd a tömegközlekedési szolgáltatásokra is.

Richard Seeber (PPE-DE), írásban. – (DE) A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság által azzal kapcsolatban előterjesztett javaslat, hogy az energiatakarékosságra és a kibocsátásra vonatkozó előírásokat kötelezővé kell tenni a helyi és regionális hatóságok által végrehajtott közúti jármű-beszerzés esetén, bizonyos vonatkozásokban figyelmen kívül hagyja a szubszidiaritás elvét, és mindenekelőtt további, fenntarthatatlan bürokratikus kiadásokat von maga után. „A tiszta és energiatakarékos közúti járművek” használatára vonatkozó garancia például túl összetett dolog ahhoz, hogy minden jelentősebb előny nélkül bevezessük és végrehajtsuk. Az előterjesztett kompromisszum azonban némileg egyszerűsíti ezt a túlságosan bürokratikus rendszert.

Ezzel kapcsolatban különösen öröndetes, hogy nagyobb rugalmassággal rendelkeznek majd a javaslat átültetése tekintetében. A *de minimis* elv, amelynek megfelelően a járművek bizonyos küszöbérték alatt nem tartoznak a közbeszerzési eljárás alá, nagymértékben csökkenteni fogja a kis helyi hatóságok terheit. Továbbra is kérdés marad az azonban, hogy ennek a modellnek a személygépkocsi-piacra gyakorolt, remélt hatása valóban ténylegesen olyan nagymértékű lesz-e, amilyenre számítottunk, szem előtt tartva azt, hogy a vonatkozó piaci részesedés a haszongépjárművek közbeszerzése tekintetében mindössze 6%.

18. A repülésbiztonsági intézkedések és a testszkennerek (body scanner) hatása az emberi jogokra, a magánéletre, az adatvédelemre és az emberi méltóságra (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Philip Bradbourn és Marco Cappato által az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében „A repülésbiztonsági intézkedések és a testszkennerek (body scanner) hatása az emberi jogokra, a magánéletre, az adatvédelemre és az emberi méltóságra” témában a Bizottsághoz előterjesztett, szóbeli választ igénylő kérdéssel kapcsolatos vita (O-0107/2008 – B6-0478/2008).

Philip Bradbourn, szerző. – Elnök úr, a Tisztelt Ház figyelmét arra a nemrég kiadott bizottsági közleményére szeretném ráirányítani, amely arról szólt, hogy az európai repülőterek 2010-ben már az egész emberi testet átvilágító képalkotó rendszert használjanak.

Elég sok kérdés merült fel az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságon belül, ezért a Bizottságot pontosításra és indoklásra szeretném felkérni. A legfontosabb talán, hogy miért csak pusztán a légi közlekedés biztonságáról szóló meglévő rendeletet felváltó műszaki változásként kezelték az ügyet, a magánélettel és emberi méltósággal kapcsolatos alapvető kérdések tekintetében miért kerülték ki a parlamenti ellenőrzést?

Ez a technológia esetlegesen – hangsúlyozom, esetlegesen – arra kényszerítheti a légi utasokat, hogy egy ténylegesen lealacsonyító bánásmódként értékelhető folyamatnak vessék alá magukat. Nem pusztán csak egy kisebb műszaki változásról van itt szó.

Ha a változás létjogosultságát meg akarjuk indokolni a polgárainknak, akkor először mi magunk legyünk tisztában azzal, miért van erre egyáltalán szükség. Azt az utat választanánk, hogy új technológiákat vezessünk be, pusztán csak azért, mert azok már léteznek? És milyen mértékben akarjuk kihasználni ezt a technológiát? Azt megérteném, ha csak másodlagos eszközként használnák azokban az esetekben, mikor valaki mondjuk, nem akarja, hogy a biztonsági tisztviselők megmotozzák. Ha viszont elsődleges eszközként kerülne bevezetésre, akkor komoly sérelem érné a magánélethez való alapvető jogainkat, emellett még tolakodó eljárás is.

A folyadékokkal kapcsolatos szabályozásnál már láhattuk, hogy a repülőtéri különleges biztonsági intézkedések bevezetése precedenssé vált, ez már az elfogadott norma. Bármekkora kényelmetlenséggel is jár viszont az említett szabályozás az utasoknak, mégsem jár a magánszférájuk megsértésével.

Az adatok tárolása a következő, számomra igen aggályos kérdés. Ha jól értem, a képi adatok tárolása nem lenne elsődleges cél, bár a feltételek adottak hozzá. Ebből a szempontból körülhatárolná a Bizottság, hogy mely esetekben lenne indokolt az adatok tárolása, hogyan védenék az adatok biztonságát, és lehetséges-e ma az elutasítás mellett dönteni (ha igen, milyen módon) annak érdekében, hogy ezt a lehetőséget ne használják ki? Úgy vélem, ezáltal nagyban sikerülne lecsillapítani a törvénytisztelő utasok sok aggályát.

Szeretném azt is látni, hogy megfelelő konzultáció folyik a felhasználói csoportokkal. Való igaz, hogy pár repülőtéren tesztelték már a berendezéseket – hazámban, a londoni Heathrow repülőtéren is –, de ha jól tudom, akkor sem szakértők, sem az érdekelt parlamenti bizottságok nem vizsgálták át alaposan még a teszttel kapcsolatos eredményeket.

Végezetül arra kérem a Bizottságot, hogy addig semmiképpen ne induljon el olyan irányba, amely az embereket egy várhatóan a számukra megalázó folyamatba kényszerítené bele, míg az ártatlan utasok jogos aggályait nem értik meg.

Természetesen komolyan kell venni a biztonság kérdését, de ha csak egyszerűen egy új technológiára való áttérésként értékeljük a változást, az azzal a veszéllyel jár, hogy a repülés biztonságát érintő valós kockázat kezelése a biztonsági cégek elfogadhatatlan kukkolásává válhat.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, szeretném megköszönni a Parlamentnek, hogy előterjesztette ezt a szóbeli választ igénylő kérdést, mert így lehetőségem lesz kifejtetni a helyzetet és azokat a szempontokat, amelyek véleményem szerint fontosak. Ami az utasok jogait illeti, joguk van a biztonsághoz,

és ahhoz, hogy ne legyenek kitéve az alkalmanként kialakuló, rendkívül hosszadalmas sorban állásnak. Itt van továbbá az elavultnak tűnő, és gyakran nem is túl hatékony ellenőrzési rendszer, amelyet mindannyian kritizálunk. Én magam is kritizáltam a rendszert, amikor európai parlamenti képviselő voltam. Azt a célt kell inkább kitűznünk, hogy olyan ellenőrző rendszerünk legyen, amely lehetővé teszi az utasok számára, hogy a lehető legsimább és legkellemesebb módon utazhassanak. Pár héttel ezelőtt azt is kihirdettük, hogy milyen tárgyakat lehet kézipoggyászként a fedélzetre vinni, és melyeket nem.

A Bizottság és a Közlekedési és Energiaügyi Főigazgatóság intézkedésének az volt a célja, hogy előrelépés történhessen a polgárok számára is előnyös irányba: a polgárok jogainak minden körülmények közötti védelme olyan kötelezettség, amelyet magam is felvállaltam éppen ebben a Parlamentben, és a továbbiakban is tiszteletben akarok tartani.

A javaslat – szeretném ezt nagyon világossá tenni, és ezért is örülök, hogy megvitathatjuk a témát a mai napon – nem arról szól, hogy a Bizottság határozott volna arról, hogy 2010-től vezessék be a testszkennerek alkalmazását. Nyilvánvalóan csak egy félreértésről van szó. A Bizottság csak kérdést tett fel a Parlamentnek, hogy véleménye szerint hasznos lenne-e megvitatni a testszkennerek nem kötelező jellegű repülőtéri ellenőrzési rendszerként történő bevezetését és használatát. Ez a javaslat célja, ezzel foglalkozik a polgári légi közlekedés biztonsága területén közös szabályok létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikkének (2) bekezdése. Az intézkedés, amelyet az Európa Parlament jelenleg az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás keretében vizsgál, arra korlátozódik, hogy rendelkezzen azon lehetőségéről, hogy a testszkennereket a repülésbiztonság biztosításának eszközeként alkalmazzák.

Ami az ütemtervet illeti, vannak előfeltételei a következő lépésnek, azaz hogy megvizsgáljuk a kérdést és döntsünk arról, milyen feltételekkel is alkalmazhatóak ezek a műszaki megoldások. Mindez csak a Parlament részéről kinyilvánított támogatást követően, és csak azután következhet, hogy – különösen a polgárok egészségét szem előtt tartva – mi is megvizsgáltuk, hogy az intézkedés hasznos-e, és nem okozhat-e károkat.

Ami magát az eljárást illeti, az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban szeptember 4-én tájékoztattam az ügyben illetékes parlamenti bizottság, a Közlekedési és Turisztikai Bizottság elnökét. Costa úr válaszolt is nekem szeptember 26-i levelében, amelyben további információkat kért, különösen a testszkennerek használatával kapcsolatban, egészen pontosan, hogy a Bizottság milyen módon tervezi a testszkennerek használatát, amennyiben kedvező vélemény születik.

Több szempontot is kihangsúlyoztam a Costa úrnak október 7-én küldött válaszlevelemben. A legelső, hogy a vizsgált intézkedés azt a célt szolgálhatja, hogy csak megvizsgálják annak a lehetőségét, vajon lehet-e a testszkennereket kiegészítő, tehát nem kötelező jellegű beléptető rendszerként használni. Röviden összefoglalva: amennyiben a berendezéseket alkalmassá nyilvánítják, az utasok maguk dönthetnek el, átmennek-e az átvilágító berendezésen, vagy a jelenlegi kézi átvizsgálást választják.

Megfogalmaztam azt is, hogy néhány szempontot alaposabban meg kell vizsgálni még azelőtt, hogy bármilyen rendelet is születhetne a testszkennerekről, kiemelten kezelve a berendezéseknek az utasok egészségére gyakorolt hatását és különösen az utasok magánélethez való jogának kérdését. Az Európai Adatvédelmi Biztos irodáját is bevonnánk a folyamatba. Ez is szerepel az október 7-i, Costa úrnak címzett levelemben. Többek között az Európai Adatvédelmi Biztos, valamint a nemzeti szakértők, ágazati szakértők, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság, a Közlekedési és Turisztikai Bizottság európai parlamenti képviselői már meghívást kaptak, hogy vegyenek részt az átláthatóság biztosítása céljából rendezett november 6-i műhelytalálkozón, természetesen még mielőtt bármilyen döntés is születhetne. E találkozóknak – amelyet akár meg is ismételhetünk – az a célja, hogy megállapítsuk, vannak-e egészségügyi kockázatok. Engem személy szerint ez aggaszt a legjobban. Tudnunk kell, vajon a testszkennerek károsak lehetnek-e azoknak az egészségre, akik szabadon döntenek úgy, hogy keresztülhaladnak rajta. Alaposan ki fogjuk értékelni a hatékonyságukat, amibe természetesen bele tartozik az is, hogy meghallgatunk minden, a polgáraink magánélethez fűződő jogával kapcsolatos aggályt is. Megismétlem, hogy az Európai Adatvédelmi Biztos is meg fogjuk hallgatni ebben a kérdésben, de szeretném meghallgatni az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének véleményét is.

Milyen módon is lesznek használhatóak a testszkennerek, ha a Parlament úgy határozná, hogy zöld utat ad a bevezetésükkel kapcsolatos kérdések megvizsgálása számára? Én úgy látom, hogy kizárólag nem kötelező jellegű eszközként lennének használhatóak, így természetesen az adott repülőtéren mindig rendelkezésre kell állnia egy működő, alternatív átvizsgálási folyamatnak is. Ilyen módon nem ez lenne az egyetlen választási lehetőség, ez csak egy lenne a különböző lehetőségek közül.

A második kérdéssel kapcsolatban a következőket mondhatom. A képeket nem tárolnák, hanem azonnal kitörölnének a rendszerből. Olyan műszaki megoldást kell találni, amely nem is teszi lehetővé, hogy elmentsék a képet arról az utasról, aki úgy döntött, hogy áthalad a berendezésen. A kép azonnal kitörölné a rendszerből, és semmilyen módon nem is rögzíthetnék – maga a rendszer tenné ezt lehetetlenné.

Véleményem szerint a másik kérdés, az egészséggel kapcsolatos aggály a legfontosabb. A november 6-i műhelytalálkozón meg fogjuk kérni mindazokat, akik a légi közlekedés biztonságáért felelősek, hogy számoljanak be nekünk az EU különböző országaiból származó azon hírekről, amelyek a testszkennerek okozta emberi egészségkárosodás kérdésével foglalkoztak. Idetartoznak az egyetemi kutatások, a különböző egészségügyi szolgálatok és hasonló más szervezetek által készített jelentések és statisztikák Európa összes olyan országából, ahol testszkennereket használnak, kezdve az Egyesült Királysággal. A cél az, hogy megtudjuk, léteznek-e ilyen kockázatok.

Jómagam nem hoztam semmilyen döntést, egyáltalán nem is áll szándékomban, hogy jelenleg erőltessem a kérdést. Pusztán arról van szó, hogy megfontolásra ajánlottam egy témát a Parlamentben. Meg akarjuk-e vizsgálni ezt az alternatív, önkéntesen választható repülőtéri beléptetési lehetőséget vagy sem? Ez a kérdés. Ha meg akarjuk vizsgálni a javaslatot, akkor ellenőriznünk kell, hogy megvalósítható-e az elképzelés. Más szavakkal, lehetséges-e, hogy mindenekelőtt az egészséget szem előtt tartva megvizsgáljunk majd más szempontokat is, kezdve a személyiségi jogok tiszteletben tartásával.

Továbbá, egy leendő szabályozási előírás tekintetében alapvetően fontos, hogy a kezelőknek távolabb kell elhelyezkedniük, és ne láthassák közvetlenül az áthaladókat, ezért egy zárt, külön helységben kapnának helyet. Más szavakkal, minden biztosítékot meg kell adni annak érdekében, hogy az eljárás ne legyen toladó, mert az eszköz célja csak az, hogy könnyebbé tegye a polgárok életét és nagyobb biztonságot szavatoljon a számukra. Az is igaz, hogy a rendelkezésünkre álló adatokból kiderül, hogy azokon a repülőtereken, ahol már működik ilyen testskenner, ott az emberek többsége az átvilágító berendezésen való áthaladást részesíti előnyben az alternatív átvizsgálási módokkal szemben.

Ez néhány olyan téma, amelyet meg kell vizsgálnunk. Természetesen lehetőségünk van a kérdés szabályozására, amennyiben a Parlament úgy döntene, hogy egyetért a testszkennerekkel kapcsolatos elképzelés megvizsgálásával. Ott van az a lehetőség is, hogy a Parlament még tovább vizsgálja az ügyet. Ahogyan azt mindig is mondtam, az a szándékom – részben az ebben az ülésteremben eltöltött hosszú idő alatt szerzett saját tapasztalataim alapján –, hogy bevonjam a Parlamentet. Ezért is álltam nagyon szívesen és örömmel a Tisztelt Ház rendelkezésére, hogy megvitathassuk a testszkennerek kérdését a mai napon. Az a célom, hogy bevonjuk a Parlamentet és közösen hozzunk döntést.

Ha a testszkennerek sikeresen átmennek az összes vizsgálaton, akkor egy közösségi szintű szabályozás létrehozása-e a cél, vagy az egyes tagállamokra bízunk, alkalmazzák-e az eszközöket? Úgy hiszem, ha megszületik az átvilágítás lehetőségének megvizsgálását engedélyező döntés, és a lehetőséget életképesnek találjuk, akkor igazságosabb, és jobb is az EU polgárai számára, ha közösségi jogszabály születik a témában. Hiszem, hogy a repülőtereken alkalmazott másik ellenőrzési mód – konkrétan a kézi motozás – helyett sokkal nagyobb garanciát jelent az emberi testet átvilágító rendszer mindazon polgárok számára, akik önszántukból veszik igénybe a lehetőséget.

Természetesen megértem, hogy minden ellenőrzés a személyes tér megsértésével jár együtt. A magam részéről a kézi ellenőrzést toladóbbnak tartom, mint a gépi átvilágítást. Mindenki szabadon dönthetne, melyiket veszi igénybe. Nem tökéletes világban élünk. Sajnos sok kellemetlen helyzettel találkozunk; sajnálatos, de számolnunk kell a terrorizmus fenyegetésével is, meg kell birkóznunk a bűnözéssel, drogcsempészettel, a Maffia és a Camorra problémájával, és mindezt csak abban az egyetlen országban, amelyet én magam a legjobban ismerek, és sajnós, az ellenőrzés szükségessé vált. Bizonyos következmények is együtt járnak az ellenőrzésekkel, például a személyek ellenőrzésekor, és mindent meg kell tennünk azért, hogy a következmények a lehető legminimálisabbak legyenek. Biztosítanunk kell, hogy az adatokat nem rögzítik, jegyzetek nem készülnek, és nem sérülnek a magánéleti és emberi alapjogok.

Éppen ezért hiszem, hogy helyes dolog megvitatni ezt a témát. Azok után, hogy kerestem a lehetőséget, hogy elmagyarázhassam azokat az indokokat, amelyek alapján felhívtam Parlament figyelmét erre a lehetőségre, természetesen elfogadom a Parlament döntését. Bízom benne, hogy kizárólag a polgárok érdekeinek szem előtt tartásával fogják kezelni és tárgyalni az ügyet.

Luis de Grandes Pascual, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, a Bizottság tisztelt alelnöke és tisztelt közlekedési biztos úr, mindnyájan tisztában vagyunk az Ön erőfeszítéseivel, amelyek arra irányultak, hogy tájékoztassa a Közlekedési és Turisztikai Bizottságot Costa elnök úron keresztül, és megismerjük a

levelezésük tartalmát is. Őszintén köszönetet mondok azért, amit a Tisztelt Ház egészségének tájékoztatása ügyében tett.

Bírálattal kell illetnem viszont azt a tényt, hogy ezt az állásfoglalást csak most terjesztik elő, ugyanis délelőtt 10 órakor lejárt a kiszabott határidő. Ez nem helyes. Más szóval és egészen őszintén szólva ez így nem elfogadható. Azt is el kell mondanom, hogy bár konszenzus jött létre, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás még akkor is teljesen alkalmatlan egy olyan kényes téma ügyében, mint amilyen például az emberi test átvilágítása.

Véleményem szerint fel kell mérnünk az alapjogokra gyakorolt hatást. Jó előre fel kell mérnünk az egészségre gyakorolt hatást is. A javaslatokkal és a várt előnyökkel összefüggésben az arányosság elvét kell alkalmaznunk.

A Parlament csatlódott a folyadékokkal kapcsolatos szabályozás miatt, ráadásul ezt pont egy olyan személy mondja, aki a szavazáskor a spanyol európai parlamenti képviselőknek azt tanácsolta, hogy ne utasítsák azt el. A terrorizmus elleni küzdelemben a konkrét intézkedés hatékonyságának a kérdését csak másodlagosnak tekintettük. Igaz, hogy volt bizalmi szavazás, és az is helytálló, amit Ön a levelében szintén leírt, hogy még a folyadékokkal kapcsolatos, jelenleg a kipróbálás szakaszában tartó új ellenőrzés sem képes teljesen és minden eshetőséget kizáró módon kiszűrni a lehetséges folyékony robbanószerek fedélzetre juttatását.

A testszkennerek bevezetésével kapcsolatos szándék – bár a berendezések használata önkéntes lenne –, számomra szörnyen alkalmatlannak tűnik.

Lehet, hogy a rendszer önkéntes alapon, és csak kiegészítő eszközként működne – ahogyan már működik is bizonyos helyeken, például ha drogsempészet gyanúja merül fel, ha valaki esetleg elrejtett a testében valamit –, de ez nem az egyébként teljesen ésszerű, nagyon hasznos és mindenki által elfogadott ellenőrzési módszert helyettesíti.

Mindenesetre, tisztelt alelnök úr, az ügyet a Parlament és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elé kell terjeszteni. Nem sérülhetnek sem az alapjogok, sem az emberi méltósághoz való jog. A terrorizmus elleni küzdelem érdekében elfogadott minden intézkedést támogatni fogunk, de nem szabad a régi módon előterjeszteni a javaslatokat. Úgy érzem, Önnek nagyon óvatosnak és tapintatosnak kell lennie abban a tekintetben, hogy milyen módon teszi meg a bejelentéseit.

Claudio Fava, a PSE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én is szeretnék köszönetet mondani Tajani alelnök úrnak a pontosításokért, és meg is ragadnám a lehetőséget, hogy azonnal válaszoljak a kérésére. Azt kérdezte Tajani úr a Parlamenttől, hogy szeretnénk-e közösen megvizsgálni a javaslatot. A válaszem: igen. A szóbeli választ igénylő kérdés felvetése a mi igényünkéből fakadt. Szeretnénk megvizsgálni a kérdést, ugyanakkor szeretnénk rendelkezni minden olyan információval, amely csak segíthet annak a megértésében – Ön is jogosan teszi fel a kérdést –, hogy vajon szükség van-e az eszközre, és mindenekelőtt, hogy biztonságos-e a polgáraink szempontjából, és tiszteletben tartható-e polgáraink magánélete, ami a mi fő szempontunk.

Örülünk annak, hogy levelet küldött Deprez úrnak, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnökének, amelyben Ön vállalta, hogy hivatalos kötelezettségként foglalkozunk az ügygel. Ilyen kötelezettség az Európai Adatvédelmi Biztos meghallgatása. Képviselőcsoportunk nem alakított ki hivatalos álláspontot a testszkennerekkel kapcsolatban: több információra van szükségünk, alaposabban meg kell vizsgálnunk a kérdést. Addig is, ami az egészség kérdését illeti, szeretnénk megérteni, hogy különösen a törzsutasok figyelembevételével mi számít túlzott sugárzásnak. Biztosnak kell lennünk abban, hogy a kérdést érintő döntésünket megalapozó információ megbízható, mert már évek óta arra kényszerítettek bennünket, hogy a nálunk lévő folyadékot nem vihetjük fel a fedélzetre, most pedig rá kell jönnünk, hogy valószínűleg mindez csak túlzott elővigyázatosság volt, a korábbi információk és az azokon alapuló döntések is valószínűleg megalapozatlanok voltak. Az arányosság elvét kell alkalmaznunk az Európai Parlament teljes bevonása mellett.

Úgy gondoljuk, hogy az intézkedéseket nem lehet pusztán technikai szempontból vizsgálni: olyan intézkedésekről van szó, amelyek közvetlenül befolyásolhatják az emberi és magánéleti jogokat. Bonyolult feladat a biztonság, a magánélthez való jog és az utasok egészségének szempontjait is összeegyeztetni, de ez a Parlament által jóváhagyott és ránk ruházott feladatunk. Bízunk benne, hogy rendelkezésünkre fog állni az összes szükséges információ, amelyet Ön az Európai Adatvédelmi Biztossal közösen átad majd nekünk. Több adatra van szükségünk annak érdekében, hogy megalapozott döntést hozzunk arról, mennyire is lennének hasznosak a szóban forgó testszkennerek.

Marco Cappato, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, Tajani úr, hölgyeim és uraim! Úgy tűnik nekem, hogy a témánk elsősorban és alapvetően nem tartalmi jellegű, hanem egy könnyen megoldható eljárási kérdésről van szó. Más szóval, a tartalmat illetően világos, hogy minden biztonsági eszköz bevezetése előtt meg kell vizsgálni az emberek egészségével és magánéletéhez való jogával kapcsolatos vonatkozásait, illetve magának az intézkedésnek a hatékonyságát is, a költséghatékonyságot, hogy mennyibe is kerülnek a berendezések, mert ez is probléma. Úgy hiszem, hogy ez lesz a téma legkényesebb része.

Ami azt illeti, a hasonló berendezések üzemeltetése következményekkel jár a polgárainkra nézve, egy jól szervezett terrorista csoport számára viszont általában nem jelent gondot a megkerülésük. Ilyen például az újjlenyomatok vizsgálata, a telefonhívások tárolása és lehallgatása: a jól szervezett csoportok nem tartanak a hasonló intézkedésektől, a másik oldalon viszont mindez tömeges ellenőrzéseket jelent, akár magánszemélyek tízmilliói számára is. Ezért úgy gondolom, hogy egyetértünk abban, hogy egy ilyen eszköz csak azután kaphat zöld jelzést az Európai Unió részéről, ha már rendkívüli alapossággal kielemeztük az összes szempontot, és ha egy ilyen elemzési folyamat után minden egyes kérdésben megnyugtató válasz született.

Ami az eljárást illeti, kaptunk egy dokumentumot. Az 1258 sz. dokumentum mellékletének „A” részében található egy rész, amelynek az a címe, hogy „engedélyezett átvizsgálás”. Talán maga a cím is hozzájárult ahhoz, hogy megkondítsuk a vészharangot – az „engedélyezett” szó miatt talán túl erősen is tettük ezt, már ami az eljárás kérdését illeti. Az a kérésünk, hogy csak a műszaki vizsgálat után születhessen meg az engedély, ezután pedig teljes mértékben politikai döntésnek kell születnie. Ezt az üzenetet fogalmazzuk meg a holnapi állásfoglalásunkban.

Azon a ponton már Önön, az Ön politikai elkötelezettségén múlik, hogy megtalálja a célnak megfelelő műszaki megoldást, amelyben a Parlament az Ön korrekt partnere lesz.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban megvitattuk a berendezések megvizsgálásának lehetőségét, ami után meg is kaptuk az első fényképeket, amelyeken láthattuk, milyen képeket is készítenek a szóban forgó berendezések. Rögtön világossá vált, hogy a javaslat el fog vérezni a műszaki tartalom megvitatásakor. Nem akarok részletekbe bocsátkozni, de nem végeztek egyetlen olyan hatástanulmányt sem, amelyet például a teherautók visszapillantó tükrökkel kapcsolatban, amikor majdnem mindegyik európai gyártó céget megkérdeztek, hogy egyetértenek-e azzal, hogy egy másfajta tükröt is gyártsanak. A mostanihoz hasonló horderejű kérdésben viszont ilyen jellegű információknak egyáltalán nincs. Úgy gondolták, ez nem szükséges.

A kapott képeken fekete-fehér, enyhén elmosódott meztelen testek láthatóak. Ez teljesen nyilvánvaló. Bizonyosan nem prudéria a részemről, ha azt mondom, hogy fenntartásaim vannak ebből a szempontból, mert a meztelen testünkről készült kép nagyon is személyes magánügy, és ez olyan, mintha arról akarnám meggyőzni az embereket, hogy akarják-e, hogy mások meztelenül lássák őket. Hallottuk, hogy természetesen mindez csak önkéntes alapon történik. Igen, valóban nem csak most hallunk ilyet először. Bárki, aki szembeszáll a rendszerrel, gyanússá válik. A következő lépés a kötelező jellegű vizsgálat lenne. Még rágondolni is félek, mi jöhetne azután.

Azt hiszem, hogy egy olyan módszerrel van dolgunk, ami nem nyerhet létjogosultságot a jelen formájában. Pár év múlva kötelező lenne, mert a biztonsági ipar emberei mindig is megtalálták az érveiket a mostanihoz hasonló ügyekben. A következő lépés minden bizonnyal az adatok tárolása lenne, még akkor is, ha most elutasítjuk ennek a lehetőségét. Tudjuk viszont, hogy amit a biztonsági ipar műszakilag képes kifejleszteni, azt idővel ki is fogják fejleszteni.

Biztos úr, az Európai Unió csak még népszerűtlenné válna egy ilyen megoldás bevezetésével, népszerűsége még a jelenleginél is tovább süllyedne. A tagállamok az EU-t fogják hibáztatni, és nem akarják majd vállalni a felelősséget a rendszer bevezetéséért.

Giusto Catania, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én is szeretnék köszönetet mondani Tajani úrnak, és szeretnék pár gondolatot kifejtetni. Az első az, hogy az utóbbi években a repülőterek olyan helyekké váltak, ahol a „biztonságmania” nagyszerű otthonra tudott lelni. Egy és ugyanaz a szellemiség húzódik meg a most vitatott javaslat, a légi utasok adatait nyakra-főre kezelő PNR-javaslat és a folyadékokkal kapcsolatos szabályozás mögött. Utóbbit egy állítólagos merényletkísérlet kapcsán vezették be két évvel ezelőtt, de csak később, már az intézkedés bevezetése után derült ki, hogy felmentették az összes érintett, terrorizmussal gyanúsított személyt.

Az emberi test átvilágítása Stefano Rodotà szavaival élve ennek a modern kori kínzásnak a végső határáig megy el. Az a megszállottság, ahogyan egyre és egyre több adatot akarnak megszerezni a terrorizmus elleni küzdelem ürügyén, csak a jog uralmának önkényes értelmezéséhez biztosít táptalajt. Egyértelműen sérül a magánélethez való jog, az emberi jogok és a méltósághoz való jog. A totális megfigyelés ezen új igénye a társadalmi kontroll apparátusát hozza létre. Egy „tömegesen ellenőrzött börtön” intézménye kezd kialakulni a társadalomban, ahol is az összes polgár fokozatosan átalakul olyan gyanúsítottakká, akiket célszerű folyamatosan megfigyelés alatt tartani.

Az ilyen eszközök létrehozása támasztja alá Foucault elméleteit, a testskenner pedig mintha csak közvetlenül a szerző „*Felügyelet és büntetés*” című könyvének lapjairól került volna elő. Nem véletlen, hogy a test áll a stratégia középpontjában: Foucault szerint a test politikai működéséből kiolvashatjuk a hatalmi viszonyok közös történelmét. A test átvilágításában egyértelműen megjelenik az önkényes jelleg, a hivatkozott politikai és filozófiai összefüggésben pedig véleményem szerint elfogadhatatlan, hogy a testünket ennek, a technológiai hatalom despotikus megnyilvánulásaként előkerülő eszköznek vessük alá.

Saïd El Khadraoui (PSE). - (NL) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, támogatjuk az európai álláspontot. Ne legyen semmi kétség efelől. Az is legyen világos, hogy a döntéshozói hatalmat a tagállamok Európára ruházták át, az Európai Parlamentnek is messze több döntéshozatali hatalommal kell rendelkeznie ebben a kérdésben, és ugyanúgy igaz ez a vizsgálatokra is. Tulajdonképpen ehhez is hozzájárultunk, amikor a rendeletet módosítottuk.

A mai vitában az első intézkedéscsomagot kell megvizsgálnunk. Két fontos szempont merült fel. Először is, ott a folyadékok tilalmának legkésőbb 2010. áprilisig történő feloldása, ami nagyon pozitív lépés, bár örömmel vettük volna, ha erre még hamarabb kerül sor.

A második a hírhedt testskennerrel megvalósítható átvizsgálási módszerek listáját tartalmazza. Ezzel kapcsolatban Ön elmondta, hogy már számos repülőtéren tesztelik a berendezést, többek között Heathrow és Schiphol repülőtéren is, és hogy szükség van európai szintű megállapodásokra ebben az ügyben.

Ha jól értem, akkor európai szintű szabályozás híján az érintett tagállamok nem hajtanak végre saját próbaüzemet. Feje tetejére állítottuk az egész érvelést. Azt gondolom, hogy nekünk, az Európa Parlamentnek kellene alaposan megvizsgálnunk a kérdést. Még azelőtt, hogy zöld utat adnánk a dolognak, részletes válaszokat kellene kapnunk az előbb itt és máshol felvetett kérdésekre.

Ön már bizonyos mértékben megválaszolta a kérdéseinket, ami nagy öröömre is szolgált, de úgy gondolom, hogy sokkal szisztematikusabban kell foglalkoznunk a magánélethez való joggal, amire már utaltunk, csakúgy, mint a következményekre. Melyek az új rendszer előnyei a mostani átvizsgálási módszerekhez képest? Ebben és több más kérdésben is várjuk az Ön rendszerezett választ. Ha a válaszok kielégítőek lesznek, akkor képesek leszünk meghozni a döntést, hogy zöld utat adjunk majd a későbbiekben.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Elnök úr, biztos úr, nem azért vagyunk itt ma este, hogy közlekedéssel kapcsolatos műszaki intézkedésekről beszéljünk, és még csak nem is azért, hogy eldöntsük, hogy az egyik vagy a másik berendezés lenne a hatékonyabb, vagy az olcsóbb a biztonsági ellenőrzések lebonyolításához.

Azért kezdtük el ezt a vitát, mert amiről itt szó van, az az alapjogokat érintő kérdés. A magánélethez való jogról van szó, és arról, hogy egy berendezés használatának felelőtlen, bürokratikus és ellenőrizetlen bevezetése az utasok jogai elleni komoly támadást jelenthet.

Ennélfogva követeljük, hogy ne születessen döntés a témában anélkül, hogy először ne vizsgálnák meg a várható hatásokat, ne konzultálnának az Európai Adatvédelmi Biztossal, nem alakítanának ki jogi kereteket annak a meghatározására, hogy ki is lesz jogosult mindannyiunk meztelen testét nézni, milyen körülmények és milyen gyakorlati garanciák mellett valósulhatna meg az összes európai repülőtéren a szabad és önkéntes használat, amit nem az éppen akkor és ott szolgálatot teljesítő tisztviselő határoz meg. Kérem, árulja el nekünk, hogy kik fogják tárolni a testünkről készült bizalmas képeket?

Magam is részt vettem a zárt láncú köztéri kamerarendszerekről szóló spanyol törvény kidolgozásában. Spanyolországban megszületett a törvény ezzel kapcsolatban. Kiálltam a rendszer hasznossága mellett, de csak teljes körű garanciák megvalósulása esetén. Nem látom most ezeket a garanciákat, és amíg ez így marad, addig ennek a javaslatnak az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás keretében történő elfogadása egyszerűen a hatalommal való visszaélésnek minősül.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). - (ES) Elnök úr, biztos úr, ahogy Spanyolországban mondanánk, „*llueve sobre mojado*”, ami annyit tesz, hogy „a baj soha nem jár egyedül”. Egészen mostanáig titkos volt a biztonságról szóló rendelet. A titkolózás és az átláthatóság hiánya miatt polgáraink nem tudták, mire is számítsanak, és emiatt súlyos előítéletek alakultak ki. Most még tovább srófoljuk a dolgokat egy teljességgel alkalmatlan eljárással, amely nem veszi figyelembe a Ház nézeteit. Nem csak a Házról van szó abszolút értelemben, hanem polgáraink bevonásával történő nyilvános vitára lenne szükség, hogy végre ők is kifejezhessék a véleményüket. Gyakorlatilag már elértük azt a határvonalat, ahonnan kérdésessé válik a magánélet tisztelete, az adatok védelme és az emberi méltósághoz való jog.

Emiatt követeli a Parlament, hogy polgáraink képviselőiben átvegyük a kezdeményezést, és az összes kapcsolódó területtel egyetemben megvitassuk a kérdést, egyszer és mindenkorra. Nem léphetünk át ezen a határvonalon. Másképp fogalmazva, a magánéleti, adatvédelmi és az emberi méltósághoz fűződő jogok kérdését meg kell oldanunk.

Megkérdőjelezzük az intézkedés hatékonyságát, szükségességét, és arányosságát is. Emiatt úgy gondoljuk, hogy a kérdést a Tisztelt Házban plenáris ülésen hivatalos vitára kell bocsátani – és nem ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás keretein belül –, és természetesen az európai polgárok bevonásával történő nyilvános vitára is szükség van, elvégre ők fogják elszenvedni ezeket (a több helyszínen már bevezetett) az ellenőrzéseket az Európai Unió összes repülőtérén.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Elnök úr, a testszkennerek repülőtéri alkalmazása kényes kérdés, amely közvetlenül érinti a polgárok biztonságát és magánélethez való jogát.

Polgáraink átláthatóságot követelnek az ehhez hasonló, igen kényes kérdésekben, mi pedig ugyanezt az átláthatóságot követeljük meg a Bizottságtól.

Nem csak pusztán műszaki jellegű kérdéssről van szó, amelyet az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás keretein belül megvitázhatnánk. Ha ezt az utat követnénk, elveszne a legitimitáció és a demokratikus ellenőrzés lehetősége. Részletesen tájékoztatnunk kell az embereket az őket közvetlenül is érintő intézkedésekről. Nem engedhetjük meg, hogy a nemrég meghozott repülőtéri biztonsági rendelkezések kapcsán tapasztalt átláthatatlanság alakuljon ki megint.

A Tisztelt Ház nyilvánvalóan támogatja az utazás nagyobb biztonságát szavató és a repülőtéri ellenőrzést gyorsabbá tevő intézkedéseket. Mi azonban mindenekelőtt az egészség és a magánéleti jogok védelmének biztosítása mellett állunk ki.

Olyan műszaki megoldást akarunk, amely biztosítja egészségünk, a magánélethez való jogunk védelmét, és lehetőleg nem okoz még annál is több problémát, mint amennyit megelőzni próbálunk vele.

Ezért, amint az már korábban is elhangzott, a milliméteres hullámhosszú sugárzás utasokra gyakorolt közvetlen hatásait vizsgáló előzetes orvosi és tudományos kutatásokra van szükség, különös tekintettel a terhes nőkre, a gyerekekre, a betegekre, az idősekre és a fogyatékkal élőkre.

Ami pedig a szóban forgó képeket illeti, mit javasol a Bizottság annak érdekében, hogy garantálható legyen a képek bizalmas kezelése? Amint Ön elmondta, alapvetően fontos, hogy a képek azonnal töröljendők a rendszerből, és ne lehessen kinyomtatni, elmenteni vagy továbbítani azokat.

Tajani úr, szabadon választhatnak majd az utasok, vagy pedig nekik kellene visszautasítaniuk az átvilágító berendezésen való áthaladást? Nyilvánvalóan nem ugyanaz a kettő. Tervezik-e, hogy speciális képzésben részesítsék az új berendezéseket kezelő biztonsági személyzetet? Felmérték-e már a bevezetésre szánt technológia ár/érték arányát, valamint az alkalmazásának arányosságát, és összevetették-e ezt más alternatívákkal is?

Biztos úr, hölgyeim és uraim, a cél világos. Gondoskodnunk kell az emberek megfelelő tájékoztatásáról, és arról hogy a légi közlekedés biztonságával kapcsolatos valamennyi intézkedés tiszteletben tartsa az alapjogokat és egyformán alkalmazható legyen az összes repülőtérén.

A nagyobb biztonság okán bevezetendő új technológia – mindjárt befejezem – nem járhat az alapjogok újabb sérelmével. Egyensúlyba kell hozni a kettőt.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). - Elnök úr, hadd fogalmazzak egyértelműen. Elköteleztem magam a terrorizmus elleni küzdelem és az összes polgárunk biztonságának garantálása ügyében, de nem fogom azt elmagyarázni a választóimnak, hogy miért is döntött úgy 11 európai parlamenti képviselő egy homályos és bürokratikus

ügymenet során, hogy engedélyezik az emberi test átvilágítását az európai repülőtereken olyan módon, hogy meztelenül láthassák az utasokat.

Az egész, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás csak újabb példa arra, hogyan lehet azt elérni, hogy európai polgárokból euroszeptikus polgárok váljanak. A Bizottság és a technológiát kifejlesztő cég érvelése szerint a testszkennerek a kézi motozást helyettesítenék. Amint viszont jóváhagynánk a technológiát, nincs semmi garancia arra, hogy nem ez válik az elsődleges átvizsgálási módszerre. Mindannyian tudjuk saját repülőtérei tapasztalatainkból, hogy több helyen is kötelező a kézi motozás. A kérdés tehát az, hogy jóváhagyjuk-e magukat a testszkennerek. Talán be kellene tiltani őket.

Már eddig is zűrés helyzetbe hozott minket az eljárás, ezért arra kérem a Bizottságot, hogy függessze fel. Széles körű demokratikus vitára van szükség a Parlament és az Európai Adatvédelmi Biztos bevonásával. Egy tolaakodó jellegű technológiáról van szó, ezért a magánélet, az arányosság és a hatékonyság kérdését is alaposan meg kell vizsgálni.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Elnök úr, több más alkalomhoz hasonlóan a Közlekedési és Turisztikai Bizottság most is a maximális biztonság pártján áll, miközben biztosítani szeretnénk az utasok és utazók számára, hogy a lehető legkevesebb kellemetlenséget kelljen elviselniük. Elvileg tehát egyetértünk azzal, hogy csökkentsük az utasokat érő kellemetlenségeket az ellenőrzés magas színvonala és a biztonság megőrzése mellett.

A folyadékok ügyében a Parlament – elsősorban a mostani nehézségek elkerülése céljából – már javasolt is alternatív megoldást az átvilágítás helyett. Való igaz, hogy a műszaki fejlődéssel párhuzamosan a folyamatnak is gördülékenyebbé kellene válnia.

Konkrétan a testszkennerek esetében gondolhatják azt, hogy az átvizsgálások során több tapintatra lenne szükség, és ez a berendezés talán megkönnyítené a dolgot, különösen azokban a kivételes esetekben, amikor egy szimpla külső motozás nem elégséges.

A Közlekedési Bizottság felvetésével teljesen egyetértek, a technológia alkalmazásával összefüggésben minden lehetséges óvintézkedést meg kell tennünk az utazók és az európai polgárok teljes biztonságáért. Ha bevezetésre is kerülne a rendszer, az csak akkor lenne lehetséges, ha a jelenlegi tanulmányok és működési tesztek – amik pusztán csak tanulmányok és tesztek – nyomán pozitív végkövetkeztetések születnek. Az átvilágítás semmiképpen sem lehet az egészségre ártalmas, nem sértheti az egyének magánéleti jogait, nem alázhatja meg az embereket, a megszerzett adatokat és képeket pedig adatvédelmi eljárásnak kell alávetni.

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök úr, nagyon rövid leszek. Mindösszesen két megjegyzést tennék. Nem gondolom, hogy ezt a kérdést minden további vita nélkül, teljesen le kellene zárunk. A londoni Heathrow repülőtéren például a négyéves próbaüzem ideje alatt az utasok 98%-a a hagyományos fizikai átvizsgálás helyett az átvilágítást választotta. Már ez a tény is világosan mutatja, hogy az emberek bíznak a technológiában. A berendezés a biztonságot is növeli. Tudom, hogy ma este többen nem értettek ezzel egyet, de valóban növeli a biztonságot, mert képes kimutatni a hagyományos fémkeresők által észrevétlenül maradó, kerámiából és műanyagból készült fegyvereket is.

A második felvetésem azokat az embereket érinti, akiknek a testébe balesetek vagy fogyatékoság miatt fém implantátumokat ültettek. Az ilyen személyek folyamatos megaláztatásnak vannak kitéve a repülőtereken, mindig kiemelik őket a sorból és további átvizsgálásnak vetik alá őket. Egy olyan rendszert javaslok, amelynek lényege, hogy az ilyen személyek útlevelébe egy bejegyzés kerülne be, így mentesülnének a rendszeres megaláztatás alól. Kérem, hogy a Bizottság foglalkozzon az üggyel, mert jelenleg ez óriási probléma olyan emberek számára, akik fizikai sérülések miatt hordoznak implantátumokat. Kérem, hogy vizsgálják meg a kérdést.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Abból a feltételezésből indulok ki, hogy az utasok biztonsága életbevágóan fontos a repülőgépipar számára. Az átvilágítás viszont azzal jár, hogy részletes képek készülnek az emberi testről. A képek sértik az egyén magánszféráját. Szeretnék kitérni a képek felhasználásának körülményeire.

Biztos úr, azt megértjük, hogy nem fogják tárolni a képeket, de az adatvédelmi jogszabályok összes előírásának megfelel-e majd az, ahogyan a képeket kezelik? Milyen intézkedéseket szándékozik hozni annak érdekében, hogy a berendezést kezelő személyzet ismerje és be is tartsa az adatvédelmi jogszabályok előírásait? Biztos úr, még ha az utasok beleegyezésüket is adják, hogy átvilágítsák őket, akkor is szeretnék garanciákat kapni arra nézve, hogy törlik az elkészült képeket. Sajnálatos módon pár évnek el kell még telnie, mire megtudhatjuk, hogy a szóban forgó testszkennerek milyen hatást gyakorolnak az emberi egészségre.

Erik Meijer (GUE/NGL). - (NL) Elnök úr, a közlekedésbiztonság és a terrorizmus szempontjából indokoltnak tűnhet ugyan az intézkedés, de más szempontokat is figyelembe véve ez már a legkevésbé sem ilyen egyértelmű. A dán sajtóban a testszkennerekről megjelent riportok igen komoly megbotránkozási hullámot indítottak el. Ha a test átvilágítása lenne a helyes megoldás, akkor viszont elég rosszul tálták. Nem használhatjuk a berendezéseket mindaddig, amíg az egészségügyi és magánéleti vonatkozások még ismeretlenek számunkra. Minden okunk megvan arra, hogy rendkívül óvatosan járjunk el a kérdésben, mert az emberek tartanak a várhatóan majd felbukkanó újabb fejleményektől.

Elnök. – Biztos úr, amíg függőben vannak a kívánt pontosítások és vizsgálatok, Önre vár a feladat, hogy átvilágítsa a mostani vitát.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, úgy gondolom, hogy sikerült egy fontos célt megvalósítanunk a mai napon: elindult a testszkennerekkel kapcsolatos vita annak érdekében, hogy megérthessük, érdemes-e foglalkoznunk a kérdéssel, vagy sem. Nekem úgy tűnik, hogy a vita azt mutatta, határozottan szükség van a téma megtárgyalására.

Ami az eljárást illeti, megértem, hogy részben a Lisszaboni Szerződés elfogadása nyomán – remélem, hogy ezt az összes EU ország el is fogja fogadni – a Parlament is bele akar szólni a kérdésbe, és érezni akarja, hogy teljes jogú törvényalkotó. A magam részéről csak a jelenleg érvényes szabályozást vettem alapul. Nincs hatalmam arra, hogy megváltoztassam a komitológiai eljárást. Csak egy jelentést írhatok, és azt biztosíthatom, hogy bevonom a Parlamentet minden olyan esetben, amikor fontos kérdések megvitatására kerül sor, illetve meghatározhatom a vita időpontját.

A november 6-ára szervezett műhelytalálkozón részt vesznek majd a tagállamok képviselői és európai parlamenti képviselők is. Alkalom nyílik majd arra – nem csak ez lesz az egyetlen ilyen esemény, ez csak az első a témával foglalkozó sorozatban –, hogy a testszkennerek alkalmazásának minden szempontját megvizsgálják, kezdve a számomra legfontosabb kérdéssel, azaz emberi egészségre gyakorolt hatással. Ezt követően az alternatív lehetőségként felhasználható berendezéssel kapcsolatos összes többi problémát megoldhatjuk, a maga idejében, a Parlament hozzájárulásával. Senkire sem akarok semmit ráerőltetni, csak a lehetőségeket akarom felmérni.

Újra hangsúlyozom, hogy helyesnek tartom a Parlament bevonását, és kötelezettséget is vállaltam arra – újból megismétlem most a vita lezárásakor is –, hogy hivatalosan is konzultálok az Európai Adatvédelmi Biztossal, és meghallgatom az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének nézeteit is. Ami engem illet, ha az összes kiértékelés végbemegy, amiről jelentést is írok a Parlament részére, és az a döntés születik, hogy használni fogják a testszkennereket, akkor ami az Európai Bizottságot illeti, vállalom – ezt garantálhatom, és újra elmondom –, hogy a használata sosem lesz kötelező, a repülőtereken mindig rendelkezésre kell majd állnia egy alternatív módszernek is.

Ha európai szintű rendelet fog születni, akkor ezeknek a szempontoknak kell megfelelnie. Azután természetesen, ha sor kerül jogsértésre, akkor lesznek következmények is. Ha elfogadásra kerül egy jogi rendelkezés, ha európai szintű rendelet születik, akkor a Bizottság részéről lehet ugyan egyetértés vagy egyet nem értés, de a dolgokon az már nem fog változtatni. Én ígéretet tettem valamire: ettől még lehet, hogy valaki nem hisz nekem, vagy úgy gondolja, nem teljesíthető, amit vállalom. Máskülönben semmit sem fogunk tenni.

Ami a képeket illeti, azokat nem mentik el és nem is fogják tárolni. Egy gyors áthaladásról van csak szó, feltéve, ha mindent előírás szerint megtettek előzőleg. Ha megszületik a döntés, hogy a berendezéseket valóban kiegészítő eszközként fogják majd használni, a képeket sosem fogják rögzíteni vagy tárolni. Ez az Európai Bizottság rendeletének a szövegében is benne lesz. Ha valaki mégis megszegi a szabályokat, akkor az Európai Bizottság megteszi a szükséges intézkedéseket. Ugyanez igaz minden rendelkezésre és a büntető törvénykönyvre is. Ha valaki megszegi a törvényt, akkor a büntető törvénykönyvben megállapított büntetést szabják ki.

Itt van a mostani gyakorlat, a kézi motozás: bármelyik tisztviselő, aki nem megfelelő módon ér hozzá egy állampolgárhoz, az megsérti annak a polgárnak a magánszféráját és a szabályokat is, és nem tartja be a törvényt. A tisztviselőt biztosan megvádolják és a megfelelő jogi eljárás után bűnösnek fogják találni. Mindenekelőtt vállalom, hogy az egészség kérdésével kapcsolatban minden tőlem telhetőt meg fogok tenni. Úgy gondolom, hogy az összes ilyen garancia kérdésében be lehet, és be is kell vonni a Parlamentet, magam is tervezek további konzultációkat a következő lépések során, kezdve a november 6-i műhelytalálkozóval. Ezen a találkozón európai parlamenti képviselők kérdéseket tehetnek majd fel, kifejthetik nézeteiket, információkat gyűjthetnek, akár műszaki jellegűeket is. Politikai természetű garanciákat vállalhatok, de a műszaki kérdések nem hozzám tartoznak. Szükség lesz a műszaki szakértők válaszára. A műszaki kiértékelést

követően már képesek leszünk válaszokat adni. A műhelytalálkozóra meghívott európai parlamenti képviselők a kiértékelésben is részt vesznek majd.

Úgy gondolom, hogy ezzel kapcsolatban egyetértés van az általam, valamint a Fava úr és Cappato úr által elmondottak között. Általános konszenzus is létrejöhet azután, hogy közösen mérlegeltük a kérdést, vajon ajánlhatjuk-e a jövőre nézve, hogy bevezessék ezt a technológiai eszközt. Ha úgy látjuk, hogy az eszköz alkalmatlan, és nem teljesíti az előírásoknak megfelelő feltételeket, akkor még csak nem is fog szerepelni a lehetségesen használható eszközök listáján. Ha pozitív ítélet születik az általam ígért valamennyi lépés megtételét követően, akkor a rendelet szövege tartalmazni fogja az összes olyan garanciát, amelyek megszerzésére a feltett kérdésre reagálva ígéretet tettem a nyitó megjegyzéseimben és a záró beszédemben is. Minderre kötelezettséget vállalok a magam részéről, a szavamat pedig állni is szoktam. Különösen igaz ez annak a Parlamentnek tett ígéreteimre, amelynek közel 15 éve vagyok már a tagja.

Elnök. – Lichtenberger asszony, Félbe kell szakítanom a folyamatban lévő átvizsgálási eljárást, amely rendkívül veszélyes, különösen a tolmácsok egészségére nézve, akiknek szeretnék köszönetet mondani az együttműködésért.

⁽³⁾ Hat képviselőcsoport által előterjesztett, állásfoglalásra irányuló indítványt¹ kaptam kézhez.

A vitát lezárom.

A szavazásra október 23-án, csütörtökön kerül sor.

19. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

20. Az ülés berekesztése

(Az ülést 0.14-kor berekesztik.)

⁽³⁾ ¹ Lásd a jegyzőkönyvet.